

NỮ HIỆP SĨ

VIÊN KIM CƯƠNG QUYỀN LỰC

Lioness rampant

TAMORA PIERCE

4

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tập 4: Viên kim cương quyền lực

Text + Soát lỗi: Hà Du

Alanna lại lên đường kiếm hiểm nguy: cô đi tìm Viên Kim Cương Quyền Lực có khả năng mang lại cho một nhà cầm quyền thông thái những quyền lực tối cao để bảo vệ vương quốc trước thảm họa và bất an.

Một kết cục đẹp cho Alanna, giờ đã trở thành một phụ nữ trẻ tuổi tự tin: cô có trong tay viên kim cương và tình yêu thực thụ, sau nhiều trải nghiệm và giằng xé.

Ý chí mạnh mẽ và khả năng tiến tới mục tiêu của Alanna cũng hút hồn người đọc y hệt như thế giới tưởng tượng đầy pháp thuật của cô. Một thế giới vô cùng duyên dáng với những thế lực siêu nhiên, với vẻ xa lạ bí hiểm, với những nền văn hóa cổ xưa... nhưng lại rất gần gũi chúng ta bởi sức sống tinh thần nồng ấm, ý chí quật cường, nỗi khát khao tình người khắc khoải.

Những cá nhân, đặc biệt là những người đàn ông bao quanh Alanna, khiến bạn có thể tưởng tượng chính xác tới từng chi tiết và cực kỳ sống động: hoàng tử Jonathan lãng mạn, chú Coram ân cần như một người cha, chàng kẻ trộm tinh tế Georg, và chiến binh rùng rợn Liam thâm sâu cường tráng...

Và một tình yêu sâu đẹp giản dị, qua biết bao dẫn đo hồi hộp, cuối cùng cũng đã ở lại với Alanna.

Đây là cuốn cuối trong bộ tứ truyện fantasy hút hồn xoay quanh nữ binh quả cảm Alanna, con Sư Tử Cái của vương quốc Tortall.

Tác giả đã thành công xuất sắc trong việc miêu tả những con người sống động. Dòng hành động logic và thuyết phục. Những tình huống nguy hiểm và cuộc phiêu lưu rón tóc gáy luôn được làm mềm bằng những trang văn đẹp đẽ về những mối quan hệ ấm áp, tình bạn chân thành và tình yêu say đắm.

Chương 1. Sự Tử Cái của vương quốc Tortall

Một chiều tháng ba, có một hiệp sĩ cùng người cận vệ mang vũ khí phi ngựa tới cổng thành Berat thuộc vương quốc Maren. Đám lính gác giờ tay che miệng cười khi tò mò nhìn tay quý tộc nọ - cứ theo chiều cao mà đoán thì chàng trai không để râu này có lẽ chỉ đáng là một cận vệ. Chỉ có tấm biển hiệp sĩ là cho thấy chàng ta ở thứ bậc cao hơn. Họ ồn ào thổ lộ mỗi nghi ngờ, liệu chàng ta có khả năng giữ chắc được cây thương của mình, đừng nói đến chuyện dùng nó đâm cho đối phương ngã ngựa. Nghe thấy thế, hiệp sĩ tặng cho cả nhóm họ một nụ cười rộng mở. Đám lính gác yêu mến cách phản ứng này và ngừng miệng chế nhạo. Người bạn đường mang vũ khí của chàng ta giật dây cương con ngựa thồ đồ, rồi cả nhóm người nho nhỏ đó qua cổng, tiến vào thành phố.

Dân quý tộc thường ăn mặc trau chuốt, nhưng hiệp sĩ này chỉ mang một bộ đồ da, nhìn thấy rõ là nó đã trải qua khá nhiều cuộc đi xa, khoác bên ngoài một lần áo dài Burnus màu trắng, giống kiểu áo của người Bazhir vùng sa mạc thuộc Tortall. Vì hiệp sĩ đã gạt vành mũ của áo Burnus ra phía sau, nên ai cũng có thể nhìn thấy mái tóc màu đỏ đồng được cắt chấm vai. Cặp mắt anh ta ánh lên một màu tím kỳ lạ, hút mọi tia nhìn; nét mặt hằn rõ vẻ cương quyết. Phía trước chàng, trong một cái bát lớn bọc da buộc bên yên cương, ngồi chễm chệ một chú mèo có màu lông đen tuyền.

Người bạn đường mang vũ khí cũng ăn mặc như hiệp sĩ; cái ghim hoa gắn hai mép phía trước của áo Burnus đi liền một bộ với tấm khiên hiệp sĩ của chủ nhân. Đó là người chẳng mấy ai dám chế nhạo -

mái tóc đen, thân hình vạm vỡ, cặp mắt tuyên bố thẳng thừng: tốt nhất đừng có đùa với tôi. Chính anh ta là người hỏi đường đến quán trọ Người Hát Rong, trong khi hiệp sĩ tò mò nhìn quanh. Họ dễ dàng rẽ được đường đi qua đám người đông đúc, tiến thẳng về phía quán trọ mà họ đã hỏi tên.

Con mèo xoay đầu và ngẩng nhìn hiệp sĩ. Bọn họ tưởng cô nàng là con trai. Với đa phần người nghe thì đó là tiếng meo meo, nhưng một khi anh chàng mèo mong muốn, những âm thanh đó sẽ rõ ràng và rành mạch như tiếng người nói chuyện. “Càng tốt”, hiệp sĩ trả lời. “Tôi càng ít gây chú ý.”

Có phải vì thế mà cô nàng không bỏ màn che biển hiệp sĩ?

“Tử tế một chút đi, Mãi Trung Thành”, người kia sảng giọng. “Tôi cho bọc tấm biển lại vì không muốn nó bị bụi bám. Chùi sạch tấm biển sẽ tốn biết bao nhiêu thời gian. Ở một vùng xa vắng như thế này dưới miền Nam làm gì có ai nghe kể về tôi cơ chứ?”

Người bạn đường, vừa tiến lên đi ngang cùng họ, cười ngoác miệng. “Rồi cháu sẽ ngạc nhiên cho coi. Tin tức luôn có kiểu đi xa riêng của chúng.”

Sảnh chính của quán Người Hát Rong khá vắng vẻ, chỉ có ông chủ quán tên là Windfeld đang nghỉ ngơi sau những giờ nhộn nhịp buổi trưa. Đúng khi ông ta bắt đầu dùng bữa thì một cậu bé chuồng ngựa hốt hoảng nhao vào.

“Vội lên, ông chủ”, cậu bé hoảng hốt phì phào. “Có một hiệp sĩ ngoài sân - một hiệp sĩ Tortall!”

“Thì đã sao?”, Windfeld trả lời. “Quán này đã nhiều lần tiếp hiệp sĩ rồi.”

“Nhưng chưa bao giờ có một hiệp sĩ như thế”, cậu bé tuyên bố. “Hiệp sĩ này là con gái.”

“Đừng có đùa, nhóc con!”, Windfeld bắt đầu quở mắng. Nhưng rồi ông đột ngột nhớ ra. “Dĩ nhiên rồi. Sir Myles đã viết thư cho ta kể về một cô gái mà ông ấy đã nhận làm con nuôi cách đây một năm. Ông

ấy viết, cô ấy đã giả con trai nhiều năm trời, thời học làm tiểu đồng và cận vệ, cho tới khi được tấn phong hiệp sĩ. Chỉ có điều lá thư ấy được gửi tới khi dây chuồng ngựa của bọn mình suýt bị đốt cháy, vì thế mà ta chả mấy chú ý đến nó - cô ấy đeo cái gì trên khiên?”

“Khiên bọc vải bên ngoài”, cậu nhỏ trả lời. “Nhưng người hầu của cô ấy đeo một cái móc áo hình con rùa, màu đỏ và có hình sư tử vàng chồm dậy.”

“Phải là cô ấy rồi - Alanna xứ Trebond và Olau, người thừa kế của Sử Myles.” Ông chủ quán đứng dậy, tháo tạp dề và ném lên bàn. “Lại đúng lúc đang có con Rồng Shang, chắc tuần này sẽ trở thành một tuần đặc biệt đây. Cậu vừa nói ở đâu, ở sân bên chuồng ngựa?”

Alanna xứ Trebond và Olau, nhiều khi còn được gọi là “Sư Tử Cái” vì hình con mèo lớn trên tấm biển hiệp sĩ của cô, hết sức ngạc nhiên khi thấy ông chủ quán tiến ra chào đón. Chủ nhân của một nhà nghỉ danh tiếng thường chỉ tự thân đi đón những vị khách giàu có hay danh tiếng. Vì Alanna đã sống xa Tortall quá một năm nay, trong vùng Sa Mạc Rộng Lớn Phía Nam, nên cô không hiểu rằng trong thời gian đó cô đã thật sự trở thành một người nổi danh.

Đi bộ với con mèo trên cánh tay, cô gây ấn tượng thấp và chắc, thon gọn hơn là vạm vỡ. Cứ theo như vẻ ngoài của cô bây giờ, sẽ không một ai nảy ý nghĩ rằng cô đã giữ kín được giới tính của mình suốt nhiều năm trời, để đi suốt thời gian đào tạo trở thành hiệp sĩ. Và cũng chắc chắn không ai nghĩ rằng, cô đã là một học sinh xuất sắc đến mức một số đàn ông - mà là những người thật sự có khả năng nhận định - coi cô là cận vệ tốt nhất của toàn vương quốc Tortall.

Và người ta lại càng không thể qua vẻ ngoài của cô mà đoán rằng, một trong những người giàu có nhất của hàng ngũ dân quý tộc thuộc vương quốc đó đã nhận cô làm con nuôi và chính thức ấn định cô là người thừa kế duy nhất. “Tôi không biết liệu Sir Myles đã nói cho quý cô được biết”, Windfeld giải thích, “nhưng tôi vinh dự được là đại diện của quý ngài ở thành Berat này. Tôi chào mừng quý cô và người

hầu của quý cô trong quán Người Hát Rong!” Vừa nói ông vừa gạt đầu về phía chú Coram, lúc đó đang xem xét việc chăm sóc cho mấy con ngựa trong chuồng. “Nếu quý cô cần bất cứ điều gì, cứ để cho người của tôi được biết. Cô muốn có một chút đồ uống lạnh để tiêu đi cảm giác bụi bặm dọc đường?”

“Tôi sẽ để ý đến đám đồ đạc và mấy căn phòng”, bạn đường của Alanna tuyên bố. “Ta biết rồi”, ông nhanh lẹ thêm vào khi nữ chủ nhân muốn mở miệng. “Cháu muốn tắm. Nước nóng và xà-phòng, mà là phải ngay lập tức.” Xoay sang phía Windfeld, chú mỉm cười nói thêm: “Nó là một con bé sống nửa đời ở ngoài đường đất, nhưng lại khá kỹ tính.”

Alanna nhún vai. “Cháu biết nói gì? Cháu chỉ là đứa ưa sạch sẽ thôi. Cảm ơn chú Coram.”

“Anh ta hầu hạ quý cô lâu chưa?”, Windfeld vừa hỏi vừa dẫn nữ hiệp sĩ vào trong quán, mời cô ngồi và tự tìm ghế ngồi đối diện.

“Từ ngàn năm rồi”, Alanna trả lời. “Chú Coram đã thay tã cho tôi từ thuở mới chào đời và không bao giờ chú ấy cho phép tôi quên điều đó. Chú ấy đã cùng mọi người nuôi nấng tôi và anh trai song sinh của tôi.” Xoay về phía một người hầu gái vừa bước lại gần để chờ lệnh, Alanna nói: “Nước trái cây ép sẽ rất tuyệt, nếu có.”

Ông chủ quán mỉm cười khi cô bồi bàn bước đi. “Trong quán Người Hát Rong có tất cả những gì mà trái tim quý cô mong muốn, công nương Alanna. Tình hình người cha đáng kính của cô ra sao, nếu tôi được phép hỏi?”

Cô bồi bàn quay trở lại với một chiếc khay, trên để bình nước và ca. Cô đặt cả hai thứ đó xuống trước mặt Alanna. Nữ hiệp sĩ uống một ngụm rồi vừa thở dài khoan khoái vừa thả người ra lưng ghế. “Lúc tôi được nghe tin về cha tôi cách đây hai tháng thì ông vẫn khỏe. Chú Coram và tôi đã đi đường cả tuần lễ; người ta cần khá lâu mới tới được nơi đây. Tôi chưa bao giờ đi khỏi Tortall. Nhưng Maren cũng không khác mấy.”

Windfeld cười. “Làm sao mà khác nổi, trong khi Tortall lẫn Tusain và cả Maren đều được gọt từ cùng một thứ gỗ mà ra? Cả ba đều là những vùng đất miền đông đặc trưng. Nhưng đi thêm một đoạn về phía đông là sẽ khác đấy.”

Ánh mắt tinh tường của Alanna thoáng thấy một đám mây u ám lướt qua gương mặt ông chủ quán. “Ở đó có vấn đề gì chẳng?”

“Chỉ là cái căn bệnh thường gặp, thỉnh thoảng lại đổ xuống một quốc gia”, Windfeld trả lời. “Từ khoảng một năm rưỡi nay vùng Sarain có chiến tranh. Chỉ người Sarain mới giải thích nổi, nó bắt đầu ra sao và kết thúc thế nào. Nhưng mà nhìn kìa, phòng của quý vị đã sẵn sàng”, chủ quán thêm vào khi thấy cô hầu phòng bên khuôn cửa. “Cả bồn tắm cũng vậy.”

Nữ hiệp sĩ nâng con mèo lên, nãy giờ nó nghịch với cái tạp dề của ông Windfeld. “Đi nào, Mãi Trung Thành”, cô nói với một tiếng thờ dài và đặt anh bạn mèo lên vai. “Ta đi tắm đã.”

Đứng nhìn bộ đôi đó bước đi, ông chủ quán thấy một làn sóng lạnh chạy dọc sống lưng mình. Mãi bây giờ ông mới nhận ra, cặp mắt con mèo không phải màu vàng, xanh lục hoặc màu xám như những cặp mắt mèo bình thường, nó tím biếc như mắt của Alanna. Bất giác, người đàn ông giơ tay làm dấu trừ tà.

Bồn tắm có tất cả những gì mà một nữ hiệp sĩ mệt mỏi và bồn chồn mong muốn: Nó đủ to để cô nằm vừa cả người, và nó được đổ đầy bằng nước nóng. Bì bõm trong hài lòng, cô gội tắm thật kỹ, rửa trôi mọi bụi bặm và rác đã bám vào tóc cô suốt một tuần qua.

Còn tôi đây chỉ cần có một cái lưỡi và bốn chân mà thôi, Mãi Trung Thành nhận định.

“Có phải vì thế mà sau mỗi đêm ngủ trong rừng là anh bạn thơm quá đi?”, Alanna hỏi.

Mãi Trung Thành lờ đi câu hỏi của cô, nằm cuộn tròn trên giường. Alanna nhăn mặt trêu anh bạn mèo rồi giơ tay về chiếc ấm đun bằng đồng, có đựng nước sạch để tráng. Những tia nắng chiếu vào lần kim

loại, làm lóa mắt cô. Ở chính giữa quầng sáng chói chang đột ngột xuất hiện một hình ảnh:

Một viên ngọc màu tím biếc to như một đồng xu bạc, được gắn bên trong một vành vàng. Những bề mặt của nó không phản chiếu, mà nuốt chửng ánh sáng chiếu tới. Đằng sau đó là tuyết đang quét lông lộn như trong một cơn bão.

Khi Alanna chớp mắt, hình ảnh mờ nhòa đi. Chẳng được ích gì nếu cô cứ căng óc suy nghĩ ảo ảnh này có ý nghĩa ra sao, nữ hiệp sĩ hiểu ngay như vậy. Sớm hay muộn cô cũng biết được điều đó - đây không phải là ảo ảnh đầu tiên của cô. Mà nước tắm trong bồn cũng đã nguội rồi.

Đúng khi cô đang chải tóc thì chú Coram gõ cửa. “Chú ăn rồi”, người lính già gọi qua khe cửa. “Bây giờ chú đi hỏi xem nhà thông thái của cháu sống ở đâu, sau đó ta sẽ nghỉ một đêm vui vẻ. Hãy ra ơ với cả hai ta và đừng gây chuyện rắc rối đấy!”

“Cháu tự trông coi cho cháu được mà”, cô phản đối.

“Đó mới là thứ khiến ta lo đấy.”

“Chúc vui vẻ”, cô gọi với theo khi tiếng bước chân xa dần. Tại sao chú ấy lo cho mình, Alanna cân nhắc. Cô đâu có đi tìm chuyện rắc rối; tối hôm nay ý định của cô là né xa mọi rắc rối trên đời.

Ngay khi người và mèo xuống đến tầng dưới, Mãi Trung Thành bỏ rơi cô và lon ton chạy thẳng về phía bếp. Alanna tìm thấy một góc phòng, chỗ ngồi ở đây cho cô quan sát toàn căn sảnh. Quán Người Hát Rong có vẻ là một ngôi nhà danh giá, nhưng cô đã rong ruổi đủ lâu để hiểu rằng, cẩn thận không bao giờ là thừa. Cô chỉnh lại cây kiếm, để tiện rút ra khi cần thiết; sau đó cô vào thế ngồi thoải mái, chuẩn bị hưởng thụ bữa ăn. Ông Windfeld lại bên khi thấy cô đã yên vị. “Nếu quý cô mong muốn điều gì, cho dù là bất cứ thứ gì, thì cô cũng chỉ cần nói ra thôi”, ông giải thích và ngồi xuống ghế sau cửa chỉ mời mọc của cô. “Cho người thừa kế của Sir Myles von Olau sẽ chẳng có mong

muốn nào là quá nhiều đối với tôi. Ông trả rất hậu cho những người môi giới và quản lý như tôi - cha cô là một quý ngài hào phóng.”

Nữ hiệp sĩ mỉm cười. “Chẳng phải chỉ trong chuyện tiền bạc, mà kể cả trong những phương diện khác.” Khi nhớ lại những gì ông Windfeld đã nói trước khi cô đi tắm, Alanna hỏi thăm lần nữa: “Chuyện gì xảy ra ở Sarain thế?”

Ông chủ quán nhìn xuống dưới. “Mảnh đất đó đang tự hủy diệt mình. Các bộ lạc người K’mir lòng giết dân đồng bằng lở chân lạc lên vùng núi, nhiều khi kể cả dưới bình nguyên. Dân miền núi bỏ chạy từng đoàn khỏi các khu vực chiến trận, trốn về phía Tây. Đám dân đồng bằng bận rộn trong chuyện đánh nhau với người K’mir đến mức bỏ lơ mọi chuyện khác, kể cả mùa màng. Chỉ đến khi không còn siết chặt thêm được dây lưng, những ông chúa đất mới cho gọi lính đánh thuê và để dân đồng bằng quay trở lại các trang trại của họ. Dân tị nạn tới đây chỉ còn nói về nạn đói và cái chết. Vợ tôi là người Sarain - câu chuyện này chém nát trái tim cô ấy và chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy kết thúc ở đâu.” Ông chủ quán ép mình mỉm cười rồi thêm vào: “Kể chuyện xấu như vậy là đủ rồi. Việc gì đưa cô lại đây, nếu cô không giận là tôi hỏi quá thẳng?”

“Chúng tôi đi tìm một nhà thông thái có tên là Nahom Jendrai”, Alanna giải thích.

“Đó cũng là một người bạn của cha cô. Ông thầy Jendrai có một danh tiếng rất tốt.”

“Tôi muốn ông ấy dịch cho tôi một thứ.” Alanna thọc tay vào áo chên và lôi ra một bì thư bằng da. Cô thận trọng mở ra, lấy một tờ giấy. Đó là một bản đồ của các nước miền đông và Biển Hồ Lớn. Mép bên trái và phía trên đã bị cháy sém. Trên bản đồ chỉ vẽ những biểu tượng thiên nhiên như sông và núi, một ngôi sao bé xíu đánh dấu vị trí của Mái Nhà Thế Giới, rặng núi lớn ngăn cách những đất nước miền đông và phần thế giới còn lại. Phía bên phải là một cột những ký tự

màu bạc của chữ Run. Alanna đến Maren để nhờ dịch những ký tự này.

“Trông như chữ của những Người Cổ Đại”, cô giải thích. “Myles nói rằng, Nahom Jendrai xứ Berat là dịch giả tốt nhất.”

Ông Windfeld sờ vào rìa bị cháy sém. “Chuyện này xảy ra ra sao? Quý cô có biết?”

Alanna giơ tay vuốt qua bề mặt bản đồ. “Ông có biết rằng chú Coram và tôi đã sống cùng những người Bazhir?” Windfeld gật đầu. “Thủ lĩnh của bộ lạc chúng tôi là Halef Seif thấy lo lắng cho một người bạn cũ, một nữ phù thủy sống gần hồ Tirragen. Vậy là chú Coram và tôi lên đường đến thăm chị ấy.” Cô lấy hơi thật sâu. “Ngôi làng của chị ấy vừa trải qua một mùa đông khủng khiếp, thời tiết quá lạnh và xảy ra nạn đói. Một gã thầy tu lang thang thuyết phục dân làng rằng, họ phải ‘rửa mình’ bằng cách giết chết nữ phù thủy thì lúc đó Chúa Trời sẽ lại đổ đầy các nhà kho.”

“Tôi cũng đã từng trải qua những chuyện như thế. Một khi bị đói, con người ta đánh mất mọi lí trí.”

“Chú Coram và tôi tới đó đúng khi họ bắt đầu thiêu sống người đàn bà phù thủy. Chúng tôi can thiệp và đưa chị ấy đi khỏi làng, nhưng chị bị thương nặng quá, tôi không thể giúp được nữa.” Thấy ánh mắt ngờ ngàng của ông, cô giải thích. “Tôi có phép lực, có khả năng chữa bệnh. Nhưng chị ấy đã chết. Tấm bản đồ này là tất cả những gì chị ấy có. Chị ấy yêu cầu chúng tôi mang về cho Halef Seif.”

“Và bây giờ ông ấy gửi cô đến chỗ thầy Jendrai, để thầy ấy đọc dòng chữ này?”, Windfeld hỏi.

Alanna lắc đầu. “Halef Seif hoàn toàn không muốn có tấm bản đồ này. Ông ấy đưa cho tôi - ông ấy bảo rằng, nó là dành cho tôi, chứ không phải để cho ông ấy.” Cô mỉm cười chế nhạo. “Halef Seif là người có thể rất cứng đầu cứng cổ, một khi ông ấy nổi cơn. Ông ấy bảo ông ấy sống hạnh phúc với bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu - đó là bộ lạc của chúng tôi. Một số những câu ông ấy nói - ví dụ như lời tiên

tri về việc đi tìm một chiến lợi phẩm - tôi hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Chà, vậy là tôi tới đây.”

Windfeld đứng dậy vì có một khách khác đang gọi bồi bàn. “Quý cô đã đi một con đường thật dài, chỉ để thỏa mãn sự tò mò của mình, thưa công nương.”

Alanna cười sáng khoái. “Hiện thời tôi không có chuyện gì quan trọng hơn.”

Khi tiếng gọi thứ hai vang lên thì ông chủ nhà găm lên bằng một giọng trầm trầm khiến cho cây rầm trên mái nhà run rẩy: “Bình tình nào, Joss - anh sẽ được phục vụ trước khi anh về nhà!” Ông cúi chào Alanna rồi rảo bước, giúp thêm cho những người phục vụ.

Cô bồi đặt một ly vang xuống trước mặt Alanna. “Cái này do quý ông bên kia gửi tới, thưa quý cô”, cô gái giải thích và chỉ về phía người đàn ông đang ngồi bên lò sưởi. “Quý ông ấy bảo tôi nhắn với quý cô, rằng những người tóc đỏ nên ngồi cùng với nhau vì lý do an toàn, và liệu quý cô có muốn ngồi cùng với ông ấy chẳng sau khi đã uống cạn ly rượu này.” Cô bồi khẽ cúi xuống và thì thầm thêm vào: “Tôi thật không muốn hỗn, nhưng cho dù quý cô không thích ông ta chẳng nữa thì bản thân tôi vẫn rất thích!”

Alanna nhìn sang người nọ. Anh ta giơ cốc về phía cô. Cặp mắt màu xanh lục trộn lẫn xanh dương, làn da rám nắng loáng thoáng vết sẹo đậu mùa. Mái tóc cắt ngắn đỏ lựng một màu đồng, y hệt tóc cô. Sống mũi chốc đã phải làm quen với nhiều vật cứng. Một hàng ria mép bao quanh khuôn miệng gợi tình; bên dưới đó là một vành quai hàm bạnh ra bướng bỉnh. Người ta thấy rõ, chắc chắn đó phải là một chiến binh xuất sắc: Hai bờ vai anh ta rất rộng, vòng ngực vạm vỡ, cánh tay và chân cuộn cuộn cơ bắp. Cũng giống như cô, anh ta mặc sơ-mi và quần ngang gối. Ngoài ra cô còn nhận thấy anh ta không hề mang vũ khí, thậm chí một con dao găm cũng không. Đó là yếu tố quan trọng mà một hiệp sĩ nhất thiết phải chú ý: đi tay không chỉ các

pháp sư, thầy tu, người ngu - và những người không cần vũ khí. Mà thế giới đầy bạo lực này có rất ít đàn ông không phụ thuộc vào vũ khí.

Lẽ ra anh ta phải xấu trai với cái mũi gãy và gương mặt đầy sẹo. Không biết sẹo ở đâu ra? Có thể thuở còn trẻ anh ta có một làn da nhờn. Nhưng mặc dù vậy anh ta vẫn gây ấn tượng điển trai, cô bồn chồn nghĩ. Tại sao anh ta quan tâm đến mình? Ở đây có một số phụ nữ xinh đẹp hơn hẳn mình. Cô nhắc cốc lên và uống, nhìn anh ta không chớp mắt.

Suốt bao nhiêu năm trời, từ khi Alanna đến triều đình cho tới khi đoạt được tấm biển hiệp sĩ, chỉ rất ít người biết cô là con gái. Hoàng tử Jonathan là người tình đồng thời là bạn thân của cô - nhưng những nghi lễ mà anh áp dụng để tán tỉnh các cô gái nhà quý tộc thật sự là thứ không cần thiết giữa hai người. Thịnh thoảng Georg Cooper, người cũng yêu cô, có tán tỉnh cô. Nhưng mỗi lần thấy anh làm cô ngượng ngùng là Alanna lại ra lệnh cho anh thôi ngay. Không ít những người đàn ông khác thì chẳng bao giờ nuốt trôi nổi cái vụ cô được tấn phong hiệp sĩ, và họ không bao giờ nảy ý định quan tâm đến cô như quan tâm đến một người con gái. Kể từ khi giới tính thật sự của cô được công bố, Alanna sống chung với người Bazhir và đối với họ thì cô là Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông, một phù thủy tài ba không giới tính.

Cô rất muốn sang ngồi cùng với người đàn ông đó hoặc chỉ cho anh ta biết rằng cô cũng quan tâm đến anh ta, nhưng cô không biết phải làm điều đó ra sao. Một nữ hiệp sĩ phải tán tỉnh đưa đẩy như thế nào với một người lạ? Các cô con gái nhà quý tộc biểu lộ sự quan tâm bằng cách đánh rơi quạt hay khăn tay. Phụ nữ Bazhir làm điều đó bằng ánh mắt lộ phía trên mép mạng che mặt. Nhưng cô không có quạt cũng chẳng có mạng che mặt, khăn tay của cô mà có được đánh rơi thì chắc cũng không ai nhận thấy. Còn đi thẳng sang bàn bên đó và ngồi xuống với anh ta thì cô lại không đủ lòng dũng cảm.

Cô đâu có biết là ánh mắt cô nài nỉ. Anh ta cười - một nụ cười rộng mở bình tĩnh, khiến mọi thứ trong cô quặn thắt - và bước sang chỗ cô.

“Tên tôi là Liam”, anh tự giới thiệu và chìa ra bàn tay khổng lồ. “Cô là Alanna Sư Tử. Từ Tortall.”

Cô đáp lại cái bắt tay mạnh mẽ của anh. Lòng bàn tay Liam ấm áp và chai sần như lòng bàn tay cô. “Cho phép tôi ngồi xuống với cô chứ?”, anh hỏi, ánh tinh ranh lẩn khuất trong tia nhìn. Khi Alanna gật đầu, Liam ngồi xuống ghế. “Cô ở Berat có lâu không?”, anh hỏi khi cô bồi bàn mang đến rượu vang và hoa quả.

Alanna lắc đầu. “Không lâu hơn cần thiết”, cô rót rượu vào cốc của anh. “Tôi đã quên mất là các thành phố ồn ã tới mức nào. Thời gian qua tôi sống với người Bazhir.”

“Tôi có nghe nói. Tôi đã phải hỏi han khá nhiều cho tới khi biết được chuyện gì đã xảy ra với cô, sau khi cô giết chết công tước von Conté.” Anh nói khề khà kéo dài từng âm như đám nông dân, âm “R” hầu như bị anh nuốt chửng.

Cô nhăn trán. “Vậy ra anh có thói quen theo dõi những hành động của tôi?” Trong lòng cô thật tình không biết liệu cô có thích chuyện đó hay không.

Anh gật đầu. “Những người như cô thay đổi thế giới này - một người đàn ông thông minh sẽ chú ý đến những người như vậy. Đó là một hành động phi thường, giết chết cháu trai của nhà vua và lật mặt gã là kẻ bội phản. Công tước Roger là một người quyền thế.”

Alanna ngó ra xa. Cô thấy ớn lạnh. “Ông ta xứng đáng phải chết. Ông ta tìm cách giết hoàng hậu.”

“Ông ta vẫn làm cô phải vất vả sao?”

Khi Alanna nhìn người đàn ông, cô gặp được sự cảm thông trong ánh mắt anh. Anh ta biết, cô nghĩ. Anh ta hiểu trò bội phản cũng như sợ hãi, anh ta hiểu cái cách mà người đời sẽ nhìn ta, một khi họ biết ta đã làm một việc mà họ cho là không thể. “Cũng thỉnh thoảng. Mọi người đều ngưỡng mộ ông ấy. Lúc đó mọi việc dồn dập xảy ra cùng

lúc: đầu tiên tôi phát hiện ra chân tướng gã cùng những kế hoạch của gã, rồi gã lật mặt tôi là gái trước cả triều đình. Lẽ ra tôi rất muốn có thời gian để mọi người quen dần với chuyện tôi là ai. Thế rồi tôi giết gã. Trong khi tôi thật ra chẳng mấy thích chuyện giết chóc. Thế nên thỉnh thoảng tôi cũng có nghĩ ngợi.”

“Không nên như vậy.” Anh cầm lấy tay cô và siết nhẹ. “Gã là kẻ thật sự tồi tệ, cái đó cô có thể tin tôi.”

“Anh có biết ông ta?”

Khi gật đầu, cặp mắt xanh lục của người đàn ông hằn vẻ lạnh lùng. “Chúng tôi đã làm quen với nhau - trước đây rất lâu rồi.”

“Làm sao cơ? Và tại sao anh căm thù gã? Tôi có cảm giác như thể anh căm thù gã - tất cả những người mà tôi quen biết đều yêu mến ông ta hay ít nhất là gần như tất cả.” Bồn chồn, cô ngồi thẳng lưng lên. “Như thế là không công bằng. Anh biết tất cả về tôi.”

Khi người đàn ông khẽ cười, ánh lạnh lùng biến khỏi cặp mắt anh. “Một ngày kia anh sẽ kể cho em nghe tất cả, bé mèo con - nếu em thật sự ngoan ngoãn.” Anh nói, tay vuốt rìa mép.

Cô đỏ lựng mặt lên. Này cô nàng, nếu không cẩn thận cô sẽ sa thế kẹt cho coi, cô nhủ thầm. Mình không biết gì về anh ta, vậy mà anh ta đã hầu như tán được mình một nửa! Cô dịch xa ra một đoạn. “Anh đang tán tỉnh tôi”, cô nghiêm mặt nói.

“Em có thích không?”, anh cười.

“Anh là ai?”, Alanna vặn hỏi. “Bây giờ công bằng một chút đi!”

Cô ngừng bật, có tiếng nhộn nhạo từ cửa vọng vào. Một giọng hát mà cô quá quen đang gào toang toác:

*“Một bức tranh mới mở cho hoàng tử,
Và họ tôn vinh tay ăn mày tới tận hôm nay!”*

Alanna gật nảy người. “Đó là bạn tôi, chú Coram”, cô nói với Liam và đứng phắt dậy. “Nếu tôi không ngăn lại, chú ấy sẽ hát đến đoạn về

cánh nhà buôn và các bà vợ của dân chài và ta sẽ gặp chuyện cho coi.”

Liam cười với hai hàm răng sáng lấp lóa. “Đúng thế, anh biết bài ca này.” Anh hôn tay cô. “Ta nhất định sẽ gặp lại nhau - hứa chắc chắn với em như vậy.”

Vừa năn nỉ ngọt ngào vừa đe dọa dữ dằn, cuối cùng Alanna cũng đưa được người hầu đang ngà ngà say và hứng ca hứng hát vào phòng, buông cho chú rụng thẳng xuống giường. “Hôm nay Jendrai vừa quay về từ trang trại của ông ấy”, Coram ngoác mồm ra ngáp. “Tối mai ta tới đó.” Chỉ một giây sau chú đã ngáy vang nhà.

Alanna rời phòng của người lính già. Cô muốn ngủ, hơn là một lần nữa đi tìm anh chàng Liam nọ, người đã khiến cô bối rối đến thế. Đúng khi cô mở khóa cửa phòng mình thì ông chủ quán vừa xoa tay vừa theo cầu thang bước lên. Khi nhìn thấy cô, ông hỏi: “Quý cô còn cần gì không?”

“Không, cảm ơn”, cô trả lời, nghiêng đầu xuống hướng sảnh đầy thực khách ồn ã bên dưới và thêm vào: “Nghe thì thấy ông đã nhiều việc rồi.”

Windfeld cười rạng rỡ. “Vâng, tối hôm nay đông khách - rất đắt khách là đằng khác. Thật chẳng đáng ngạc nhiên, khi tôi vừa có quý cô vừa có cả Ròng Shang trong nhà.”

“Ròng Shang?” Cô chưa bao giờ có cơ hội nói chuyện với một trong những chiến binh nổi danh nọ. Đó là mong ước mà cô đã ấp ủ bấy lâu nay, và bây giờ thì các thần linh tạo cơ hội cho cô ở chung một nhà với gương mặt tài năng nhất trong đám họ. “Anh ta ở đây sao? Ông có thể giới thiệu tôi với anh ấy không?”

Windfeld ném về phía cô một cái nhìn lạ lẫm. “Tôi không nghĩ rằng tôi còn cần phải giới thiệu cô với anh ta, theo cái cách mà hai người vừa nói chuyện với nhau.”

“Liam sao?”

“Liam Cánh Tay Sắt, con Ròng trong hàng chiến binh Shang. Chả lẽ anh ta không tự giới thiệu?” Alanna lắc đầu. “Mà quý cô không nhận

ra anh ta? Anh ta biết rất rõ quý cô là ai - chính anh ta nói với tôi.”

“Tôi chưa hề quen ai trong dòng Shang, hầu như cũng chẳng quen ai biết điều gì về họ. Chiến binh Shang rất hiếm khi đi lại với dân quý tộc, với người Bazhir cũng thế.”

“Chà, tôi thì lại thấy hai người đã nói chuyện khá thân mật với nhau”, ông chủ quán thoáng cười. Alanna đỏ lựng lên như lửa và biến vào phòng cô sau một câu “chúc ngủ ngon” vội vàng.

Phải công bằng với ông Windfeld và quán Người Hát Rong của ông mà nói rằng, chuyện Alanna đêm đó mất ngủ không phải vì giường mà cũng chẳng phải tại phòng. Giường rất dễ chịu; tường phòng đủ dày để ngăn tiếng ồn từ tầng dưới. Đầu tiên Alanna cứ ngỡ cô không ngủ được vì những chuyện lật vật. Bắt đầu bằng việc anh bạn mèo cào cửa đòi vào. Tiếp đến ánh trăng hắt qua cửa sổ vào thẳng mắt cô, cho tới khi cô phải đứng dậy kéo rèm cửa. Khi đã nằm bên anh bạn Mãi Trung Thành gừ gừ hài lòng, cô lại thấy căn phòng quá ngọt ngào. Vừa thờ dãi cô vừa đứng dậy một lần nữa, để mở cửa sổ ra, nhưng chỉ là mở một khe nhỏ thôi, bởi trời đêm vào thời này còn lạnh.

Cô không tắt được dòng suy nghĩ của mình. Một phần nguyên nhân nằm ở cơn bồi hồi xúc động, bởi cuối cùng thì bây giờ cô cũng có cơ hội để nói chuyện với một chiến binh Shang. Những gì mà cô biết về dòng tu huyền thoại này chỉ là những mẩu nhỏ thông tin, được lượm lặt đây đó. Những chiến binh tốt nhất trong dòng Shang được đặt tên theo những con thú huyền thoại như kỳ lân, sư tử đầu chim, phượng hoàng, và đứng đầu tất cả là Rồng. Mỗi chiến binh Shang nhận được tên một con thú ngay sau khi trải qua kỳ thi chính và đã sống đủ một năm ở thế giới bên ngoài. Cô biết rằng, dòng võ và tôn giáo này nhận các cậu bé và cô bé từ bốn cho tới bảy tuổi, để dạy cho họ cuộc sống cực nhọc của một chiến binh Shang. Cô cậu học trò nào cũng phải biết sử dụng đủ mọi loại vũ khí trên đời. Thêm vào đó - điều này Alanna thấy còn thú vị hơn - họ phải nắm vững nhiều kỹ thuật chiến đấu tay không.

Vậy ra Liam là con Rồng của dòng Shang. Đã rõ, anh ta đủ dũng cảm mà cũng đủ đẳng cấp để không cần mang vũ khí. Hầu như chẳng kẻ nào dám trở thành nguy hiểm với anh ấy. Anh ta có cặp mắt Rồng, cô nghĩ khi nhớ lại màu mắt anh đã thay đổi ra sao. Màu lục nhạt khi anh ấy không muốn để lộ điều gì, và - cô bất giác phải cười nhẹ - màu lục trộn xanh dương khi anh ấy tán tỉnh ai.

Cuối cùng Alanna đầu hàng. Rất có thể mình sẽ bình tĩnh hơn sau khi phi ngựa được một đoạn, cô nghĩ và mặc quần áo vào. Chỉ vài tích tắc sau cô đã cùng Mãi Trung Thành cười trên con ngựa Ánh Trăng màu vàng, đi ra khỏi thành Berat. Alanna mãi suy nghĩ đến mức cứ thế phi ngựa đi mãi, không biết mình đã qua những quãng nào. Cô cũng chẳng mấy chú ý đến mặt đường cùng lớp sương mù đang dâng lên. Đến một lúc nào đó, Ánh Trăng phi chậm lại và chuyển sang nước kiệu, và khi tầm nhìn trở nên tối tăm hơn thì con ngựa chuyển đi từng bước một. Alanna vẫn còn bay bổng xa vời trong suy nghĩ.

Cả quãng đời tới nay đã được cô lên kế hoạch trở thành một nữ hiệp sĩ phiêu lưu ngang dọc, tìm hiểu toàn thế giới và làm những chuyện lớn lao. Bây giờ thì cô học được rằng, ngay cả trong cuộc đời một hiệp sĩ lang bạt cũng có những khoảng thời gian nhàm chán, ví dụ như khi người ta đi qua những phong cảnh giống hệt nhau.

Hơn thế, chẳng phải ngôi làng nào cũng có một kẻ cai trị độc tài tàn nhẫn; rất ít ngã tư đường nằm trong tay những hiệp sĩ độc ác. Nếu nhà vua của vương quốc Tortall mong muốn, ông có thể cử cô cùng với những hiệp sĩ quen biết khác đi tuần tra dọc biên giới, săn đuổi đám kẻ trộm và kẻ cướp miền núi. Nhưng có lẽ nhà vua không muốn có cô cho những nhiệm vụ dạng này. Roald rất giận vì việc cô nói dối ông nhiều năm trời về giới tính của mình. Là một người điềm tĩnh luôn chú trọng trước hết đến sự an bình trong triều đình, ông đã không nói nhiều về chuyện đó. Nhưng ông không để ai hiểu lầm rằng, ông không đồng ý với cách hành xử của cô.

Và nhìn chung - cô đã hiểu rõ Tortall. Cô muốn đến những miền đất mà cô chưa biết. Những miền đất không có trên đa phần bản đồ của Tortall - ví dụ như những khu vực nằm ở phía nam Carthak hoặc vùng Mái Nhà Thế Giới và những thứ nằm sau nó. Một khi cô đã bỏ lại sau lưng những khu vực văn minh, chắc chắn sẽ có những nhiệm vụ mới chờ cô.

Ánh Trăng đứng lại và bồn chồn gục gặc đầu sang bên này, sang bên kia. Khung cảnh xung quanh đã ngập chìm trong sương mù, đến mức Alanna không nhìn thấy mặt đường dưới vó ngựa. Cô trèo xuống và cầm dây cương dắt ngựa đi, nhưng chỉ được một đoạn ngắn Ánh Trăng đã lại đứng lại, hai tai kinh hãi dựng đứng lên, và khăng khăng không chịu bước tiếp, cho dù Alanna có thúc giục tới đâu. Nữ hiệp sĩ nôn nao. Ánh Trăng là một con vật thận trọng, chứ không nhát hèn. Một khi nó cư xử như thế, chắc chắn có chuyện không ổn ở đây, và cô phải đề phòng. Cô thoáng nhìn về phía Mãi Trung Thành. Anh bạn mèo của cô ngồi bình tĩnh trong chiếc bát bọc da buộc bên yên cương, tai dựng lên. Họ đã bị bao quanh bởi một khối sương mù dày đặc đến mức làm dịu cả tiếng lách cách của dây cương.

Giờ thì Alanna cũng cảm thấy có điều kỳ quặc. Cô bất giác phải hắt hơi. Viên ngọc lửa mà cô đeo bên cổ sáng rực lên, ấm hân trên da cô. Khối sương mù trước mặt họ cuộn lại, xoáy vào nhau, đan chặt, cho tới khi tạo thành hình ảnh một phụ nữ cao lớn với cặp mắt màu xanh lục và mái tóc đen nhánh. Bà tỏa ra ánh sáng pháp thuật, dải sương mù là tà áo của bà, dính vô vàn những giọt nước lóng lánh.

Alanna đã gặp người này một lần. Thuở đó bà đã tặng cô viên ngọc lửa. Giờ nữ hiệp sĩ buông dây cương, khụy gối, cúi đầu. “Lạy Đức Mẹ”, cô thì thầm.

“Con đi đâu đó, con gái ta?” Giọng của con người bất tử vừa hùng mạnh vừa đáng sợ. Với tiếng vọng của gió gầm và của hàng trăm con chó đang sủa. “Đi dạo vào giờ này không muộn quá sao?”

“Con không ngủ được, thưa Đức Mẹ.”

Một bàn tay lạnh lạnh chạm vào cằm Alanna, ép cô ngẩng đầu lên. Cô đáp lại ánh mắt của Đức Mẹ, không chớp một lần, cho dù cả thân hình cô run bần. “Con đã đạt được tất cả những gì con mong muốn, đúng không? Biển hiệp sĩ giờ là của con, mà là rất xứng đáng. Con đã diệt trừ kẻ thù lớn nhất của con. Bây giờ con phấn đấu cho điều gì, Alanna?”

Alanna nhún vai. “Con không biết. Con cảm thấy có một chuyện quan trọng cần làm, nhưng con không biết nó là chuyện gì. Con để cho cuộc đời đưa đẩy. Thế nên con về đây, nhờ người dịch tờ bản đồ. Có thể nó sẽ chỉ cho con một con đường - hoặc Đức Mẹ có cần con cho chuyện gì chẳng?”, cô hỏi, đầy hy vọng.

Đức Mẹ mỉm cười. “Ta không lên kế hoạch cho cuộc đời của người thường, Alanna - cái đó con phải tự làm thôi. Hãy đi theo tấm bản đồ - rồi con sẽ thích con đường mà nó chỉ ra. Nhưng hãy sử dụng lí trí khi đi đường.” Bà cúi xuống nâng Mãi Trung Thành, kẻ đã chạy đến chân bà chờ đợi suốt thời gian qua. “Còn nhà người? Người có muốn lang thang cả đời không?”

Mãi Trung Thành cho tới nay đã luôn phát ra những tiếng động khe khẽ kỳ quặc, đuôi giạt từng hồi. Giờ thấy Đức Mẹ chú ý và mỉm cười, anh chàng tuôn ra một tràng kể lể liên hồi bất tận. Alanna có cố gắng bao nhiêu cũng không hiểu được một chữ nào.

Cuối cùng, Đức Mẹ lại đặt chàng mèo xuống đất. Những đường viền của bà mờ đi, trộn với sương mù.

“Thêm một chút nữa, anh bạn ta”, bà nói với con mèo. “Đừng làm ta thất vọng.” Mãi Trung Thành quay trở lại với Alanna, cô bế anh bạn lên, ép thật chặt vào ngực mình. Người bất tử bây giờ chỉ còn là một bóng mờ, giọng bà vắng lại như từ cuối trời. “Rồi con sẽ quyết định thế nào, Alanna?” Ngay sau đó bà biến mất.

Lần đầu tiên kể từ khi buộc dây cương cho con Ánh Trăng, Alanna nhìn quanh. Cô đang ở trong một dải rừng, một chuyện không thể nào hiểu nổi. Cô đã cùng chú Coram đi trên con đường này. Họ đã rời dải

rừng từ sáng tinh mơ và đi qua rất nhiều thảm cỏ cùng cánh đồng. Làm sao chỉ trong vài tiếng đồng hồ đêm nay mà cô đã đi qua cả một quãng đường vốn cần trọn một ngày rông rãi?

Sương mù còn quá dày đặc, khiến chuyện phi ngựa trở thành nguy hiểm. Khi Alanna tìm thấy một vách núi đá, cô ngồi xuống, chờ trời sáng. Cô lạnh, ướt và mệt mỏi. Đúng khi cô bắt đầu gả gặt thì một ngọn gió yếu ớt nổi lên, xua đi một phần sương mù và làm hiện ra mặt đường. Alanna vừa ngáp vừa trèo lên ngựa và thúc nó đi nước kiệu. Mãi Trung Thành nằm ngủ không nói một lời, khiến Alanna phát ghen. Cứ mỗi lần ngáp là xương hàm cô lại kêu lách cách và hai mí mắt nặng như chì. Cuối cùng, cô ngủ gật.

Một cú giật - và cảm giác đau như đâm như chém khi đập mình xuống mặt đường - thúc cô tỉnh dậy. Cô buột miệng phun ra một tràng nặng ký y hệt như mấy chàng trai chuồng ngựa và đám lính thuở trước đã dạy cô trò văng tục. Những kẻ ngủ gật và ngã khỏi yên cương xưa nay vốn được thiên hạ đặt tên riêng!

Ánh Trăng nhìn trân trân xuống phía Alanna mà tự hỏi, tại sao cô chủ của nó lại quyết định xuống ngựa và ngồi vào bùn.

Chửi rủa không có được ích gì, Mãi Trung Thành nhận định, mà cô nàng lại đánh thức cả ta.

“Có lẽ quý ngài muốn con che chắn kín lại để ánh nắng không làm đau mắt?”, Alanna thét lên, mặt đỏ bừng vì ngượng. “Con có cần gọi quý ngài dậy dùng bữa trưa hay quý ngài muốn nghỉ ngơi hết ngày hôm nay?”

Mỗi lúc cô nàng lên cơn như thế thì chả ai nói chuyện được với cô nàng đâu, anh bạn mèo trả lời bằng giọng cao ngạo rồi lại ngủ thiếp đi.

Khi Ánh Trăng thúc mũi vào cô, Alanna mới vừa rên rĩ vừa đứng dậy. “Thì cũng là lỗi của tao thôi”, cô gầm gừ. “Lẽ ra tao phải vào trường tu viện. Ở đó tao không phải học vật nhau, ở đó không có đứa nào đập lên đầu tao, tao không bị gãy xương mà cũng không bị bay vào bùn rác. Thay vào đó, tao sẽ sạch sẽ và mặc những bộ váy dài đẹp

đề. Giờ đây có lẽ tao đã lấy một người quý tộc, anh ta sẽ có một thái ấp nho nhỏ và cái đầu chẳng mấy thông minh. Chắc là tao thậm chí còn có cả những đứa con cũng sạch sẽ xinh xắn và cái đầu cũng chẳng mấy thông minh.” Khi định chùi tay trước khi cầm dây cương, cô nhận thấy chiếc quần ngang gối của cô dính đầy bùn, y hệt như hai bàn tay. “Đừng có nói vào mặt tao rằng chính tao đã chọn cuộc đời này và tao không được phép đổ tội cho ai.” Ánh Trăng lắc đầu, con ngựa cái như muốn nói rằng nó không định làm như thế. “Từ xưa đến nay tao vốn biết rõ, trong dòng máu nhà tao có một chút máu điên.”

Khi Alanna nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên thì cô chờ người ra. Không được phép để bất kỳ ai thấy cô trong tình trạng thảm thương này! Cương quyết, cô nhìn về hướng khác khi tiếng ngựa lại gần. Hai bàn tay nắm chặt dây cương, mặt đỏ lựng hơn nữa. Thật là khủng khiếp nếu có người lạ nhìn thấy mình bây giờ, cô tự nhủ. Và điều tồi tệ hơn cả là tay Liam Cánh Tay Sắt kia xuất hiện. Đúng vào lúc mình ngã ngựa như một đứa tân binh. Cô xoay lại.

Đúng như thế. Liam hoàn toàn không tìm cách che giấu nụ cười của anh. “Trời này đi dạo thì hay tuyệt”, anh chào cô. “Chỉ có hơi ẩm một tí thôi.”

Alanna nuốt khan, gom góp lòng dũng cảm để giữ bình tĩnh. “Tôi chỉ có thể nói, bình thường ra chuyện này không xảy ra với tôi!”

“Anh không nghi ngờ điều đó lấy một nửa giây.”

“Anh làm cái gì ở đây hả?”, Alanna hỏi, ngượng ngùng đến mức quên phắt đi mọi thứ lịch sự trên đời. “Có ai đi dạo mà phi ngựa xa tới thế!”

“Anh nhìn thấy em phi ngựa đi. Chờ mãi không thấy em quay về, anh thầm nghĩ tốt nhất là nên đi xem em thế nào.” Rồi vui vẻ và thân thiện đến mức quá đà, anh thêm vào: “Ô, đừng có nghĩ là anh tưởng em lên đi mà không trả nợ ông Windfeld. Em đã để lại người hầu cùng đồ đạc. Tất nhiên là anh biết câu chuyện không phải đi về hướng đó.”

Alanna thịnh nộ đến mức phải há mồm lấy hơi. “Làm sao mà anh dám...”

“Rõ ràng là em không thích bị người ta trêu chọc, đúng không?” Rồi bằng giọng giảng hòa, Liam nói tiếp: “Thôi, buộc ngựa của em vào ngựa anh và cùng anh phi về. Anh sẽ lo để em không bị ngã nữa.”

“Tự tôi lo cũng đủ rồi!”

Vừa buông ra một tiếng thở dài, người đàn ông tóc đỏ vừa nhảy xuống. “Chẳng lẽ mẹ em không dạy cho em cách phải cư xử lịch sự với những người lạ mà em gặp trên đường đi?” Anh buộc Ánh Trăng vào con ngựa đực vạm vỡ của mình. “Anh có thể là một pháp sư và biến em thành chuột hay một thứ tương tự.”

“Anh là con Rồng Shang. Anh sẽ không biến tôi thành bất kỳ một thứ gì.”

“Em đừng lo”, Liam vẫn vui vẻ. “Khi mặc quần thì anh cũng làm như em thôi. Đầu tiên đút một chân vào ống quần này, rồi đút chân kia vào ống quần còn lại.” Anh cởi từ yên cương ra tấm chắn của mình và quần lấy Alanna. “Thế. Bây giờ thì em mỗi mệ và ướm sừng và cau có cáu kỉnh - và hoàn toàn không có khả năng cưỡi ngựa một mình về nhà. Ngoài ra, thưa cô em sư tử, bản thân anh đây cũng có lần ngủ gật. Một cành cây gạt anh ra khỏi yên cương và anh lăn nhào xuống dưới hào, ngay trước mắt đúng đám đàn ông mà anh phải ra lệnh. Cũng may mà bọn họ không trêu chọc anh - ít nhất là cũng không quá nhiều. Lên đây nào.” Nhẹ nhàng như thể cô là một em bé, anh ném cô lên yên cương, trèo lên phía sau cô và quàng tay ôm lấy cô.

“Ngủ đi nào, mèo con”, anh lầm bầm. Giọng nói rung hào sảng trong vòng ngực vạm vỡ. “Giờ em không còn phải lo chuyện gì nữa đâu.”

Chú Coram dậy muộn, với một cái đầu đau nhức khủng khiếp, thứ mà chú không nỡ mong cho cả tên kẻ thù tồi tệ nhất. Chú chờ cả một hồi dài, chờ cô chủ và nữ hiệp sĩ của chú mang món thuốc gia truyền của cô lại. Khi mãi không thấy Alanna xuất hiện, chú Coram lê dậy đi

tìm cô. Thậm chí cả vụ mặc quần áo cũng làm ông đau khắp người. Người lính già sẵn lòng nghe những câu nhận xét nhọn sắc cào cấu của Alanna, nếu cô giải phóng cho ông khỏi cơn đau đầu và cảm giác nôn nao này.

Sau khi chuyện mặc quần áo đã gây thêm một hồi đau nhừ tử, chú Coram hoàn toàn không thích thú chút nào khi thấy một người đàn ông lạ bước ra từ phòng Alanna. Có phải đó là cái gã tóc đỏ nói chuyện với cô chủ dưới quán tối qua? Chú Coram không nhớ rõ.

Người lính chặn đường Liam. “Chắc chắn là mày có nguyên nhân tử tế để vào phòng cô chủ của tao, và bây giờ mày cho tao biết tất cả những nguyên nhân đó, mà là lẹ lên!” Alanna không chỉ có bè bạn bảo vệ cho cô, mà họ còn sẵn sàng bảo vệ cho danh tiếng của cô, gã này sẽ phải hiểu ra ngay thôi!

Con Rồng Shang cười khi nhận ra người bạn lớn tuổi của Alanna. “Chắc anh là Coram.”

“Đúng thế. Nhưng không phải vì vậy mà ta biết chú mày là ai.”

Liam nhìn người nông nô vạm vỡ. “Tôi tin rằng quý cô trẻ tuổi đủ sức tự lo liệu cho mình.”

“Chắc là cô ấy nói với chú mày như vậy”, chú Coram thở phà ra. “Cô ấy nhầm rồi. Ở thành phố này có ai bảo lãnh cho chú mày không hả?” Bàn tay Coram sờ lên cán dao găm.

“Con Rồng của dòng Shang không cần ai bảo lãnh.” Cặp mắt Liam chuyển màu lục nhạt. “Tôi hiểu là anh muốn chăm lo cho cô ấy, nhưng tôi không ưa nghe lời đe dọa.”

Trán Coram nhăn tít lại. “Chú mày muốn ta tin rằng, chú là Liam Cánh Tay sắt?”

“Thôi, đi xuống dưới này trước khi cô ấy nghe thấy tiếng anh”, Liam vừa thở dài vừa nói. “Ông Windfeld biết tôi.”

Khi nghe ông chủ quán công nhận đẳng cấp của Liam, chú Coram tự nhủ, tốt nhất bây giờ nên thay đổi chiến thuật một chút, vậy là người lính già mời Rồng Shang dùng điểm tâm. Cơn đau đầu dịu

xuống một chút khi dạ dày được nạp thức ăn, và giờ chú cũng có thể tập trung cao độ hơn để hỏi han gã trai tóc đỏ.

“Công nương Alanna có biết anh là ai không?”, chú hỏi. Chầm chậm, một nụ cười lan ra trên mặt Liam. “Cô ấy biết.”

“Thế thì chắc chắn cô ấy sẽ rất bối rối, bởi vì không biết nên hỏi anh điều gì trước.” Chú Coram cân nhắc một chút rồi nhìn thẳng vào cặp mắt bây giờ đã ngả về màu xám của con rồng. “Một người như anh muốn gì với một người như Alanna von Trenbond?”

Người đàn ông to cao vạm vỡ nhún vai. “Cô ấy là một nàng xinh đẹp - cô ấy khác tất cả các phụ nữ khác và giàu tinh thần chiến đấu. Mà theo những gì tôi nghe được thì cô ấy hoàn toàn không thù ghét đàn ông.”

Chú Coram đỏ lựng mặt lên khi bất giác phải nghĩ đến hoàng tử Jonathan và Georg. “Mặc dù vậy, cô ấy không phải là một đứa con gái hư hỏng.”

Liam cười trong cổ họng. “Cô ấy là một chiến binh quá xuất sắc, đến nỗi danh tiếng phụ nữ của cô ấy không thể nào bị sút mẻ đâu. Ít nhất thì cũng không kẻ nào dám nói điều gì xấu về cô ấy, khi cô ấy ở gần bên.”

“Tôi cứ tưởng con Rồng Shang có thể chọn lựa trong số những phụ nữ xinh xắn nhất”, chú Coram gầm gừ.

Liam nhòe dậy. “Có thể đấy. Nhưng cô ấy đâu chỉ xinh đẹp, anh có nghĩ như vậy không? Trong hàng ngũ của cô ấy thì Alanna cũng nổi danh như tôi nổi danh trong hàng ngũ của tôi.” Anh đặt bàn tay khổng lồ lên cánh tay của chú Coram. “Tôi không phải một gã trai làng, đi khoe khoang khoác lác rằng bộ lông con sư tử cái nằm trong lều tôi, Coram Smythsson. Tôi thích cô ấy. Và có lẽ là tôi cũng sẽ thích anh đấy, nếu anh thôi sầm mặt xuống chỉ bởi vì tôi ở trong phòng cô ấy.”

Anh để lại một đồng tiền xu cho phần thức ăn của mình rồi chầm chậm đi ra ngoài, trong khi chú Coram giơ tay che mặt. “Thuở trước cuộc đời đơn giản hơn”, chú thầm thì với hai lòng bàn tay mình.

Mãi Trung Thành nhảy lên bàn, ngửi ngửi bên cái đĩa của Liam. Nhưng có lẽ cũng nhàm chán hơn.

Tối giữa trưa khi chú Coram đã làm xong việc đưa thư. Khi trở về chú gặp một cô nàng Alanna đã ăn mặc tề chỉnh và ngồi lau vũ khí. “Chú đừng có sầm mặt xuống như thế”, cô nói. “Cháu vẫn chưa tỉnh hẳn đâu.”

“Cô gái hầu phòng nói là quần áo của cháu đầy bùn. Đêm qua cháu lại giở trò điên khùng gì vậy, ta mới vừa ngừng trông chừng có một chút thôi?”

“Chả có chuyện gì hết”, cô ngáp. “Cháu không ngủ được, thế là cháu cưỡi ngựa dạo chơi.”

“Không ngồi trên lưng mà bám dưới bụng ngựa hả?” Alanna thấy rõ là máu dồn lên mặt cô. “Chuyện chẳng hay ho gì, cháu không muốn nói nữa đâu.”

Nhưng chú Coram không để người ta gỡ ra dễ dàng như thế. “Chuyện đó có liên quan đến việc Liam sáng nay ở trong phòng cháu không?”

“Cháu bị mệt, buồn ngủ và ngã ngựa”, Alanna nói. “Liam gặp cháu dọc đường - anh ấy đã đưa cháu về nhà. Anh ấy không chạm đến cháu đâu.”

“Có thể”, chú Coram lầm bầm, mặt bây giờ cũng đỏ như mặt cô. “Nhưng có lẽ cũng sắp rồi.”

Trong khi đóng cửa, chú Coram còn thoáng nghe thấy tiếng Alanna lầm bầm: “Cháu không có gì để phản đối.”

Hai chú cháu đến nhà ông Jendrai khi mặt trời đã chạm xuống đường chân trời. Nahom Jendrai đích thân ra đón họ. Alanna cứ mong chờ sẽ gặp một người giống như Sir Myles von Olau: nhỏ nhẹ, ăn mặc xuề xòa và lơ đãng. Thay vào đó, đứng trước cô là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi với ngoại hình rất chải chuốt, bao quanh ông ta nào trẻ em nào người hầu, ngựa thồ, chó và đồ đạc. Ông vẫy tay về phía chú Coram rồi len lách đi qua cái đồng nháo nhào đó.

“Theo đúng nguyên tắc thì vợ tôi phải ra tiếp quý ngài, thua công nương Alanna và ngài Smythesson, nhưng cô ấy vừa mới sinh con và đang cần nghỉ ngơi. Đây là đứa thứ sáu của chúng tôi”, người đàn ông mỉm cười giải thích. “Con gái.” Ông ta cúi mình duyên dáng nhận những lời chúc phúc của họ rồi thêm vào: “Mong quý ngài tha thứ cho khung cảnh bộn rộn ở đây - đồ đạc của chúng tôi mới được chuyển tới chiều nay.” Ông dẫn họ vào nhà. “Tôi rất vui được giúp ích phần nào cho người con gái của Sir Myles. Nếu không có ông ấy, tôi sẽ trở thành một người quý tộc như tất cả những người khác: chỉ lo lắng cho lãnh địa của mình, lo âu về cảm tình của nhà vua, vây bè kéo cánh để cầu xin quyền lực trong triều. Nhờ ơn Myles tôi có một cuộc đời khác hẳn. Vợ tôi cai quản thái ấp - tốt hơn hẳn khả năng của tôi - và những vị vua duy nhất mà tôi chú ý tới là những người đã qua đời từ nhiều trăm năm trước. Tất cả là nhờ ơn Myles. Ông ấy là người thầy tốt nhất mà tôi từng có. Một cái đầu vĩ đại!”

Alanna bế Mãi Trung Thành lên cánh tay mình. Anh bạn mèo vừa qua một cuộc cãi cọ lăm lờ với một con chó trong đại sảnh. “Vậy ra ông là một học trò của Myles?”

“Sáu năm ròng rã.” Jendrai dẫn họ vào một căn phòng, chi được chiếu sáng bởi ánh sáng hoàng hôn. “Ở đây hơi tối, tôi nghĩ thế.” Thế rồi người đàn ông loay hoay đi tìm đá lửa và thép. Một cuộc kiếm tìm vô vọng. “Tôi đã kể với các cô hầu rằng tôi có nuôi ở đây vài con quỳ, để họ không khuấy trộn lung tung giấy tờ của tôi. Mặt trái của chuyện đó là chẳng có ai đến đây thắp nến.”

Alanna cười vang - giờ thì Jendrai thật giống với Myles. Cô chỉ vào lò sưởi và phi phép lực thành một trận mưa tia lửa tím xuống đó, cho tới khi củi trong lò bốc lửa. Sau đó cô lệ làng phẩy tay cho lửa nhảy lên giá cắm nến.

Đồ khoe khoang! Mãi Trung Thành mắng mỏ.

Alanna ngạc nhiên nhìn anh bạn mèo. “Tôi đâu có khoe khoang gì. Như thế này tiện lợi hơn.”

Trước đây một năm cô nàng còn làm điều đó phức tạp hơn nhiều - còn chậm rãi châm từng cây nến một - và phải loay hoay cả một hồi lâu, anh bạn mèo giải thích.

Alanna đỏ mặt. “Trước đây một năm tôi còn khác.”

“Họ luôn nói chuyện với nhau như thế sao?”, Nahom Jendrai hỏi chú Coram.

“Khá thường xuyên.” Coram đưa tấm bản đồ cho ông.

Jendrai trải tấm giấy da lên mặt bàn và xem xét một hồi. Cuối cùng Alanna hỏi: “Có lẽ chúng tôi nên ra về, và quay trở lại khi nào ông có điều kiện làm việc với nó?”

Jendrai ngạc nhiên ngẩng lên. Rõ ràng ông đã quên phắt đi sự hiện diện của họ. “Không, dĩ nhiên là không - tôi có thể nói ngay cho quý vị biết tấm bản đồ này có ý nghĩa gì. Mời lại gần hơn.” Chú Coram và Alanna với anh bạn mèo trên vai bước đến bên bàn.

Jendrai vuốt một ngón tay dọc bản đồ. “Đây là các nước Miền Đông, Biển Hồ, một phần nhỏ của các nước Miền Nam, tất cả chỉ được vẽ sơ qua để người quan sát định hướng - đây không phải là một bản đồ bình thường. Nhiều thứ không được vẽ vào đây. Thuở đó cũng đã có các thành phố, các quốc gia, các con đường - hàng trăm thứ không được vẽ lên đây. Những vị trí thú vị là ở đây, ở phần đầu đông của Biển Hồ.

Những đường gạch chấm này đánh dấu khu Mái Nhà Thế Giới - một dãy núi nằm ở phía đông nước Sarain. Và ở đây, ngay trong rìa phía tây của dãy núi này, nằm về phía bắc của thành phố cảng Udayapur ngày nay, là một thung lũng. Phía bắc của thung lũng này cổ hai hẻm núi có tên là Lumuhu và Chitral. Ngôi sao này đánh dấu con đường đèo Chitral.” Jendrai gõ ngón tay lên ngôi sao bằng bạc được gắn vào bản đồ. “Câu văn trên này có thể được dịch như sau: ‘Trong căn phòng mật của Chitral, được canh giữ bởi đại diện của thời gian, có gìn giữ Viên Kim Cương Quyền Lực, dành cho những kẻ sẵn lòng

chiến đấu. Hãy mạo hiểm lấy nó về, để cứu một đất nước đang thời gặp nạn.”

“Viên Kim Cương Quyền Lực”, chú Coram thì thào.

Alanna rón mình lên. “Chuyện cổ tích”, cô nói bằng giọng khinh thị.

“Đã có thời cháu rất thích nghe chuyện cổ tích đấy, quý cô ạ”, chú Coram đáp trả. “Anh cháu lúc nào cũng chỉ muốn nghe kể về bạo chúa Giamo, còn cháu muốn nghe chuyện của Norrin và Anj’la. Viên kim cương đó có thực không?”, chú quay sang Nahom hỏi.

“Chắc chắn rồi”, nhà nghiên cứu nói. “Người Maren chúng tôi còn nhớ những thay đổi mà vua Norrin và hoàng hậu Anj’la đã tạo nên cách đây 200 năm. Của cải và hòa bình của chúng tôi hôm nay là di sản của họ để lại - kể từ thời vua Norrin chúng tôi không biết đến chiến tranh lẫn nạn đói lẫn nạn dịch.” Ông gõ tay lên mặt bàn bằng gỗ, ngăn không cho những đồ tồi tệ đó nghe thấy mà lần tới. “Nếu có điều kiện đến thăm thủ đô của chúng tôi, quý ngài có thể xem các bức tường trong đền thờ thánh Mithros và các cánh cửa nghi lễ trong cung điện. Ở đó có rất nhiều bức tranh miêu tả khung cảnh sau: một đỉnh núi tuyết phủ, biểu tượng của vua Norrin; một cảnh liễu, biểu tượng của Anj’la; và ở giữa là Viên Kim Cương Quyền Lực. Người Maren chúng tôi biết phải mang ơn hai bậc tiên vương đó và viên kim cương đến mức nào.”

“Nhưng nó cũng được sử dụng để làm điều xấu”, chú Coram khẽ nhắc.

“Đúng thế.” Gương mặt của người đàn ông trẻ hơn tối sầm xuống. “Giamo đã ăn cắp viên kim cương để tạo nên vương quốc Galla, sau đó gã xâm chiếm nhiều vùng đất của Tusain, Tortall và Scanra.” Alanna như lại nhìn thấy những đoàn quân Tusain đóng trại bên sông Drell, thuở cô còn là cận vệ. Nữ hiệp sĩ vất vả nuốt khan; hồi ức về cuộc chiến chống Tusain không phải là một kỷ niệm đẹp. “Có kẻ nào

đó đã ăn cắp viên kim cương của những người thừa kế Giamo, và vì thế mà vương quốc của ông ta đã sụp đổ cách đây 400 năm.”

“Chuyện cổ tích là một nguồn tư liệu quan trọng”, Jendrai giải thích với Alanna. “Huyền thoại dạy cho ta rất nhiều bài học và là những luận cứ giúp các nhà khoa học nghiên cứu lịch sử.” Ông vuốt phẳng tấm bản đồ rồi mới gấp nó lại. “Đi tìm Viên Kim Cương Quyền Lực sẽ là cuộc phiêu lưu lớn nhất mà một người có thể có trong đời.”

Mãi Trung Thành và Alanna thoáng nhìn nhau. Nghe đến từ “cuộc phiêu lưu”, đôi tai của anh bạn mèo đã chĩa thẳng về phía trước. Nữ hiệp sĩ cân nhắc. Nếu mình tìm thấy viên kim cương và mang nó về để tôn danh Tortall, sẽ không một kẻ nào còn dám nói là mình giành được biển hiệp sĩ bằng phép lực và mách lới. Lúc đó mình sẽ không còn là hiệp sĩ bị bàn tán chê bai nhiều nhất, mà là một bề tôi danh giá, mang lại một báu vật quan trọng để làm sáng danh ngai vàng của anh ấy. Nhưng một giọng khác trong đầu cô cũng thì thầm: Mái Nhà Thế Giới. Mình đã bao giờ gặp một người đi xa đến thế chưa? Một mục tiêu. Một mảnh đất xa lạ. Đức Mẹ có nói, con đường mà tấm bản đồ này chỉ ra sẽ làm mình vui thích.

Nahom thở dài và cất tấm bản đồ. “Tôi hiếm khi hối hận về việc có gia đình và qua đó có nghĩa vụ với gia đình. Nhưng đây là một trong những giây phút đó. Tôi cứ ao ước giá có thể lên đường đi tìm nó. Đất nước nào mà không nở hoa nếu người cầm quyền cầm trong tay viên kim cương đó?” Nói xong, ông đưa bản đồ cho Alanna.

“Chuyện đó hoạt động ra sao?”, Alanna hỏi, tay sờ lên viên ngọc lửa bên cổ cô. “Để sử dụng viên kim cương, người ta có phải là một pháp sư không?”

“Giamo không phải là pháp sư”, chú Coram chen vào. “VẬY mà thử nhìn xem gã ta đã gây ra tai họa tới nhường nào.”

“Cả vua Norrin cũng không có phép lực - hoàng hậu Anj’la thì hiểu biết về cây thuốc và có phép lực chữa bệnh”, Jendrai bổ sung rồi đưa ánh mắt lướt qua một ngăn tủ đựng đầy những cuộn giấy. “Đây.” Ông

rút một cuộn ra ngoài, thổi cho sạch bụi (khiến Mãi Trung Thành hắt xì hơi) rồi trải nó lên mặt bàn. “Tài liệu này được viết bằng tiếng Galla - quý ngài có đọc được không?” Alanna và Coram lắc đầu. “Đây là chỗ mà tôi muốn nói tới. Có thể dịch lấy ý như sau: “Viên kim cương đó thể hiện sức mạnh theo hai cách khác nhau. Trong bàn tay những người không có phép lực, nó phù trợ một cách tự nhiên, bằng cách kết hợp sức mạnh của người cầm quyền với sức mạnh của Đất Mẹ.” Jendrai ngừng lại để giải thích: “Viên kim cương chỉ phục vụ cho những ai có ý chí cai trị hay xâm lược. Điều đó cũng giải thích, tại sao viên kim cương trong tay một dân thường lại được sử dụng tốt hơn là trong tay một người vốn thuộc dòng quân vương. Người được sinh ra ở đẳng cấp cao hoàn toàn không hẳn đã là người có đủ ý chí cần thiết.

Tôi nói đến đâu rồi nhỉ?... “Trong tay những người có phép lực và hiểu biết pháp thuật, thì viên kim cương có thể được sử dụng trực tiếp: để chữa bệnh và để tiến hành chiến tranh, để hỗ trợ cho sự sống hay cái chết. Một người cầm quyền hiểu biết sâu rộng có thể tạo ra những câu thần chú riêng của mình, có thể cùng viên kim cương thúc cho đất nổi lên từ đáy biển sâu và có thể hà hơi thở mới cho một đứa trẻ đã chết. Trong bàn tay của một người cầm quyền biết kết hợp sự thông thái và ý chí, viên kim cương sẽ làm mọi chuyện thành có thể. “

“Tôi nghe mà thấy sợ”, Alanna thì thầm. ““Nếu Roger có viên kim cương này thì gã sẽ làm những gì?”

“Lạy thánh thần, chúng ta không bao giờ phải biết đến điều đó”, Coram trả lời.

Không khí bên ngoài mát lạnh, nhắc nhở rằng mùa đông vẫn chưa thực sự qua đi. Alanna run người, bước thật nhanh cho kịp chú Coram. Mãi Trung Thành lảng quăng chạy trước, mũi người người làn gió đêm. Alanna còn cào nhớ những người Bazhir - đối với cô thì mùa đông chỉ có nghĩa là mưa lạnh, chứ không phải những niềm vui thú với tuyết và băng. Cô thích mùa đông ở sa mạc hơn rất nhiều, bởi không hiểu bằng

một cách nào đó khí hậu lạnh thường đẩy cô sa vào những nỗi sợ hãi không gì giải thích được.

Khi họ không còn cách nhà trọ mấy thì chú Coram lên tiếng: “Cháu định làm gì?” Bởi hiểu rằng suy nghĩ của Alanna đang lằng lằng ở nơi khác, nên chú giải thích thêm: “Ý chú muốn nói tới viên kim cương.”

“Cháu nghĩ ta nên đi tìm nó.”

“Xưa nay chú vốn biết cháu không ưa lạnh, nên chắc khu Mái Nhà Thế Giới chẳng mấy hợp với cháu đâu.”

Alanna nhăn mặt. “Đúng là không hợp thật. Nhưng nếu viên kim cương ở đó...”

Có kẻ bám theo, Mãi Trung Thành rít lên.

Chú Coram nhìn quanh. “Bọn lưu manh!” Giọng chú chỉ vừa đủ lớn cho Alanna nghe thấy. “Chắc chúng bám theo túi tiền của ta.”

Alanna nhìn về phía góc đường, nơi có một nhóm đàn ông mặc đồ đen chặn lối. Cô nhanh lẹ rút cây kiếm Tia Chớp, lưỡi kiếm ánh lên mờ mờ. “Sao bọn chúng đông thế, trong khi ta chỉ có hai người?”

“Phía bên phải còn thêm vài đứa đấy”, chú Coram rít khế. “Có lẽ chúng nó đang rảnh việc?”, vừa nói chú vừa rút ra cây kiếm rộng bản của mình.

Hai tên kẻ cướp đeo kiếm, hai tên khác cầm rìu ngắn, ba đứa mang gậy bọc sắt. Alanna đoán là bọn còn lại sử dụng dao.

“Để cho chúng tôi đi qua”, cô ra lệnh. “Đừng tốn công nghĩ đến chuyện lấy tiền của chúng tôi.” Cô làm một dấu hiệu, chắc chắn sẽ tạo đường đi tự do cho họ trong hàng ngũ các băng đảng ăn trộm. Chính Vua Kẻ Trộm Georg đã dạy cô.

Một đứa rút kiếm và bước về phía trước. “Mày có phải là Alanna von Trebond từ Tortall? Cái đứa tự xưng là một hiệp sĩ?”

Chú Coram nổi giận. “Mày chỉ cần bước thêm một nửa bước là sẽ biết cô ấy thật sự là một hiệp sĩ đấy!”

“Chúng tao không muốn lôi thôi gì đến mày”, một đứa khác sủa vóng lên. “Lùi ra xa, nếu không là no đòn.”

“Tao chỉ lùi ra chừng nào bọn mày cũng làm như thế - hay bọn mày đã cắn cỏ rồi. Thế này hay thế kia thì cũng đều hay cả.” Chú Coram chuyển trọng lượng sang chân trái, vào thế.

Alanna nhìn kẻ lên tiếng đầu tiên. “Tôi là Alanna của xứ Trebond và xứ Olau.”

“Chúng tao mang đến cho mày một lời chào từ Tortall, của người xưng danh là Móng Vuốt. Chúng tao phải nhắc cho mày biết, chừng nào còn sống thì mày nên bắt đầu với chuyện để tang cho thằng người tình của mày. Georg Cooper sẽ chết trước mùa hè tới. Nhưng trước đó bọn tao phải gửi mày xuống gặp Thần Bóng Đêm đã!”

Nói tới đây nó nhào về phía Alanna. Đồng loạt la lên, đám đàn ông mang kiếm và gậy tiến theo. Alanna đứng sát lưng với chú Coram, đón đòn tất công của gã cầm đầu, gạt vũ khí của gã sang bên. Khi cây kiếm của gã chém tới lần thứ hai, từ phía trái, cô nhìn thấy là gã cũng đã được học hành. Nhưng gã không ngang tài với cô. Nữ hiệp sĩ chém Tia Chớp ngang ngực gã, lưỡi kiếm rạch sâu. Khi gã gục xuống, cô đưa mắt tìm kẻ địch tiếp theo.

Cô hầu như không có cơ hội để đối mặt với từng tên. Bọn lưu manh này đã luyện kỹ cách tấn công tập thể. Alanna và Coram kháng cự hết sức, mở lớn mắt chờ từng cơ hội, dù là nhỏ nhất. Chỉ một thoáng chân chừ cũng có nghĩa là bỏ mạng.

Khi một tên cầm gậy lấy đà và đập trượt, Alanna thọc kiếm xuyên qua gã. Chú Coram phun ra một tiếng thét hoang dại, một tên khác gầm lên. Trong khi một tên cầm kiếm nhìn xem kẻ vừa gầm gáp chuyện gì thì Alanna xia kiếm vào đùi gã. Cả tên cũng la lên và khụy xuống. Giờ thì một đứa trong nhóm mang dao nhào tới, muốn nâng tên tông phạm cầm kiếm vừa ngã.

Một cục lớn màu đen rơi từ trên mái nhà xuống, bám chặt vào da đầu gã nọ. Loay hoay tìm cách thoát khỏi Mãi Trung Thành, gã xoay

thân hứng đúng một lưỡi rìu đang bổ xuống. Chỉ một giây sau, cả gã cầm rìu cũng gục xuống sau một nhát chém ngang nhanh lẹ của Alanna. Cô nghe tiếng chú Coram há mồm thở. Mồ hôi chảy vào mắt cô.

Cánh tay trái của Alanna đột ngột cháy buốt. Cô quét kiếm trong một vòng cung hình lưỡi liềm và giết chết gã đàn ông vừa khiến cô bị thương. Tay cô chảy máu, nhưng cô không dám ngừng chiến đấu để băng vết thương.

Với một tiếng phun giận dữ, Mãi Trung Thành nhào vào nạn nhân tiếp theo. Chú Coram thoát la lên và ngã xuống vì một vết thương trên đùi. Alanna xoay phắt về, che chở cho bạn mình. Sau này cô còn nhớ rằng lúc đó mồ hôi chảy vào mắt cô, rằng cánh tay cô đau, rằng cô rất sợ cho chú Coram. Nhưng lúc đó thì cô chỉ tự động phản ứng, tấn công và bao quát toàn bộ tình hình.

Một lúc sau, lưỡi kiếm Tia Chớp bị mắc vào một lưỡi rìu. Khi gắng giật cây kiếm ra, Alanna bị một ngọn gậy đập ngã. Vừa buột miệng chửi cô vừa lăn tròn, rồi nhảy

dựng lên. Nhưng trước khi cô kịp đứng vững thì đã có hai gã đàn ông cùng nhào tới, quật cô ngã lần nữa.

Khi bị một đứa tóm lấy cánh tay và giật ra phía sau lưng thì Alanna bất chợt nghiêng chặt xuống môi, gắng không thét lên. Cô đã luôn lo sợ rồi sẽ có lúc xảy ra chuyện này. Bây giờ, khi cô không còn vũ khí và nằm trong thế tóm của đối phương, một đối phương hơn hẳn cô về mặt thể lực, thì cô nằm trong thế kẹt. Tên lưu manh thứ hai vừa cười vừa thò tay về phía áo chên của cô. Đúng lúc đó, một tiếng la thét chói tai vang dọc con phố. Có cái gì đó đập vào gã đàn ông đứng trước mặt cô, khiến gã bị ném vào một bức tường rồi rơi xuống, không cựa quậy. Liam nhảy xuống đất, xoay nhanh như chớp và đá ra phía sau. Gã đàn ông bị trúng đòn bay lùi ra rồi ngã đập người xuống mặt đường, cách đó một đoạn khá xa. Giờ thì con Rồng Shang co một chân lên, bay

như một trận cuồng phong về phía Alanna. Cô đỡ người. Cú đá trúng gã đàn ông đang giữ cô. Cô được tự do.

Liam cười, rồi anh xoay người về phía những kẻ còn lại. Chúng kháng cự và lần lượt bỏ mạng theo những tiếng thét vang vọng đoạn phố của Rong Shang. Alanna theo dõi cuộc đấu, tay thoăn thoắt cắt áo chên của mình thành dải dài làm băng. Rồi cô quỳ bên chú Coram và xem xét vết thương trên đùi chú.

“Không nặng đâu”, người bạn già cam đoan với hai hàm răng nghiến chặt. “Chú đã nhiều lần bị thương nặng hơn. Rong Shang đúng là mạnh như cơn bão, cháu có thấy thế không?”

Alanna vừa gạt đầu vừa buột vết thương cho chú và dùng đầu ngón tay ấn xuống để cầm máu. Những câu chuyện mà cô đã được nghe về các chiến binh Shang còn thua xa sự thực. Rong Shang đá và đâm nhanh đến mức người ta không nhìn rõ chuyển động của anh. Một cú đá giáng xuống gã nào là gã đó gục xuống, không dậy được nữa.

“Cháu cũng chảy máu kìa”, chú Coram thở hào hển và cầm chặt cánh tay Alanna. “Phải lo cho chỗ này đi!”

Alanna hầu như không thấy chú nói. Liam gây ấn tượng mạnh đến mức cô thoát hạ giọng: “Cháu sẽ không bao giờ tốt được như vậy.”

Chú Coram thở phì ra. “Bây giờ ta có thể nói cho cháu nghe một điều mà cháu chưa bao giờ biết.” Chú ngồi dậy, gạt tay cô rồi tự tay ấn xuống vết thương trên đùi. “Khi cầm kiếm trong tay cháu cũng nhanh y như vậy đấy.”

Vạn vật đã im lặng trở lại. Mấy đứa trong đám tấn công còn sống nhưng chưa bị thương đã rủ nhau trốn sạch. Những kẻ ở lại thì hoặc đã bỏ mạng hoặc bị thương nặng đến mức cô không cần phải chú ý.

Rong Shang xem xét một vết rách trên cánh tay áo của anh rồi bước về phía họ. “Hai người ổn chứ?”, anh âu lo nhìn Alanna, cô bắt đầu cảm thấy chòng chành và buồn nôn. Khi chú Coram chìa một tay ra, Liam nắm lấy giúp chú đứng dậy. “Tôi đi thăm một người bạn, đang

trên đường về nhà thì nghe thấy tiếng âm ỉ. Chả lẽ hai người không đủ khôn để tránh những vấn đề kiểu này?”

Mãi Trung Thành nhô ra từ bóng tối với cái đuôi bồn chồn giật giật. Coram và tôi thì đủ trí khôn. Còn cô nàng kia thì không.

Liam nhăn trán nhìn xuống con mèo. “Mày vừa...? Không thể nào.” Anh giơ tay nhanh lẹ đỡ lấy Alanna khi cô chòng chành ngất đi.

“Tôi đâu có ấn tượng là vết thương nặng đến thế.” Chú Coram cầm lấy cánh tay trái của Alanna và xem vết cắt trên cánh tay dưới của cô. Khi phát hiện thấy là vết cắt chạy xuyên xuống mặt dưới của cánh tay phía trên kéo dài tới tận vai, chú buộc miệng chửi một hồi. Cả cánh tay áo sơ mi của Alanna đầm máu. “Để tôi xé làm băng!” Chú giải thích với Liam và cởi áo chèn. “Tốt nhất là đưa cô ấy về nhà trọ ngay - Windfeld có thể cho người tìm thầy thuốc.” Thật nhanh, chú xé áo thành vải dài, nối lại, băng cho cô chủ. Thế rồi chú cất bước.

“Cô ấy hay gặp chuyện như thế này không?”, Ròng Shang cất tiếng hỏi, bế Alanna đi theo.

“Con bé đã vài lần làm quá sức, cái con bé ngu ngốc. Theo nhiều kiểu khác nhau. Nó rất thích ra lệnh cho người khác ngưng làm việc. Nhưng tự nó thì không bao giờ nghe lời khuyên của chính mình.”

Ông Windfeld nhảy vào tiếp nhận khi họ về đến quán trọ Người Hát Rong. Chỉ vài phút sau đã có một thầy thuốc chăm lo cho Alanna, trong khi một người khác khâu vết thương trên đùi chú Coram. Liam bước xuống bếp và quay trở lại với một cốc trà. Người lính già chỉ hít có một hơi đã bật một tràng ho rũ rượi.

“Anh có hận thù gì tôi không hả?”, chú hỏi.

Liam cười. “Uống vào vị còn kinh hơn cả mùi nữa kia. Nhưng mà uống đi - tôi cũng phải uống một cốc. Trong các trường Shang người ta dạy cho bọn tôi biết mọi thứ thuốc lá, phòng trường hợp không gặp được thầy thuốc.”

Chú Coram nhún vai và vâng lời. Chú hầu như chết ngạt khi gắng nuốt thứ trà đó xuống cổ. Nhưng chú thấy khỏe hơn hầu như ngay lập

tức. “Cho dù nó là thứ gì thì rõ ràng nó có tác dụng - Và tôi cũng hoàn toàn không muốn biết nó là cái gì”, chú nhanh lẹ thêm vào khi thấy Liam muốn mở miệng.

“Nó chỉ là lá cỏ thôi. Cô chủ của anh cũng sẽ uống đúng thứ như thế này khi tỉnh dậy. Chà - bọn đó là bọn nào?”

“Tay chân, có thể nói như vậy, của kẻ thù của một - của một người bạn của cô ấy.” Liam nhướn một bên mày, nhưng người đàn ông lớn tuổi hơn lắc đầu. Chú hoàn toàn không có ý định kể cho một người mà chú hầu như không quen biết - cho dù đó có là con Ròng Shang - rằng Alanna trong sự thực đã có thời là người tình của Georg Cooper. “Kẻ đã gửi bọn này tới biết rõ rằng, Alanna mà chết thì sẽ là một đòn nặng ký đối với anh bạn Cooper đó”, chú thêm vào.

Nhìn Liam vừa ngáp vừa duỗi dài tay chân, chú Coram nổi lòng ghen tỵ. Gã trai tóc đỏ này trông như thể không trải qua một trận chiến, mà cùng lắm chỉ vừa xong một buổi tập nặng đoạ. “Chà”, Ròng Shang nói, “vậy là anh chàng Cooper đó không hề hấn gì và cả hai chú cháu rồi cũng sẽ khỏe trở lại thôi.”

Chú Coram vụng về đứng dậy và chìa tay về phía Liam. “Chúng tôi chịu ơn cứu mạng của anh. Chúng tôi sẽ không quên.”

Liam đáp lại cái bắt tay của chú. “Theo tôi hiểu thì các bạn cũng tự sức xử lý được. Tôi chỉ thúc cho việc đi nhanh hơn một chút thôi.”

Chương 2. Con đường về miền đông

Cảm giác như cô đang ngủ. Thom, chàng pháp sư trẻ tuổi, người anh trai song sinh của cô, đứng trước một nắm mồ, giơ cao hai tay. Toàn cơ thể anh chìm ngập trong ánh sáng pháp thuật, mang màu tím như phép lực của cô. Thom nhợt nhạt và ốm yếu. Chầm chậm, cửa mộ mở ra.

Thom nhìn sang cô. “Anh không đủ sức để đóng nó trở lại. Anh cần phép lực của em. Cần cả cái này nữa.” Anh giơ tay về viên ngọc lửa bên cổ cô. Alanna giữ thật chặt. “Không, Thom! Đức Mẹ cho em. Em sẽ không bao giờ cỏi ra!”

“Bình tĩnh đi em”, một giọng đàn ông ấm áp vang lên. “Cứ giữ lấy món nữ trang của em.”

Cô lại mơ tiếp. Georg Cooper ngồi bên bàn làm việc của Myles và nhìn trân trân vào một bức ảnh. Cô ngạc nhiên thấy đó là một hình ảnh thu nhỏ của cô, được gắn bên trong một mặt dây chuyền vàng. Tấm khiên sư tử nằm dưới chân cô. Có phải Georg đã cho người vẽ tấm hình này theo lời miêu tả cửa anh?

Mái tóc thẩm màu của anh trộn lẫn những sợi bạc. “Anh chưa đến ba mươi tuổi mà!”, cô phản đối.

Anh không nghe thấy lời cô. “Rồi em sẽ thế nào, bé yêu!”, anh hỏi tấm ảnh.

Cửa mở ra, Jonathan bước vào. Trông như vừa trải qua một trận chiến. “Tôi nghe thấy tiếng đất mẹ vỡ ra”, anh thì thầm.

Cô mở lớn mắt, “Coram!”, cô thét lên, kinh hãi sao thấy mình quá yếu ớt. Cô đang nằm trên giường.

“Anh ấy đang ngủ.” Liam đứng bên cô, hai tay ủ một tách trà bốc khói. “Anh ấy không bị mất máu nhiều như em, nhưng anh ấy còn rất nhanh mệt.”

Alanna ngồi dậy. Ngoài kia trời đang mưa; đầu đó ở gần cô có tiếng lách cách của lửa. Giá mà đầu cô đừng có xoay tí mãi thế này! “Anh làm người hộ lý từ bao giờ thế?”

“Coram tin anh”, anh nói và nháy mắt. “Em thì không sao?”

Ngược lại với ý định của mình, Alanna bất giác mỉm cười. “Không một chút nào hết.”

Liam lắc đầu. “Còn trẻ thế mà đã nghi ngờ quá thế. Đây, uống đi.”

Vì không có chú Coram ở đó để cảnh báo nên Alanna uống một ngụm lớn, trước khi kịp nhận ra mùi vị. Thật khủng khiếp, nó là một thứ đắng ngắt lợn cợn cở lá bên trong. Dạ dày muốn nổi loạn - Alanna dùng ý chí ép nó nằm im. Cô nhắm mắt và lại thiếp đi.

Khi Alanna tỉnh dậy lần thứ hai thì Liam đang ngồi bên lò sưởi. Mãi Trung Thành năm cuộn tròn gừ gừ bên anh. Rõ là anh bạn mèo thích chàng trai vạm vỡ này. Từ dưới nhà bốc lên mùi thịt rán. Alanna tưới nước bọt. Cô thấy đói!

Liam mỉm cười. “Cũng tới lúc rồi.” Anh lại đưa cho cô một tách trà, nhưng mùi vị khá hơn lần trước. “Ngồi dậy và thử uống. Nếu em giữ được nó ở bên dưới thì em có thể ăn rồi.”

Alanna vâng lời. Trà lần này có vị quế và cam. “Tại sao Rong Shang lại quan tâm đến tôi thế?”, cô hỏi.

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, nhìn cho tới khi cô đỏ mặt, rồi anh cầm tay cô và dịu dàng hôn. Bờ môi anh ấm áp. Chuyện mỗi lúc một hay hơn, cô nghĩ thầm.

“Đủ rồi đấy.” Đó là chú Coram với một chiếc khay nặng trĩu. “Nếu hai người không tự thấy mình nực cười, thì chí ít ra các người cũng phải tôn trọng những cảm xúc tinh tế của tôi.”

Liam đỡ giúp cái khay đựng đồ. “Cảm xúc tình tế của anh ấy hả?”, anh pha trò. “Anh làm gì có thứ đó.”

Alanna nhìn hai người bày đồ ăn. Thấy rõ là họ đã kết bạn với nhau; đây sẽ là chuyện rất tốt và rất cần thiết nếu Liam tán tỉnh cô (mà tình hình trông hoàn toàn có vẻ theo hướng đó). Một khi không đồng ý với một quan hệ của cô, chú Coram có thể gây rất nhiều phiền toái.

Cô đã trải nghiệm điều đó, vào thời chú bắt đầu biết cô chơi với Georg. Hồi ở bến cảng Caynn chú Coram đã cho cô cả một tuần căng thẳng, cho tới khi hai người đàn ông ký hiệp ước ngưng bắn (mà nguyên nhân không nhỏ trong vụ này là do chú Coram đã mê cô chị họ Rispah của Georg). Vì thế mà Alanna nhẹ cả người khi nhìn chú tỏ vẻ thân thiện với Liam.

Trong khi quan sát Ròng Shang, chốc chốc cô lại như nhìn thấy hình ảnh của anh khi chiến đấu. Không biết anh ấy xử kiếm hay rìu sẽ thế nào? Nếu anh ấy sử dụng vũ khí cũng nhanh như khi đầu tay trần, thì có thể coi anh ấy là người bất khả chiến bại. Mình biết, mình là một chiến binh tốt với kiếm, với rìu và cung tên, nhưng chừng nào bị lấy mất vũ khí là mình vào thế kẹt.

Tại sao anh ấy lại quan tâm đến mình, cô bối rối tự hỏi. Anh ấy có thể có bất kỳ người phụ nữ nào - tại sao anh ấy lại chọn một người chẳng lấy gì làm yếu điệu cho lắm? Cô cầm lấy khay đồ mà anh đưa sang và giật mình khi tay họ chạm vào nhau. Chà, có lẽ nguyên nhân nằm ở chỗ, cô cân nhắc trong khi ăn súp, hai đứa mình có cảm giác gần gũi và hấp dẫn lẫn nhau về mặt cơ thể. Kỳ quặc thật, sao mình lại có thể quan tâm đến một người mà mình chưa thật sự quen biết?

Sau khi những người hầu phòng đã dọn dẹp bát đĩa, bộ ba đó vào tư thế thoải mái để trò chuyện. “Coram đã chỉ cho anh xem tấm bản đồ của em”, Liam nói. “Anh ấy bảo em định lên đường đến Mái Nhà Thế Giới.”

“Chú Coram nổi nhiều quá”, cô lạnh lùng.

Người bạn già của cô thoát ngưỡng. “Liam quen biết thông thạo ở đây, cô nương ạ. Nếu anh ta có thể khuyên bọn mình đôi chút, ví dụ nên đi đường nào, thì hoàn toàn không tệ đâu!”

Alanna xoay sang Liam. “Rồi sao?”

“Bọn em nên đi vòng qua Sarain.”

“Nội chiến ở đó tệ thế ư?”

Anh bóc một quả cam và gọt đầu. “Em có biết bất cứ điều gì về Sarain?”

“Một số thứ”, cô trả lời. Cái câu hỏi của anh, rõ ràng coi cô là người không được học hành gì, khiến cô bức. “Em đã được hưởng một nền đào tạo xuất sắc.”

Anh nhìn cô bằng vẻ nghi ngờ. “Chả mấy khi mà đám dân quý tộc biết nhiều như họ tưởng - ít nhất là về thế giới hiện thực. Ai đang cầm quyền ở Sarain?”

Alanna sầm mặt. Cô hoàn toàn không tính đến khả năng Liam có những nét tính cách khiến cô khó chịu. Nhưng cái kiểu cách tôi-lớn-tuổi-hơn-thì-cũng-thông-thái-hơn khiến cô cáu kỉnh. “Các jin dòng Wilima - họ không xưng vua, mà xưng là Tướng Quân. Tên của jin hiện thời là - e hèm - Adigun và ông ta là vị tướng thứ ba của tộc Wilima. Trước đây hai năm, những người nổi loạn đã tìm cách lật đổ ông để đưa Dusan zhir Anduo lên thế chỗ, ông này vốn xuất thân từ dòng họ các vị vua trước của họ, dòng zhirit Kaufain.”

Chú Coram thúc khuỷu tay vào mạn sườn Ròng Shang. “Thế nào, anh nói gì?”

“Em thật sự là được học hành tử tế đấy”, Liam nói và cười thầm.

Alanna long mắt chém về phía hai người đàn ông một cái nhìn thịnh nộ. “Cha nuôi của em luôn bám sát mọi tình hình. Ông bảo rằng những người nổi loạn của zhir Anduo sẽ không đủ sức lật đổ vị tướng kia.”

“Đó là tình hình trước đây thôi, giờ khác rồi.” Liam khơi lửa trong lò sưởi rồi đặt thêm một khúc củi lớn nữa vào lò. “Mùa xuân vừa qua Jin Wilima đã thuê lính đánh thuê và chúng phá hủy các thành phố cũng như mùa màng - giết chết dân thường.” Cặp mắt anh chuyển thành một màu xanh lục băng giá. “Người K’mir nổi dậy chống cả hai phe.”

“Người K’mir sống theo từng bộ lạc như người Bazhir của chúng ta”, Coram giải thích.

“Jin Wilima có vợ là người K’mir - tên bà ấy là Kalasin.” Liam giơ tay cài cái cằm ngẩng cao của Mãi Trung Thành. “Người phụ nữ đẹp nhất thế giới.”

“Bà ấy bây giờ ra sao?” Bị hút hồn bởi cái nhìn mở vào một xã hội xa lạ, Alanna vòng cánh tay ôm lấy đầu gối và ngồi thẳng lên.

Liam lắc đầu. Người khe khẽ trả lời là chú Coram: “Mùa hè vừa qua bà ấy đã tự tử. Người ta kể, cô con Thayet của bà cũng đẹp như mẹ vậy.”

“Nhưng Thayet không phải người thừa kế ngai vàng”, Liambổ sung. “Ngai vàng sẽ thuộc về ai dám đứng lên chiếm lấy nó, và người K’mir nói rằng họ sẽ chống đối bất kỳ kẻ nào bước lên ngai. Không biết chuyện này còn có thể kéo dài bao lâu nữa.”

Alanna cân nhắc. “Có khả năng đi vòng quanh Sarain không?”

“Bọn em có thể đến lũy thành Jirokan bên biên giới và lên thuyền đi tiếp”, Liam đề nghị. “Bọn em sẽ đi dọc sông Shappa xuống dưới rồi lên một con tàu đi về Udayapur...”

Mặt Alanna tái nhợt. “Không đi tàu đâu!” Nhiều lần đi tàu trước đây, lần nào cô cũng say sóng thảm hại.

Coram cười. “Tôi đã nói gì với anh hà, gã trai kia.” Rõng Shang đưa tay vuốt ria mép. “Thế thì hãy đi theo con đường Shappa xuống tới Biển Hồ, rồi từ đó đi con đường dọc bờ biển sang phía Đông. Chiến tranh chỉ hoành hành trong các dãy núi và trên cao nguyên, chứ không trong khu gần hồ.”

Alanna chiến đấu với một cơn ngáp. Liam đứng dậy.

“Đã quá giờ ngủ của em rồi, bé con. Anh sẽ đi cùng đến biên giới Sarain, cho dù bọn em có chọn đường nào.”

Alanna nhìn về phía Coram ra ý hỏi. Chú gật đầu. “Bọn tôi sẽ rất vui nếu anh đi cùng. Bấy lâu nay tôi luôn muốn học cách chiến đấu như dòng Shang - cụ thể là không dùng vũ khí”, cô thêm vào.

Liam lắc đầu. “Em già quá rồi.”

Alanna long mắt lên rồi. “Đầu tiên anh gọi tôi là ‘bé con’, rồi anh nói luôn là tôi già quá rồi. Quyết định đi chứ.”

“Rồi cô nàng sẽ gắng hết sức mình để chứng minh cho anh thấy là anh đã nghĩ sai”, chú Coram pha trò trong khi mở cửa cho Liam. Rồi chú quay trở lại với cô chủ của mình và kéo một chiếc ghế đến cạnh giường. “Ta quý gã trai này. Tay này sẽ không để cho cháu hành hạ đến tận xương tủy đâu.”

Alanna loay hoay với đồng chân gối. “Trông chú đâu có phải là người bị hành hạ vào đến tận xương tủy.”

“Ta chỉ gắng để có một vẻ ngoài dũng cảm thôi”, chú trêu chọc. Rồi nghiêm mặt lại, chú nói tiếp: “Cháu đã quyết định ta sẽ đi hướng nào chưa?”

“Cháu rất muốn đi thẳng đường, cắt ngang qua Sarain. Nếu gặp kẻ cướp, thế nào ta cũng kiếm được cách xử lý.”

“Cháu sẽ sử dụng phép thuật phải không?”, chú Coram ngạc nhiên hỏi.

“Chú có phản đối gì không?”

Chú nhún vai. “Ta không biết. Ta cứ tưởng cháu không thích vụ trộn lẫn chiến đấu và phép thuật.”

“Cháu chỉ muốn không ai trong chúng ta bị giết chết khi gặp tình huống nguy hiểm. Ta có thể né đường các đội quân chính, nếu vào thời này trên cao nguyên có toán lính nào. Nếu đi đường này, ta có thể đến đường đèo Chitral dẫn lên Mái Nhà Thế Giới chỉ trong vòng năm

ngày cuối ngựa. Nhưng nếu đi đường dọc bờ hồ, ta sẽ phải phi ngựa hai tuần lễ từ Udayapur lên trên phương bắc. Điều này có nghĩa, ta sẽ phải đi xuyên qua khu núi đó nhiều hơn chín ngày trời.” Alanna rùng mình.

Chú Coram cân nhắc, rồi chú nhìn cô. “Đây là hoàn toàn chưa nói đến chuyện một cú cưỡi ngựa xuyên cao nguyên Sarain sẽ thú vị hơn.”

Alanna cười. “Đó cũng là một lý do thêm vào.” Cô gắng nén một chuỗi ngáp. “Chú giúp cháu một việc được không, chú Coram?”

“Còn tùy xem?” Kinh nghiệm lâu năm khiến người lính già trở nên cảnh giác.

“Hãy kể cho cháu nghe một câu chuyện về Viên Kim Cương Quyền Lực”, cô yêu cầu. “Cháu đã quên gần hết rồi.”

Chú ngả người ra lưng ghế. “Một câu chuyện ư? Đã bao nhiêu lâu nay cháu không còn muốn nghe ta kể chuyện nữa. Chuyện nào kia? À, thôi được.

Miache là một nữ kẻ trộm vùng Carthak, sống cách chúng ta 300 năm. Người Galla thuê cô ta ăn cắp viên kim cương của nhà vua xứ Galla, một hậu duệ của Giamo - nói cho chính xác hơn là chặt ông ta - bởi bọn họ muốn nắm quyền tự trị.

Miache ăn cắp được nó - và giữ nó cho bản thân mình. Cô ta chạy trốn đến vùng sông Drell, cũng chính là vùng biên giới giữa Galla và Tusain cùng Maren. Rất có thể cô ta đã mang viên kim cương đó về quê hương Carthak, nếu không có Zefrem, người thường được gọi là “con gấu”. Anh ta là lính đánh thuê, một tay chiến binh rất cừ, và lúc đó xuôi dòng sông xuống phía nam. Trên đường đi, anh ta tình cờ vớt được Miache. Chẳng bao lâu, hai người thành một cặp uyên ương. Cô ta là một nàng xinh đẹp, mái tóc lấp lánh như ánh trăng và một trái tim lạnh như băng. Mặc dù Zefrem đã khiến trái tim đó mềm ra được đôi chút.

Khi họ đến thành phố Tyra thì nơi đó đang bị những đoàn lính thủy của Carthak tấn công. Dân thành phố đã gần chết đói. Đám quý tộc đã

cao chạy xa bay; kẻ cầm đầu trong bọn họ, một ngài công tước, lại là người hơi điên. Chỉ có người Mauem còn đủ sức kìm chân đám đàn ông Carthak, nhưng chắc chắn họ chẳng kháng cự lâu nữa.” Mãi Trung Thành nhảy lên giường và cuộn tròn bên Alanna, trong khi chú Coram tự rót cho mình một vại bia. Chú uống một ngụm lớn rồi kể tiếp.

“Anh chàng Zefrem ranh ma này vốn chưa bao giờ tham gia một trận chiến nào không hứa hẹn chiến thắng chắc chắn, lại càng không nghĩ đến chuyện động tay động chân trong một cuộc chiến trông như sắp thua đến nơi. Và Miache - nàng kẻ cắp này đủ gan nhìn mẹ ruột chết đói trước mặt mình mà không động đậy lấy một ngón tay, nếu việc này không mang lại lợi lộc. Tất cả những ai quen biết hai con người đó từ thuở trước đều quả quyết rằng, chính Viên Kim Cương Quyền Lực đã thúc đẩy Zefrem và Miache ở lại Tyra. Họ không hề biết cách sử dụng nó, nhưng trông như thể viên kim cương đã sử dụng họ.

Zefrem nắm quyền điều khiển quân đội, tụ tập những người đàn ông còn lại quanh anh ta để dựng máy bắn đá, quăng đạn lửa lên tàu giặc. Miache và những người dân thành phố biết bơi - một số vẫn còn là trẻ em - thì bơi ra ngoài để gây hại cho đoàn tàu của Carthak. Họ thậm chí đã đánh chìm được vài con tàu có chứa cả người lẫn máy bắn đá. Những điều kỳ diệu bắt đầu xảy ra trong thành phố - người ta tìm thấy những tổ chim mặc dù thành phố này cho tới đó không hề có chim. Trong những con kênh bên dưới thành phố xuất hiện từng đàn cá đông đặc ở những nơi trước đó chưa bao giờ có một con cá lạc tới. Mặc dù chiến tranh vẫn tiếp diễn, đột ngột có những người đàn ông lạ đưa gia đình chuyển đến thành phố, để ở lại và chiến đấu cho Tyra. Người ta không biết những người đó từ đâu tới. Chính viên kim cương đã gọi họ tới.

Miache, Zefrem và Viên Kim Cương Quyền Lực đã cứu thành Tyra. Khi họ đến, thành phố đó là một ổ hải tặc, một địa ngục tội lỗi cho

đám kẻ trộm và cho vay nặng lãi. Họ đã biến nó trở thành một thành phố buôn bán trung thực, nơi lời hứa của một người đàn ông có giá trị như một hợp đồng ràng buộc. Miache và Zefrem sau đó biến mất và viên kim cương rơi vào tay Norrin, nhưng thành phố Tyra vẫn tiếp tục nở hoa. Chuyện đó đã xảy ra cách đây đã ba trăm năm.”

Khi chú Coram kể xong thì Alanna cất tiếng thở dài. Cô xúc động trước câu chuyện và cách kể trung thực đơn giản của chú Coram. Chính những câu chuyện của chú và những phụ nữ đã trở thành chiến binh đã khích lệ cô trở thành hiệp sĩ - nói cho đúng ra, chú đã giúp cô trở thành cô hôm nay.

Người lính già đứng dậy và vươn vai. “Còn gì nữa không?”

“Chú Coram - cảm ơn chú - vì tất cả. Vì chuyện chú đã nuôi cháu lớn dậy và đã giúp cháu...”

“Thôi đi nào”, chú trều mếu mắng mỏ. “Đừng có ủy mị ướt át như thế chứ - chỉ khiến hai chú cháu cùng ngượng thôi.” Cô ngạc nhiên khi thấy chú cúi nhanh xuống dưới và hôn nhẹ lên trán cô. “Ngủ ngon nhé, cô hiệp sĩ.”

Kinh nghiệm đã dạy cho Alanna biết những vết thương sẽ cần bao nhiêu thời gian để lành trở lại và cô có thể dùng sức đến mức nào trong thời gian đó. Nữ hiệp sĩ căm thù việc phải nằm trên giường lâu hơn cần thiết - mỗi tiếng đồng hồ trên đó có nghĩa là cô sẽ phải luyện bù nhiều lần để lên lại đỉnh cao của mình. Ngay vào ngày hôm sau Alanna đã ra ngoài nhà và tập luyện với cây kiếm rộng bản của chú Coram. Cô chú ý để không luyện quá sức và không quá vội vàng, nhưng không chịu đầu hàng tình huống.

Đối với các chú bé thường chơi lang thang trong sân nhà trọ thì cô là một món quà của thần linh. Đầu tiên chúng chế nhạo. Nhưng khi thấy cô tiểu thư quý tộc biết sử dụng kiếm thì chúng tóm lấy gậy gộc và tập theo. Alanna ra vẻ không để ý, nếu không chắc bọn nhóc sẽ ngượng ngùng và bỏ chạy vì sợ bị những đứa khác cười giễu. Cô làm như thể đang tập trung toàn ý vào chuyện của mình. Dần dần, đám

nhóc trở nên bạo dạn hơn, mà cũng đông hơn. Vào ngày thứ ba đã có khoảng mười cậu bé học theo những chuyển động của cô và tất cả đều say mê đến nỗi thoát đầu chúng hoàn toàn không nhận ra là Alanna đã bắt đầu sửa tư thế hay động tác cho chúng.

Liam nhìn thấy điều đó, chú Coram cũng vậy. “Với đám dân Bazhir cô ấy cũng làm y như thế”, chú Coram kiêu hãnh tuyên bố với Ròng Shang. “Cô ấy thậm chí còn dạy cho một số thành viên trong bộ lạc trở thành phù thủy, và tiện thể thì cô ấy cũng học giữ chức phù thủy của bộ lạc. Đúng là không tệ cho một cô nàng quý tộc, anh có thấy thế không?”

Liam đưa tay vuốt râu, mắt vẫn chăm chú quan sát. “Có phải cô ấy thực sự muốn học những phương pháp chiến đấu của dòng Shang?”

Chú Coram gật đầu. “Lẽ ra tôi cần phải đưa nó đến với dòng Shang từ nhỏ, ngay khi nhìn thấy tính cách nó. Nhưng con bé là một người của họ Trebond. Tôi chưa bao giờ nghe kể về một người quý tộc đã tìm đến chỗ các anh, ngoại trừ trường hợp bị gia đình từ bỏ - mà cũng chưa có cô gái nào.”

“Anh làm như thế là đúng rồi”, Liam nói. “Cô ấy hạnh phúc trong tư cách là nữ hiệp sĩ duy nhất của các nước miền đông. Hãy thử nghĩ đến những bài ca sẽ không được hát lên nếu không có con sư tử cái của anh.”

Coram nhăn mặt. “Con bé không phải là sư tử cái của tôi. Có thể là của Cooper hoặc là của hoàng tử Jonathan, nhưng không phải của tôi.”

“Của anh”, Liam nhắc lại. “Của anh, của Myles và của anh trai cô ấy. Kể cả của Cooper. Và chắc chắn cũng là của hoàng tử.” Anh cười. “Có thể thậm chí của cả tôi nữa - ai mà biết được?”

Hai ngày sau đó, Alanna cười rạng rỡ đặt cây kiếm của chú Coram sang bên. Đám thiếu niên không thể hiểu nổi, tại sao cô lại hạnh phúc đến thế chỉ vì vừa kết thúc một bài tập. Đối với bọn con trai đó, danh tiếng nằm ở chỗ chiến thắng đối phương. Nhưng Alanna thì ý thức rõ, cô vừa hoàn thành bài tập khó nhất của cô mà không phạm một sai

lầm nào, mà cô đã làm điều đó với một cây kiếm nặng hơn cây Tia Chớp khá nhiều. Trong quá trình tập, cơ thể cô chỉ càu nhàu phản đối vài lần - mà cũng không lấy gì làm lớn tiếng, vết thương của cô như vậy là đã lành! Cô lại có thể lên đường!

Có ai đó ấn cán kiếm Tia Chớp dát ngọc vào tay cô. Cô ngạc nhiên ngẩng nhìn. Đó là Liam.

“Thử xem em làm được những gì sau khi đã khởi động”, anh nói.

Cô không hiểu ngay. “Sao kia?”

“Ta độ tài với nhau”, anh nhún vai giải thích. “Chỉ kiếm thôi. Không đá, không đâm. Không mách lới. Anh muốn xem em tốt đến mức nào.”

Alanna nhún vai, chạy đến giữa sân quán trọ và vào tư thế phòng thủ, xoay sườn về phía anh. Cô nhìn chăm chú Liam, anh làm theo cô. Anh ấy cao hơn và nhanh hơn, cô tính thầm. Anh ấy có nhiều kinh nghiệm hơn và lưỡi kiếm nặng hơn. Nếu tất cả những gì người ta nói về anh ấy là đúng, thì anh ấy đã luyện cầm kiếm tay trái tốt y hệt như tay phải. Lạy Đức Mẹ từ bi, không biết mình đã dẫn thân vào chuyện gì đây?

Cô bước sang bên một chút xiu. Lưỡi kiếm của Liam nhanh như chớp vượt một vòng cung, lên trên rồi xuống dưới. Alanna giơ Tia Chớp, đón ngọn đòn Liam bổ xuống, rồi lách ra. Rõng Shang chém ngang; cô đỡ, nhanh lẹ lùi về, cảnh giác đi vòng quanh anh. Liam xoay phắt lại, ra đòn. Vai Alanna đau nhói lên khi cô đỡ ngọn đòn dũng mãnh đó. Cô lại lùi về, cầm kiếm bằng cả hai tay, phòng thủ. Lần này, ngọn đòn của anh bổ từ trên, sau đó vụt đổi hướng đâm thẳng tới. Lưỡi kiếm của cô chuyển động nhanh y hệt như lưỡi kiếm của anh khi cô phản ứng.

Họ đã có khán giả. Tin lan ra trong nhà trọ rằng ngoài kia đang có một trận chiến tay đôi. Đến nhập bọn với đám thiếu niên học trò của Alanna là cánh gia nhân, các khách trọ, đám trai làm việc trong chuồng ngựa và khách bộ hành. Đám thiếu niên, ngồi ngay hàng đầu,

quan sát những người hùng của chúng không chớp mắt. Mãi Trung Thành ngồi bên chân chú Coram và nheo mắt lại trong ánh mặt trời gay gắt. Chính anh bạn mèo đã đi gọi chú Coram tới, bởi anh ta biết chú chắc chắn muốn xem trận này.

Đâm thẳng, chém ngang và chém dọc, những ngọn đòn nổi tiếp bung ra, không ai dành được lợi thế. Vì Liam đã loại trừ tất cả những kỹ thuật chiến đấu tay không - thứ chắc chắn sẽ mang lại cho anh một chiến thắng nhanh chóng - nên Alanna có cơ hội để chỉ cho anh thấy tài năng của mình. Chú Coram rạng rỡ vì kiêu hãnh. Alanna thật sự ngang bằng phải lứa với Ròng Shang khi cầm kiếm trong tay - cũng như với rìu hoặc cung dài, chú dám cuộc là như vậy. Đã có bao nhiêu hiệp sĩ dám khẳng định điều đó?

Cả hai giờ đã đắm mồ hôi. Vết thương của Alanna bắt đầu đau. Suốt thời gian qua cô chăm chú quan sát phương pháp chiến đấu của Liam và để mắt tìm lỗi lầm. Anh cũng làm như vậy, cô biết rõ. Bây giờ cô chống đỡ thật nhanh, chặn ngang những cú chém phạt của anh, đỡ thêm lần nữa - và sau đó, khi anh để hở một khoảng nhỏ chỉ trong vòng một phần giây đồng hồ, cô giật luôi kiếm lên trên chặn cánh tay cầm kiếm của anh, trong khi mũi Tia Chớp xia thẳng về phía chỗ hở và chạm vào cổ anh.

Trong tư thế đó, họ dừng lại một hồi lâu, bất động. Thế rồi một nụ cười nở rộng trên mặt Liam. “Em giỏi đấy”, anh nói và hạ vũ khí, trong khi Alanna lùi về. “Đã nhiều năm nay anh không thua khi đấu kiếm.”

Đám thiếu niên vây quanh họ, mang đến nước và khăn lau. Alanna uống một ngụm lớn từ một bầu nước rồi đổ một chút nước lên mặt. “Lẽ ra anh đã có thể đâm hay đá em”, cô nói trong hơi thở hào hển. “Chắc chắn anh sẽ thắng.”

“Đó không phải là mục đích.” Ròng Shang vừa thốt ra một tiếng thở dài hài lòng vừa đổ cả một bầu nước lên đầu. “Vùng Tortall có người giỏi kiếm hơn em không?”

“Em không biết.” Cô gửi một nụ cười hàm ơn về phía cậu bé đã mang nước cho cô. “Rất có thể sẽ có trong số những công dân bình thường, còn em cho tới nay mới chỉ đấu với hiệp sĩ thôi.” Alanna vừa thở dài vừa lau mặt. “Đối với công tước Gareth von Naxen - cha em có thể thắng một trong ba trận đấu. Ông ấy là người tốt nhất. Có lần em bị thua Alex - Alexander von Tirragen.” Hồi ức làm cô đau buốt: Thuở đó chỉ thiếu một nửa sợi tóc là Alex đã lấy mạng cô. Vết thương mới đau dội lên khi cô lau khô hai cánh tay, và cô cắn môi để không xuýt xoa thành tiếng. “Em tin rằng, em phải cảm ơn anh.”

Họ rời Berat vào ngày hôm sau - Alanna với anh bạn Mãi Trung Thành trên con ngựa Ánh Trắng, chú Coram trên con ngựa Đe Rèn màu nâu của chú, Liam trên con màu xám to xương mà anh gọi là Gã Lang Thang, thêm vào đó là con ngựa thồ đồ bị đặt tên là Vô Tích Sự. Đó là một ngày sáng sủa và ngọn gió dịu dàng cho biết mùa xuân sắp lại gần. Đêm hôm đó họ ngủ trong một hốc núi kín gió. Khi chuẩn bị đi ngủ vào buổi tối hôm đó, Alanna có cảm giác như nghe thấy tiếng cây cối nảy chồi sau trận mưa đông. Mùa xuân là mùa cô yêu thích nhất trong năm - cô tự hỏi, bao giờ thì mùa xuân sẽ đến với Mái Nhà Thế Giới.

Một tiếng đồng hồ trước khi mặt trời mọc, cô nhóm dậy, chuẩn bị giờ tập của mình. Liam cũng đã thức và cũng chuẩn bị tập. Sau khi yên lặng rửa ráy, hai người đi một đoạn khá xa mới tìm thấy một khoảng rừng thưa, nơi họ không làm phiền chú Coram. Mãi Trung Thành lèo đèo theo sau rồi yên vị trên một vách đá, nơi chàng ta có thể quan sát tất cả.

Alanna luyện tập đã đủ lâu đến mức cơ thể cô biết người ta mong chờ điều gì. Nó thực hiện tất cả các bài tập theo thói quen, để cho Alanna đủ tâm trí theo dõi Liam. Ròng Shang thực hiện những bài tập rất phức tạp, đầu tiên chậm, sau đó một lần nhanh hơn. Anh tập những cú chặt và cú chặn bằng cánh tay, tập đá mà không lấy đà, rồi tập vừa nhảy vừa đá. Anh nhào lộn trong không trung nhẹ nhàng như một diễn

viên xiếc, gây ấn tượng hết sức mạnh mẽ với cơ thể vốn nặng nề và cuộn cuộn cơ bắp. Khi kết thúc bài cũng là lúc anh đã tập cho từng thành phần nhỏ nhất trên cơ thể.

Xong xuôi, anh dùng cánh tay áo quệt qua mặt và nhìn sang phía Alanna. “Lại đây.”

Cô vừa nghe lời vừa nghi ngờ. Liam cầm lấy tay cô và gập nó lại thành một nắm đấm, để ngón cái nằm trên các ngón khác. “Luôn chỉ đấm với xương của hai ngón tay thứ nhất. Sẽ đơn giản hơn nếu em luyện tập với bất kỳ mặt phẳng nào em tìm được - mặt đất, vách đá, một vách tường, thứ gì cũng được. Qua đó, lớp chai trên tay sẽ dày lên để bảo vệ cho hai khúc xương này.” Anh giơ tay cho cô xem, để cô hiểu ý anh.

Thế rồi anh dạy cho cô một cú đấm, khác biệt hoàn toàn với những thứ cô đã học thời tiểu đồng. Đầu tiên quả đấm nằm ngửa ngang thắt lưng, sau đó mới được xoay trong quá trình đấm, rồi thúc lên trên đúng mặt. Alanna luyện đấm cho đến khi cánh tay phải nổi đau, sau đó cô chuyển sang tay trái.

Liam đi vòng quanh cô, nhìn và sửa thế chân cũng như thế vai. Có lần, anh gõ thật mạnh lên da dày cô. “Giữ cơ này cho căng.” Anh vừa bắt quả tang Alanna quên một thứ mà cô vốn biết từ trước.

“Em luôn phải ý thức rõ quả đấm của em sẽ giáng vào đâu - em phải nhắm vào phần dưới mạn sườn của đối phương”, Liam giải thích. “Ví dụ đối với anh thì nó nằm cùng với độ cao mép dưới mạn sườn anh, nhưng em thì phải đấm chếch lên. Nếu không đa phần em sẽ đâm vào đầu gối kẻ khác.” Alanna long mắt lên nhìn anh rồi tập tiếp. Sau đó anh còn dạy cho cô những cú đấm cao hơn và thấp hơn, và cách người ta dùng cánh tay gạt đòn tấn công. “Hãy tập cho đến khi đau”, anh nói khi hai người đã xong. “Cái đó em vốn biết từ thời tập kiếm. Người ta phải làm điều đó thật nhiều lần, đến mức không cần phải suy nghĩ khi cần đến nó. Lúc đó thì cú đấm hoặc chuyển động tự vệ sẽ diễn ra hầu như tự động.”

Alanna mệt mỏi gật đầu.

Đó là sáng kiến của cô nàng mà, Mãi Trung Thành nói như thế khi cô lão đảo bước xuống bên suối để rửa ráy. Khi cô xắn hai cánh tay áo lên - sẽ không thứ gì trên đời thuyết phục được cô tắm ngoài trời trong khoảng thời gian này - thì anh bạn mèo thêm vào: Bao giờ thì cô nàng học được cách dừng lại cho đúng lúc đấy?

Alanna thờ dãi: “Tôi đoán rằng, khi tôi không còn muốn học thêm điều gì nữa.”

Khi cô quay trở lại thì chú Coram đã tỉnh. “Hôm nay đến lượt cháu làm điểm tâm đấy”, chú nhắc nhở. Rồi người lính khe khẽ thêm vào: “Xin thần linh phù hộ cho chúng con!” Chú cầm đồ, ra hội nhóm với Liam bên dòng suối.

Alanna lờ phắt đi lời nhận xét của chú và lao vào công việc. Liam là người đầu tiên quay trở lại. Anh ngồi xuống bên đồng lửa và nghi ngờ nhìn cô thao tác.

“Anh có tập thường xuyên không?” Alanna đổ cháo yến mạch vào bát của Liam và đưa sang cho anh.

Rồng Shang cầm thìa chọc chọc món điểm tâm. “Mỗi sáng, thêm vào đó là những gì anh làm trong ngày. Em cũng thường xuyên chùi giáp sắt cũng như vũ khí và thường xuyên luyện tập đấy thôi.”

“Nhưng không tập đến mức gần chết - Nó không bị cháy mà cũng không làm sao hết”, cô gầm ghe phun ra với ánh mắt nhìn vào bát cháo của anh. “Tôi biết nấu mà!”

“Kỷ luật của dòng Shang nghiêm khắc hơn kỷ luật của dòng hiệp sĩ.” Anh thử một miếng, rùng mình, và ăn tiếp.

“Có đáng như thế không?”, cô hỏi. Phản ứng của anh đối với món ăn cô nấu làm Alanna bị tổn thương, cũng như việc rõ ràng là anh đánh giá bản thân cao hơn một hiệp sĩ có kinh nghiệm.

Anh nhìn cô. “Nếu có điều gì xảy ra với vũ khí của anh, thì anh vẫn còn bảo vệ được cho mình và cho người đi cùng.”

Alanna cảm bật. Nhưng chẳng bao lâu, nỗi tò mò trong cô lại chiến thắng. “Anh tập đã bao lâu rồi?”, cô hỏi sau khi họ đã phi ngựa được vài tiếng đồng hồ.

Liam phải nghĩ một chút. “Ba mươi năm, có thể thừa hoặc thiếu một tháng.”

“Ba mươi năm ư?”

Anh gật đầu. “Khi anh lên bốn tuổi thì Gấu Shang vào làng anh và xem xét đám trẻ con. Ông ta bảo, anh là đứa duy nhất có thể học được. Anh đã không để cho bố anh được yên cho tới khi ông cụ gửi anh đi. Cũng may anh không phải là con cả, nếu không bây giờ anh đã trở thành nông dân.” Anh mỉm cười nhìn cô. “Nếu thế anh sẽ không bao giờ gặp được em.”

Alanna nhìn đi chỗ khác. Mỗi lúc anh chàng này sử dụng sức hấp dẫn của mình là cô lại cảm nhận rõ là bên trong cô đang chảy mềm ra.

Hãy cân nhắc cho kỹ là cô mình muốn dẫn thân vào chuyện gì đấy, Mãi Trung Thành khuyên nhủ.

Alanna giận dữ long mắt nhìn anh bạn mèo. “Tôi không dẫn thân vào bất kỳ một chuyện nào hết và tôi sẽ cảm ơn bạn lắm lắm, nếu bạn giữ riêng ý kiến của bạn cho mình bạn thôi!”, cô mắng mỏ. Khi thấy Liam nhìn họ trân trân thì cô cụp mắt xuống.

“Có phải đó là một thói quen kỳ quặc của em hay thật sự là nó biết nói?” Nét mặt Liam căng thẳng một cách kỳ quặc và cặp mắt của anh bây giờ đổi màu pha-lê.

“Cậu ta biết nói thật. Thịnh thoảng kể cả những người khác cũng hiểu cậu ta, nhưng đa phần thì không. Chính cậu ta quyết định.”

“Phép thuật.” Liam nhăn trán. “Chính thế - em có phép lực.”

“Anh không ưa những người có phép lực hay sao?” Đột ngột, cô chuyển sang thế tấn công.

Ánh mắt họ chạm phải nhau và không rời được ra nữa, cho tới khi anh bắt đầu cười. Giờ thì mắt anh lại đổi màu xanh dương trộn lục.

“Vì đây là em, mèo con, cho nên anh làm một ngoại lệ.”

Alanna thấy đã tới lúc Ánh Trăng phải chuyển sang nước đại. Cô khẽ ép đuôi xuống con ngựa cái, phi vọt đi và bỏ lại Ròng Shang. Ít nhất là cho một khoảng thời gian ngắn.

Bọn mình biết quá ít về nhau, cô cân nhắc khi nhìn Liam nấu bữa tối. Mình biết, anh ấy là Ròng, có nghĩa là dũng cảm, ưa phiêu lưu và chắc chắn cũng thù dai - người ta nói rằng tất cả các con rồng đều hoang dã và là những kẻ chở che xuất sắc. Anh ấy là một anh hùng, nếu đời này thật sự có anh hùng.

Mình không biết gia đình anh ấy. Trong khi mình biết gia đình của tất cả các bạn bè khác - thậm chí của cả kẻ thù. Mình cũng không hề biết liệu anh ấy có người tình hay không, mặc dù mình nghĩ có lẽ là không, theo như cách anh ấy cư xử với mình. Cô thở dài. Liệu anh ấy có cùng bọn mình đến Mái Nhà Thế Giới? Chắc là mình sẽ bình tĩnh hơn nhiều, nếu biết rằng lên trên đó vẫn có một con rồng đứng sau lưng.

“Em có định lấy chồng không?”, Liam đột ngột hỏi.

“Sao kia?”, Alanna ngờ ngàng.

“Em nghe rõ câu hỏi của anh rồi đấy. Trong những kế hoạch tương lai của em có chỗ dành cho một người chồng không? Và những đứa con?”

Cô lập cập sờ lên viên ngọc lửa. “Chả lẽ em lại phải bỏ biển hiệp sĩ đi, sau khi đã chiến đấu vất vả đến như thế? Dành thời gian sống trong triều hoặc trong thái ấp của một người chồng? Em không đủ kiên nhẫn sống một cuộc đời như thế. Mà ngoài ra - em hoàn toàn không có kinh nghiệm với trẻ em dưới mười tuổi.”

“Đã có bao giờ em định kiếm kinh nghiệm ấy chưa?”

“Em có bao giờ có cơ hội không?”, cô hỏi ngược trở lại. “Chăm sóc trẻ em là một trong rất ít nghĩa vụ mà người ta không đòi hỏi ở một cận vệ, Cánh Tay Sắt! Người Bazhir cũng không bao giờ yêu cầu em quan tâm đến con cái của họ, chỉ trừ khi chúng đau ốm. Thuở đó em là

thầy thuốc chứ không phải cô giữ trẻ.” Tại sao anh ấy lại hỏi những câu khó chịu đến vậy?

“Anh chỉ tự hỏi, tại sao em lại nghĩ rằng, em chỉ có thể là nữ chiến binh hoặc chỉ có thể là phụ nữ. Tại sao em không kết hợp cả hai thứ đó?”

Chú Coram vừa quay trở về và đỡ cho Alanna một câu trả lời. Thật may, bởi cô không biết phải trả lời ra sao.

Tại sao Liam lại khiến cô bối rối theo nhiều phương diện đến như thế? Kể cả Jonathan lẫn Georg thuở trước đều không dồn cô vào thế bí như người đàn ông này. Georg đã theo đuổi cô nhiều năm trời rông rã mà không bao giờ thúc bách cô. Anh luôn để cho cô tự quyết định. Jonathan sau nọ hôn đầu đã chờ tới cả một năm trời trước khi ngủ chung với cô. Alanna đã hàm ơn anh vì cho cô đủ thời gian để suy nghĩ cho rõ ràng về tình cảm của mình đối với hoàng tử.

Nhưng mình không tin là Liam có khả năng chờ đợi, cô nghĩ trong khi ăn tối. Giá mà anh ấy không luôn làm mình mất bình tĩnh và mất thăng bằng như vậy. Nhưng có vẻ như anh ấy đã định thôi chuyện đó rồi. Liam ngẩng lên. Thêm một lần nữa ánh mắt họ gặp nhau và không rời được nhau ra.

Chú Coram bẻ gãy sự im lặng bằng cách nhẹ nhàng dùng chân đạp vào Ròng Shang. “Làm ơn chờ cho tới khi tôi đi chỗ khác, trước khi kết băng kết đẳng với cô nàng”, chú yêu cầu. “Tôi vẫn luôn có một chút tình cảm cha con với cô chủ của mình. Và cư xử cho thận trọng - cô bé không quen những trò giỡn cợt kiểu này đâu.”

Liam cười, Alanna lại đỏ mặt lên. “Cháu tự biết phòng thủ”, cô phản đối.

Nếu mà cô nàng muốn, Mãi Trung Thành chen vào. Khi chú Coram cười sảng sặc thì Alanna quyết định thà đi dạo chơi một lúc còn hơn là ở lại đó cho người ta trêu chọc mình.

Khi quay trở lại, Alanna gặp một chú Coram ngẩng đầu nhìn cô đầy hy vọng. Tối hôm trước cô quá mệt, không thể cho chú nhìn thấy chị

Rispah trong lửa. Giờ cô ngồi xổm xuống, xòe hai bàn tay về hướng ngọn lửa và đi vào nội tâm, tìm phép lực. Những ngón tay cô tỏa ra một luồng sáng màu tím, chảy vào trong lửa, cho tới khi lửa cũng chuyển tím. Giờ thì hình ảnh của Rispah

hiện lên. Chú Coram dịch lại gần hơn, nhìn trân trân như bị hút hồn.

Alanna bỏ đi, để chú Coram ngồi một mình. Không biết Liam đi đâu? Tại sao anh ấy lại biến mất? Vì không muốn quấy rầy? Hoặc chuyện này liên quan đến phép lực của cô? Giọng anh nghe rất kỳ quặc khi Liam nói đến chủ đề này lúc sáng.

Cô tìm bên đám ngựa và bên bờ suối, không thấy. Cuối cùng cô kiếm được anh ở một khoảng rừng thưa gần dòng suối, anh đang nằm bên một gốc liễu.

“Em sử dụng phép lực của em khá thường xuyên đấy”, anh lên tiếng đón.

“Em có nó từ khi ra đời. Giờ đây em đã quen với nó.” Cô ngồi xuống bên anh. Thêm một lần nữa, cô ngỡ ngàng thấy giọng anh rất lạ. “Em cứ tưởng anh đã nhìn thấy nhiều pháp thuật, vì anh luôn đi đây đi đó.”

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên khe khẽ. “Trong dòng Shang không ai có phép lực.”

Lúc đó Alanna đang muốn cúi ngắt một cọng cỏ, cô đỡ ra giữa chừng. Hay có lẽ cô nghe nhầm. “Vậy là bọn anh chứ động né xa pháp thuật? Tại sao?”

Anh không nhìn cô. “Những người có phép lực thường sử dụng pháp thuật làm gây chướng. Họ không sẵn lòng tuân thủ những cách học của dòng Shang, bởi họ biết phép thuật luôn dành cho họ một con đường thoát khác.”

“Nói một cách khác - bọn em lừa dối.” Cô gắng sức nuốt xuống những lời lẽ giận dữ hơn nữa, đã nằm sẵn trên lưỡi cô.

“Em sẽ bắt lực nếu người ta lấy mất phép lực của em”, anh thách thức.

“Dĩ nhiên là không!”

“Làm sao mà em biết được?”

Câu hỏi này khiến cô phải im lặng. Cô thật sự không biết. Cả đời mình cô đã có phép lực từ khi mới sanh, kể cả vào những thời cô gắng không để ý đến nó. “Em đâu có tội lỗi gì về chuyện có phép lực”, cuối cùng cô trả lời. “Khi còn là tiểu đồng trong triều đình, em đã cố gắng chống chọi lại nó. Thế rồi cơn bệnh sốt đở mồ hôi kéo tới và rất nhiều người chết. Cả hoàng tử Jonathan có lẽ cũng đã bỏ mạng, nếu em không sử dụng phép lực của mình.”

“Anh chỉ nói cho em nghe những gì mà người ta đã dạy cho bọn anh trong các trường Shang.”

Giá mà cô được nhìn thấy nét mặt anh lúc này. “Hãy nói cho em biết - những ông thầy Shang vĩ đại của anh sẽ ra sao nếu không có thầy thuốc và pháp thuật chữa bệnh của họ? Anh sẽ ra sao?”

Anh không trả lời, vậy là cô nói tiếp: “Phép lực có thể khiến em mang lại cho chú Coram một niềm vui - nếu không thì chú ấy biết nhìn thấy chị Rispah ở đâu?”

“Rất có thể chị ấy không thích bị người ta rình mò nhìn trộm.” Trong giọng anh thấp thoáng một nét tức tối nguy hiểm.

“Vớ vẩn! Chị ấy đã đồng ý - anh có muốn xem thư không?” Giọng Alanna sắc gắt. Dần dần, cô thấy khó chịu. “Không có phép lực của em và của các học trò em thì bộ lạc Bazhir của em đã trở thành nạn nhân của đám cướp vùng đồi. Em chỉ sử dụng pháp thuật của mình để chữa bệnh và để bù trừ cho những mạng sống mà em lấy đi. Còn anh thì bù trừ bằng cái gì?”

“Cho dù anh làm điều gì, cô nàng thông thái ạ, thì anh cũng làm bằng đôi bàn tay của mình!” Cô muốn đứng dậy, nhưng Liam giữ cô lại. “Alanna, chờ đã! Anh không muốn! Anh dễ mất bình tĩnh.”

“Em cũng thế”, cô trả miếng, nhưng cô để cho anh kéo cô lại gần bên.

“Đúng thế, dòng đạo Shang cho phép các thầy thuốc chữa bệnh cho bọn anh. Nhưng không có học trò Shang nào có phép lực. Không phải vì các bậc thầy e rằng, người ta có thể sử dụng phép lực làm nơi nương tựa. Có lẽ đúng hơn bởi họ biết rằng, nếu học được pháp thuật thì sự quan tâm của các học sinh cho những chuyện khác sẽ giảm đi. Một khi tuân theo dòng đạo Shang, người ta phải đi theo Shang bằng toàn bộ linh hồn và thể xác - nếu người ta muốn thành công.” Anh vuốt tóc Alanna. “Đừng có sầm mặt như thế, mèo con. Anh sợ đến phát run đầu gối lên đây.”

“Em là em”, cô giải thích, đã bình tĩnh hơn đôi chút. “Em chưa bao giờ nài xin được một nửa làm nữ chiến binh và một nửa làm nữ pháp sư.”

“Anh biết.” Rong Shang thở dài. “Nghe này. Anh đã mất bình tĩnh như thế, bởi vì - bởi vì anh sợ pháp thuật.”

Có phải anh ấy nói chuyện tiểu lâm? Cô thật sự không thích nghe chuyện đùa bây giờ. “Anh hoàn toàn không sợ bất kỳ thứ nào.”

“Ai cũng sợ một thứ gì đó.” Trong câu này quả thật có một phần sự thực, và Alanna biết điều đó. “Anh sợ rằng anh sẽ chết một cái chết vô nghĩa”, Liam nói tiếp. “Anh sợ nhiễm bệnh - ông của anh đã bị thương và thật sự là thối rữa ra trước khi ông qua đời.” Cô cảm thông chạm vào cánh tay anh, nhưng không cắt lời anh. “Và anh căm thù tình trạng bất lực. Anh là Rong để làm gì?”

“Hoặc em là sư tử”, cô thì thầm.

Anh gật đầu. “Ngoài ra, chúng ta ở đây để làm gì?” Alanna cười. “Mà ngoài ra”, Liam tiếp tục, “như đã nói, anh sợ pháp thuật - vì thế mà anh cũng không cho phép thầy thuốc dùng pháp thuật chữa bệnh cho anh - qua đó, anh đã phải chịu những cơn đau tồi tệ hơn và phải nằm trên giường lâu hơn. Nhưng chừng nào anh còn tỉnh táo, sẽ không có ai sử dụng pháp thuật với anh, nếu không anh sẽ đập nát tan mọi thứ. Một số người sợ nhện - còn anh sợ pháp thuật.”

Alanna rùng mình. Cô cảm thù nhện như cảm thù bệnh dịch hạch. “Em chưa bao giờ nghe kể về ai sợ pháp thuật - ít nhất là cũng không sợ đến như thế. Chuyện có ai đó không ưa pháp thuật thì có thể có.”

“Cha, anh sợ.”

Cô nghịch nghịch viên ngọc lửa bên cổ cô. “Liam?”

“Sao kia?”

“Làm sao...” Cô biết rõ là mặt cô đang đỏ lên, và thấy hàm ƠN bóng tối bao quanh. “Làm sao hai chúng ta... vâng thì, có thể trở thành một thứ gì đó, nếu anh sợ pháp lực của em?”

Anh ôm lấy cô và kéo cô lại sát bên. “Mặc dù vậy, anh vẫn muốn cố thử. Em thế nào?”

“Em hoàn toàn chưa biết gì nhiều về anh”, cô thì thầm. Nghe gần giống như một lời thở than. “Mà anh cũng chưa biết về em.”

Anh mỉm cười. “Đó mới chính là thứ làm cho người ta vui thích, mè con ạ.” Anh dịu dàng hôn cô, sau đó đam mê mãnh liệt, và Alanna thuận theo.

Cô gạt sang bên tất cả những băn khoăn còn lại, để có thể lại lồi chúng ra vào một thời điểm khác, ít thú vị hơn rất rất nhiều.

Liam nhẹ nhàng lay cô. Từ phía bên kia đồng lửa phủ tro văng lên tiếng ngáy của chú Coram.

“Ta đi thôi”, Rong Shang thì thầm.

“Đi đâu?”, cô ngáp.

“Em không nằm trên giường mà học được võ Shang đâu.”

Cô đã muốn phản đối, nhưng rồi cân nhắc lại. Ngay cả vào lúc trời tờ mờ sáng như thế này cô cũng muốn đánh giá cô tử tế. Vậy là cô không còn để ý đến chuyện cánh tay cô nặng gấp ba lần bình thường - chắc chắn là tình hình của anh còn tệ hơn nữa và mặc dầu vậy, anh vẫn thực hiện bài tập hàng sáng của mình. Đây vốn là sáng kiến của mình, cô tự thúc ép bản thân. Để chú Coram được phép ngủ tiếp, cô cố nén một tiếng rên và vâng lời.

Lũy thành Jirokan là một thành phố phòng thủ vững chắc với một bãi lều lớn trước tường thành. Chú Coram chỉ xuống dòng sông, nơi có một chiếc sà-lan chở đầy người đang xuôi dòng. “Họ chạy trốn cuộc chiến ở vùng Sarain”, chú giải thích với Alanna trong khi họ phi ngựa về phía cổng thành. “Chắc chắn là trang trại của họ đã bị đốt cháy hoặc bị cướp phá. Giờ thì họ hy vọng rằng người Maren sẽ cho họ một chút đất, nơi họ có thể bắt đầu lại từ đầu.”

“Những con thuyền này mang họ về hướng nam. Nhà vua đủ thông minh để hiểu không nên dồn tất cả những con người mất gốc rễ này vào một chỗ”, Rong Shang nói và hát hàm về phía thành phố lều. Bây giờ, khi đã lại gần hơn, Alanna nhìn rõ những bàn ghế giường tủ được kê trên nền bùn, thêm vào đó là đủ mọi loại thú vật: bò, chó, dê, ngựa, lợn và gà. Những con người trong những bộ quần áo rách mướp bần thủ nhìn trân trân về phía người đi đường. “Lập trại chỗ này không tốt chút nào. Đó là những cái lò ấp nên kẻ cắp và quân giết người. Ở vùng nam Maren đủ chỗ để nuôi no những người tị nạn và cho họ đất lập trang trại mới.”

Alanna im lặng khi họ phi ngựa vào thành phố, hướng về phía nhà trọ mà Liam giới thiệu. Kể cả cô lẫn Liam đều không có khả năng làm một điều gì cho những người đó. Nghèo đói là một căn bệnh mà cô không thể chữa; một cuộc nội chiến không thể được kết thúc bởi chỉ một hiệp sĩ. Đó là điểm chung giữa mình và Liam, cô tự nhủ. Cũng như anh ấy, mình căm thù tình trạng bất lực.

Nhà trọ Cuộc Dạo Chơi Hòa Hợp đúng với những gì mà Liam hứa hẹn. Alanna chi cả buổi chiều vào việc tắm rửa, gội đầu, vá víu lại quần áo - cô nghỉ ngơi. Cô viết thư cho Myles, Halef Seif và Thom, mặc dù cô biết phải nhiều tuần lễ nữa cô mới nhận được thư trả lời. Cuối cùng, mùi thức ăn gọi cô xuống phòng thực khách, vào buổi tối.

Liam đã khuyên trước, họ không nên gây chuyện trong thành phố nhộn nháo này. Anh không mặc bộ đồ của dòng Shang, còn cô và chú Coram phải để lại trên phòng tất cả những gì để lộ cô là hiệp sĩ.

Alanna, thực lòng muốn có một khoảng thời gian an bình tại Jirokan, thấy đó là một đề nghị rất hay. Trong khi mặc quần áo đàn ông, cô tự nhủ: ít nhất thì bây giờ mình cũng không cần phải quần cho ngực phẳng ra nữa! Cẩn thận, cô rút phòng hờ một con dao găm vào phía trong cặp quần. Vừa vui vẻ huýt sáo cô vừa lẹ tay đặt Mãi Trung Thành lên vai rồi đi xuống dưới.

Liam và chú Coram đang chờ. Ngay khi cô ngồi xuống, cánh bồi bàn mang đồ ăn lại. Một cô bồi bàn thích Mãi Trung Thành đến độ vừa nói “Thử xem tôi có thể xoay ra chút gì cho một anh chàng điển trai như chú đây”, vừa bế con mèo đi. Chàng mèo nịnh bợ cô bạn mới đến độ trang tráo.

Khi nhóm khách qua đường kết thúc bữa ăn của họ thì có một toán lính gác người Maren mang bạn gái kéo vào quán, để vừa uống vừa vui cho hết tối. Coram và Liam không để ý đến họ, hai người chơi cờ, nhưng sự chú ý của Alanna thì chao như quả lắc từ bàn cờ sang đám lính. Mãi Trung Thành vừa quay trở về từ chuyển đạo chơi trong bếp, bụng no phê.

Gã trai vạm vỡ nhất trong đám lính gác là một tay hạ sĩ trông cau có gắt gỏng ra mặt, cách xử sự cũng thế. Chắc đám đi cùng biết rõ là anh ta đang bức bối, nên họ nhất loạt tìm cách né. Chỉ cô bạn gái của anh chàng nọ là chả thèm che giấu nỗi chán ngán với kiểu cách mắt tôm đó. Alanna nhìn thấy cô ta loay hoay trêu chọc người tình, mong làm gã vui lên. Khi thấy gắng sức mãi mà không kết quả, người đàn bà đưa ánh mắt quét qua căn phòng rộng lớn cho đến khi phát hiện thấy Liam. Trước đó Alanna chỉ quan tâm nửa vời đến thái độ của người phụ nữ nọ. Giờ cô gửi đến cho cô ta một ánh mắt cảnh báo. Cô quên phắt đi rằng cô đang ăn mặc như một chàng trai trẻ, và trong căn phòng tối lơ mờ đó người ta thật khó nhận thấy những đường nét phụ nữ bên dưới trang phục của cô.

Người phụ nữ nọ không nhận ra ánh mắt cô.

Bản thân gã hạ sĩ cũng không hề nhận ra rằng, mỗi quan tâm của người cùng đi với gã giờ đây đã hướng sang người khác. Vừa ợ lên một cách thô lỗ, gã vừa nói: “Anh quay lại ngay, bé ngoan”, và đi thẳng về hướng cửa sau.

Ngay khi tay lính gác khổng lồ đi khuất, bạn gái của gã ta bước thẳng sang phía bàn của Alanna. Liam lúc đó đang cất nhắc một thế cờ và tập trung vào bàn cờ, nhưng chú Coram thì nhận ra nét mặt của nữ chủ nhân hiệp sĩ. Khi người lính già ngẩng đầu lên, chú hiểu ngay nguyên nhân cho khuôn mặt sa sầm của Alanna. Coram cười khế.

“Đám con trai nhà các anh sao mà yên ắng quá vậy”, người đàn bà thể thọt và đặt tay lên vai Liam. Rõng Shang ngạc nhiên ngẩng đầu. “Chả lẽ các anh không thích vui chuyện với người khác giới?”

Alanna nhồm dậy và rít lên: “Ở quê tôi người ta dạy rằng đàn bà đứng đắn khi đi chơi với người đàn ông nào thì chỉ chăm chú với người đàn ông đó.”

Người phụ nữ ném cho cô một cái nhìn ngờ ngàng. Cô ta chỉ để mắt đến người đàn ông vạm vỡ. Tại sao gã con trai trẻ măng này lại can thiệp nhỉ? “Cha, thế cơ đấy - cậu em bé thó này chắc đang mê anh chắc?”, cô hỏi Liam. Con Rõng cười thầm và nhìn người phụ nữ từ đầu xuống chân. Chú Coram giơ tay bịt miệng Alanna và ấn cô ngồi xuống ghế. “Cô ta không nhận ra cháu là con gái!”, chú thì thầm vào tai cô. “Liam thừa khả năng tự chăm lo cho mình!”

Chú Coram rút tay về quá sớm. “Anh đang tìm cái gì đấy, Liam? Tìm rận hả?”, Alanna phun ra phè phè. Thốt ra một tiếng thở dài, chú Coram ép cô chủ yên lặng lần thứ hai.

Người phụ nữ vuốt những móng tay son đỏ chót qua mái tóc Liam. “Đàn ông mà chỉ chơi với đàn ông thì chán lắm. Cái anh này trông chẳng có mấy vui vẻ. Còn em đây, em thì rất biết cách đánh giá đúng một người đàn ông tử tế.”

Liam cười nhìn cô ta, trong khi Alanna buông ra một tiếng kêu, tiếng kêu bị bàn tay của người hầu chặn mất phần lớn. Chú Coram kể

sát môi vào tai của một cô nàng hiệp sĩ đang vùng vằng. “Có phải cháu muốn cô kia nghĩ là cháu ghen không hả? Theo cái cách cư xử của cháu bây giờ, trông thật đúng như vậy đấy.”

Cái đó làm Alanna bức dọc. Cô không muốn Liam nảy ra những ý nghĩ như thế. Vậy là cô câm bặt. Chú Coram rút tay về. “Chỉ là cháu không ưa những người trơ tráo đến như thế!”, cô thì thào nói nhỏ. Cô đang ghen thật sự, trong lòng cô hiểu rõ như vậy.

Một tiếng gầm thình nộ vang dọc căn phòng rộng lớn khi tay hạ sĩ quay trở lại. Tất cả những vị khách có mặt, những người có cảm giác họ đang sa vào cái thời điểm gay cấn khi đường chiến tuyến được vạch ra, đều nhanh nhẩu biến đi nhanh như cơn gió. Người phụ nữ lùi về một bước.

Alanna nhìn thấy cặp mắt Ròng Shang đổi màu lục nhạt, trước khi anh xoay về phía tên lính gác giận dữ. “Anh hiểu hoàn toàn sai rồi”, anh bình tĩnh nói.

Tên hạ sĩ chẳng quan tâm. “Đứng dậy”, gã quát lên và tóm lấy áo chèn của con Ròng.

Liam tóm cổ tay gã. “Thôi đi. Tôi là Liam Cánh Tay Sắt, con Ròng của dòng Shang. Anh sẽ bị thiệt đấy.”

Gã kia cười ha hả. “Mày nghĩ tao tin rằng, một chiến binh Shang lại ngồi ăn với đám dân thường bọn tao hả?” Bắp thịt nổi lên cuồn cuộn khi gã tìm cách giật Liam dậy.

Hai bàn tay Liam tóm tới chặt hơn. Một giây đồng hồ liền, không có gì xảy ra, thế rồi gã đàn ông cao lớn hơn phun ra một tiếng kêu đau đớn. Liam đứng dậy. Vì không thể giăng nổi mình ra khỏi thế tóm của con Ròng, tên lính gác bắt buộc phải lùi về. Cuối cùng, Liam thả hẳn ra. “Nếu lần sau có người nào nói anh ta là một chiến binh Shang, thì tốt nhất là nên nghe lời.” Anh xoay sang với Alanna và Coram. “Ở đây ồn ào quá.”

Đúng lúc đó, tên hạ sĩ nhao vào anh từ phía sau. Alanna rút tay về dao găm và đã muốn nhảy dựng lên, nhưng chú Coram giật cô ngồi

xuống.

Liam buông mình ngã xuống, xoay lệ làng và đẩy tên hạ sĩ bay qua vai anh, khiến gã đập thân vào một mặt bàn. Những người ngồi ở bàn nổi giận, nhưng tên lính gác vừa buột miệng chửi vừa gạt ra và lao vào đợt tấn công tiếp theo. Giờ thì con Rồng đứng đó mà xoay người, đá bằng chân trái đầu tiên vào bụng kẻ tấn công, sau đó xuống dưới cằm. Tên hạ sĩ ngã đập xuống đất như một thân cây bị chặt ngang.

Hai thành viên của đội gác nhao đến giúp đồng đội. Một kẻ bị Liam đá văng kiếm, kẻ thứ hai bị anh bốc quạt lên bàn. Anh đứng chờ đợt tấn công tiếp theo, nhưng không có. Sau đó, anh đỡ tên hạ sĩ dậy và hỏi: “Có bị gãy gì không?”

“Sao, cái gì?” Gã đàn ông dờ dẫm.

Nhanh lệ, và thành thạo, con Rồng xem xét nạn nhân, rồi lại buông cho gã thiêu xuống đất. “Mày sẽ sống thôi.” Anh nhìn sang phía những kẻ khác, cả hai đều khá khỏe mạnh. Cuối cùng anh vẫy tay về phía Alanna và Coram. “Đi thôi, ta tìm một chỗ yên tĩnh hơn.”

Đám đông lùi hẩn lại khi họ đi ra cửa. Alanna ngoảnh nhìn lần nữa. Cô nàng quấy rầy đang quỳ bên chàng hạ sĩ của mình và kêu lục khục lừ khừ trong cổ họng. Nhếch miệng cười, nữ hiệp sĩ đi theo bạn mình.

Nửa đêm, Alanna và Liam ngồi trên một bờ tường nhìn ra con sông Shappa. Chú Coram đã đi tìm một chỗ chơi bài hay xúc xắc; Mãi Trung Thành có cuộc hẹn hò với một nàng mèo cái vừa kêu than vang dội trong một khoảng vườn. Alanna và Liam vừa đi một vòng trong thành phố lều, hỏi han những người tị nạn về tình hình ở Sarain. Giờ họ im lặng lắng nghe dòng sông và tiếng hú xa vắng của một con chó sói.

“Em thích kiểu chiến đấu của anh”, Alanna nói bằng giọng buồn ngủ. “Không đổ vỡ, không gãy xương, không có người chết. Hay lắm.”

“Anh mừng là bọn họ đã hiểu bài nhanh như thế”, Liam ngáp.

“Đi với anh thật vui.” Cô chần chừ, rồi cô hỏi: “Chú Coram có nói lý do bọn em đến Mái Nhà Thế Giới?”

“Anh ấy kể chuyện xoay quanh một kho báu nào đó. Anh thấy vô lý, khó có chuyện bọn em liều mạng cho một thứ vàng nào đó, có thể có ở trên đó mà cũng có thể không. Nhưng có lẽ bởi vì hiện thời bọn em không có việc gì hay hơn...”

“Không phải là vàng”, cô khẽ ngắt lời, “mà là Viên Kim Cương Quyền Lực. Em muốn tìm nó và đưa nó về Tortall để vinh danh đất nước mình.”

Anh giơ tay vuốt râu, giống mỗi lần khi suy nghĩ. “Đây là chưa nói đến chuyện, em muốn qua đó chứng minh rằng em đeo biển hiệp sĩ là hoàn toàn xứng đáng.” Anh nháy xuống dưới và giơ tay về phía cô. Alanna trôi vào vòng tay anh, hai người hôn nhau.

“Xét về vụ lập chiến tích thì con mèo con tài năng của anh rõ ràng không vừa lòng với những thứ cón con”, Liam sau đó thêm vào.

“Thế còn anh, anh định làm gì?” Alanna gắng sức để giọng nói của cô không nhuộm màu nài nỉ van xin.

“Anh nghĩ là anh sẽ đi cùng em và Coram.”

Trời mới mờ sáng. Liam đã ăn mặc chỉnh tề và đánh thức Alanna. “Nếu em muốn học cách chiến đấu như một chiếc binh Shang, em phải theo giờ giấc của người Shang! Dậy đi!” Anh giơ tay về phía bình nước.

Cô lão đảo nhao ra khỏi giường. “Em dậy rồi!”

“Năm phút nữa, dưới sân trước chuồng ngựa”, anh ra lệnh rồi đóng cửa lại. Alanna đứng chòng chành trên hai chân.

Cô nàng quấy rối giấc ngủ của ta, Mãi Trung Thành gằm gừ.

Alanna vốc nước vãi vào mặt mình. “Đáng đời!” Vừa mặc quần áo cô vừa rên lên: “Tại sao mà mình lại chọn đúng một anh chàng chuyên lên cơn cáu kỉnh từ lúc ban mai?”

Khi biết họ muốn sang đất Sarain, đám lính canh Maren nói thẳng là họ điên rồ, nhưng vẫn cho họ đi qua. Chẳng bao lâu, họ đã thấy hai vương quốc thật khác biệt, thay cho những trang trại xinh đẹp người ta chỉ còn thấy những ngôi nhà cháy trụi. Chốc chốc họ lại va phải dấu vết của những đoàn dân tị nạn trốn chạy tới Maren đã cắm trại dọc theo Phố Lớn. Con đường bây giờ vắng ngắt.

Alanna học các bài võ Shang. Tính khí Liam và những giờ tập dần trở thành vui vẻ, khi anh thấy cô tập nhiều hơn cần thiết và cô ít than thở hơn phần lớn những người mới bắt đầu. Anh chỉ dạy cho cô vài ngón đỡ đòn bằng tay và cánh tay, thêm hai cú đá. Anh để cô luyện những thế võ đó không ngừng, chăm chú phát hiện từng lỗi lầm nhỏ nhất. Đêm đến, họ chia sẻ túi ngủ với sự đồng tình câm nín của chú Coram.

Bốn ngày sau khi phi ngựa khỏi Maren, họ nhìn thấy những bằng chứng đầu tiên của các cuộc đụng độ trên một bãi cỏ lớn bên đường chính. Ở đó người ta đã chôn các xác chết thành đống và bỏ mặc. Giờ chỉ còn lại các bộ xương.

Mãi Trung Thành đi theo khi Alanna tiến đến bên rìa ngọn đồi nho nhỏ đó. Cho dù người để những người chết ở lại đây có là kẻ nào chẳng nữa, anh ta thậm chí đã không thèm để công phân biệt bạn hay thù: Những bộ áo giáp son màu đỏ chói, xanh dương hay xanh lục của người K'mir nổi bật bên những miếng thép đã gỉ sét của đám người đồng bằng. Những bộ xương tay còn co quắp quanh cán vũ khí. Alanna quỳ xuống, rút cây kiếm của một người dân đồng bằng.

“Những trận đánh nặng ký”, cô lầm bầm và chỉ cho anh bạn mèo nhìn thấy những vết sứt trên kiếm. “Đầu tiên họ chiến đấu bằng cung tên, sau đó đánh giáp lá cà. Có phải là một cuộc mai phục không?”

“Sự khác biệt giữa một vị vua tốt và một vị vua tồi quả thật cao đến tận trời.” Đó là giọng Liam. Anh ngồi xuống bên cô và cầm lấy cây kiếm để nhìn cho kỹ. “Nội trong năm năm trời, Adigun jin Wilima đã phá hủy thành quả của biết bao nhiêu thế hệ.”

“Nhìn như thế ông ta đã thật sự cố gắng đấy”, Alanna nói và nghĩ: Đây chính là thứ mà chúng ta phải chuẩn bị đương đầu, nếu Jonathan qua đời không để lại người nối dõi hoặc nếu có kẻ quyết định chiếm ngôi của anh ấy. Người ta đồn rằng Viên Kim Cương Quyền Lực có thể giúp cho một người cầm quyền chống lại những cảnh tàn phá dạng này.

“Họ không đáng phải bị thế này.” Liam sờ vào mảnh giáp bọc cánh tay của một người K’mir, được trang trí bằng một vòng tròn hình mặt trời. “Số phận này cũng sẽ đến với anh, nếu có lần nào anh thiếu thận trọng. Một cái chết vô nghĩa...” Cặp mắt anh đổi sang một màu xanh dương trộn lục bão tố. Liam đột ngột xoay đi, và quay trở về bên chú Coram cùng lũ ngựa.

Chỉ còn Alanna ở lại, xếp cành cây lên ngọn đồi chết chóc thành một kim tự tháp.

Bản thân viên kim cương không làm nên những nhà vua quyền thế, nhưng nó giúp cho những người được chọn đến với thành công, Mãi Trung Thành giải thích. Nhưng đừng bao giờ quên - nếu rơi vào tay một vị vua muốn xây dựng đế chế thế giới và bắt đầu bằng cách xâm lược các quốc gia hàng xóm, thì nó sẽ không hề ngăn trở ông ta. Ngược lại, nó sẽ hỗ trợ cho ông ta.

“Mọi thứ vũ khí sắc bén trên đời đều có thể xoay lưỡi về phía người sử dụng chúng.” Alanna rút từ túi ra một đoạn dây và thắt lại thành một vòng tròn, cô thận trọng đặt nó từ từ xuống đất, cho tới khi vòng dây bao quanh ngọn kim tự tháp bằng cành cây. Xong, cô đứng dậy và phủi hai tay. “Chắc Liam sẽ bức lắm đây. Bạn nghĩ sao, tôi có sai lầm không, khi là người tình của anh ấy, mặc dù anh ấy sợ pháp thuật?”

Mãi Trung Thành thùng thảng đi ra xa. Anh bạn mèo biết cô định làm gì. Suy nghĩ của ta đâu có quan trọng. Chẳng nào thì cô nàng cũng làm những gì cô nàng thích - lúc nào chả thế.

Cô duỗi thẳng hai tay, chìa về phía vòng dây bao quanh đồng củi và thoát chuyển động bàn tay. Lửa bốc lên. Alanna giơ tay sờ viên ngọc

lửa, gọi hiện lên màu phép thuật của mình. Đã có một làn hơi màu tím bốc lên từ những lưỡi lửa phủ bên trên đồng xác. Vòng dây trở thành một vành đai quyền lực, ngăn không cho lửa lan ra ngoài. Khi Alanna buông viên ngọc ra, cô thấy màu tím của cô dần nhạt xuống. Nhưng những lưỡi lửa thì có thực, chúng bốc cao và cao hơn nữa giữa những khúc xương người cùng tất cả những thứ khác.

Liam không nói một lời khi cô quay trở lại với họ, nhưng mặt anh trắng bệch ra và đầm mồ hôi. Anh ấy thật sự sợ pháp lực, cô nghĩ. Lòng cô nặng trĩu, quan hệ của họ vậy là đã bị kết án đổ vỡ ngay từ đầu. Tới một lúc nào đó cô sẽ phải rời bỏ anh. Không một tình yêu nào có thể kéo dài, khi người này sợ một phần của người kia.

Họ phi ngựa đi tiếp, mắt cảnh giác bao quát bốn hướng, tai lắng nghe những tiếng động không thuộc về nơi này. Đồng xác chết đã làm họ bồn chồn. “Thà rằng cú đánh úp cứ đến ngay đi. Sau đó ta sẽ được yên tâm”, chú Coram bực dọc thốt lên khi cùng Alanna dọn đồ ra, sau khi họ dừng lại để nghỉ đêm. Liam vừa lên đường đi tìm thức ăn mới, mặc dù nguồn thức ăn dự trữ của họ cho tới nay vẫn ổn. Biết trước sẽ phải đi qua một vùng đất khó khăn, nên họ đã chuẩn bị khá đầy đủ lúc ở trong nhà trọ Cuộc Dạo Chơi Hòa Hợp.

“Cháu hiểu chú muốn nói gì”, Alanna thở dài. “Những toán quân đó ở đâu nhỉ?”

“Hy vọng chúng nó đi ngủ hết rồi.” Đó là giọng của Liam, anh vừa quay trở lại với một sợi dây xâu mấy con cá. “Mặc dù vậy ta vẫn thay phiên nhau gác. Tôi ngủi thấy mùi khói.” Anh đưa cá cho Alanna, hôm nay đến lượt cô nấu bữa tối.

Chú Coram nhóm lên một đồng lửa nhỏ, gắng giữ cho nó không bốc khói. Im lặng, lắng nghe, họ ăn rồi uống. Sau bữa ăn Mãi Trung Thành lên đường đi săn; còn những người bạn đường của chàng ta thì làm những chuyện cá nhân. Đúng khi Alanna muốn nghỉ ngơi một chút thì anh bạn mèo học tốc quay trở lại.

Có người, Mãi Trung Thành rít lên. Phụ nữ và trẻ em - bên kia đỉnh đồi!

Họ ngừng việc riêng, siết đai kiếm. Chú Coram ra hiệu sẽ ở lại canh nhóm ngựa. Liam và Alanna len lách không một tiếng động qua những bụi cây dẫn lên đỉnh đồi. Lên đến trên, Liam ra hiệu cho Alanna vào chỗ núp. Nữ hiệp sĩ nhăn trán. Sau khi trải qua thời cận vệ, nơi người ta đòi hỏi ở cô sự phục tùng tuyệt đối, thật sự Alanna đã thấy vất vả khi phải nghe lệnh người khác, cho dù chỉ là một chuyện nhỏ nhoi. Nhưng Liam phiêu bạt lâu hơn cô rất nhiều và có nhiều kinh nghiệm hơn. Đám người lạ đang đi dọc một dòng suối nằm dưới chân đồi. Alanna tìm một vị trí bao quát tốt hơn và cân nhắc, liệu có nên lại gần không.

Đúng lúc đó, một giọng người cộc cằn vang lên: “Bảo cái thằng to con kia buông kiếm xuống, nếu không thì chính mày sẽ ăn một mũi tên vào bụng.”

Chương 3. Cô con gái của vị tướng

Alanna không cần phải nhắc lại lệnh kia - Liam đã nghe thấy. Anh đứng dậy từ thế ngồi xổm và buông rơi vũ khí. Alanna cũng đặt Tia Chớp sang bên. Việc Liam bị bắt, chỉ vì một cô thiếu nữ trẻ măng kiềm chế được cô bằng vũ khí, quả thật là một vụ đáng xấu hổ. Lẽ ra người ta có thể mong chờ, rằng bản thân cô phải tự biết cách cảnh giác cho mình chứ!

“Đúng là kỳ quặc”, cô thiếu nữ vừa qua được mặt Alanna nói. “Bọn tao đi săn thú, thay vào đó lại tìm được bọn mày.”

Alanna nghe thấy tiếng chú Coram chửi rủa phía xa. “Chú có sao không, Coram?”, cô thét lên.

“Có một con nhóc đứng ở đây và chĩa máy bắn tên vào ngực chú”, câu trả lời vang lên. “Nhưng cho tới nay chỉ có danh dự của chú là bị sút mẻ chút thôi.”

Cô bé canh chừng Alanna kêu lên: “Thayet?”

“Ồn rồi, Buri.” Một giọng trầm và ấm, rõ ràng, một giọng phụ nữ.

Cặp mắt đen nhìn Alanna. “Đi”, Buri ra lệnh.

“Tao không để kiểm năm dưới đất”, Alanna bực bội nói.

Đứa con gái vạm vỡ cúi xuống, nhặt Tia Chớp, vậy mà hướng ngăm từ máy bắn tên của nó vẫn không chệch khỏi ngực Alanna lấy một giây. “Đi!”, nó ra lệnh. “Giơ tay lên đầu!”

“Đáng tiếc, sao mẹ mày không dìm mày chết luôn đi khi mới đẻ mày ra”, Alanna lăm bầm và nghe lời.

Họ được đón chờ bởi đoàn tị nạn, cùng một con lừa thồ nặng trĩu đồ đạc. Đó là một nhóm nhỏ: hai cô thiếu nữ, hai cậu bé khoảng mười

tuổi, một cô bé cũng chạc tuổi đó. Một trong hai cô thiếu nữ đợi một trẻ sơ sinh.

Chú Coram tiến lại dưới sự kiểm chế của một phụ nữ trẻ, cỡ tuổi Alanna. Cô gái mặc một chiếc váy đã bị rách, đi ủng, áo sơ mi bằng vải bông và áo khoác ngoài độn lông cừu. Cánh tay cô cầm máy bắn tên có vẻ thành thạo. Ngoài ra, đây là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Alanna từng nhìn thấy. Gương mặt xương xương, sống mũi thẳng bằng, cặp mắt nâu nằm thật sâu bên dưới bờ lông mày đầy đặn, đường nét khu cằm rãnh mạch quả quyết. Màu đỏ rực của bờ môi không bôi son được tôn lên nữa bởi làn da màu ngà voi. Mái tóc đen nhánh búi lại sau gáy.

Alanna thở dài. Về bản thân cô thì cùng lắm người ta cũng chỉ có thể nói rằng trông cô khá dễ thương.

Liam cúi mình trước cô gái trẻ tuổi. “Công chúa...”

“Ta đã có lần gặp nhau sao, thưa quý ông?” Đó là giọng nói ban nãy đã trả lời Buri.

“Không, thưa công chúa.” Bất chấp giọng nói nông dân, chàng Rong Shang bây giờ trông duyên dáng như một tay quý tộc thực thụ. “Nhưng tôi phải là người mù nếu không nhận ra một người con gái từ dòng tộc Wilima.”

Thayet Jian Wilima mỉm cười. “Bất hạnh làm sao, ngoại hình của tôi trông thật sự giống bố tôi”, cô nói và giơ tay chạm vào đầu mũi hơi khoằm.

Alanna nhìn Thayet trân trân. Thuở trước có người đã nhắm nàng công chúa này cho Jonathan, nhưng hoàng hậu phản đối - bà bảo dòng tộc Wilima có chứa máu độc. Thật đáng tiếc là cô ấy không thể lấy Jonathan - người này sẽ nhanh chóng khiến Jon quên đi thói cư xử cao ngạo của anh ấy, Alanna nghĩ thầm và bất giác mỉm cười.

Buri dứ máy bắn tên về phía cô. “Không ai được phép cười công chúa.”

“Thôi đi nào, Buri”, Thayet nói. “Những người này không phải kẻ thù đâu.”

“Nhưng ta chưa rõ liệu họ có phải là bạn bè không.”

Liam nhìn sang cô thiếu nữ đang canh chừng Alanna. “Tin tôi đi, cô bé K’mir, nếu tôi muốn xoay tình thế thì hoàn toàn không phải chuyện khó.” Anh làm động tác giả né sang bên rồi nhao tới trước. Nhanh đến mức Alanna không nhìn kịp, chỉ thấy Buri đột ngột ngồi dưới đất và Liam cầm máy bắn tên của cô trong tay. Anh giả lại cho cô thiếu nữ khi cô ta đứng dậy. Ánh mắt Buri ngồi lên vẻ kính trọng khi nhận lại vũ khí, cắm mũi tên vào ống đựng rồi vừa gật đầu, vừa đút máy bắn tên vào bao.

Alanna thấy thích cách phản ứng đó và đột ngột cô thấy quý thiếu nữ này, cho dù nó vừa qua mặt cô. Theo những gì mà cô được biết về các bộ lạc K’mir ở vùng bắc Sarain thì Buri chắc chắn đã được đào tạo để làm chiến binh. Rất có thể mình giống cô nàng này nhiều hơn là Thayet, cô tự nhủ.

Liam tự nhận công việc giới thiệu. Khi anh nêu danh Alanna, Buri thì thào: “Một phụ nữ mà được tấn phong hiệp sĩ? Một người quý tộc?”

Chú Coram bực bội. “Cô ấy mang trong mình dòng máu cao quý nhất của cả vương quốc Tortall”, chú gầm gừ. “Từ xưa đến nay chưa bao giờ có một thành viên nào của dòng zhir hoặc jin xứng đáng đi cõng giày cho người họ Trebond.”

“Kìa, chú Coram!”, Alanna thờ dãi.

“Gia tộc họ không có trong Sách Vàng”, chú Coram thêm vào. “Chưa một ai thuộc dòng zhir, đúng thế, thậm chí cả zhirit, từng leo quá được Sách Bạc...”

“Tôi thấy chuyện này rất hay”, Thayet ngắt lời. “Đã đến lúc con gái cánh quý tộc chúng tôi chứng minh rằng, chúng tôi không phải là những bông hoa yếu ớt, để dành mọi danh tiếng cho dòng Shang và

các cô bạn K'mir.” Thế rồi cô chuyển đề tài. “Ba người muốn đi đâu thế?”

Chú Coram trình bày qua loa kế hoạch đi đường của họ, không nói hở một chi tiết nào. Trong thời gian đó Alanna nhìn đám trẻ đi cùng Thayet. Một nhóm người mỗi một, mặt bọn trẻ con đã ngả màu xám vì kiệt lực. Không biết họ đi đã bao lâu? Họ còn đi được bao xa nữa?

Chú Coram cũng rút ra cùng một kết luận như vậy. “Thứ lỗi cho tôi, thưa công chúa, nhưng tôi phải nói thật, cô đang cần giúp đỡ. Cô muốn đi đâu với một đám trẻ nhỏ như thế?”

“Đến gặp Mẹ Nước ở Rachia”, Buri trả lời. “Ngoại trừ Thayet và đứa trẻ sơ sinh, tất cả chúng tôi đều là học trò dòng Mẹ Núi. Đứa trẻ sơ sinh là do Thayet tìm thấy dọc đường.”

“Lính tráng đã giết hết gia đình nó”, cô thiếu nữ đang dịu đứa bé giải thích thêm. “Chỉ mỗi thằng bé con này còn sống.”

Alanna tính toán. “Từ đây về Rachia phải cưỡi ngựa bốn ngày xuống hướng nam”, cô nói. “Mà các người đi chân bộ - đấy là chỉ kể những người còn đi được.”

“Chúng tôi không còn lựa chọn nào khác”, Thayet nói. “Quân của Zhir Anduos sắp kéo tới.”

“Phải chăng Tướng Quân không còn đàn ông để bảo vệ cho quý cô nữa”, Liam hỏi.

“Bọn họ đã bỏ chạy từ lâu rồi”, Buri phì ra trong khinh thị.

Thayet phản đối. “Buri, nói như thế là không công bằng.” Xoay sang phía Liam, cô nói tiếp: “Bọn họ sợ. Họ không biết liệu gia đình của họ có được an toàn không.”

Buri nhún vai. “Mặc dầu vậy, nếu gọi cho đúng tên ra thì bọn họ đã bỏ trốn.”

Thayet tức tối long mắt với người đi cùng.

Liam đưa tay vuốt râu. “Coram nói đúng đấy - quý cô cần chúng tôi. Chúng tôi sẽ đưa quý cô đến chỗ Mẹ Nước.”

Buri không sẵn sàng chấp nhận ngay lời đề nghị. “Ta không cần họ!”, cô nóng nảy tuyên bố với Thayet. “Ta thậm chí không biết liệu họ có đứng về phía ta hay không...”

“Đừng trẻ con nào, Buri”, Thayet đáp. “Tôi đã được nghe kể về Alanna cũng như về Liam Cánh Tay Sắt. Những người như vậy không chọn người như chúng ta làm nạn nhân đâu.”

“Cái gì chưa tới, vẫn còn có thể đến”, cô thiếu nữ K’mir lẩm bẩm.

Giọng Thayet khi trả lời vang chói, nhưng ngôn ngữ mà cô dùng lại du dương như hát. Buri nhìn đi chỗ khác. Thayet mỉm cười quay về phía Alanna. “Chị có biết, gia đình Buri bảo vệ cho gia đình của mẹ tôi từ nhiều thế hệ nay. Điều đó có nghĩa, cô bé không tuân lệnh tôi và cô ấy luôn nói ra đúng những gì mà cô ấy nghĩ - cho dù chuyện đó có làm tôi ngượng ngùng - và cô ấy cư xử như cô ấy thích.”

Alanna liếc xéo về phía chú Coram, người đang cố giấu một nụ cười. “Tôi rất hiểu, công chúa Thayet”, cô nhẹ nhàng đáp. “Cả tôi cũng đau khổ vì những gia nhân đã hầu hạ gia tộc tôi cả một vĩnh hằng.”

“Nếu các quý cô đã thống nhất ý kiến thì tôi muốn dựng lều ở đây”, Liam ngắt lời. “Đám trẻ nhỏ vừa đứng vừa ngủ gật kia.”

Alanna và Buri nhìn nhau - tia mắt Alanna dò xét, ánh mắt Buri buồn thảm. Cuối cùng, cô bé K’mir gật đầu. “Thôi được, nếu cần.”

“Thật sự là cần”, Thayet hăng hái nói.

Họ mở trại ngay chỗ họ đang đứng. Những người đàn ông đưa đám trẻ nhỏ đi ngủ sau khi đã cho chúng ăn no. Alanna nhận phiên trực đầu tiên và im lặng tận hưởng bầu không khí tĩnh lặng. Cô có cảm giác như trong thời gian tới, cô sẽ không còn được mấy phút yên bình.

“Thayet và tôi đã lo lắng mọi việc ổn thỏa, cho tới khi các người xuất hiện”, giọng nói của Buri bất thành lình vang lên. Alanna giật mình. Có phải chính cô tối nay trên đỉnh đồi kia đã một lần phải trải qua kinh nghiệm, rằng cô gái K’mir này có khả năng chuyển động

câm nín như một bóng ma? “Thayet đã được người K’mir đào tạo, còn tôi là người dòng K’mir. Chúng tôi có thể lo lắng cho mình.”

Alanna thấu hiểu tâm trạng của nữ chiến binh trẻ tuổi. Niềm kiêu hãnh của cô bé bị tổn thương. “Có lẽ điều đó đúng cho em và Thayet, mặc dù tôi không lấy gì làm chắc chắn cho lắm. Cả một đoàn quân đang đi tìm cô ấy. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra thì sao? Lúc đó bọn trẻ con sẽ chết đói.”

Buri ngồi xuống bên cô trên nền đất. “Người ta mong chờ là tôi canh chừng cho Thayet”, cô thiếu nữ giải thích. “Và tôi cũng giúp chăm sóc cho bọn trẻ con, mặc dù tôi không khéo làm chuyện này bằng công chúa. Nhưng tôi không thể để bọn trẻ con ở lại, như vậy chúng nó sẽ chết. Mà chúng nó đã làm gì để đáng bị như thế?”

“Vậy là em chủ yếu nhận nhiệm vụ canh chừng cho Thayet. Nếu cô ấy gặp chuyện gì trong khi em đang chăm lo cho bọn trẻ con, em sẽ phải hối hận.”

Buri gật đầu. “Chắc chị thấy đó là chuyện nực cười.”

“Hoàn toàn không.” Alanna có cảm giác như lại nhìn thấy bản thân mình - thuở đó, khi còn là cận vệ của hoàng tử Jonathan. “Coram, Liam và tôi sẽ giúp em bảo vệ Thayet được an toàn. Có ổn không?”

Họ im lặng ngồi bên nhau một hồi. Cuối cùng cô thiếu nữ K’mir đứng dậy và chìa tay về phía Alanna. “Tôi mừng là đã gặp nhóm chị”, cô bé nói khi nữ hiệp sĩ siết tay cô. “Cứ nghĩ đến chuyện phải một mình đối chọi với cả một đoàn quân là tôi lại thấy không mấy dễ chịu.”

Alanna cố nén một nụ cười. “Thayet cũng sẽ biết chiến đấu.”

“Không bao giờ”, Buri phản đối. “Chẳng lẽ chị nghĩ tôi để cho con gái của Kalasin phải mạo hiểm? Tôi sẽ đưa chị ấy đến một nơi an toàn, nơi chị ấy không thể gặp chuyện gì.”

Đúng, Mãi Trung Thành lên tiếng khi Buri đã quay trở lại lều mình. Thời ở tuổi đó cô nàng cũng cư xử y hệt như thế.

“Chắc chắn là tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện, một mình tôi có thể đương đầu với cả một đội quân!”

Tối bây giờ cô nàng vẫn còn nghĩ như vậy.

“Khi người ta nói chuyện với loài mèo, vấn đề nằm ở chỗ đối tác có thể đưa ra những lời khẳng định điên cuồng nhất, và người ta không thể tự vệ được”, Alanna than thở.

Thế thì tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện tự vệ nữa. Nói xong, Mãi Trung Thành bỏ đi, làm một cuộc dạo trong rừng.

Sáng hôm sau, Liam và Alanna lại thực hiện bài tập ban mai như thường lệ. “Anh không cần biết ngày hôm trước kỳ quặc đến mức nào”, anh nói khi Alanna phản đối. “Nếu em muốn thành một chiến binh tài năng, em phải luyện tập.” Điều trầm trọng nhất là anh có lý. Có phải anh đã vào bè vào phái với Mãi Trung Thành để lo sao cho cô luôn có cảm giác cô còn nhãi nhép và ngu ngốc?

Liam nấu bữa điểm tâm trong khi Alanna đánh thức những người khác. Ngay sau khi ăn, họ lập tức lên đường. Buri và Coram xóa vết tích lều trại: Một nhóm con ba người có thể được bọn cướp đường bỏ qua, nhưng một nhóm đông hơn thì không. Liam để các cậu bé và cô bé mười tuổi cưỡi trên con ngựa tốt bụng của anh, bản thân anh đi bộ dắt ngựa và cảnh giác quan sát xung quanh. Thayet điệu đưa bé sơ sinh trước ngựa đi bộ cùng Buri. Con Đe Rèn của chú Coram để dành cho hai cô thiếu nữ. Sau đó đến con ngựa thồ Vô Tích Sự và con lừa (con này luôn gắng đi cách xa con ngựa thồ hay cái kỉnh). Cuối đoàn là Ánh Trăng với Alanna và Mãi Trung Thành, chăm chú quan sát xung quanh như Liam.

Khi họ nghỉ để ăn trưa và Alanna đang ngồi bên suối và nước lạnh vào mặt thì Buri bế đứa trẻ sơ sinh lại. “Đây”, cô thiếu nữ nói và đưa sang cho Alanna. Cô chờ người ra. Nhỡ cô đánh rơi nó thì sao? Thốt lên một tiếng thở dài, Buri chỉnh cánh tay của nữ hiệp sĩ cho đúng tư thế, trước khi xoay đi.

“Em đi đâu thế?”, Alanna hỏi.

“Trông chị lơ ngơ như thế chưa bao giờ bế em bé vậy?”

“Đúng thế.”

Buri nhìn nữ hiệp sĩ trân trân, như không tin vào tai mình. “Chưa bao giờ ư? Ở đâu mà chả có trẻ con...”

“Có thể, nhưng cha mẹ chúng nó chưa bao giờ nhờ chị giữ cả!” Khi đưa bé quấy đạp, Alanna gắng trả nó cho Buri.

“Tới một lúc nào đó thì chị cũng phải học thôi.” Cô thiếu nữ K’mir lại xoay đi. “Ở lại đây. Nhưng đừng có siết chặt như thế. Để em đi lấy một cái chăn. Thế nào chị cũng làm được.”

Mình không tin rằng trông trẻ là thứ nhất thiết phải có trong quá trình học hỏi của mình, Alanna nghĩ. Mình đâu có định ở đâu đó thật lâu đến độ có người cưới được mình và khiến mình sinh con. Thế rồi cô nhún vai. Tại sao mình lại vừa nói như thế mình hoàn toàn không gây ảnh hưởng đến chuyện liệu mình có lấy chồng hay không, và như thế mình không biết rằng, phụ nữ không nhất thiết phải lấy chồng mà cũng có thể có con. Trong khi đó thì mình đã đeo bùa ngừa thai từ lâu rồi. Mình cứ tưởng mình khôn ngoan hơn thế chứ!

Khi đưa bé hắt xì hơi, mặt nó nhăn nhúm dễ thương đến mức Alanna bật cười. Cô nhẹ nhàng đu đưa hai cánh tay, như cách mà cô đã nhìn thấy chú Coram làm, nhưng cô hoảng lên khi thấy đứa bé bắt đầu khóc. Cô gù gù nhẹ nhẹ trong cổ họng và tiếp tục đu đưa nó, nhưng không kết quả.

Cho tới khi Buri quay trở lại với tấm chăn thì đứa bé đã leo thang đến mức gào như bị chọc tiết.

“Nó làm sao thế?”, Alanna kêu lên. “Chị chỉ đừng đưa nó một tí thôi!”

Buri trải tấm chăn xuống đất và đặt tã sạch lên trên. “Chắc là nó ướt rồi. Thay tã cho nó đi”, cô thiếu nữ nói rồi lại biến luôn.

Alanna chờ người nhìn đứa trẻ. “Mình chưa bao giờ...” Trong thời gian gần đây, cô nói câu đó quá thường xuyên. Một hiệp sĩ, nếu muốn chứng minh khả năng của mình, lẽ ra phải có khả năng làm tất cả! Cô

gắng sức nhớ lại cách Thayet đã làm ra sao, đặt đứa bé xuống đất và mở tã ra cho nó. Một mùi nồng nặc bốc thẳng lên mũi cô - thằng bé đâu chỉ có ướt không thôi. Khi Alanna lóng ngóng mở nút thắt, cô nhìn thấy cái khối long lông màu nâu, nguyên nhân gây ra mùi hương. Không thể nào tệ hơn là dọn phân trong chuồng ngựa, cô tự nhủ và vật lộn với cảm giác nôn nao trong dạ dày. Mà dọn phân trong chuồng ngựa thì mình đã làm cả trăm lần rồi.

Chú Coram quỳ xuống bên cô. “Cầm lấy tã bẩn, dùng phần rìa còn sạch chùi đít cho nó”, chú giải thích với hai con mắt lấp lóe ánh cười. Khi cô nhìn chú vẻ nài nỉ, chú lắc đầu. “Chuyện cực kỳ dễ. Cháu tóm lấy hai chân nó giơ lên cao - nó quen như thế rồi. Đúng, chính thế - nhìn đi, cố gắng lau được càng nhiều càng tốt. Bây giờ đặt tã bẩn sang bên.” Chú nhúng một chiếc khăn sạch vào nước suối và đưa cho cô. “Lau cho nó đi. Thử cân nhắc xem, nếu con là nó thì con cảm giác như thế nào. Thôi được rồi, nhóc tí”, chú nói bằng giọng dịu dàng du dương như hát và thò ngón tay trở ra cho đứa bé nắm.

Khi nó cười, miệng nó lấp lánh một chút màu trắng. “Con đang mọc răng, đúng không nào? Để ta xem.” Chú Coram quệt đầu ngón tay dọc theo hàm. “A, đây có hai cái này - chả trách mà cáu kỉnh như thế.”

Khi chú Coram đưa sang cho cô một cái tã khô, cô nhìn chú trân trân. “Lạy Đức Mẹ, chú học ở đâu ra tất cả những thứ này?”

“Gập nó thành hình tam giác. Chú là con cả, đằng sau còn bốn đứa em. Và trong thời gian quản lý Trebond, chú đã chăm lũ nhỏ trong thời gian mẹ chúng nó làm việc ngoài đồng. Chú thích trẻ con.” Khi chú lắc lắc ngón tay trở mà đứa nhỏ đang nắm chặt, thằng bé vui sướng cười khúc khích. “Nó nắm chắc như sắt. Tay này rồi sẽ thành một thợ rèn ra trò, hãy nhớ lấy lời ta nói. Không, không - nếu thối lỏng như thế, nó sẽ lại tuột ra. Đúng, thối như thế mới đúng.” Chú Coram bế đứa bé lên và nhẹ nhàng lắc lắc nó, thằng nhóc trả lời bằng một tràng khúc khích vui sướng.

Alanna chòng chành trong một cảm giác kỳ quặc. Chú ấy đã có thể có một gia đình từ lâu lắm rồi, nếu chú ấy không làm việc cho Trebond, cô nghĩ. Mình dám cuộc rằng chú ấy sẽ là một người cha tốt.

Chú Coram nhìn cô. “Đừng có nói là bây giờ cháu phải đưa chú đến chỗ Rispah. Ta có việc phải làm, trước khi lên đường về nhà. “Người lính già khẽ chạm vào vai cô. “Chú đã nuôi con lớn. Chú không có gì phải than phiền cả.”

Buri chỉ cho Alanna cách cho đứa bé bú từ một bầu đựng sữa dê. Khi việc đã xong, Alanna bế đứa bé lên, theo như cách cô đã nhìn thấy Liam làm và vỗ nhẹ lên lưng nó. Giờ thì cô đã biết cách chăm sóc cho một đứa bé mới đẻ!

Một cú kinh ngạc chẳng mấy dễ chịu đến với Alanna khi đứa bé ợ và một chút âm ỉ mờ đục sống lưng cô. Nhìn mặt cô, Buri cười sảng sặc cho tới khi nước mắt trào ra. Liam, vất vả lắm mới giữ được vẻ nghiêm chỉnh, đưa sang cho Alanna một chiếc khăn ẩm. “Trước khi làm thế em phải đặt khăn khô lên vai”, anh giải thích. “Bao giờ ợ chúng nó cũng nhổ ra một búng sữa - và nếu không để cho chúng làm như thế thì chúng nó sẽ gây ra cả một tấn trò.” Ngượng ngùng không tả siết, Alanna đi thay đồ.

Khi cô quay trở lại thì tất cả đám trẻ con đã ngủ trên những tấm chăn trải trong bóng cây. Thậm chí Buri cũng vòng một cánh tay ôm hờ lấy đứa bé mà lim dim. Liam, Thayet và Coram đang chờ cô bên suối, để không làm phiền những người đang ngủ.

“Chúng cần phải được nghỉ ngơi”, Liam giải thích khi Alanna bước tới. “Nếu không chúng sẽ không đi nổi cho tới mặt trời lặn. Chúng ta đã quen đi xa - chúng nó thì không.”

“Thayet nói với tôi là họ không hề có lương thực dự trữ”, chú Coram nói. “Trong điều kiện như thế này, cả những gì mà ta mang theo cũng chỉ đủ cho một thời gian ngắn.”

“Chúng tôi đã gắng kiếm thức ăn.” Công chúa đang ngâm chân trong dòng nước suối. “Thuở trước trong thung lũng này có những

trang trại giàu có, ngoài ra còn có thú rừng - nhưng bây giờ khác hẳn. Cả đất nước đã bị cướp bóc cạn kiệt. Quỹ thức ăn của chúng tôi hết vào tối qua và Buri cũng như hai thiếu nữ đã không được ăn no nhiều ngày nay. Chúng không thể tiếp tục như vậy.”

Mình dám cuộc, đó không phải là những người duy nhất ép bản thân không được ăn no, Alanna nghĩ thầm và nhìn thoáng qua gương mặt gầy gò của Thayet. Ta phải làm một cái gì mà là làm thật nhanh. Chỉ có điều biết làm gì, nếu xung quanh khu này không có lương thực mà tìm kiếm?

“Vậy thì ta phải tìm người”, chú Coram đề nghị rất thực tế. “Nếu đất nước này bị cướp bóc, thì ta phải đi tìm những kẻ cướp bóc và bắt chúng phục vụ ta.”

Cho phần còn lại của buổi chiều hôm đó, Alanna giao dây cương Ánh Trăng cho Thayet. Cô đeo một ống đựng tên bên vai, cầm lấy chiếc cung dài của cô và sải bước tìm thú rừng trong dải đất dọc con đường lớn. Cô bắn được hai con chồn, điều này cho cô thấy rõ hơn là tình hình Sarain đã tệ đến mức nào, rõ hơn rất nhiều những câu từ mà Thayet từng thú nhận. Vào khoảng thời gian này, lẽ ra thú rừng phải đâm bổ vào lòng cô mới đúng.

Buri đi cùng cô, nhưng cô thiếu nữ cũng chẳng gặp may hơn. Sau khi đã săn cả một giờ đồng hồ, Alanna đưa ra câu hỏi khiến cô bắn khoản từ lâu: “Tại sao Thayet lại lang thang trong vùng núi này? Tại sao cô ấy không ở bên cha cô ấy?”

“Vì Kalasin”, Buri trả lời sau một thoáng chần chừ.

“Mẹ cô ấy ư?”

Buri gật đầu. “Người đàn bà đẹp nhất thế giới. Bà ấy - thật đáng nể.” Đôi mắt đen láy của cô thiếu nữ buồn thầm. “Kalasin đã yêu cầu Tướng Quân cư xử công bằng với người K’mir, bởi bà ấy cũng là con gái của dân tộc chúng tôi. Bọn người đồng bằng bắt chúng tôi làm nô lệ, ăn cắp ngựa của chúng tôi...” Cô thiếu nữ ngưng lại, cho tới khi kiềm chế được cơn thịnh nộ. “Jian Wilima căm thù chúng tôi - máu

thịt ông ta là máu thịt dân đồng bằng. Thế rồi ông ta ký những luật lệ không cho phép chúng tôi được tụ tập quá năm người. Chỉ riêng bộ lạc Hau Ma đã có hơn ba mươi thành viên mà đó là bộ lạc nhỏ nhất của chúng tôi - làm sao chúng tôi có thể làm đám tang cho người chết hoặc làm đám cưới hoặc mừng một đứa trẻ mới sinh ra đời, nếu bộ lạc không có quyền tụ tập?”

“Nói tiếp đi”, nữ hiệp sĩ thúc giục khi thấy Buri nín lặng.

“Xin lỗi. Kalasin đã làm một chuyện lớn lao, nhưng nhớ lại chuyện đó thật đau đớn. Bà ấy và Thayet đã gắng ngăn chặn Tướng Quân ký những luật lệ đó. Họ thậm chí còn nài xin ông ta - trong khi bao nhiêu đời nay con gái K'mir không bao giờ cầu xin ai điều gì! Vậy mà ông ta vẫn làm.

Kalasin biết bà phải làm gì. Bà gửi Thayet vào một trường tu viện thật xa. Mẹ tôi và anh trai tôi, hai người đều hầu hạ cho Kalasin, họ đứng canh, ngăn không cho bọn lính gác lọt vào phòng của Kalasin trong tháp. Bà đứng bên cửa sổ và hát bài ca tử thần của bà, kể rằng bà xấu hổ đến mức nào cho những luật lệ của Jian Wilima. Một đám người đông đúc đã tụ họp lại lắng nghe bài ca của bà - có người quý tộc, có dân thường và cả nô lệ. Mẹ tôi và anh trai tôi bị giết, nhưng họ đã bảo vệ được cánh cửa cho tới khi Kalasin nhảy từ trên tháp xuống. Bây giờ họ được chôn cùng Kalasin, nằm phía trái và phía phải bà. Tướng Quân sẽ phải nằm một mình trong mộ.”

“Kinh khủng quá”, Alanna khẽ nói.

Buri lắc đầu. “Họ đã có cái chết tốt nhất mà người K'mir có thể có được. Mẹ tôi và anh trai tôi đã làm đúng, y hệt như Kalasin.”

“Nhưng bây giờ họ chết rồi”, Alanna xúc động phản đối. “Khi người ta chết, người ta đâu có giúp gì được cho ai.”

“Cái đó tùy thuộc vào việc người ta chết ra sao.” Liam đã bước kịp hai người. “Một cái chết vô nghĩa là một chuyện khác. Nhưng Kalasin qua hành động của mình đã thức tỉnh rất nhiều người khác, những người cho tới nay vẫn ủng hộ chuyện bóc lột và lạm dụng người

K'mir. Mẹ và anh trai Buri đã tạo điều kiện cho bà Kalasin tuyên bố với đám đông qua bài hát của mình, kể ra nguyên nhân khiến bà tự tử.”

“Chết là chết”, Alanna hăng hái nói. “Khi đã nằm xuống dưới mộ rồi người ta không còn làm được gì nữa!”

Rồng Shang và cô thiếu nữ K'mir nhìn nhau, ánh mắt nói rõ rằng Alanna không biết cô đang nói gì. Việc hai người thống nhất với nhau khiến Alanna bức mình. Cô bước dần lên phía trước. Bản thân cô sẽ luôn ưu tiên cho việc thay đổi tình hình ngay khi cô còn sống.

Khi chú Coram phát hiện được những dấu vết, cho biết vừa có kẻ cướp hoành hành trong vùng, thì Liam thấy đã tới lúc ngưng lại để nghỉ đêm. Bên một dòng suối, nơi Thayet nhanh lẹ dựng lều trại, Mãi Trung Thành phát hiện thấy những cái hang bỏ hoang. Đám trẻ con đi tìm củi, Buri và Coram câu cá. Liam nấu ăn.

Alanna lại một lần nữa được giao nhiệm vụ trông trẻ - thay tã, cho ăn, vỗ cho nó ợ - lần này không xảy ra chuyện trục trặc ngưng ngưng nào.

Alanna cầm cái bát đựng món súp loãng toẹt của cô ra ngoài và ngồi lên một tảng đá lớn. Chiều hôm nay nỗi nhớ nhà dâng lên trong cô. Alanna muốn nhìn thấy những gương mặt quen thuộc và những địa điểm thân quen: Cô nhớ Georg, mặc dù cô chung túi ngủ với Liam - hay có thể chính vì như vậy. Kể từ buổi tối hôm trước, Liam đã trở thành rất thận trọng, rất nghiêm trang và chỉ tập trung duy nhất vào một điều là bảo vệ cho nhóm người tị nạn, cho tới khi họ tới được Rachia. Alanna tôn trọng điều đó, mặc dù vậy cô vẫn thấy mình bị gạt ra ngoài.

Cô thấy nhớ Georg và tính hài hước của anh. Nếu anh ấy có ở đây, cô nghĩ thầm, anh ấy sẽ là trung tâm của tất cả - anh ấy sẽ cho đứa bé ợ, anh ấy sẽ kéo bọn trẻ đi tắm rửa và cướp bóc toàn xứ Sarain để chúng ta có đồ ăn. Cô chớp mắt ngăn những giọt lệ bất ngờ. Ở đây cô không có Georg khiến cho cô cười, không có một Jonathan luôn nói:

“Dĩ nhiên là em làm được”, không có một người cha Myles kể cho cô nghe lịch sử của Sarain. Cô hy vọng rằng, viên kim cương quyền lực sẽ xứng đáng với chuyến đi này. Một khi đã làm xong vụ này, mình phải xoay cho ra một cách để đi chu du mà thỉnh thoảng vẫn có thể quay về nhà, cô tự nhủ.

Mãi Trung Thành, anh bạn đã biến mất ngay từ khi họ phát hiện thấy mấy cái hang, giờ đây chạm mình vào chân cô. Bộ lông chàng ta dính đầy bụi và quả ngưng băng. Bọn kẻ cướp, mèo ta hào hển nói. Trại lớn, phía đông.

Thayet phản đối nhưng vẫn tuân lệnh ở lại với đám trẻ. Hai người đàn ông cùng Alanna và Buri trang bị cho đợt tấn công, rồi khê khàng đi xuyên qua cánh rừng, theo sự dẫn đường của Mãi Trung Thành. Họ đi nửa tiếng đồng hồ thì gặp một hẻm núi. Ở dưới kia, Mãi Trung Thành giải thích với Alanna. Vào khoảng năm mươi đứa, thêm vào đó là bọn phụ nữ của chúng. Họ rón rén lên cho tới rìa vực, quan sát xuống doanh trại họ. Thế rồi Alanna cùng những người khác đi sang bên một đoạn cho tiện bàn bạc.

“Mãi Trung Thành nói là có khoảng năm mươi tên”, cô nói khê. “Ta không có cơ hội đâu.”

“Tôi không có đủ tài năng kẻ trộm để lén vào trong đó và ăn cắp được thứ ta cần”, Liam nói. Buri và Coram cũng nghĩ như vậy và gật đầu.

“Tôi phải sử dụng phép lực của tôi”, Alanna nói và nhìn thẳng vào mắt Liam. Bóng tối khiến cô không thấy rõ mắt anh bây giờ đổi màu gì. Khi cô đặt tay lên cánh tay anh, cô nhận thấy các cơ đang cứng lên vì căng thẳng. “Em rất tiếc - em biết anh không thích chuyện đó. Anh có nghĩ được ra cách nào tốt hơn không?”

“Phép thuật là không trung thực”, Buri lẩm bẩm. “Nó là... trò lừa đảo.”

Alanna và Coram nhìn nhau. “Chả lẽ các bạn thích một cuộc chiến một chống mười hơn”, Coram hỏi. “Tôi thì không đâu nhé. Tính mạng

của một nhóm trẻ dũng cảm và nàng công chúa của em đang phụ thuộc vào việc chúng ta có quay về hay không.”

“Tôi không thích vụ này”, cô thiếu nữ K’mir nói. “Nhưng tôi đoán là ông không hoàn toàn vô lý. Tôi đâu có thể khiêu khích bọn chúng lần lượt đấu tay đôi.”

“Cháu tưởng tượng chuyện này ra sao?”, chú Coram hỏi cô chủ.

Alanna cân nhắc rồi nói: “Cháu không biết. Có thể là một cái lưới, khiến chúng không di động được, trong khi mọi người lấy những gì ta cần.” Chú Coram nhăn trán, lo âu. Một nhiệm vụ mạnh mẽ và thực tiễn như thế là thứ cô chưa bao giờ làm, chú biết rõ như vậy. Nhưng người lính già không nói gì, và cô chấp nhận điều đó bằng lòng biết ơn.

“Thế thì em giở trò phù thủy của em đi”, Liam nói bằng giọng khàn khàn. “Sau khi em đã làm xong và nếu em muốn, cố thể em sẽ giúp bọn tôi đôi chút ở những công việc thực sự.” Nói xong, anh quay về bên bờ vực.

“Như thế là không công bằng”, Buri phản đối, nhưng Ròng Shang lúc đó đã ở ngoài tầm nghe. “Anh ấy nói như thế là không công bằng”, Buri nhắc lại với Coram và Alanna.

“Được rồi mà, chị hiểu anh ấy”, Alanna nói. “Tốt hơn cả hai người bây giờ xuống chỗ trại của bọn chúng trước. Hai người không cần quan tâm đến những gì chị sẽ làm - và nó không liên quan đến hai người.” Cô nhìn thấy Liam và Buri nhẹ nhàng tụt từ rìa vực xuống.

Cả cô nàng cũng đã có thời nghĩ như Buri, Mãi Trung Thành nhận xét khi cùng Alanna đi đến bên vực. Pháp thuật và chiến đấu không thể được trộn với nhau, và một chiến binh sử dụng pháp thuật là một kẻ lừa đảo.

“Giờ đây tôi đã trưởng thành hơn”, Alanna nói nhỏ và cân nhắc: Trong tất cả những suy nghĩ thời cận vệ, còn bao nhiêu thứ mình phải thay đổi nữa?

Cô nghe thấy tiếng gầm xung trận và tiếng hét chiến đấu của Liam, một tên lính canh đã phát hiện ra Ròng Shang. Alanna không còn thời gian suy nghĩ nữa. Đi ngược vào tâm trí, hình ảnh đầu tiên mà cô nhìn thấy trong mình là Viên Kim Cương Quyền Lực. Kể cả dưới dạng một ảo ảnh, nó cũng có tác dụng như một chất xúc tác: Phép lực của Alanna chảy vào nó, chảy qua nó rồi tóe ra, cuộn tròn với nhau thành một chiếc lưới lóng lánh màu tím, chụp lên đầu trại kẻ cướp. Cô điều khiển cho lưới đi đúng hướng rồi thận trọng kiểm tra lại, để nó bao trùm mọi chiếc lều và mọi túi ngủ bên trong. Niềm xúc động vui sướng dâng lên trong cô. Có phải Thom cũng có cảm giác mạnh mẽ như vậy, khi thực hiện những pháp thuật hùng mạnh của anh? Thật chẳng đáng ngạc nhiên, anh đã hy sinh cuộc sống bình thường của mình chỉ để sử dụng được phép thuật!

Tấm lưới dưới kia cứng lại. Coram, Buri và Liam không nhìn thấy, nhưng họ cảm nhận được. Alanna mở rộng phép thuật của mình, cho tới khi cô nhìn thấy những chuyển động phía dưới. Buri và Liam đang cướp lều kho của băng kẻ trộm, gói từng gói lớn hàng thực phẩm và những đồ vật dụng khác. Chú Coram dắt bốn con ngựa đến chỗ họ. Những con ngựa khác đã được chú thả ra, để bọn kẻ cướp không có đường đuổi theo chú và bạn bè.

Giờ thì Alanna gắng sức tìm cách rút mình ra khỏi phép lực này, mặt khác vẫn để nó ở lại đây. Nhưng cô thậm chí không thể đẩy được hình ảnh của Viên Kim Cương Quyền Lực. Như một bó đuốc cháy rừng rực, nó hút chặt con mắt tinh thần của cô. Ngay từ bây giờ cô đã cảm nhận thấy tình trạng nôn nao đang tỏa ra từ dạ dày, cho biết cô đã làm quá sức.

Buông ra, Mãi Trung Thành gào vào tai cô. Buông ra ngay, nếu không sức sống của em sẽ trôi vào đó! Nhưng hình ảnh viên kim cương đòi hỏi một sự tập trung cao độ tới mức cô không nghe thấy tiếng anh bạn mèo.

Cảm giác đau thúc lên, cắt qua luồng tập trung, khi Mãi Trung Thành găm phập móng vuốt và răng vào cánh tay cô, và bây giờ thì cô mới đủ sức dứt mình ra khỏi vòng siết của viên kim cương. Cô đẩy Mãi Trung Thành ra và lao đảo đứng dậy. Bản thân tấm lưới sẽ còn giữ chắc được nửa tiếng đồng hồ nữa, đủ thời gian cho họ trốn thoát. “Cảm ơn”, cô thều thào nói.

Khi những người khác tới đón, họ thấy Alanna không đủ sức để trèo lên một trong những con ngựa đánh cắp. Chú Coram liếc xéo về phía Liam, nhưng nét mặt anh chàng này cho thấy rõ, anh ta không muốn lại gần Alanna trong lúc này. Vậy là chú Coram kéo nữ hiệp sĩ lên ngồi sau lưng chú trên yên cương. Có phải Ròng Shang giận dữ, bởi phép thuật của Alanna đã ngăn không cho anh tự tay xử lý cả lũ kẻ cướp - chú tự hỏi trong khi họ đi về phía trại mình. Liam tốt hơn cả là nên làm quen với pháp thuật của Alanna. Cứ từ những kinh nghiệm của chú cho tới nay mà suy ra, rồi anh ta sẽ còn chứng kiến không ít những cảnh thế này.

Alanna phải ngủ tới hai ngày mới lại sức. Khi cô đã khỏe trở lại thì Liam cũng đã đủ bình tĩnh để tiếp tục dạy cô vào buổi sáng. Cũng vào ngày hôm đó, nhóm người nho nhỏ lại lên đường. Hai cô thiếu nữ mỗi cô cho một đứa bé ngồi sau yên cương của mình, đứa thứ ba cưỡi ngựa cùng chú Coram. Cả Thayet cũng ngồi trên mình ngựa với đứa trẻ sơ sinh mà cô địu đằng trước ngực bằng một dải khăn. Buri cưỡi con Pony lông lá mà chú Coram đã lấy được của đám cướp.

Họ phi ngựa theo những con đường vắng người đi, nhanh lẹ xuyên qua vùng cao nguyên tiêu điều, ngang qua những trang trại bị đốt cháy và những túp lều bị bỏ hoang. Chủ nhân của chúng đã chết hoặc đã bỏ trốn. Hầu như trong ngôi nhà nào họ cũng tìm thấy những dấu vết độc ác của chiến tranh - những người chết không được chôn, những bộ xương. Họ không nhìn thấy và cũng không nghe thấy bất kỳ một dấu hiệu nào của con người, vậy mà vẫn cảm nhận được những ánh mắt quan sát. Nhưng cho dù kẻ rình mò theo dõi họ có là ai, thì kẻ đó cũng

quá sợ hãi hoặc quá thận trọng để lại thật gần nhóm người, gã chỉ lén lút di chuyển trong sự chở che của cây rừng.

Những gì Alanna nhìn thấy khiến cô gặp ác mộng, nơi những người chết là cư dân Tortall và những trang trại bị đốt thành tro trở thành nhà của bạn bè cô. Liam nhanh chóng tìm được một cách ngăn chặn những con ác mộng đó: tối tối khi dừng chân, anh dạy cho cô buổi học võ tay không thứ hai. Bài học bổ sung này - họ vẫn tiếp tục duy trì giờ học và giờ ban mai, thêm vào đó là những giờ canh - khiến Alanna quá mệt nhọc, chẳng còn sức mà nằm mơ.

Rachia là một thành phố buôn bán nhộn nhịp, những con đường nhiều vô cùng tận những thứ đáng nhìn đáng ngắm. Thậm chí số lượng rất nhiều những tay lính qua đường cũng không ảnh hưởng tới sự vui vẻ của người dân nơi đây. Đám trẻ ngộ nguậy trên yên cương, ngó nghiêng, ráng nhìn không sót thứ gì. Buri không rời Thayet một nửa bước chân. Ai lại gần cũng bị cô ném cho những cái nhìn u tối. Alanna thấy khó thở. Berat nhỏ và yên bình - ở đó dễ chịu hơn. Giờ cô kinh hoàng nhận ra rằng, cô đã quen với sa mạc và rừng hơn là những thành phố đông người. Rồi sẽ ra sao khi quay trở lại Corus?

Đúng khi họ đi ngang qua phiên chợ thì bản năng vụt lên tiếng cảnh báo cô. Khi nhìn lên trên, Alanna phát hiện thấy một cung thủ đứng trên một nóc nhà gần ngay đó. “Thayet!”, cô thét lớn.

Liam, lúc đó đang đi bộ và dắt dây cương Gã Lang Thang, lẹ tay giật Thayet và đưa bé sơ sinh khỏi yên cương, vừa kịp cho một mũi tên chỉ lướt sát đầu họ. Mũi tên tiếp theo được Liam tóm gọn trong không trung.

Mặt sẫm đỏ vì thịnh nộ, Buri nhảy từ trên ngựa xuống và chạy vào tòa nhà có gã cung thủ trên mái. Khi Alanna cũng xuống ngựa, cô phát hiện thấy giàn dây thép chắc chắn làm chỗ cho hoa leo, bám vào tường nhà từ dưới đất lên đến mái. Cô thử rồi bám vào nó mà leo; gắng không nghĩ tới những chỗ đã gỉ sét hay những vị trí không được đóng đinh chắc chắn vào tường. “Coram! Đưa họ vào tu viện!”, cô thét lên

trong khi cành cây rơi như mưa xuống mặt. Cô không nhìn xuống dưới, nhưng cô nghe thấy tiếng gầm ra lệnh của Liam và Coram.

Không một tiếng động, Alanna lẹ làng trèo lên rìa mái nhà. Kẻ tấn công, đầu và cổ được quấn kín khăn, bắn một mũi tên về phía cô, rồi lấy đà nhảy sang tòa nhà bên cạnh. Alanna cúi tránh, rút dao găm và đuổi theo. Sau lưng cô có tiếng cửa sập mạnh rồi tiếng bước chân hối hả. Thoáng liếc ra sau, cô thấy Buri đang nhanh lẹ đuổi theo. Cô thiếu nữ K'mir này có khả năng chạy thật nhanh - chỉ trong vài giây đồng hồ cô ta đã đuổi kịp Alanna. Cả Buri cũng đã rút dao ra. “Đừng giết nó!”, Alanna hào hển. “Phải tìm hiểu đứa nào trả tiền cho nó!” Buri gật đầu.

Họ chạy từ mái nhà này qua mái nhà khác và mỗi lúc một lại gần hơn. Kẻ tấn công bây giờ đã há mồm ra thở và lão đảo. Mái nhà tiếp theo nằm thấp hơn một tầng nhà. Gã nhảy, vụng về rơi xuống, ngẩng lên và tập tễnh chạy tiếp.

Buri cũng nhảy. Khi chạm mái nhà bên dưới, chân bên trái của cô khuyu xuống và cô ngã. Mồ hôi túa ra trên mặt khi cô thiếu nữ chạy tiếp. Alanna vừa nhảy vừa co tròn người lăn, theo cách Liam và những người thầy môn vật đã dạy, cô không bị thương. Khi cô chần chừ, Buri lắc đầu. “Đừng chờ em!”, cô rít lên. “Tóm nó!”

Alanna chạy tiếp. Cuối cùng gã đàn ông kia cũng phải đứng lại. Gã đã đến mái nhà cuối cùng.

Alanna dừng lại, cô sợ gã quá hoảng sợ. “Hãy nói với tôi!”, cô gọi. “Tôi chỉ muốn biết tại sao...”

Gã nhảy. Khi bước đến bên rìa mái nhà, Alanna thấy gã nằm dài bên dưới ngõ, tay chân gãy. Cô bức bối quay trở lại với Buri. Thế rồi cô cùng cô thiếu nữ tập tễnh đi qua tòa nhà, tìm xuống dưới đoạn ngõ, bỏ qua mọi ánh mắt ngạc nhiên của người sống trong ngôi nhà. Alanna nhẹ nhõm nhận thấy cú ngã của gã đàn ông đã không bị phát hiện. Cô cứ ngại một cậu bé đang chơi trong ngõ hay một người tình cờ có mặt

có thể đã lấy mất đồ đạc trên người gã, trước khi Buri và cô kịp lục soát.

Buri quỳ xuống bên xác chết và lộn những túi quần túi áo rỗng không ra ngoài. “Không hề có thông tin”, cô nói khẽ, trong khi nhắc lên lần khăn trùm đầu của gã đàn ông. Một gương mặt thô kệch đã bị biến dạng vì cú ngã, hai má đỏ tía những mạch máu nhỏ li ti của một tay nghiện rượu. “Một con nghiện vô tích sự”, cô thiếu nữ K’mir quả quyết. “Với loại này người ta chỉ cần bỏ ra một đồng tiền vàng là đủ để thuê gã giết người. Chắc gã cũng đã uống hết ngay chỗ tiền được trả.” Cô buông khăn quấn đầu của gã đàn ông. “Có kẻ muốn giết Thayet.”

Alanna gật đầu. “Cô ấy có kẻ thù.”

“Cha cô ấy có kẻ thù.” Buri lập tức đáp lại và chòng chành đứng lên.

“Là kẻ thù của ai thì có khác gì? Chẳng nào chúng nó cũng đuổi theo Thayet.”

Cái đó vào trong tu viện mà bàn luận cũng vẫn kịp, Mãi Trung Thành lên tiếng từ đầu ngõ. Người ở đó đang cần hai cô nàng đấy, cần ngay lập tức.

Khi cùng Buri đến sân đón khách của tu viện, Alanna biết ngay là ở đây có vấn đề. Bọn bè cô lẽ ra phải được đưa vào nhà khách từ lâu - đó vốn là truyền thống của tất cả các nữ tu thuộc các nước miền Đông. Vậy mà giờ họ vẫn còn đứng ngoài cánh cổng của khu nội viện, bị canh chừng bởi một bà canh cổng mặc quần áo nữ tu. Không có một ai khác, trong khi một công trình lớn như thế này phải cần ít nhất hai trăm nữ tu. Thayet ngạc nhiên, đám trẻ con hoảng sợ.

“Có chuyện gì ở đây thế?”, Alanna khẽ hỏi Liam.

“Anh không biết.” Cặp mắt anh mang màu xanh xám sâu thẳm. “Có một vài bà tu sĩ ra ngoài, quàng quạc như một lũ ngỗng rồi lại biến mất. Người canh cửa nói bọn mình phải chờ. Anh không muốn Thayet đứng ở đây cho kẻ khác nhìn thấy.”

Buri sầm mặt. “Đây có phải là lối đón tiếp dành cho một công chúa? Có lẽ tôi phải dạy cho đám gà đồng bằng này biết cách cư xử.”

“Hãy để dành cơn giận dữ đó cho kẻ thù của Thayet”, Liam khuyên bảo. “Em hầu hạ cô ấy tốt nhất khi em cẩn thận.”

“Đám gà mái ngu đần!”, Buri bướng bỉnh lầm bầm.

Cả Alanna cũng muốn Thayet đứng ở một nơi an toàn hơn, chứ không phải giữa cái sân trống ngoác này. Cô quả quyết bước tới chỗ người canh cửa. “Làm ơn mang một thông điệp của tôi tới cho Người Con Gái Cả của ngôi nhà này.”

Vị nữ tu gật đầu. Giọng lạnh lùng, nữ hiệp sĩ nói: “Tôi là huân tước Alanna vùng Trenbond và Olau, nữ hiệp sĩ của vương quốc Tortall, nữ phù thủy và kỵ sĩ của bộ lạc Bazhir Chim Ưng Nhuộm Máu. Tại sao người ta để chúng tôi đứng trước tường? Tại sao người ta không giải thích cho chúng tôi biết, cách cư xử thiếu lịch sự này có ý nghĩa gì? Đám trẻ con đã kiệt sức và đói, bản thân chúng tôi mệt mỏi và bụi bặm, có kẻ đã bắn về phía công chúa Thayet. Những nữ tu của Mẹ Nước cũng đồng thời là người hầu kẻ hạ của Đức Mẹ Tối Cao, người chỉ đường dẫn lối cho tất cả chúng ta. Những người trong nhà này có nghĩa vụ tiếp đón khách qua đường - tại sao các người không cư xử với chúng tôi như vậy? Tôi thấy mình buộc phải báo cáo về một sai phạm như thế này đến tới Nữ-Thánh-Dưới-Đất trong Thành Phố Của Các Thánh Thần.” Cặp mắt tím biếc của Alanna lóe lên một tia nguy hiểm khi cô gật đầu ra lệnh: “Làm ơn chuyển thông điệp.”

Vị nữ tu cúi xuống rồi hồi hải bước đi.

Chỉ vài phút sau, người ta dẫn họ vào một ngôi nhà khách, nằm cả một đoạn xa phía trong lần tường tu viện dày dặn. Những người hầu tiến đến và chăm sóc cho đám trẻ em, trong khi nữ tu gác cửa đưa những người lớn và Buri đến nói chuyện với người cầm đầu tu viện. Họ đi qua một khoảng sân rộng, sau đó bước vào một căn phòng nơi có hai nữ tu ngồi bên một chiếc bàn dài. Một người mặc bộ đồ màu đen của dòng “phù thủy” (con cái của Đức Mẹ trong tư cách Vua Âm

Phủ); người khác mặc bộ áo dài màu vàng, cho biết bà là Người Con Gái Cả của một trường tu giàu có.

“Tôi là Jian Cadao, Con Gái Cả”, bà nói khi tất cả đã ngồi xuống. Bà né không nhìn Thayet. “Thưa công chúa thưa công nương Thayet, chúng tôi - vâng, chúng tôi không được chuẩn bị cho chuyến viếng thăm của Người. Xin hãy tin rằng, Người được tiếp đón trong mọi sự lịch sự cần thiết...” Bà ngưng ngang, vô cùng bối rối.

“Có vấn đề.” Người phụ nữ mặc đồ đen tuy còn trẻ tuổi, nhưng giọng nói đầy uy lực. “Nhiều hơn là những gì chúng tôi đoán trước được.” Buri thấy vị nữ tu này cư xử không lịch sự với công chúa của mình, thiếu nữ động đậy. Nữ tu dòng phù thủy gạt đầu về phía cô. “Xin thứ lỗi cho sự thẳng thắn của tôi - tôi chưa bao giờ học được cách dùng từ ngữ để tô hồng sự thực. Thưa công chúa, cha của Người - Tướng Quân - đã qua đời. Xin Thần Bóng Tối ban cho ông ấy một chuyến trở về nhẹ nhàng.”

Làn da màu ngà voi của Thayet trắng bệch ra như vôi. “Sao kia? Và... bao giờ?”, cô thều thào.

“Một căn bệnh”, bà nữ tu dòng phù thủy đáp lời. “Rất nặng và đau đớn. Chúng tôi nghi ông ấy bị đánh thuốc độc. Nhưng không ai quan tâm nhiều đến chuyện chứng minh.” Sau một hồi chần chừ, bà khẽ thêm vào: “Xin thứ lỗi cho tôi vì một câu hỏi thẳng thắn. Nhưng theo như tôi được biết thì công chúa đã từ lâu không nói chuyện với cha mình nữa?”

“Vâng. Kể từ khi chuyện với mẹ tôi xảy ra”, Thayet nói khẽ, gắng sức mỉm cười. “Mặc dù vậy, tôi chỉ còn có ông ấy thôi. Làm ơn nói tiếp!”

“Quý vị cũng phải gắng hiểu cho tình thế của chúng tôi. Cái chết của cha công chúa khiến cho sự có mặt của công chúa trong ngôi nhà của chúng tôi có một ý nghĩa khác.” Khác với bà Con Gái Cả, ánh mắt của bà này cho tới nay vẫn chăm chăm dán vào công chúa. Ròng Shang bắt đầu cựa quậy trên ghế, khi bây giờ bà ta xoay sang nhìn

anh. “Người cầm đầu đoàn quân phản loạn là zhir Anduo đã nói rõ là ông ta muốn nói chuyện với công chúa.”

“Rằng ông ta muốn giết cô ấy, chắc bà muốn nói thế”, chú Coram gầm gừ.

Giờ thì ánh mắt của nữ tu chĩa về phía chú. “Không phải dưới mái nhà của chúng tôi”, bà lạnh lùng nói. “Sẽ không một nữ tu nào của chúng tôi phản bội công chúa. Ngôi nhà của chúng tôi là một nơi trú ẩn linh thiêng - sẽ không kẻ nào được phép báng bổ.” Bà ném một tia nhìn về phía bà Con Gái Cả, nhưng bà này né nhìn đi chỗ khác. “Chính quý vị kể, đã có bọn giết thuê tìm cách. Chúng tôi không có vũ khí chống lại chúng, cũng như không thể chống lại đám bội phản. Zhir Anduo không phải là người duy nhất quan tâm đến con gái của Tướng Quân.” Nói tới đây bà lại nhìn Thayet.

“Tôi hiểu”, công chúa khẽ nói.

“Chúng tôi rất vui lòng đón tiếp đám trẻ”, bà Con Gái Cả thêm vào. “Ngoại trừ - ngoại trừ cận vệ của công chúa...”

“Burinam”, Thayet thì thầm.

Jian Cadao né ánh mắt sắc như dao của Buri và nói tiếp: “Cô ấy là người K’mir và cô ấy gần cận với công chúa. Chúng tôi không thể đảm bảo cho sự an toàn của cô ta. Những đứa trẻ, cho tới nay vẫn là học trò của tu viện Mẹ Núi, sẽ được chúng tôi đưa trở về gia đình. Theo như chúng tôi được hiểu thì đứa bé sơ sinh là trẻ mồ côi. Chúng tôi sẽ nuôi nấng nó. Nhưng chúng tôi không dám để công chúa trú ở đây. Tôi có thể cung cấp cho quý vị quần áo, ngựa, bất cứ thứ gì công chúa cần. Nhưng công chúa phải đi nhanh, trước khi Zhir Anduo biết công chúa đang ở đây.”

Nhìn về phía công chúa, bà thêm vào: “Tôi thật sự rất đau lòng, Thayet. Tôi không có cách nào khác. Ngay bây giờ tôi đã bỏ qua không ít mệnh lệnh, đòi tôi báo cáo ngay khi công chúa tới. Chẳng lâu nữa đâu, sẽ có gián điệp đưa tin về tới đoàn quân phản loạn.”

Khi hai vị nữ tu đã bỏ đi, họ quay trở lại căn phòng được dành cho Thayet. Không ai ngạc nhiên khi thấy những túi yên cương đã được gói ghém sẵn và đặt bên cửa. “Họ không phí một chút thời gian nào, đúng không?”, Buri chế nhạo.

Alanna chải rác và quả ngưư bằg ra khỏi bộ lông của Mãi Trung Thành, đây là thứ anh bạn mèo yêu thích, nhưng anh ta làm cho nhiệm vụ nặng nề hơn bằng cách sung sướng ngo nguậy. “Tôi thích bà nữ tu phù thủy”, cô nói trong khi gắg tách một túm lông mèo bị dính. “Bà ấy thành thực.”

“Còn bà Con Gái Cả thì tới giờ vẫn làm tôi thấy lợm giọng”, chú Coram nhận định.

“Ông đừng nghiêm khắc với Jian Cadao quá”, Thayet bình tĩnh nói. “Đó là một bà chị họ của tôi, họ đằg cha. Chuyện này đối với chị ấy cũng không dễ dàng.”

“Chính gia đình công chúa ném công chúa ra trước mồm chó sói?” Cặp mắt Liam lóe màu xanh lục vì giận dữ.

“Trong dòng họ của tôi, chí tiến thủ được coi trọng hơn lòng chung thủy”, Thayet nói và giơ tay vuốt sống mũi. “Và bản thân chị ấy cũng đang gặp khó khăn. Nếu tôi biến mất, toàn bộ gia đình tôi sẽ dễ sống hơn. Bây giờ, khi cha tôi đã chết...” công chúa nhìn sang bên và vất vả nuốt khan. “Mọi quyền lực mà tôi có đều do ông mà ra. Bây giờ tôi chỉ còn là một con chốt thí trên một bàn cờ. Zhir Anduo sẽ gắg sức tăng nguyên cơ đòi lên ngôi bằng cách cưới tôi làm vợ. Những kẻ không ưa ông ta sẽ sử dụng tôi để chống đối lại ông ta, bởi tôi là một người của dòng Jian Wilima - cho dù là con gái.” Cô bắt đầu đi đi lại lại. Trong đôi mắt nâu hắg một vẻ hoang dã. “Ta có thể đi đâu, Buri và tôi? Tôi cần một lời khuyên!”

“Họ có thể đi với chúng ta”, chú Coram thì thằg với Alanna. “Họ không gắg bước ta - trên đường về đây đã thấy rõ như vậy. Mái Nhà Thế Giới không thể tệ hơn những gì đón họ ở đây.”

Alanna nghịch nghịch viên ngọc lửa và chăm chú nhìn Thayet từ đầu xuống chân. Cô ấy là người đáng tin cậy. Cô ấy là một cung thủ tốt, một yếu tố quan trọng khi họ phải đi săn kiếm ăn. Nếu cô ấy đã từng có lúc sợ hãi thì Alanna cũng chưa nhận thấy một biểu hiện nào. Cô ấy không bao giờ than thở, không khóc, không ngất. Cô ấy không bao giờ né tránh những phiền gác. Cho một chuyến đi thám hiểm như chuyến đi của cô hiện thời thì Thayet và Buri rõ ràng là một sự bổ sung đáng quý.

Nhìn sang Buri, Alanna bắt quả tang cô thiếu nữ đang gửi tới cô một ánh mắt nài nỉ. Chỉ trong một thoáng, rồi cô gái K'mir lại khoác lên vẻ mặt lầm lì, nhưng lần này Alanna không để bị đánh lừa. Buri chắc đang sợ muốn chết, cô nghĩ. Và cô bé biết rằng Thayet đi với bọn mình sẽ được an toàn. Ngoài ra, bản thân mình sẽ thấy nhớ cả hai cô nàng.

“Thayet”, Alanna nói thành tiếng. “Các bạn biết chúng tôi muốn đi đâu. Người ta có thể nói, chúng tôi đi tìm kho báu. Một khi tìm được thứ đó, tôi sẽ quay về nhà. Tại sao các bạn không đi cùng chúng tôi, nếu Liam và Buri không phản đối?”

“Phản đối ấy hả? Lạy Thánh Thần, không đâu! Thayet nấu ăn ngon hơn em”, Liam nói.

“Đến Mái Nhà Thế Giới”, Thayet thì thầm. Gương mặt cô sáng lên.

“Đi khỏi Sarain?”, Buri cười rạng rỡ. “Quý vị chỉ cần chỉ đường thôi!”

Một nữ tu lay cô tỉnh dậy. Một thoáng liếc mắt ra phía cửa sổ cho Alanna biết trời sắp sáng: thời gian cho buổi học với Liam. Cô nhìn Ròng Shang ra ý hỏi (chỉ hai ngày sau cú tấn công trại kẻ cướp họ lại dùng chung giường), nhưng anh chỉ nhún vai và ném quần áo về phía Alanna. Họ mặc đồ, rồi đi theo nữ tu ra ngoài hành lang.

Vị nữ tu mặc đồ đen đang chờ họ cùng với Buri, Thayet và Coram. “Chúng ta không được phép chần chừ”, bà khẽ giải thích. Một bề tôi trung thành của Zhir Anduo là Zhir Rayong đã biết Thayet ở đây và gã

đã lên đường rồi. Người của tôi có thể giữ chân gã ba tiếng đồng hồ, nhưng nếu muốn trốn thoát thì quý vị phải đi ngay.”

Alanna nhìn nhóm bạn của mình và cân nhắc như trong cơn sốt. “Cứ như thế này chúng ta không đi được. Một khi tin ta lên đường lan ra, tất cả bọn họ sẽ cử quân đi tìm một nhóm quý tộc hoặc tìm RỒNG Shang cùng bạn bè của anh ta. Tôi có thể cải trang thành con trai.” Cô cười nhìn xuống chiếc áo sơ mi và quần ngang gối mà cô đang mặc. “Có Đức Mẹ chứng dám là tôi rất quen với chuyện này.”

“Chúng tôi cũng có thể cải trang thành lính đánh thuê”, Liam thêm vào. Chú Coram gật đầu. Giờ tất cả nhìn chăm chăm vào Thayet, sắc đẹp lộng lẫy của người con gái này không thể nào thu hút được nhiều sự chú ý hơn nữa.

“Tôi có thể cải trang cho công chúa”, nữ tu dòng phù thủy nói. “Các chị em của tôi sẽ lo sao các túi yên cương của quý vị trông không còn sạch sẽ. Nhưng còn ngựa?”

Mọi người nhìn nhau, nhưng Alanna lắc đầu. “Ta không còn thời gian để nhuộm lông cho chúng. Khi cần, tôi có thể phủ một lớp phép thuật đánh lừa lên những con ngựa và con mèo của tôi, cho tới khi hết hiểm họa.” Liam nhún vai trước ánh mắt xin lỗi mà cô gửi tới anh.

“Thế thì lên đường thôi”, RỒNG Shang nói. “Càng đi sớm càng tốt hơn cho tất cả.”

Thayet và vị nữ tu bước đi, trong khi những người khác khoác lên mình những bộ quần áo tồi tàn nhất của họ. Những người hầu nữ đến buộc dây cương cho ngựa, chùi đất cát vào lông vào bờm ngựa và cả vào dây buộc mõm, sau đó họ bọc những tấm vải bố rách vá lên trên những chiếc túi yên cương. Thương và biền hiệp sĩ của Alanna được buộc lên mình Gã Lang Thang của Liam, bởi con trai nhà thường dân không mang những vũ khí như vậy.

Khi Alanna bước ra ngoài sân, cô hầu như không nhận ra con ngựa màu nâu xám đang chờ cô chính là con ngựa cái trung thành Ánh Trăng. Nữ hiệp sĩ dùng những dải da thô quấn quanh phần cán kiếm

nạm kim cương, cho tới khi chỉ còn duy nhất viên pha-lê sườn sẫm nhô ra. Buri xuất hiện trong sơ-mi cùng quần và áo khoác đàn ông giống như Alanna. Nhìn thấy cô, con ngựa thồ Vô Tích Sự quật tai về phía sau. Buri quắc mắt nhìn nó rồi bước đến bên con ngựa Pony, được cô đặt tên là “Đá Trúng Đích.”

Thayet đã biến thành một phụ nữ có nước da bụng bệu. Mái tóc lấm tấm sợi bạc đã xỉn màu, một vết sẹo tím thẫm chạy vắt ngang mũi cô, xuống đến má bên trái. Thêm vào đó, cô mặc một cái váy thùng thình màu nâu. Nhìn chung, trông cô xấu xí đến mức không một ai muốn ngắm lâu.

“Chúng tôi đã chuẩn bị lương thực cho công chúa”, một người hầu gái nhìn Thayet với cặp mắt đăm lẹ. “Để trên ngựa thồ và trong các túi yên cương, cầu Đức Mẹ mỉm cười xuống công chúa, cho dù công chúa có đi đâu!”

Alanna cầm lấy cánh tay của vị nữ tu dòng phù thủy. “Nếu có lần nào bà đi sang hướng tây...”

Người phụ nữ mặc đồ đen mỉm cười. “Từ biệt, Nữ Sư Tử.”

Họ nhanh lẹ thúc ngựa đi nước đại về phía cổng tu viện. Bây giờ, trong giai đoạn này của chuyến đi, điều quan trọng hơn cả là vượt được một quãng đường thật xa, thay vì nung sức bản thân và lũ ngựa.

Mãi Trung Thành hôm nay làm một ngoại lệ và không than phiền về chuyện bị rung lắc dữ dội như vậy; anh bạn mèo găm móng vuốt vào làn da bọc chiếc bát lớn và bám thật chặt. Con đường từ tu viện dẫn họ đi dọc tường thành, không xuyên qua thành phố. Những vị khách đến Rachia từ sáng sớm nay đã đi chỗ khác, vậy là không một ai nhìn thấy cuộc chạy trốn của họ. Hoặc các thần linh đã mỉm cười xuống họ hoặc bà nữ tu dòng phù thủy đã ra lệnh cho người làm thời tiết: Sương mù bốc lên, quần lấy nhóm người chạy trốn, làm dịu tiếng ồn và khiến họ trở thành vô hình.

Chuyến cưỡi ngựa đến biên giới kéo dài ba ngày trời. Liam giữ một tốc độ để mọi người theo kịp. Alanna đã chuyển quyền điều khiển

sang cho anh: không chỉ vì anh biết rõ mảnh đất phía đông Sarain và khu Mái Nhà Thế Giới, mà bản thân anh cũng muốn nắm quyền chỉ huy.

Không biết viên kim cương thật sự rồi có làm những gì mà ảo ảnh của nó đã làm với mình không - liệu nó có hút mình vào trong, cho tới khi ăn sức sống của mình. Rất có thể nguyên nhân nằm ở chỗ, mình không phải một người cầm quyền bẩm sinh - không phải như Jonathan, Georg hoặc thậm chí Liam. Mình muốn sống một cuộc sống riêng tư - mình không muốn gây ảnh hưởng đối với những người khác.

Quang cảnh xung quanh thật tiêu điều. Dân nơi đây là những người đặt bẫy, dân vùng núi, thành viên của các bộ lạc K'miri cũng như một số thành viên của giống người Doi kỳ lạ vốn sống ở vùng Mái Nhà Thế Giới. Kể cả trong thời kỳ dễ sống nhất thì họ cũng không phải là những người ưa chuyện trò bắt bạn. Giờ họ phải chạy trốn trước những toán quân tuần tiểu thỉnh thoảng lại kéo từ phía Nam lên. Alanna chẳng mấy chú ý đến mảnh đất hoang vu xung quanh. Thayet giờ sẽ làm gì? Cô ấy không còn quê hương, không còn vương quốc. Cô ấy có để cho đời cuốn đi không?

Có phải đó cũng chính là thứ mà mình đang lên kế hoạch không? Cô tự hỏi khi họ dừng túp lều đầu tiên kể từ khi trốn khỏi tu viện. Đi lang thang từ nơi này qua nơi khác và kiếm tìm “phiêu lưu”? Trong thời gian gần đây, những tưởng tượng thời xưa khiến cô thấy nực cười - giấc mơ của một đứa trẻ chứ không phải của một người trưởng thành. Mình cần một mục đích trong đời. Mỗi khi mình xem xét kỹ hơn là cái kế hoạch lang bạt tìm phiêu lưu lại cô sụp xuống như một chiếc kẹo bông mà người ta bán ở chợ phiên Corus. Mình cần một mục tiêu thật sự - một thứ mà mình phải phấn đấu vươn tới. Trước mặt mình đã có một mục tiêu như thế - đó là tấm biển hiệp sĩ. Bây giờ đã có nó rồi, mình sẽ phấn đấu vì cái gì? Mình không thể bỏ cả đời để đi tìm viên kim cương!

Ba ngày sau khi lên đường tại Rachia, họ đến bên sông M'kon, đồng thời cũng là biên giới của Sarain. Nằm bên bờ sông là lũy thành Wei, một tiền đồn của Sarain. Từ sông đổ ngược về hướng đông sẽ không còn một quốc gia tập trung nào khác. Phía bên kia lũy thành Wei là trập trùng đồi và những thung lũng nhỏ. Lừng lững nhô lên, cao vượt trên những đỉnh đồi đó, là một dãy núi khổng lồ tím biếc. Chỉ vì nó nằm bất động, mà người ta hiểu rằng nó không phải là mây.

Thayet thúc con ngựa cái tiến đến bên Anh Trắng và nhìn theo ánh mắt của Alanna. “Mái Nhà Thế Giới”, công chúa khẽ nói.

Chương 4. Mái Nhà Thế Giới

Ngay sau biên giới là đường đã dốc lên. Đêm vẫn lạnh dù đã sang tháng năm. Alanna hàm ơn hơi ấm của Liam trong túi ngủ của cô. Thayet là người đầu tiên mặc áo choàng độn lông thú, những người khác nhanh chóng làm theo.

Giờ thì cả Thayet và Buri cũng tham gia lớp huấn luyện buổi sáng của Ròng Liam và học những kỹ thuật chiến đấu tay không của dòng Shang. Alanna ngạc nhiên trước sự khéo léo của bản thân mình. Cứ như thể quá trình đào tạo hiệp sĩ đằng đằng bao nhiêu năm trời giờ đây mới hiện thành kết quả. Khi cô luyện tập và những cơ bắp thanh thoát chuyển từ cú đá sang một cú chặt cú đâm rồi lại chuyển trở về, cô có cảm giác như cơ thể mình đang trải qua một sự biến chuyển. Ngập tràn cảm giác lạc quan vì cơ thể đã đạt được đỉnh cao, cô ngăm khiêu khích Mái Nhà Thế Giới trong tư tưởng, hãy chỉ ra cho cô những móng vuốt tồi tệ nhất của nó.

Đi càng xa quê hương, Thayet càng bình tĩnh hơn. Công chúa thẳng thắn kể chuyện về tuổi thơ của mình, khiến Alanna càng nặng lòng cảm ơn chú Coram đã dành cho cô và Thom nền giáo dục đầy tình thương, cho dù là có cả cục cản thẳng tay. Thayet là con gái của một vị tướng vốn cầu con trai, thế nên chỉ duy nhất Kalasin cho cô biết là cô được yêu mến. Kalasin cũng chính là người dạy cho Thayet cách sống của người K'mir, Kalasin cùng gia đình Buri.

“Tôi sẽ không bao giờ trở thành một hoàng hậu tốt như mẹ tôi”, Thayet mỉm cười nói. “Trong khi rõ ràng chuyện đó không còn quan trọng nữa, bởi chẳng nào tôi cũng không bao giờ trở thành hoàng hậu.”

“Bạn có thấy tiếc không?”, Alanna hỏi. Thuở trước khi Jonathan ngỏ ý muốn cưới cô làm vợ, cô đã kinh hãi vô hạn với cái suy nghĩ rằng một ngày kia cô sẽ phải trở thành hoàng hậu.

“Có một chút”, Thayet thú nhận. “Tôi thích thay đổi cuộc sống. Ví dụ, phụ nữ Sarain hoàn toàn không có quyền lợi gì. Chỉ những quyền mà người chồng hay người cha ban cho họ. Sở hữu đất đai và mọi tài khoản khác là quyền dành riêng cho đàn ông. Phụ nữ không được thừa kế bất cứ thứ gì.”

“Cái đó là trò mọi rợ!”, Alanna phản đối. “Ở chỗ chúng tôi người phụ nữ nào cũng có thể thừa kế. Không phải là danh tước, nhưng đất đai lãnh địa. Tôi là người thừa kế chính thức của Myles - thật ra đây cũng không phải là chuyện dễ, nhưng là thứ có xảy ra.”

“Tortall phải là một vương quốc tuyệt vời”, Thayet thở dài.

“Khi bạn tới đó, bạn sẽ thấy thôi”, nữ hiệp sĩ hứa hẹn. Ngầm trong lòng cô tự thêm vào: Tất cả chúng ta rồi sẽ thấy thứ này hay thứ khác, một khi ta tới đó.

Vì tuyết bắt đầu tan nên dòng buôn bán lại bắt đầu nhộn nhịp trở lại. Thợ mỏ, những người đặt bẫy và những đoàn thương gia tập nập đi trên đường. Nhóm người nho nhỏ đó gặp cả những người chăn cừu đang xua cừu xuống những phiên chợ phía nam. Nông dân đẩy những xe đầy chất đầy nào phô-mai nào vải và gà vịt vẫy về phía họ khi họ phi ngựa ngang qua. Chỉ những thành viên của bộ lạc Doi là tỏ ra xa cách. Họ là một dân tộc giống như người K'mir, cho dù bớt hoang dại hơn anh chị em họ ở miền tây. Họ là những nghệ sĩ tài ba trong môn đấu tranh sống còn vì đã sống nổi ở Mái Nhà Thế Giới, họ cung cấp những người dẫn đường kinh nghiệm nhất, những ngôi làng xa khuất của họ là nơi bán ra những bộ lông tốt nhất.

Nhóm người cưỡi ngựa đi sâu hơn vào dãy núi cao nhất của thế giới. Dọc đường vẫn còn rải rác những đụn tuyết và những mảng đất phủ tuyết. Alanna vật lộn với cảm giác bồn chồn nôn nóng mỗi lúc một dâng cao hơn trong cô. Vì một lý do nào đó, nữ hiệp sĩ có cảm

giác cô phải lên đường về nhà. Nhưng bây giờ, khi đã gần đến đích, quay trở về sẽ là hành động thật điên rồ. Alanna nôn nóng muốn tìm thấy con đường núi và vượt qua hẻm núi đó, cho dù phía trước có là thứ gì đang đợi.

Có lần cô sử dụng phép lực để tìm Thom và Jonathan, nhưng cô không thành công. Khoảng cách quá xa. Từ khi rời tu viện cô đã không thể làm cho chú Coram nhìn thấy chị Rispah. Rất có thể một người như Thom sẽ đủ quyền lực để liên hệ xuyên lục địa, nhưng cô thì không.

Tới một lúc nọ trên đường - đã nhiều ngày qua đi kể từ khi họ vượt qua biên giới - cô thúc ngựa vọt lên đi sát chú Coram và ra hiệu cho chú cùng lùi về một quãng. Khi đã ra khỏi tầm nghe của những người còn lại, cô hỏi thẳng: “Chú có liên hệ với Giọng Nói không?” Ý cô muốn nói tới nghi lễ buổi tối của người Bazhir: cứ mỗi hoàng hôn là tất cả các thành viên Bazhir, cho dù sống ở những miền đất nào, lại thực hiện một nghi lễ phép thuật để chuyển trò bằng tâm trí cùng với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc. Qua cách này, Giọng Nói biết được tất cả các tin tức mới mẻ, giảng hòa các cuộc cãi cọ, khuyên nhủ những người cần thiết. Kể từ khi bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu tiếp nhận Alanna và Coram làm thành viên của họ, cả hai chú cháu đều có quyền tham gia cuộc chuyển trò này, nhưng Alanna luôn né tránh. Thứ nhất, cô không thích để ai khác nhìn vào tâm trí mình, cho dù người đó có bị ràng buộc với những trách nhiệm nặng nề như Giọng Nói. Sau này, ngay khi hoàng tử Jonathan trở thành Giọng Nói Của Các Bộ Lạc thì hai người lại sa vào một cuộc cãi vã trầm trọng khiến quan hệ tình yêu của họ tan vỡ. Kể từ đó, Alanna hoàn toàn không muốn Jonathan biết những gì cô nghĩ và cảm nhận. Nhưng cô biết, chú Coram vẫn tham gia vào nghi lễ này kể từ khi được người Bazhir tiếp nhận.

Chú Coram nhìn cô trân trân. “Từ mùa thu trước, khi lên đường về bến cảng Caynn, chính cháu đã ra lệnh cho chú không được nói tới

chuyện này hay kể lẽ điều gì...”

Máu dồn lên mặt Alanna. “Mọi chuyện giờ khác rồi. Sao?”

“Chú không thực hiện nữa kể từ khi lên đường ở Maren.”

Alanna ngạc nhiên. “Khi ta sống với người Bazhir, chiều nào chú cũng tham gia. Sao bây giờ lại không?”

Coram nhún vai. “Khi người ta không sống chung với bộ lạc nữa thì tình hình khác đi. Những lúc như thế có cảm giác cô đơn lắm. Nhưng mà tuần trước chú vừa thử. Chú biết là cháu lo cho chuyện ở nhà.”

“Sao chú?”, giọng cô đầy hy vọng, cho dù cô gắng che giấu.

“Chú rất tiếc - chắc là quá xa rồi. Chú hoàn toàn không cảm nhận được gì.”

Alanna gắng khoác một nụ cười lên mặt. “Thôi được rồi chú ạ. Chắc cháu lo lắng cũng vô ích thôi.” Cô chủ tâm bỏ qua nét mặt băn khoăn của chú Coram và thúc ngựa tiến lên đi ngang hàng với Liam.

Trong tuần lễ đầu của tháng năm, họ đến tới thung lũng Lumuhu và một ngày phi ngựa tiếp tục dẫn họ tới hai hẻm núi song sinh bên rìa thung lũng phía bắc. Ở đó, nơi hai con đường núi gặp nhau, có một quán trọ vững chãi, được xây bằng gỗ và đá. Phủ trên bãi cỏ sau tòa nhà là một tấm chăn tuyết đã bị gặm lỗ chỗ. Con đường về hướng đông bắc bị tuyết và băng chặn từng đoạn, bản thân hẻm núi thì hoàn toàn đóng kín. Alanna phải nuốt khan khi đưa ánh mắt quét qua con hẻm núi thứ hai. Tại sao cô có cảm giác rằng nó phải là hẻm núi Chitral?

Cả ngày hôm đó không gian đã mang một màu xám. Đúng khi họ đưa được ngựa vào chuồng thì trời tối ập. Nhóm người bước chân vào quán trọ đúng lúc trời bắt đầu đổ tuyết.

“Bão tuyết tháng năm không phải đùa đâu”, ông chủ quán vừa nói vừa mang đến cho họ món rượu táo nóng rẫy, cho thời gian họ chờ người ta chuẩn bị phòng. “Đó là cái giá phải trả cho chốn nghỉ ngơi nằm cao ngất ngều của chúng ta ở đây. Tốt nhất là quý vị nên chuẩn

bị cho ấm áp và tiện nghi. Cơn bão này sẽ chặn lối thung lũng cả một tuần lễ đấy - có khi lâu hơn.”

“Còn Chitral thì sao?”, Liam hỏi.

Người đàn ông cười lớn. “Cha! Chitral thì phải tới lễ Beltane mới đi được, mà cũng chỉ trong vòng một hay hai tháng. Nếu có ai nói hẻm núi Chitral là một con đường dễ đi, thì chắc chắn anh ta pha trò đấy - tôi chỉ hy vọng quý vị không phải trả tiền cho lời khuyên đó của gã.” Rồi vẫn còn cười, ông ta bước đi.

“Giờ thì ta biết tại sao cho tới nay không ai dám đến lấy viên kim cương”, Buri thở dài. Thayet buồn rầu nhìn trần trần vào lò sưởi, Alanna co người dưới tà áo choàng và lắng nghe tiếng gió mỗi lúc một tru gào lồng lộn hơn.

Liam dừng lại dưới quán ăn, trong khi Alanna lên căn phòng chung của họ để rửa ráy và thay đồ sạch. Khi cô bỏ đồ từ trong túi ra - chẳng nào thì trông cũng có vẻ như thể họ phải ở đây một thời gian - cô tìm thấy bộ áo dài màu tím mà cô đã mang bên mình kể từ khi họ rời Corus. “Lần cuối cùng tôi mặc áo dài đã bao lâu rồi?”, cô hỏi Mãi Trung Thành.

Anh bạn mèo ngẩng lên. Lần trước cô nàng mặc cái áo đó là mùa thu, với anh chàng Georg ở bến cảng Caynn.

“Đúng thế.” Cô mỉm cười với hình mình trong gương. “Đây là bộ áo mà anh ấy thích nhất.”

Chỉ có điều hồi trước nó không nhàu đến thế, anh bạn mèo nhận xét. Alanna lắc chuông gọi cô hầu phòng.

Thayet vỗ tay khi Alanna bước xuống sảnh quán trọ trong bộ váy áo bằng lụa tím (cô hầu phòng đã là phẳng gần hết các vết nhăn). Buri huýt sáo, chú Coram cười.

Liam nhìn từ đầu xuống chân cô với vẻ mặt rất lạ. “Sao?”, cuối cùng Alanna hỏi anh. Phản ứng của những người khác làm cô ngượng. “Anh không thích à?”

“Không tệ”, anh nói. “Nhưng anh thấy nó không tiện lợi.”

Biết đến bao giờ cô mới hiểu nổi anh? “Thứ này cũng đâu cần phải tiện lợi - nó là một chiếc áo dài. Một chiếc áo dài cho người mặc cảm giác đẹp đẽ.”

“Nhưng em sẽ không chiến thắng bởi vì áo dài của em cho cảm giác đẹp đẽ.” Đôi mắt anh lại chuyển màu xám nhạt, không cho cô biết tâm trạng anh ra sao.

“Em hầu như không tin rằng ở đây em sẽ phải chiến đấu với ai đó. Cùng lắm là với anh thôi”, cô phun ra phè phè. “Tại sao em lại không thỉnh thoảng được mặc một thứ gì thiếu tiện lợi chứ?”

“Thích gì thì cứ làm đi”, anh nhún vai. “Chắc là tới đây em còn muốn đeo cả hoa tai, vòng cổ và những thứ lấp lóe khác. Rồi sau đó? Chọn một ông chồng từ đám quý tộc hay từ những kẻ mưu mô trong triều?”

“Em là phụ nữ.” Cô ngượng ngập nhìn chú Coram Thayet và Buri len lén tìm cách lén đi. “Tại sao anh nảy ý nghĩ là em muốn bỏ đi tất cả những gì thuộc về bản chất của em, chỉ bởi vì em mặc một cái áo dài?”

“Con đường của chúng ta vất vả, lạnh và bẩn. Nhưng rất có thể em đã tưởng tượng cuộc đời của một hiệp sĩ phiêu bạt có nhiều hào quang hơn.” Lời nhận xét của anh chứa nhiều sự thật đến mức khiến cô đau buốt. Anh chỉ vào tà áo dài của cô. “Rất có thể đây mới là công nương Alanna, người mà em muốn khoe ra với hoàng tử của mình khi em trở về nhà.”

Cô rời phòng. Nếu bây giờ cô nói thêm một lời, chắc chắn cô sẽ khóc, Alanna hiểu rõ như thế. Cô chạy lên phòng và sập mạnh cửa. Quả đúng là cô hoàn toàn không còn tin chắc về đời hiệp sĩ phiêu bạt nữa, nhưng không phải là những lý do mà anh ấy chỉ ra.

Alanna giật tà áo dài ra khỏi cơ thể và ném nó vào góc phòng. Váy lót và tất bay theo sau. Đúng khi cô đang mặc quần và áo sơ mi thì cơn khóc bùng ra xối xả. Chỉ vài giây sau, khăn tay của cô đã ướt sũng.

“Tôi căm thù anh ta!”, cô la lên và đấm liên hồi xuống giường. “Tôi căm thù anh ta! Thật không công bằng, khi một người này có thể làm người khác đau đến thế!”

“Bạn làm anh ấy sợ.” Thayet đóng cửa lại sau lưng cô. “Đúng vào lúc này, nơi anh ấy tưởng là anh ấy hiểu được bạn, thì bạn lại làm một điều mới mẻ. Anh ấy không thể đút bạn vào một ngăn kéo nho nhỏ xinh xắn, như đối với lũ chúng tôi.”

“Tôi không hề muốn làm một thứ mới mẻ đối với anh ấy! Alanna giơ tay áo quạt ngang mắt và cài khuy quần. Tôi chẳng bao giờ muốn làm một thứ gì vì anh ấy - đơn giản là nó xảy ra!”

Thayet cài áo sơ mi cho Alanna. “Tôi có cảm giác rằng, kể cả với anh ấy thì chuyện đó cũng đột ngột xảy ra. Đó mới chính là thứ làm anh ấy sợ. Ròng Liam của chúng ta nằm trong nhóm đàn ông luôn muốn nắm mọi thứ nằm trong vòng kiểm soát của họ - nhất là bản thân họ.”

Alanna nhìn công chúa trân trân. Có phải vì thế mà Liam né tránh pháp thuật? “Chả lẽ đam mê tôi lại là một việc tồi tệ đến thế sao? Và cái áo dài của tôi thì liên quan gì tới chuyện đó?”

Thayet mỉm cười. “Alanna, khi bạn mặc tấm áo dài đó, anh ấy nhìn thấy một cô con gái nhà quý tộc - một người phụ nữ mà dòng họ cao lên đến tận Sách Vàng. Liam vốn xuất thân từ giai tầng dưới.”

“Nếu tôi không thấy khó chịu vì chuyện đó, tại sao anh ta lại thấy khó chịu.”

“Anh ấy rất kiêu hãnh.” Thayet nhúng khăn tay của cô vào chậu rửa rồi lau mặt cho bạn. “Một cô phụ nữ có thể vừa khóc vừa xinh đẹp”, cô nhẹ nhàng nói. “Bạn và tôi không nằm trong số đó.”

“Tôi biết”, Alanna sụt sùi. “Mặt tôi đỏ lên và lổm đổm từng vệt. Thuở trước khi Georg nói với tôi rằng anh ấy - vâng, thì, rằng anh ấy quan tâm đến tôi - lúc ấy tôi đã khó chịu vì chuyện anh ấy là một công dân thường. Tôi thậm chí còn nói ‘người cùng đẳng cấp thích tìm đến

nhau' hay một thứ gì tương tự. Georg chẳng quan tâm tới điều đó. Còn Liam? Tại sao Ròng Shang lại để ý đến sự cách biệt về xã hội."

Có tiếng gõ cửa khe khẽ. Liam đi vào.

"Tôi cũng đang muốn đi đây", Thayet nói và nháy mắt với Alanna, nhẹ bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Liam đứng bất động và nhìn xuống đất trong khi anh nói. "Lẽ ra em không cần cởi áo ra. Mặc nó trông em rất xinh. Anh tin rằng, nhiều khi người ta dễ quen với người khác chỉ trong một cung cách nhất định."

Đó là tất cả những gì gọi là lời xin lỗi mà cô có thể mong chờ được, Alanna biết như vậy. Cô gõ vào khoảng giường cạnh cô. "Em thích áo dài", cô nói khi anh đã ngồi bên. "Nếu anh cùng chúng em về Tortall, anh sẽ có nhiều dịp nhìn thấy em mặc áo dài. Việc em là nữ hiệp sĩ không có nghĩa là em không thích đồ đẹp." Rồi cô mỉm cười thêm vào: "Thỉnh thoảng em còn vẽ mào vẽ mặt nữa đấy."

Trước vẻ sững sờ của anh, cô giải thích: "Anh biết đấy, son môi và những thứ tương tự. Liam, em không hề ngượng về chuyện em là phụ nữ."

Anh chần chừ chạm vào mái tóc cô. "Anh cũng không mong chờ điều đó. Anh không bao giờ quên rằng nữ sư tử của anh là một phụ nữ." Nụ hôn của anh đầy ấp đam mê. Alanna để anh ôm cô, nhưng tâm trí cô vẫn nghĩ tiếp: Ta sẽ phải bàn luận thật kỹ, tại sao anh ấy lại bức lên như vậy. Mình tin rằng, người ta không thể giải thích được một chuyện như thế trên giường. Nhưng Ròng Liam lần này quả quyết và hướng đích đến mức cô lại thêm một lần nữa gạt những câu hỏi đó sang bên, dự định quay trở lại với chúng vào một dịp khác.

Sau đó, khi họ mặc đồ để đi ăn tối, cô hỏi: "Trong dòng Shang có nữ sư tử không?"

Liam vươn vai và ngẫm nghĩ một lúc. "Không có đã từ 50 năm nay. Phụ nữ trong dòng Shang thích chọn những cái tên mà theo họ là ít khoe khoang hơn - điều đó có nghĩa là hiếm khi có 'nữ sư tử' hay 'nữ rồng'. Mèo Hoang, bậc thầy của bọn anh trong nghệ thuật đá, luôn nói

rằng, nếu cánh đàn ông lúc nào cũng thích gây chú ý thì đó là vấn đề của họ.”

“Em cứ tưởng, những con thú huyền thoại về mặt bản chất là đã gây chú ý rồi”, Alanna phản đối. “Hay các anh hoàn toàn không để cho phụ nữ trèo cao đến mức đó?”

“Em cứ thử ngăn cản họ xem!”, anh cười. “Hiện thời có ba con thú huyền thoại: anh, Sư Tử Đầu Chim - cũng là một người đàn ông — và Kỳ Lân, Kylaia al Jmaa. Bà ấy là thực thể đẹp nhất trên nền đất của các thần linh: Bà ấy chỉ được tạo bởi lụa, thép và tia chớp.” Anh véo mũi cô. “Vừa lòng chưa?”

Buổi tối hôm đó cả nhóm cùng ăn trong phòng của Thayet và Buri. Cho tới nay họ vẫn chưa đủ nhàm chán để đi xuống phòng khách chung. Một hỗn hợp kỳ lạ của hào hứng và sợ hãi tràn ngập tâm trí họ, nhưng không một ai muốn nói về chuyện đó. Họ biết làm gì bây giờ? Chờ cho tới khi thời tiết mở đường núi Chitral?

Mình không thể chờ lâu như thế, Alanna nghĩ khi cô chuẩn bị đi ngủ. Mình không rõ lý do, nhưng gần đây mình luôn bị ám ảnh bởi suy nghĩ phải về nhà. Mà là càng nhanh càng tốt. Giá mà có thể liên lạc được với Thom hoặc Jonathan - bất kỳ một người nào đó, cho mình biết chuyện gì đang xảy ra ở Tortall.

Sáng hôm sau họ dành thời gian cho tất cả những nghĩa vụ đã bị lãng quên dọc đường đi. Sau bữa điểm tâm Alanna và chú Coram bỏ ra nhiều tiếng đồng hồ trong chuồng ngựa để chỉnh đốn vá vúi lại yên và dây cương. Liam bận rộn với bộ đồ chiến đấu của anh, trong khi Thayet vá mạng quần áo và Buri chùi vũ khí. Cho tới trưa thì cả nhóm đều muốn có một sự thay đổi không khí, thế là họ kéo nhau xuống phòng khách chung, xem còn những ai bị kẹt ở đây vì cơn bão đang lồng lộn ngoài kia.

Có hai nhóm thương gia. Một nhóm đang mang gia vị xuống những thung lũng nằm ở phía bắc Lumuhu và Chitral, nhóm thứ hai muốn

đưa lông thú và hàng dệt thủ công xuống phía nam, về thành phố cảng Udayapur.

Ngoài ra còn có bốn người dân bản xứ - hai người chần cừu, một người thợ rèn móng sắt và một người dẫn đường - bên cạnh với một nhóm năm người Doi. Nhóm người Doi quan tâm đến Alanna và bạn của cô y như Alanna quan tâm đến họ. Suốt thời gian ăn tối, họ trao đổi bằng ánh mắt với cô.

“Liam”, Alanna nói nhỏ, gắng giữ vẻ tự nhiên. “Nguôi phụ nữ Doi gắn viên đá mã não giữa trán là ai vậy?”

Liam nghiêm trang gật đầu sang nhóm người Doi. Họ thoáng giơ tay che mắt để biểu hiện sự kính trọng, theo lời giải thích của Ròng Liam. “Đó là một bà thầy bói”, anh trả lời. “Người Doi kính trọng họ y hệt như bọn em kính trọng tu sĩ. Mỗi thầy bói đều có những phương pháp làm việc riêng. Một số đọc lá trà trong tách, một số tiên đoán tương lai của em theo các vì sao. Anh cũng đã có lần để người ta đoán mạng. Thú vị đấy.”

“Anh không thích pháp thuật mà?”, cô ngạc nhiên.

Liam lắc đầu. “Nó không giống nhau. Không có lửa tóe ra, không có vật gì bay về phía em, không có thứ gì thay đổi. Thầy bói chỉ là người nhìn thấy những thứ gì thật sự tồn tại.”

Một trong những người đàn ông Doi bước sang bàn họ và thoáng đưa tay che mắt, tỏ lòng tôn trọng Liam. “Anh Ròng Shang, chúng tôi là người của bộ lạc Chuột Núi.”

“Tôi biết bộ lạc đó”, Liam trả lời.

“Mi-chi, bà thầy bói của chúng tôi, biết rằng thời gian sẽ ngưng trôi khi ta không cảm thấy gió thổi. Nếu các anh muốn, bà ấy sẽ xem tay cho tất cả các anh.”

“Thật là một vinh dự cho chúng tôi.” Liam đứng dậy. Miệng thì thầm khẽ với những người còn lại. “Từ chối sẽ là nhục mạ họ đấy.”

Thayet ngồi xuống bên Mi-chi khi bà vẫy cô lại. “Tôi xem vân tay”, Mi-chi nói. Giọng bà trầm, đôi mắt đen bí hiểm. “Người ta nói bàn tay

kéo dây cung hoặc cầm dũa nấu chỉ ra phần con người bạn, phần mà những người khác cũng nhìn thấy. Bàn tay ít dùng hơn, đó là phần bên trong của bạn.”

“Em thuận tay phải.”

Mi-chi cầm lấy bàn tay trái của công chúa và xoay ngửa nó lên. Không ai nói một lời khi bà vuốt dọc những đường vân trong lòng bàn tay cô. Alanna tò mò dùng phép lực xem xét người đàn bà dòng Doi. Phép lực của bà thầy bói này cũng giống phép lực của Buri, nó bắt nguồn từ đất, chứ không phải từ một nguồn bên trong con người họ.

“Bà nhìn thấy gì ạ?”, Thayet hỏi.

Mi-chi mỉm cười nhìn cô. “Em chỉ vừa đánh rơi xiềng xích mà thôi, công nương cao cả. Hãy đi theo trái tim của mình - nó sẽ dẫn em đến một địa điểm hùng vĩ. Và quên quê hương em đi. Em sẽ không bao giờ nhìn thấy nó một lần nữa.”

Thayet đứng dậy, vừa xoay mặt về phía lò sưởi vừa bước về chỗ. Buri quan sát cô chủ một lúc, trước khi ngồi xuống bên người đàn bà Doi. “Cho dù bà có nói gì, hãy nói nhỏ vào tai tôi thôi, được không?”, cô thiếu nữ yêu cầu khi chìa ra bàn tay phải.

Mi-chi đồng ý. Sau đó Buri khẳng khẳng từ chối không để lộ là người phụ nữ đã tiên đoán những gì. Coram là người tiếp theo, cũng trình bày đúng một nguyện vọng đó. Khi chú đứng dậy, người lính già mỉm cười rạng rỡ - cho dù tương lai có để dành sẵn cho chú điều gì thì rõ ràng nó cũng là thứ chú yêu thích.

Giờ Mi-chi mỉm cười ngẩng về phía Liam. “Anh đã biết số phận của mình, Rong Shang. Không một thứ gì mà tôi nói ở đây sẽ thay đổi con đường anh đi hoặc những gì anh đã biết.” Bà nhìn sang phía Alanna. “Giờ đến lượt cô.”

Alanna ngồi xuống bên Mi-chi và đưa ra bàn tay trái. Mi-chi cầm cả hai tay cô. Bà chăm chú quan sát hai lòng bàn tay đầy chai của nữ hiệp sĩ. Khi bà cất tiếng, Alanna cảm nhận trong những câu chữ của bà một

sức mạnh khác hẳn với pháp thuật Doi mà cô vừa cảm nhận trước đó. Phép thuật này mạnh hơn và hoang dại hơn.

“Ngài đang chờ, cụ tổ Chitral.” Giọng Mi-chi khàn đặc. “Ngài biết em tới để lấy kho báu của ngài. Ngài sẽ không cho, nếu em không xứng đáng.”

Bạn bè của Alanna tụ lại, lắng nghe. “Chẳng lẽ em nghĩ mọi việc sẽ khác đi, nếu em chờ cơn bão kết thúc mới lên đường? Ngài còn nhiều thứ nữa để ném về phía em.”

“Tôi sẽ không đời nào gắng đi qua hẻm núi đó chừng nào cơn bão còn tiếp diễn!”, Alanna phản đối.

“Vậy thì mong muốn của em hoặc những gì đẩy em về đây chưa đủ mạnh.” Trong mắt Mi-chi lấp lánh tia giễu cợt. “Đừng có tưởng lầm, nữ anh hùng từ vùng đồng bằng. Chitral sẽ chiến đấu với em bằng tuyết và gió. Tất cả những người muốn đấu với ngài đều phải chiến đấu theo luật của ngài. Hoặc họ đầu hàng.” Người đàn bà Doi buông tay Alanna và nhìn Liam.

“Anh Ròng, có phải anh mang con mèo con của anh đến chỗ chúng tôi để thử thách nó? Rất có thể sau này anh không còn mong muốn con mèo cái đã trưởng thành.”

“Tôi không đưa Alanna đi đâu cả, hỡi người đàn bà thông thái. Cô ấy tự chọn đường đi cho mình.”

Mi-chi run rẩy nhóm dậy. Một người cùng nhóm bước đến đỡ cho bà. “Đừng quên điều đó, anh Ròng.” Bà thầy bói khào khào nói vì kiệt lực. “Cũng giống như anh, cô ấy là một người xuất sắc, chỉ có điều bằng một cách khác. Luôn luôn theo một cách khác.” Giờ thì những người Doi khác dẫn bà đi, lên phòng bà.

Alanna chùi hai lòng bàn tay vào quần. Người cô vẫn còn tê dại râm ran vì phép thuật đã được nói qua miệng Mi-chi. “Những gì bà ấy nói, tôi nghe như là - à mà thôi, tôi không biết. Chẳng nào thì tôi cũng không phải là nữ anh hùng gì cả. Chưa đâu.”

Buri quàng một cánh tay ôm lấy vai Alanna. “Rất vui khi nghe như vậy. Đi ra chỗ chuồng ngựa đi, bọn mình luyện đá.”

Điều trầm trọng nhất là Alanna tin vào những gì mà Mi-chi nói, hay đúng hơn là những gì đã được nói lên thông qua bà thầy bói nọ. Làn sóng phép lực kỳ lạ mà cô cảm nhận thấy là thứ cô không thể bỏ qua. Mình rất muốn biết, những gì đang chờ mình ở hẻm núi kia, nơi mình sẽ tới để kiếm tìm viên kim cương, cô luôn tự nhủ như thế trong khi cái ngày đó dần kết thúc và ngày tiếp theo bắt đầu ì ạch lê từng bước nhỏ. Ngoài kia cơn bão vẫn tru tréo gầm rú, hoàn toàn không có ý muốn dịu xuống. Rất có thể mình phải đơn giản quên đi cái viên kim cương Chúa Trời ruồng bỏ này mà đi về nhà chăng? Nhưng hể cô nghĩ tới đây là lại có một thứ gì đó trong nội tâm cô trỗi dậy phản đối. Trong đời cô chắc đã phải có lần cô không đi hết đường và hoàn tất những gì cô bắt đầu; nhưng hiện tại cô không thể nhớ đến một trường hợp nào như thế, mà cũng không muốn nhớ. Việc cuộc kiếm tìm viên kim cương sẽ hằn lại trong trí nhớ cô trong một dạng kỷ niệm như thế, một dạng việc nơi cô đã đầu hàng trước khi về tới đích, là thứ cô hoàn toàn không mong muốn. Hầu như cưỡng lại ý chí của chính mình, Alanna bắt đầu nhớ lại những gì cô đã biết về cuộc chiến sống còn trong băng tuyết, thời còn là một đứa trẻ ở Trebond.

Vào ngày thứ ba trong quán trọ, ngay trước khi hoàng hôn ập xuống, đúng lúc cô đang nhìn qua một kẽ nứt trong cửa chớp ra ngoài, Alanna cảm nhận thấy có người bước đến sau cô. Quầng khí tỏa ra cho cô biết đó là Liam, nên cô không xoay lại. “Em tin rằng bão đã dịu đấy”, cô nói, gắng tự gây hy vọng cho mình.

Liam tóm chặt lấy hai bờ vai cô, ép cô xoay lại. “Anh muốn khuyên em, thậm chí cả nghĩ đến nó cũng không được phép”, anh nói. “Bây giờ em đừng mở lớn mắt ra mà nhìn anh như thế và hỏi rằng, anh muốn nói chuyện gì. Anh không phải là Coram. Mấy cái mảnh đó của em không có tác dụng với anh đâu.”

“Rất có thể chú Coram chủ tâm để những mảnh lời của em có hiệu quả với chú. Nhưng em thật sự không biết anh nói chuyện gì!”

“Tại sao ông chủ quán kể với anh rằng em đã đi hỏi đồ lột tuyết?”, Ròng Liam vừa nói vừa lắc lắc người cô. “Em tưởng em là người bất tử? Cơn bão tuyết này là thứ giết người! Đã có cả đoàn người chết lạnh cứng ngoài kia, mà là ngay lập tức. Rất có thể cái phép thuật mà em có sẽ che chở được cho em khi gió ở Tortall thổi lên nhẹ nhẹ. Nhưng nơi đây là Mái Nhà Thế Giới và em sẽ chết. Bản thân anh cũng sẽ không đời nào thử làm điều đó, còn với em thì anh cấm ngặt!”

Nhiều năm trời rèn luyện tính tự chủ đã ngăn được cô không giáng cho anh một bạt tai, mặc dù cô chưa bao giờ thấy thích làm chuyện đó như lúc này. “Anh không biết em có khả năng thế nào đâu, Cánh Tay Sắt.” Giọng Alanna lạnh như băng khi cô giật người ra. “Em không thích khi anh làm ra vẻ là hề không có anh chỉ dẫn, em sẽ chỉ làm toàn chuyện ngu ngốc!”

“Chả lẽ không phải thế sao?”, anh hỏi. “Nhiều khi em cư xử như thế em chỉ có đúng lí trí của một con mèo con, theo cái tên anh đã đặt cho em!”

Cái đó không công bằng, cả hai biết như vậy. Nhưng Liam không thể xin lỗi, Alanna không thể tha lỗi. Bữa tối diễn ra trong im lặng giá băng. Những người khác nhào ngay về phòng riêng để không phải chứng kiến cuộc cãi cọ. Liam ngồi ở phòng khách chung bên dưới, nói chuyện với những người Doi.

Alanna cùng Mãi Trung Thành đi lên trên.

“Hai đứa chúng tôi sẽ không bao giờ thống nhất được”, cô giải thích với anh bạn mèo khi cởi quần áo và chui lên giường. “Chắc chắn bởi hai đứa quá giống nhau.” Thế rồi cô bắt đầu khóc, bởi cô đau, mặc dù cô hiểu tại sao quan hệ của cô với Liam không thể vững bền. Mãi Trung Thành cuộn người sát vào gò má cô, âm ừ an ủi. Tới khi Liam lên giường thì Alanna đã ngủ thiếp đi, vì thế mà cô không cảm thấy bàn tay anh dịu dàng vuốt gò má ướt lệ của cô.

Giấc mơ đó rõ ràng đến mức cô thấy sợ.

Jonathan đứng bên cạnh một quan tài, trong đó là hoàng hậu Lianne, mẹ anh.

“Cô ấy không còn sức nữa.” Roger đứng ở bên kia quan tài với nét mặt trơ trơ như đá. “Thời điểm của cô ấy đã tới.”

Đôi mắt Jon mở to. “Thuở xưa, trước khi anh gửi căn bệnh đổ mồ hôi tới, mẹ tôi đã rất khỏe. Trước khi anh tìm cách dùng pháp thuật giết bà.”

“Đó là trong một cuộc đời khác”, Roger nói. Thom đứng bên cạnh gã như một chiếc bóng. “Tôi bây giờ không còn pháp lực nữa. Tôi không giết mẹ em.”

Jonathan nhìn xuống gương mặt mẹ mình. “Tôi biết.”

Đằng sau Jon, trong bóng tối, Georg đang đứng với ánh mắt dán sát vào Roger.

Alanna giật mình tỉnh dậy. Muộn lắm rồi. Liam đang ngủ, ngọn lửa trong lò sưởi đã lụi xuống, chỉ còn lại than hồng.

Giờ là thời điểm thích hợp, cô cương quyết nhủ thầm khi nhẹ trườn khỏi giường. Mình đã phung phí quá đủ thời gian. Giờ mình đi lấy viên kim cương và về nhà.

Cô nàng có chắc không, Mãi Trung Thành hỏi gặng, anh bạn mèo vừa nằm xuống gối của Alanna.

“Điên rồi”, cô thì thầm khi mặc quần áo. Liam ngủ thật yên lành, không nghe thấy những động tác chuẩn bị của cô. “Bà thầy bói đó đã chế nhạo ta.” Cô cầm lấy túi đựng quần áo của cô, rồi trở ra phía cửa.

Không, Mãi Trung Thành trả lời. Phải có một người ở đây và lo sao cho anh ta không tỉnh dậy. Khi anh bạn mèo bắt đầu gừ gừ trong cuống họng, có một quầng sáng lóng lánh màu trắng nổi lên, phủ xuống cả anh ta và Liam. Alanna lạnh run lên khi cô đứng ở hành lang và cởi ra những món đồ mà cô đã vội vã khoác lên người lúc trong phòng. Thay vào đó, giờ cô mặc đồ lụa: Sơ mi đàn ông, quần ngang

gối và găng tay. Lốp tiếp theo làm bằng len: Quần phủ ngoài, tất, thêm một sơ mi nữa. Cô bắt đầu đổ mồ hôi. Nhưng ngoài kia vạn vật sẽ khác hẳn, Alanna biết thế. Cô để túi quần áo ở lại và cầm lên tay đôi ủng đế mềm. Rón rén trên đầu ngón chân, cô đi vào đoạn hành lang dẫn từ nhà trọ ra khu chuồng ngựa.

Những luồng nước ấm nóng dưới mặt đất khiến nhà trọ có thể mở cửa suốt mùa lạnh. Dây chuồng ngựa ấm áp - quá ấm áp đối với cách ăn mặc của cô bây giờ. Alanna to tiếng chửi rửa cái nóng cho tới khi phát hiện thấy một cậu chăn ngựa đang ngủ trong một đồng cỏ. Khi cậu động dậy, nữ hiệp sĩ chạm vào trán cậu, dùng phép lực ra lệnh cho cậu ngủ tiếp. Ánh Trăng nhảy nhót trên hai chân sau khi nhìn thấy chủ, nhưng Alanna lắc đầu. “Đêm này thì không, em bé của ta.”

Bên cạnh những cửa chuồng ngựa có để ba cái chum lớn, thứ mà ông chủ quán đã miêu tả cho cô biết. Chum được đánh dấu màu đỏ có chứa quần áo mùa đông dày dặn, được may thật rộng và dài. Trong chum màu vàng là quần áo cỡ trung, trong chiếc xanh lục là quần áo cỡ nhỏ. Bây giờ cô mở những cái chum đó, lôi ra những gì cô muốn dùng làm lớp mặc trang phục thứ ba. Tất cả đều là sản phẩm của người Doi: Áo khoác và quần bằng da độn lông cừu, một áo chên độn lông ngỗng, một mặt nạ len đan tay, một cặp kính đi tuyết.

Phần che trên đầu là một chiếc khăn Burnus, cho hai bàn tay là đôi găng độn lông cừu của chính cô. Bên thắt lưng treo Tia Chớp và một cây rìu hai lưỡi, một lưỡi chuyên để xử lý băng. Cuối cùng, cô khoác lên một lần áo choàng đệm lông. Alanna đưa ánh mắt lướt qua giá đựng giày đi tuyết, chọn đôi nhỏ nhất và buộc nó vào bên ủng của cô. “Hy vọng mình vẫn còn nhớ là người ta sử dụng những thứ này ra sao!”

Cô đứng dậy và kiểm tra một lần cuối. Cô có quên một thứ gì có thể giúp cho cô? Một món trang phục hay một món đồ phụ trợ?

Nếu có quên chẳng nữa, thì hiện thời cô cũng chả nhớ ra. Thận trọng, cô gọi phép lực, gửi nó vào quần áo đang mặc trên người và

khóa thứ hơi ấm của khu chuồng ngựa vào từng góc ngách giữa các lớp phục trang. Để chắc chắn hơn, cô kết thúc toàn bộ công đoạn chuẩn bị bằng một nghi lễ “Cứ như vậy mãi!” Sức nóng bây giờ phủ lên cô như một tấm chăn. Cô lấy hơi thật sâu, mở cánh cửa chuồng ngựa một khe nhỏ và bước ra ngoài. Trước khi khép cửa lại, cô gửi một câu thần chú nho nhỏ về phía cậu chăn ngựa đang ngủ, để năm phút nữa cậu ta có thể tỉnh dậy và cài chặt cửa.

Trong sự chờ che của lớp tường cao bao quanh nhà trọ, những ụ tuyết trong sân chỉ cao đến ngang bắp chân cô. Vừa lần tìm cánh cổng và mở nó ra, Alanna vừa gồng mình đón chờ đợt gió không bị che chắn đầu tiên. Nó suýt quật được cô gục xuống. Nữ hiệp sĩ trăn mình chống đỡ, đi qua cổng và đóng cổng lại.

Gió siết đến mức cô hầu như không thở được. Cái lạnh như đâm kim vào ngực, cô bắt đầu run. Giá rét, có tiếng nói trong cô than vãn. Mình căm thù giá rét!

Alanna ép một bàn chân lên phía trước. Mình đã có thời có những sáng kiến tốt hơn. Cô gắng sức không nghĩ đến băng và gió. Mặt khác - làm sao Liam lại dám dạy bảo cho mình là cần phải làm những gì? Cuộc đời mình đã suôn sẻ xuất sắc trước khi gặp anh ấy. Cô vất vả nhấc chân kia lên, rồi đặt nó xuống đất. Đó là bước thứ hai. Trông như thể chưa tiến lên được centimet nào. Bây giờ thì mình nhớ rồi - làm sao mình biết rằng đi như thế này là đúng hướng? Chắc là “ông quản gia” của ngài Chitral sẽ xuất hiện và vừa lịch sự cúi chào vừa chỉ hướng cho mình đến đường đèo... cô nhấc một chân lên, rồi hạ xuống, nhắm ngược hướng gió. Quá tam ba bận. Bằng một cách nào đó, cô tiến về phía trước. Cái người đang thống lĩnh hẻm núi này - cho dù đó có là ai - chắc sẽ làm khó cô hết sức. Bám vào suy nghĩ đó, Alanna nghiêng răng chiến đấu, húc thẳng đầu vào giữa cơn bão.

Kể từ khi rời bỏ thái ấp Trebond cách đây đã rất nhiều năm, nơi cô hầu như không cởi giày đi tuyết ra suốt mùa đông, đã hiếm khi Alanna dùng trở lại thứ giày này. Thế nên phải một lúc lâu sau, chân và đùi cô

mới nhớ lại cách đi với chúng: Những bước dài, nhấc hần giày lên cao khỏi mặt tuyết, sau đó mới đặt xuống. Cứ sáu hay bảy bước lại dừng lại để rũ cho sạch tuyết bám phía trên giày. Thật là một công việc nặng nhọc cho những cơ bắp ở đùi, giờ đây đã quen với chuyện cưỡi ngựa, nhưng Alanna hàm ơn vì sự vất vả đó. Cô hàm ơn tất cả những gì khiến cô bớt nghĩ đến cái lạnh. Kể cả phép lực của cô cũng không đủ sức ngăn hoàn toàn cái lạnh, và tới lúc này thì phép lực của cô đã cạn đi nhanh một cách nguy hiểm. Phải đất dưới chân bắt đầu dốc lên hay chỉ là cô tưởng tượng ra?

Không phải là tưởng tượng. Cô va phải một cột đá cao, đánh dấu điểm cuối của đáy thung lũng, bắt đầu đoạn đường dẫn lên đèo. Alanna đứng một lúc trong khoảng yếu gió của vách núi. Cô hoàn toàn kiệt sức và há mồm lấy hơi.

Trong một ngày lặng gió, mình chỉ cần cho đoạn vừa qua tròn năm phút. Mình lên đường đã bao lâu? Một tiếng chẳng? Cô đẩy mình ra khỏi chỗ nấp, lại lao vào gió.

Một cơn gió lốc bất ngờ quạt cô khuyu gối xuống. Alanna nghiêng chặt rằng, đứng dậy, đi tiếp, húc đầu vào một thân cây. Cô lão đảo rồi ngã ngửa ra trong tuyết. Sợ sẽ bị tuyết lấp nếu nằm đã quá lâu, cô lại nghiêng rằng chồm dậy, to mồm chửi rửa đôi giày đi tuyết thô xù. Miệng cô văng ra những câu mà cô hoàn toàn không biết là mình còn nhớ. Cuối cùng cô nảy ra một sáng kiến. Cô tóm lấy một cành cây, dùng rìu chặt nó tạo thành một cây gậy chống. Miache thuở trước không phải vất vả với những thứ này mà vẫn xoay được viên kim cương, cô cáu kỉnh nghĩ khi vất vả lắc cho tuyết văng khỏi giày rồi dậm chân bước tiếp. Cô ấy đã ăn trộm! Alanna dùng gậy kiểm tra mảnh đất trước mặt trước khi đặt chân xuống, luôn luôn ngược chiều gió. Mình sẽ không ăn cắp, mình tin như thế. Mình sẽ áy náy lương tâm. Giá mà kẻ sở hữu nó là một tay ăn thịt người hay một con rồng - thứ mà mình có thể chiến đấu!

Cô thấy đỡ hơn một chút khi vừa hát vừa nghiêng răng nhích từng chút về phía trước. Đầu tiên cô hát những bài học được từ những tu sĩ dòng Mithran hồi trong cung điện. Khi hát hết, cô xoay sang với những bài ca của lính tráng, rồi của dân kẻ trộm và cuối cùng là của các anh chàng chăn ngựa. Sau khi hát được một nửa bài ca “Gã kẻ trộm không mệt mỏi”, bài hát đã suýt đẩy chú Coram vào cảnh khó khăn ở Berat, Alanna bị tắc tiếng. Cô dừng lại một chút. Không biết cô đã đi được bao xa?

Chiếc đồng hồ bên trong cơ thể cho cô biết, cô đã đi được gần hai tiếng đồng hồ. Vậy là phải vài tiếng nữa trời mới sáng. Ông chủ nhà trọ có nói, từ cửa nhà ông cho tới đỉnh đèo là một quãng đường bộ chừng hai tiếng đồng hồ không ngơi nghỉ. Nhưng với thời tiết thế này thì rất có thể cô phải dành cho nó cả một ngày trời, Alanna hiểu rõ.

Liệu mình có cảm nhận được viên kim cương không? Cô thúc tâm trí đi tìm phép lực của mình và kinh hãi giật mình. Trong khi cô tập trung vào chuyện tiến về phía trước, phép lực đã gắng giữ cho cô ấm và phải làm việc quá sức. Nó hạ xuống một mức thấp đến nguy hiểm, chỉ còn cháy chập chờn và đang thiêu đốt những giọt sức cuối cùng trong trận chiến với băng giá giết chóc. Alanna không thể quay trở lại nữa rồi - phép lực của cô sẽ cạn trước khi đến được thân cây kia, đừng nói là đến thung lũng. Alanna đi tiếp. Tự chế nhạo mình, cô nghĩ rằng thật ra không thể giận được Liam lấy một phút về việc anh đã nghiêm cấm cô tham gia bữa tiệc leo núi này.

Nhưng cô là một phụ nữ đã trưởng thành. Con người duy nhất có thể quyết định, cô cần phải làm gì và không làm gì, chính là bản thân cô.

Đó là hậu quả mà cô phải gánh chịu cho việc mất bình tĩnh. Thật đáng đời mình, cô tự nhủ. Cô thận trọng điểm lại những khu vực mà pháp thuật hâm nóng đã che chở cho cô trong thời gian qua, hạn chế dần dần, cho tới khi nó chỉ còn che cho tay, chân và mặt. Cô gắng lời đi

cái lạnh đang thâm độc đâm kim vào tất cả các phần cơ thể khác, và lại cắn răng húc đầu vào gió mà dẫn tới.

Khi gió ngừng thổi thì nữ hiệp sĩ phải cần tới năm phút mới nhận ra. Cô đứng lại, ngẩng đầu lên. Cơn bão chỉ còn là hăng hà sa số bông tuyết trôi lững lờ. Cô đẩy cặp kính bảo vệ mắt lên trên và xoay người, muốn xem những dấu vết cô để lại. Chúng nằm sau cô, dài tít tắp, duỗi thẳng băng đến mức ma quái. Một hơi lạnh không phải của mùa đông bò dọc sống lưng cô, vuốt lên trên. Lẽ ra vết chân của cô trong tuyết phải chạy theo hình chữ chi mới đúng chứ, nhưng trông chúng như thể đã được người ta dùng thước mà kẻ nên. “Mình không biết, liệu bây giờ ngừng gió có phải là chuyện tốt hay không?”, cô lẩm bẩm. “Cho tới nay thì ít nhất mình cũng còn biết phải đi hướng nào.” Sau khi ngoảnh lại nhìn vết chân của mình lần thứ hai, Alanna nhún vai và tiếp tục đi. Bây giờ, khi ngọn lửa phép lực trong cô mỗi lúc một nhỏ lại và nhỏ hơn, điều quan trọng hơn tất cả là cô phải luôn vận động. Cứ đi được vài bước cô lại nhìn ra sau, kiểm tra để chắc chắn là mình còn giữ đúng hướng. Con đèo mở ra trước mặt cô, viền hai bên bởi những bức tường trắng muốt và trơn láng. Đám chăn mây trên trời bị rách ra một khe, để lộ một mặt trăng non mỏng manh nhợt nhạt. Một đêm quá yên lặng; chỉ có tiếng tuyết trượt và tiếng nổ lắc rắc của các triền đá.

Đột ngột trong cô vỡ òa một giọng nói, cho dù có khác nhưng cũng khủng khiếp y hệt giọng của Đức Mẹ Tối Cao. Đó là tiếng núi sập và tiếng gầm rú của hàng ngàn con suối con sông. Cô bất giác ngã quỵ xuống và áp chặt hai tay lên tai, nhưng không có tác dụng gì.

Vậy là người đã lên đến tận đây. Đi khá chậm đó.

Alanna không có câu trả lời.

Hãy nhìn sang trái.

Cô vâng lời. Một dải ánh sáng phủ trên vách đường đèo, phủ trên những tảng đá gãy đổ chống lên nhau và những con hồ nhỏ làm bằng tuyết và băng. Thứ người tìm kiếm năm cuối con đường này - ta cũng vậy.

Giọng nói đó - chắc phải là giọng của thực thể mà bà Mi-chi gọi là “cụ tổ Chitral” - đột ngột câm bặt. Một hồi, Alanna chờ dần lắng nghe, rồi cô sức nhớ ra mối hiểm họa ẩn chứa trong cái lạnh; vậy là cô lại nhòe dậy, lấy hơi thật sâu và xoay lưng lại với con đường bằng phẳng đang mờ mịt phía trước. Cô tăng pháp thuật bảo vệ tay và chân, lấy nó ra khỏi khu vực mặt. Cô cân nhắc, không biết nó còn đủ cho bao lâu nữa. Cô đã rất mệt rồi. Chỉ một thoáng thiếp đi...

Nữ hiệp sĩ rung lắc bạo liệt để đuổi tấm màn phù phép của cái lạnh, và đi về hướng triền núi. Cô chỉ dừng lại để cởi đôi giày đi tuyết, đeo nó lên lưng. Giờ thì cơn thịnh nộ trong cô lại bùng lên - lần này không phải là giận dữ Liam, mà là Chitral. “Ra tôi phải làm trò giải trí cho ông”, cô thét lớn khi trèo lên vách núi. “Ở chỗ của tôi, người trọng danh dự là người giết nạn nhân ngay lập tức, chứ không phải người trước đó còn trêu đùa nó một hồi.”

Không có câu trả lời. Mà cô cũng không muốn nghe câu trả lời. Cô chỉ cần sức nóng của cơn thịnh nộ. Khi một bàn chân cô thọc qua lớp tuyết đóng băng, và bị kẹt giữa hai tảng đá, cô buông ra một tiếng thét lớn, rồi sử dụng lưỡi rìu đặc biệt, thận trọng phá băng để xuống đến nền đất chắc bên dưới. Cái chân cô rung lên khi cô chuyển trọng lượng lên nó, nhưng không khuỵu xuống.

“Ông đã vui chưa, Chitral?” Không có câu trả lời. Cô trèo tiếp.

Thêm vài bước chân, đầu gây trượt trên một vệt băng ngầm, cô ngã đập gối và cấn rách môi dưới. Cô vốc lên một vốc tuyết, ép lên trên mặt nạ, tại vị trí bờ môi đang chảy máu. Cả vết thương này cũng được cô đổ tội cho Chitral, thế rồi cô lại đứng lên và đi tiếp. Việc cô bị thương liên tiếp như thế rõ ràng là do sức tập trung của cô đã mờ nhòa vì mệt mỏi và mất bình tĩnh. Thứ tốt nhất bây giờ là dừng lại và nghỉ lấy một nửa tiếng đồng hồ, nhưng cô không dám. Thay vào đó, thêm một lần nữa cô bắt đầu bài hát “Người ăn mày không mệt mỏi”. Khi hát hết và đã sang được nửa bài “Người tình mới của nhà vua” thì cô lao đảo lao vào một cái hang.

Phép lực của cô chấp chơi, tắt đi, chỉ để lại một vệt than nhỏ xíu. Cô đã dùng cạn kiệt.

Con đường về nhà sẽ rất thú vị đây, Alanna tự nhủ khi nhìn quanh. Đằng sau khoảng hang nho nhỏ phía ngoài là một đoạn hang lớn hơn. Giờ cô đi vào đó. Khoảng hang rộng rãi với những bức vách tỏa ra một thứ ánh sáng màu vàng, đục lờ đến ma quái, cũng là nơi kết thúc vệt sáng của Chitral. Ở phía bên kia của khoảng hang là một con đường hầm.

“Nào, Chitral!”, cô thét lên khi giật mặt nạ xuống. “Tôi đây!”

Thế thì chuẩn bị chiến đấu đi, câu trả lời vang lên, âm thanh rùng rú khởi thủy thúc vào xương tủy cô. Người đòi một thứ để chiến đấu, người sẽ có.

Không khí trong hang tuy lạnh, nhưng không đến nỗi giá băng. Cô cởi những lớp quần áo ấm bên ngoài lớp băng len và chất chúng thành một đống trên nền hang. Vừa làm, cô vừa kiểm tra thật cẩn thận tình trạng cơ thể mình. Kết quả chẳng mấy vui. Cô chưa bao giờ lao đầu vào chiến đấu trong tình trạng tồi tệ như bây giờ.

Chả thay đổi được gì hết, cô nghĩ khi rút Tia Chớp ra khỏi bao và vung vẩy thả lỏng hai cánh tay. Lần sau mình có đi săn lùng một vật gì, hy vọng nó sẽ nằm trong một góc bụi bặm, nơi không ai nhìn thấy và không ai khó chịu khi mình lấy nó. Thứ ở đây là do tự mình chuốc vào thân.

Có cái gì lao vọt qua con đường hầm, tiến về phía cô. Alanna bước ra giữa hang, vào tư thế.

Khi thứ đó bước vào quầng sáng, ngay lập tức cô biết đó chính là Chitral. Cô không hiểu tại sao cô biết, nhưng cô không mấy may nghi ngờ. Chitral đến trong dạng một con khỉ núi khổng lồ, loài khỉ chỉ sống ở vùng Mái Nhà Thế Giới. Người ta hiếm khi nhìn thấy chúng, bởi chúng rất nhút nhát. Và chúng cũng chẳng bao giờ cầm trong tay một cây kiếm ngắn như con khỉ này. Lưỡi kiếm được làm bằng một thứ kim loại màu đen và trông có vẻ đơn giản. Nhưng chắc chắn nó

hữu dụng cho mục đích tạo nên nó, Alanna tin chắc như vậy. Ánh mắt mà con thú ném về cô từ hai con mắt nằm thật sâu để lộ rõ vẻ thông minh cao ngất. Ôi lạy các bậc thần linh, cô nghĩ thầm khi con khỉ vào tư thế chiến đấu. Giờ thì tôi sẽ được một bài học nhớ đời.

Ông ta - hay nó - lấy đà, chém tới và ép cô lùi về. Cô chuyển động thận trọng, với những cơ bắp ban đầu còn có phần trì trệ. Nó lại chém tới; nhưng cô gạt được và cũng xia kiếm lại, khiến con khỉ phải nhảy một bước sang bên. Bây giờ không phải lúc chú trọng đến vẻ sang trọng và khéo léo như ví dụ trong cuộc chiến với công tước Gareth. Điều quan trọng bây giờ là sống sót. Ít nhất thì ý thức về cuộc chiến cũng tạm thời tắt đi cơn run rẩy vì kiệt lực. Con khỉ nhào về phía cô và chém cây kiếm ngắn từ trên xuống, tư thế như chém bằng rìu.

Giờ thì cô được lợi từ những giờ tập dài đằng đằng với Liam. Cô tự động chuồn xuống tránh, khéo léo né sang bên, xoay vút đi, luôn giữ mình ngoài tầm với của con khỉ - chỉ cần một cú vả duy nhất cũng mang lại hiểm họa y hệt như cây kiếm ngắn. Giờ đây, cô dùng Tia Chớp ép đối phương né trọng mình. Lưỡi kiếm của cô lượn ngoằn ngoèo, đi những đường ngoắt ngoéo, rồi nhanh như chớp đâm tới, để lại trên da khỉ những vết máu nhỏ.

Khi bên chân bị thương vì cú ngã lúc cô leo núi bất thành linh khuy xuống, lưỡi kiếm của con khỉ chém trúng vào cô. Một đường xé qua cả len lẫn lụa, từ cổ xuống đến rốn, để lại một vết cắt rớm máu, cho dù không thật sâu. Alanna lão đảo, đâm kiếm thẳng về phía trước rồi chém ngang cổ đối phương. Con khỉ gầm lên, bàn tay không cầm vũ khí lao vọt xuống, đập trúng khuỷu tay cô. Alanna ngã sập về phía trước, găng cuộn tròn né đường tấn công. Trong khi ngã, cô buông Tia Chớp ra vì cánh tay cô đã mất cảm giác. Cô đứng dậy, lão đảo lùi về, nhưng lúc đó con khỉ đã nhặt cây kiếm của cô từ dưới đất lên và xăm soi những đốm lửa màu xám bập bùng cháy bên dưới lớp da bằng thép bên ngoài. Cái này nhà người làm khéo đây. Cô không dám chống đỡ cơn đau do giọng nói của nó thúc lên trong đầu mình, bởi cô sợ sẽ bị

giết trong khi giờ hai tay bịt tai. Cô tự hỏi, làm sao con khi biết rằng Tia Chớp vốn được làm từ hai cây kiếm, được cô dùng phép thuật kết hợp lại để tạo nên một lưỡi kiếm nguyên vẹn. Giờ con khi ném cây kiếm của cô ra vách hang phía sau. Chắc chắn người chỉ làm điều đó, vì muốn có một cây kiếm hoàn toàn theo lệnh người. Chứ không phải bởi người thích phép thuật ẩn bên trong.

Những gì con khi nói thật ra không đúng hẳn, nhưng nó không cho cô cơ hội hả lời và lại bắt đầu tấn công.

Alanna không còn thời gian để suy nghĩ liệu cô có đủ sức cho cuộc chiến này. Cô khom xuống và né đòn. Khi con khi để lộ một khoảng hở, cô áp dụng một trong những cú đá bay mà Liam đã dạy, và đá trúng vào vai nó khiến nó gầm lên. Ngay khi nó lấy đà hông đập cô nát bét ra, Alanna lại nhanh lẹ né sang bên và đi bao quanh đối thủ. Sau đó, khi thoáng thấy một cơ hội khác, cô lại tung mình lên không trung và đá trúng cũng vào bên vai đó. Chính là cánh tay cầm kiếm. Từ đó cô chỉ tập trung vào nó mà thôi, gắng tránh không lại quá gần đối phương. Ở lần thứ tư cô nhắm xuống thấp hơn, nhắm cái cơ cánh tay mà con khi đã chặt vào khiến cô phải buông rơi Tia Chớp. Cây kiếm bằng sắt xoắn xoảng rơi xuống, Alanna nhào về phía nó.

Hai tay cô cầm chặt cán kiếm. Một cảm giác đau bản xuyên qua hai bàn tay và hai cánh tay, khiến tất cả các cơ bắp trên người cô co cứng lại. Alanna buông ra một tiếng thét lạnh lốt. Chưa bao giờ cô thấy đau đến thế. Nhưng cô không buông kiếm - mà cũng hoàn toàn không thể buông được - cong lưng cuộn người, chĩa kiếm về phía con khi đang tiến đến.

Nước mắt chảy giàn giụa vì đau. Cô thét lớn. “Đứng lại! Tôi không muốn giết ông! Cứ giữ lấy viên kim cương!”

Con khi dừng lại, cách mũi kiếm chỉ khoảng một bàn chân, và nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Alanna có thể cam đoan rằng nó đang mỉm cười, nhưng chắc đây là chuyện không thể xảy ra. Nó chìa tay về phía cô và cầm lấy cây kiếm. Hai bàn tay cô đầy máu.

Người là một bé con kỳ quặc. Lần này giọng nói của nó không làm cô đau như lúc trước. Kỳ thật. Có vẻ như nó đang nghĩ lại, có vẻ như nó không còn muốn lấy mạng cô. Tại sao?

Nó không giải thích. Thay vào đó, giọng nói chỉ vang trong đầu cô tiếp tục cất lên: Ta đoán rằng, người không biết tại sao người không thể làm một việc gì khác là đi tìm viên kim cương này. Alanna đặt hai bàn tay lên ngực mình. Cô quá mệt, không đủ sức đứng dậy. “Để vinh danh Tortall.” Cổ họng cô còn đau rát sau la hét. “Đất nước nào cũng có thể được lợi một khi có viên kim cương đó. Và kể cả hiệp sĩ mang nó về cũng được hưởng vinh dự lớn lao. Nhưng nó là của ông. Nếu bây giờ nghĩ lại, tôi không hiểu tại sao những người hùng nổi danh thuở trước lại có thể lấy cắp được viên kim cương, qua mặt những người canh chừng. Chẳng phải vì họ cao quý như các câu chuyện kể lại. Nếu nhìn cho kỹ thì đó chỉ là trò ăn cắp.”

Con khi lắc đầu, lộ vẻ vui thích rõ rệt. Với bàn tay trước đó còn trống không, nó chìa sang cô một viên ngọc lớn, được mài rất tinh xảo. Khi Alanna trân trân nhìn viên ngọc, con khi đặt nó lên ngực cô.

Ta biết làm gì với một viên kim cương? Bóng dáng con khi mờ dần.

“Phải ông là một trong các vị thần?”, cô hỏi trong khi đường nét của hình dáng con khi bắt đầu loãng ra. Đột ngột có biết bao nhiêu việc cô muốn biết.

Không. Ta có mặt từ trước đó. Các thần linh của người là con cháu của ta và bạn ta.

Alanna hầu như không nhìn thấy con khi nữa; không khí xung quanh lạnh hẳn. Cô dồn sức gượng dậy. “Ông là ai?”

Ta là mảnh đất này, là dãy núi này. Ta là một vị thần nguyên thủy, có thể nói như vậy. Giờ thì cả giọng vị thần cũng chậm chậm xa dần.

“Làm sao ngài có được viên kim cương này?” Cô vất vả mặc lại quần áo ngoài. Vất vả lờ đi cảm giác đau trong hai bàn tay, viên kim cương được cô đút vào một túi áo.

Thỉnh thoảng nó lại tìm đường về với ta. Không thường xuyên, nhưng thỉnh thoảng. Ta đã tạo ra nó và ta giữ nó, bởi ta thích có kẻ chuyện trò. Chuyển viếng thăm của người sẽ còn giải trí cho ta nhiều trăm năm nữa, theo lịch của các người. Loài người các người là những thực thể phù du nhưng thú vị.

Khi mặc xong quần áo thì Alanna không còn cảm nhận thấy vị thần nữa. Nhưng có lẽ như vậy mà tốt. Cô không rõ liệu cô có ưa thích cái suy nghĩ làm “vật giải trí” cho một ai đó - cho dù đó là một vị thần nguyên thủy.

Alanna tìm được đường ra cửa hang, bám chặt lấy rìa đá mà nhìn ra ngoài. Trời đã sáng, nhưng cô không còn sức quay trở lại nhà trọ.

“Ông ấy đưa cho mình viên kim cương cũng phải thôi”, cô lẩm bẩm, thả người ngồi xuống đất “Đằng nào thì mình cũng bỏ mạng ở đây.” Lẽ ra suy nghĩ này phải khiến cô kinh hãi, vậy mà không. Hai mí mắt trĩu nặng, cô hầu như không cảm nhận thấy cái lạnh xung quanh. Alanna phủ một phần áo choàng lên mặt và ngủ thiếp đi.

Cô ấm - ở khắp mọi góc ngách, chứ không phải chỉ từng khu vực. Có mùi thuốc lá và mùi vải trải giường sạch sẽ. Mình đã ngất đi bao lâu rồi? Cô cân nhắc và ép mình mở mắt ra.

“Không một lần nào nữa.” Giọng cô nghe khàn đặc trong tai cô. “Tôi không muốn qua một mùa đông nào nữa trong cái lạnh này.” Hai mắt giàn giụa ướt khi cô gắng nhìn quanh.

“Thiếu chút nữa thì em biến anh thành thằng ngu.” Tiếng vọng trầm trầm đó là giọng Liam. “Nhìn những gì em làm ngoài đó, người ta nghĩ là em rất muốn chết cóng.”

Cô thở dài. “Em xin lỗi”, cô thì thầm. Dần dần, hình dáng anh hiện lên rõ ràng hơn. Cô không ngạc nhiên khi thấy mắt anh xanh màu ngọc lục bảo.

“Em xin lỗi ấy hả?” Giọng anh hầu như thất thanh khi hỏi.

“Em xin lỗi, em phải đi ra ngoài cơn bão tuyết đó. Em không có lựa chọn nào khác - anh còn nhớ không?”

“Em để con mèo bị Chúa Trời ruồng bỏ của em phù phép anh.”

Khi gắng ngồi dậy, Alanna co rúm lại. Hai bàn tay quăn băng dày cộp giật nhói lên dưới sức nặng của cô. “Cánh Tay Sắt, thôi đi anh! Chả lẽ chưa bao giờ anh hành động theo ý mình?”

“Đó là chuyện khác.”

“Ngớ ngẩn, không hề là chuyện khác! Những người như chúng ta phải hiểu rõ, bao giờ thì cần phải bỏ qua những quy định. Giờ đã tới lúc và những gì em làm là đúng. Em rất tiếc đã làm anh cảm thấy bị xúc phạm. Chitral không cho em sự lựa chọn khác.”

Liam đi ra ngoài, không nhìn cô.

Vài phút sau, Thayet vào phòng với một bình đựng rượu táo nóng rẫy, đi theo cô là một người hầu gái với khay thức ăn. Dạ dày Alanna nhao lên chào đón. Thayet nói khi nhìn thấy những vệt nước mắt trên mặt Alanna: “Rồi Rồi Liam sẽ bình tĩnh trở lại thôi.” Cô đổ đầy một ca rượu táo và giúp Alanna uống. “Anh ấy sợ muốn chết vì bạn - như tất cả bọn tôi.”

“Viên kim cương!” Alanna không muốn nói chuyện về Liam. “Nó ở đâu?”

“Dưới gối. Bạn có cầm thìa được không?”

Alanna thoáng nhìn món cháo yến mạch trộn hoa quả khô và váng sữa. “Để tôi tự cầm, dù có chết.”

Nhưng cô không làm nổi. Thayet lờ đi lời phản đối của Alanna và bón cho cô ăn. “Bạn đã ngủ gần một tuần lễ”, công chúa nói trong khi xúc cháo vào miệng bệnh nhân. “Khi chúng tôi tỉnh dậy thì bão đã ngưng. Có phải nó ngưng trong lúc bạn ở ngoài đó?” Alanna gật đầu. Thayet nói tiếp: “Sau đó toàn khu vực rung như trong một cơn động đất nhỏ. Lúc trời mờ sáng. Ngay sau đó con đường đèo được thời tiết mở ra. Mình tin rằng, ông chủ quán trọ và một số khách trọ đã ngay lập tức chạy đến ngôi đền. Bạn còn nhớ những người Doi sống ở đây không? Họ đi tìm và đưa bạn về trên một con ngựa Pony. Họ nói, họ

tìm thấy bạn trước một cái hang gần đỉnh đèo. Tình trạng của bạn lúc đó tệ lắm.”

“Tôi có thể nói chuyện với họ không? Và cảm ơn họ?”

Thayet lắc đầu. “Họ đi rồi - họ lên đường khi thấy bạn đã dần khá lại. Buri nói, họ không thích nghe lời cảm ơn.”

“Những ông - những ông thầy thuốc có nói tình trạng tôi thế nào không?”

Thayet đặt thìa sang bên.

“Bạn sẽ giữ lại một vết thương giữa ngực, chạy từ cổ xuống dạ dày. Hai bàn tay sẽ lành lại thôi. Họ nói rằng, ngay khi bạn tỉnh dậy và dùng thêm phép lực của mình để chữa bệnh thì bạn sẽ nhanh khỏe lại.” Bây giờ, khi được nhắc nhở, Alanna lập tức đi tìm phép thuật của mình. Nó đây rồi. Qua giấc ngủ dài, phép lực của cô đã lại mạnh như trước. Thayet bắt đầu dọn dẹp.

“Ông thầy thuốc người Doi nói rằng, từ giờ trở đi bạn sẽ luôn biết trước mỗi khi trời nổi bão.”

“Đám lính già cùng những vết thương của họ là phong vũ biểu báo mưa”, Alanna trích dẫn. Đó là một câu ngạn ngữ cổ. “Mình cũng phải trả một cái giá nào đó chứ.”

“Có đáng không?”

“Không biết.” Alanna rút từ dưới gối ra viên kim cương, nhìn ngắm. Nó nằm vừa khít trong lòng bàn tay cô. “Thayet? Bạn muốn có nó không? Cho Sarain? Mình thấy hiện thời các bạn cần nó hơn là Tortall.” Alanna đưa viên kim cương sang cho công chúa, nhưng cô gái lùi về, nét mặt thoát thành kỳ lạ. Trong khi Thayet nhìn nó trân trân, viên kim cương bắt đầu tỏa sáng từ phía trong. Cuối cùng, công chúa gạt tay Alanna. “Không phụ nữ nào có thể ngồi lên ngai vàng của Sarain”, cô khẽ giải thích. “Sách Thủy Tinh ngăn cấm điều đó. Từ lúc còn bé chúng tôi đã nghe kể về các đất nước khác, không thông thái khôn ngoan như chúng tôi, đã bị hủy hoại vì để cho phụ nữ cầm

quyền. Các bộ lạc Hau Ma, Churi và Radeh có thủ lĩnh là phụ nữ, nhưng họ là người K'mir, mà ai cũng biết K'mir là dân mọi rợ.”

“Người Tortall không giống như người K'mir, nhưng họ không tệ lắm đâu”, Alanna nói.

Nét cay đắng trong giọng nói của Thayet làm người nghe đau đớn.

“Cả đời mình cho tới nay, tôi là kẻ vô tích sự; tôi là đứa con gái lẽ ra phải là một đứa con trai và kẻ thừa kế. Cha tôi cư xử tốt với tôi, ít nhất là theo cách của ông. Ngoại hình của tôi giống ông.” Vừa nói Thayet vừa giơ tay chùi đầu mũi hơi khoằm. “Nhưng việc tôi không phải là con trai thì ông không bao giờ quên. Ông ra lệnh cho các con gái của Đức Mẹ và các thầy tu dòng Mithran sáng nào khi cầu kinh ban mai cũng phải xin thần linh ban cho ông một jin Wilima.”

Alanna nuốt khan. Làm sao Tướng Quân có thể làm nhục con gái ông đến thế, nếu ông yêu cô ấy? “Khủng khiếp quá, Thayet.”

Công chúa không nghe thấy cô nói. “Tôi muốn kể cho bạn nghe điều này, nữ hiệp sĩ. Ở vùng Tortall bạn đã nói dối về giới tính của mình nhiều năm trời. Nhưng khi sự thật lộ ra thì bạn vẫn được giữ biển hiệp sĩ. Chúng tôi được nghe kể về bạn trong triều đình của cha tôi. Rất nhiều người ở đó kết luận rằng người ta phải thiêu sống bạn, có một nhóm thậm chí đòi tử hình bằng tra tấn.” Thayet đặt chiếc khay xuống bên cửa. “Đối với tôi, Tortall nghe giống như thiên đường. Chắc hẳn nơi đó đẹp hơn trong cung điện của cha tôi hoặc trong các trường tu. Và tốt hơn tất cả những gì đang chờ tôi nếu bây giờ tôi quay lại Sarain.”

“Bạn không cần kể cho tôi nghe tất cả những điều đó.” Alanna nói và lại nghiêng tay cho viên kim cương trôi xuống dưới gối. “Chỉ cần đơn giản nói không là đủ.”

Gương mặt công chúa thời gian qua cứng và xa cách, giờ sáng trở lại. “Chỉ đơn giản nói không ư?”, cô vui thích nhắc lại. “Alanna, đã có bao giờ bạn nhận thấy, bạn có những khuôn mặt rất cao về lòng tự trọng và danh dự? Đối với bạn thì nghĩa vụ và trách nhiệm là hết sức

quan trọng và nghiêm chỉnh. Một khi bạn có cảm giác tôi xoay lưng lại với Sarain, chỉ vì thịnh nộ hay vì một cơn thay đổi tính khí bất thường, chắc chắn bạn sẽ không còn tôn trọng tôi một chút nào.” Công chúa đặt tay lên vai nữ hiệp sĩ và nói tiếp: “Trước khi tôi gặp bạn, tôi cứ tưởng phụ nữ thuộc giai tầng mình là những kẻ hoàn toàn vô tích sự. Chỉ dân thường mới gửi con cái đến học dòng Shang - các gia đình quý tộc thà xích con gái trong phòng hơn là cho phép một cuộc sống như thế. Người K’mir không có giai tầng quý tộc, chỉ có những người thật sự xứng đáng với danh hiệu. Nhưng bạn và tôi, ta xuất thân từ những giai tầng cao và chỉ có giá trị như đồ trang điểm, ngoài ra không là gì cả. Mặc dầu vậy, bạn không phải là người vô tích sự. Tuyệt đối không.”

Alanna thấy máu dồn lên mặt mình. “Thayet, bạn đang khen tôi quá lời. Đối với tôi, làm loạn còn đơn giản hơn là chấp nhận và thay đổi bản thân mình. Tại sao tôi không vào trường tu viện và tìm cách chứng minh ở đó rằng phụ nữ có khả năng làm nhiều thứ hơn, chứ không chỉ là đồ trang sức?”

Thayet nhìn cô, vẻ hoài nghi. “Điều mình muốn nói là: Mình đang rất vui và đang chờ cơ hội thay đổi cuộc đời mình. Tortall có thể mang lại cơ hội đó, bởi ở đó mình chả có danh tiếng mà cũng không có giai tầng.” Cô ngồi xuống giường. “Mình muốn mở một trường học cho trẻ em của những giai cấp thấp kém. Chừng nào bán hết đồ nữ trang, mình sẽ có tiền cho chuyện đó.”

Vốn đang ôm ấp những kế hoạch hoàn toàn khác cho Thayet, Alanna vội vàng gạt đi: “Nếu ta tới đó, tôi sẽ không để cho số phận muốn đẩy bạn đến đâu thì đẩy. Bạn sẽ là khách của tôi, và khách của Thom cũng như Myles. Chuyện mở trường là một sáng kiến rất hay, nhưng ta có rất nhiều cách làm chuyện đó.”

Thayet nhún vai. “Chán mình thật! Mình bắt đầu nói là không biết ngưng lại nữa, trong khi bạn vừa mới tỉnh dậy.” Cô cương quyết chèn

lại chần cho Alanna. “Thử ngủ một giấc nữa đi.” Rồi cô cầm khay đi ra.

Alanna hoàn toàn không muốn ngủ chút nào. Chuyện đó cô đã làm suốt một tuần qua. Nữ hiệp sĩ vất vả gặt chần sang bên và đứng dậy. Bám chặt vào cọc giường, cô thầm làm một cuộc tổng kiểm tra: một cổ chân bị trẹo - không thành vấn đề. Rất nhiều những vết bầm tím và sưng - làm dáng cô cứng nhắc, nhưng không đau nữa. Một vết rách trên ngực và một bờ môi dưới bị cắn nát tả tơi - đã hàn miệng rồi. Hai con mắt luôn chảy nước - nhưng nhìn được. Hai bàn tay là thứ bây giờ cô chưa muốn nghĩ tới. Tổng kết lại: không đến nỗi quá tệ. Cô chọn một bộ quần áo dễ trùm qua đầu. Hiện cô chưa đủ sức cài nút và đóng khóa. Cô thọc chân vào đôi giày đi trong nhà và vụng về giơ lược chải tóc. Rồi cô thận trọng nhìn quanh, dè chừng những người tốt bụng có thể lại xua cô quay trở lại phòng, rồi trốn xuống dưới chuồng ngựa. Cậu bé chần ngựa hoảng hốt chạy biến đi khi nhìn thấy cô. Càng tốt. Trong đời một kỵ binh, ai cũng có lúc phải xin lỗi bạn mình, và Alanna không muốn có nhân chứng trong vụ này. Ánh Trăng thoát đầu làm bộ khó gằn khi cô chủ bước vào ngăn chuồng. Nhưng Alanna giờ cho nó một quả táo mà cô lấy từ phòng khách dưới nhà, vuốt ve nó, thầm thì những lời âu yếm và chẳng mấy chốc, Ánh Trăng đã lại húc đầu vào cô, ngửi khắp người cô. Rõ ràng con vật đang muốn kiểm tra vó sắt của Alanna, kiểm tra u vai và hông. Ngửi quá nhiều hơi thuốc mỡ thấm trong băng trên cơ thể Alanna, Ánh Trăng bất giác hắt xì hơi.

“Mong làm sao Liam cũng nhanh chóng tha thứ cho tao như mày”, Alanna thở dài. Khi ngẩng đầu lên, cô thấy anh bạn Mãi Trung Thành đang ngồi trên một thanh ngang. “Cả bạn cũng giận tôi phải không?”

Ta biết vì sao cô nàng bỏ đi. Ánh Trăng và những người khác đã lo cho cô nàng, con mèo nói. Ta ở trong chuồng ngựa này kể từ khi con Rồng thức dậy và thấy cô nàng biến mất. Bọn ngựa bình tĩnh hơn. Mà ngoài ra, chúng nó không ném đồ vật vào ta. Anh bạn trèo lên vai Alanna, quán tròn quanh cổ cô.

“Tội nghiệp Mãi Trung Thành. Anh ta ném đồ vật vào bạn thật ư?”

Chỉ những khi gã nhìn thấy ta.

Có tiếng ho. Chú Coram vừa chải lông xong cho con Đe Rèn. Giờ chú đứng tựa vào vách tường của Ánh Trăng và nhìn sang.

“Chú có định gầm lên với cháu không?”, Alanna nghi ngại.

“Lẽ ra chú phải làm như thế. Chú cứ tưởng đã dạy dỗ cháu đủ tử tế để biết kính trọng những cơn bão tuyết.”

“Cháu có làm đấy chứ. Nếu chú không dạy cháu cách ăn mặc để sống sót, thì bây giờ cháu đã không còn ở đây nữa.” Giá mà chú Coram nói cho cô biết, rằng cô đã hành động đúng! Thật quá sức chịu đựng, nếu bây giờ cô không những mất Liam mà còn mất luôn cả chú Coram.

“Chắc là cháu không muốn nói, vấn đề ở đây chỉ là chuyện ăn mặc và sử dụng giày đi tuyết”, người lính già nói, trong mắt đã lấp lóe tia chế nhạo.

“Không. Cháu đã sử dụng phép lực. Chú Coram, cháu không còn lựa chọn nào khác. Nếu cháu lên đường vào một ngày nắng ấm thì cụ tổ Chitral — tức là đấng canh chừng con đèo đó - cũng sẽ gửi đến một cơn bão khác. Nếu có một cách không mạo hiểm mà vẫn lấy được viên kim cương thì chắc cháu đã vui vẻ đi theo con đường đó rồi.” Cô kinh hãi nhận thấy nước mắt đã lại tuôn tràn trên má mình. “Làm ơn, đừng giận cháu nữa.”

Chú Coram bước sang và ôm lấy cô. “Thôi được rồi mà, đồ sư tử”, chú thì thầm và siết cô chặt hơn. “Chỉ có điều, thật là khó khăn cho chú khi đứng nhìn cháu trở thành người lớn và làm những chuyện lớn lao.” Chú dùng khăn tay lau nước mắt cho Alanna. “Mặc dù ta hoàn toàn không hiểu, tại sao ta lại ngạc nhiên tới như thế, vì cháu đã dọa chuyện này cả ngàn lần rồi.” Thế rồi chú đưa khăn tay đến bên mũi cô và nghiêm giọng ra lệnh. “Hỉ mũi đi!”, Alanna ngoan ngoãn vâng lời như thuở lên năm. “Thế là ngoan, con gái ạ.”

Buri, Thayet và chú Coram cùng đến ăn tối với Alanna. Kể từ khi ông thầy thuốc của nhà trọ đến thăm tay và thay băng mới cho Alanna, cô lại dùng được dao và nĩa. Chỉ riêng điều đó đã khiến cô vui vẻ hẳn. Việc phải để người khác bón thức ăn khiến cô mang cảm giác bất lực trầm trọng. Sau khi các cô hầu bàn đã dọn dẹp xong xuôi, họ nướng hạt dẻ trong lò sưởi và kể chuyện cho nhau nghe, cho tới khi tất cả cùng phải ngáp. Đúng khi Thayet đang dọn dẹp đồ xâu chuỗi hạt của cô thì Alanna cất tiếng: “Tôi rất muốn lên đường vào ngày kia, nếu các bạn đồng ý.”

“Chị điên rồi hả!”, Buri kêu lên. “Chị mới vừa tỉnh dậy xong. Chính chị nói rằng, một tuần lễ tới chị chỉ đủ sức cầm nĩa hay thìa thôi!”

Alanna nhún vai. “Đơn giản là chị thích lên đường. Chị sẽ làm được mà.” Khi va phải ánh mắt của chú Coram, cô thêm vào: “Ánh Trăng sẽ không ném cháu ngã xuống đâu.”

Thayet lắc đầu thở dài. “Chờ xem sức khỏe bạn ngày mai ra sao đã.”

Khi hai người đã đi, Buri ở lại. “Em chỉ muốn nói với chị rằng, đi cùng với chị là một vinh dự lớn cho em. Cho dù là đi đâu”, thiếu nữ rụt rè nói. “Em chỉ hy vọng, một ngày nọ chị sẽ kể cho em nghe chuyện gì đã xảy ra ở trên đó. Chắc phải rất khủng khiếp, cứ từ trạng thái của chị khi về đây mà suy ra.” Rồi thiếu nữ cười. “Ông chủ trọ không muốn nhận tiền, chị Thayet có kể cho chị nghe chưa? Cũng giống như tất cả các thầy thuốc, đám con trai dưới chuồng ngựa giành nhau chăm sóc ngựa của chúng mình, nhất là ngựa của chị. Các cô hầu bàn thì cắt chiếc khăn ăn mà chị đã dùng buổi trưa ra thành từng mảnh nhỏ, để ai cũng có một phần làm kỷ niệm.”

“Thật là điên rồ, Buri!”, Alanna phản đối.

“Hỏi họ mà xem”, Buri ranh mãnh nói. “Họ nói rằng, chị đã gạt tuyết sang bên và chạy thẳng lên trên đó, để chiến đấu với Vị Thần Mái Nhà, giành viên kim cương.”

“Chừng nào em lên đường và bắt đầu làm những chuyện lớn lao, rồi em cũng sẽ gặp cảnh này thôi”, Alanna đe dọa khi cô bé mở cửa ra. Buri nháy mắt với cô rồi bước ra ngoài. “Đúng là điên khùng!” Alanna nói với anh bạn Mãi Trung Thành.

Ba ngày qua nhà trọ này đầy ắp khách, anh bạn mèo uể oải trả lời. Ông chủ đã nâng giá. Ông ta đoán năm nay sẽ là một năm có doanh thu xuất sắc - hay đúng hơn là sẽ có nhiều năm xuất sắc. Tin đồn lan nhanh. Mãi Trung Thành ngáp rồi giấu mũi xuống dưới đuôi.

Alanna lăm bắm vài câu nữa về sự điên rồ của con người, gạt chân sang bên và đi xuống dưới. Bởi khi các bạn cô ra về thì trời đã khá khuya, nên dưới đây chỉ còn rất ít người, đa phần là những tay nghiện đã say nhè không biết đến trời đất. Ông chủ và một cô hầu đang dọn dẹp. Liam ngồi trong một chiếc ghế bành thật sâu trước lò sưởi, hai chân vắt lên nhau, nét mặt hăm hăm.

“Em cứ tưởng một chiến binh Shang sẽ không chấp nhận mà bực bội những chuyện nhỏ.” Alanna kéo một chiếc ghế đầu, ngồi đối diện Liam.

“Biến đi, công nương Alanna”, anh thở dài, cầm vại của anh lên và uống cạn. Ông chủ quán vội vã bước đến với một chiếc cốc cùng một chiếc bình mới và rót rượu táo nóng cho cả hai người, sau đó lại quay đi.

Ngạc nhiên và bị xúc phạm, Alanna cắn xuống môi. Khi đã lại kiểm soát được bản thân, cô nói bằng giọng khàn khàn: “Anh làm sao thế? Có phải anh bị xúc phạm vì em không nghe theo lời khuyên đàn ông của anh? Có phải anh nghĩ, em đã làm một việc mà anh không làm nổi? Có phải lòng kiêu hãnh của anh bị tổn thương?” Cô nhìn xuống hai bàn tay quần băng đang run bần. Anh ấy lúc nào cũng làm mình chao đảo, cô buồn bã nghĩ thầm.

Anh giơ bàn tay to khỏe của anh chạm vào cằm cô, xoay đầu cô lại để anh nhìn vào mắt cô. “Hãy thử tưởng tượng em ở vào hoàn cảnh anh.” Giọng anh khê khàng, nét mặt căng thẳng. “Anh ngồi ở đây mà

đoán mò xem liệu em có sống sót nổi, trong khi tất cả xung quanh âm âm kể về những người đã chết cồng. Ánh Trăng lồng lộn muốn húc bằng cửa chuồng. Đám con trai trông ngựa phải cho nó uống thuốc an thần. Còn Coram - anh không bao giờ trong đời còn muốn nhìn thấy một người uống say như anh ấy. Riêng Thayet và Buri thì sung sướng. Mà tại sao lại không? Bọn họ đã bị em phù phép. Y hệt như em đã phù phép anh.”

Ra đó là nguyên nhân, Alanna nhủ thầm. Mình biết anh ấy không ưa phép thuật. Mặc dù vậy mình vẫn cho phép Mãi Trung Thành hóa phép anh. Liam sẽ không bao giờ còn tin mình nữa - và chắc anh ấy làm như thế là đúng. Bởi nếu cần, mình cũng sẽ làm điều đó thêm một lần nữa. “Vậy là chuyện của bọn mình hết rồi?”, cô thì thầm.

Anh buông đầu cô ra. Nhìn anh không ngừng, cô chờ. “Anh không biết, mèo con.”

Khi nghe cách gọi triu mến đó, cô thấy lệ trào xuống mắt “Em thật sự rất tiếc. Em biết, bây giờ nói ra không được ích gì. Nếu anh tỉnh dậy lúc đó, chắc anh sẽ không để cho em đi.”

Liam gật đầu. Hai con mắt màu xanh ngọc lục bảo của anh nhạt xuống thành một màu xanh dương trộn xám, màu cô chưa bao giờ thấy. “Nhìn như thế ta chẳng còn làm được gì hơn, hay em nghĩ sao? Anh không thể cố, cảm giác của anh về phép thuật là như vậy. Mà em cũng không thể cố; em chỉ đơn giản sử dụng nó - mà em cũng cần làm thế. Khi người ta có một công cụ, người ta phải sử dụng nó.” Anh im lặng, rồi anh nuốt khan và thêm vào: “Chắc em đã nhìn thấy là anh đã cho người đưa đồ của anh sang phòng khác.”

“Ta vẫn có thể là bạn chứ?”

“Anh hứa với em như thế.” Anh không che giấu nỗi vẻ nhẹ nhõm trong giọng mình, và điều đó làm Alanna đau hơn tất cả những gì anh nói thành lời. Cô lui về, đi lên trên, để một lần nữa khóc tiễn đưa Liam Cánh Tay Sắt.

Hai ngày sau họ lại lên đường. Alanna không thể rũ bỏ được cảm giác là cô cần phải về nhà ngay, và cảm giác này cũng đã từ cô lan sang bạn bè. Hầu như toàn bộ nhân viên của nhà trọ để lộ vẻ tiếc nuối về việc họ ra đi, cho dù một số người - trong số đó có cả cậu bé chuồng ngựa - giờ tay che mắt như người Doi trông e lệ và kính trọng khi họ đi ngang qua. Alanna ném về phía cậu bé một đồng tiền vàng, muốn bù cho cơn kinh hoàng mà phép thuật ru ngủ của cô đã mang lại, nhưng cậu bé vừa la hét vừa buông nó rơi xuống, dứt khoát không chịu sờ vào nó nữa, cho đến khi một cô hầu phòng nhặt nó lên.

Trên đường, Alanna dừng lại, nhìn lần cuối con đường đèo Chitral. Kể từ chuyến phiêu lưu của cô, nhiệt độ đã đột ngột đổi sang xuân, làm tan phần lớn tuyết. Từ triền đá của những ngọn núi bao quanh lóng lánh một màu xanh lục. Có một nhóm người đặt bẫy đang ẩn hiện trên đèo Chitral, một nhóm khác đi theo con đường đèo Lumuhu xuống dưới. Alanna tự hỏi, liệu Chitral có đang quan sát cô, và cô giờ tay vẫy về phía đó.

Tối hôm đó họ vào một nhà trọ, nơi họ đã từng qua đêm khi tiến lên phương bắc. Nếu lần trước người ta cư xử với cô như với tất cả những người qua đường khác, thì bây giờ nhóm của cô được coi là khách danh dự. Thông điệp về hành động gan dạ của Alanna cùng viên kim cương đã lan đi rất nhanh, nhân viên phòng trọ biểu lộ rõ, họ sẵn sàng làm bất kỳ điều gì cho Alanna và các bạn bè cô. Đầu tiên, ông chủ quán khẳng khẳng không nhận tiền, để rồi sau đó, ông học được bài học rằng Ròng Shang là người rất cứng đầu cứng cổ. Trong nhà trọ mà họ qua đêm thứ hai trên đường xuống miền nam cũng xảy ra chuyện tương tự.

Ngày cuối ngựa thứ ba gần kết thúc, Alanna khao khát nghĩ đến những đêm cắm trại ngoài trời. Chắc là sẽ lạnh thôi, giống như tất cả những đêm khác trong vùng núi, nhưng ít nhất họ cũng được riêng tư, điều mà họ không thể có nếu tình trạng trong nhà trọ sắp tới lại tiếp diễn như trước. Nhưng vì hai bàn tay cô vẫn chưa lành hẳn, nên

Alanna không thể nói được câu nào, bởi nếu họ nghỉ ở ngoài trời thì những người khác sẽ phải làm thay phần việc của cô.

Buri thúc ngựa dẫn lên khi những ánh đèn thành phố xuất hiện phía trước mặt. “Ta gặp lại nhau sáng mai”, cô gái K’mir tuyên bố. “Em thà muốn chết cóng còn hơn.” Cô ném về phía Alanna một cái nhìn hồi lỗi. “Xin lỗi, hiệp sĩ sư tử. Em quên mất rằng chị suýt chút nữa thì chết rét, ế...”

“Đủ rồi mà, Buri”, Alanna găm gừ.

“Tôi sẽ phải ở bên Buri, để cho cô ấy bảo vệ cho tôi”, Thayet lên tiếng. “Đằng nào thì tôi cũng quá ngán cảnh ngồi trong nhà.”

Hai người đàn ông cũng lộ vẻ khó chịu, Mãi Trung Thành to tiếng tuyên bố, lỗi chăm sóc quá tận tình của các cô người hầu khiến chàng ta muốn phát điên. Alanna nhẹ nhõm thở dài. “VẬY ta tìm chỗ cắm trại.”

Suốt phần còn lại của quãng đường phi ngựa về Udayapur, họ ngủ ở ngoài trời và làm đầy dạ dày bằng thịt rừng, rau và bánh bột yến mạch. Mọi phép thuật - ví dụ như phép thuật chữa bệnh mà Alanna áp dụng cho đôi tay nát nhừ của mình - đều được thực hiện sao cho Liam không hề hay biết. Cả cô lẫn chú Coram đều chưa thể liên lạc với quê hương.

Khi họ xuống tới thành phố cảng thì Alanna đã bỏ được băng tay và đám bạn bè lại thấy dễ chịu hơn với cô. Thỉnh thoảng, lòng cô đau nhói lên khi nhìn Rong Shang. Nhưng mặt khác cô cũng biết, tình bạn của họ sẽ kéo dài hơn rất lâu so với tình yêu.

Sau khi đã an vị trong một nhà trọ cũ ở Udayapur, nhóm năm người gặp nhau trong phòng Alanna để bàn luận về quãng đường sắp tới. Không một ai ngạc nhiên khi Alanna nói: “Tôi không thể xua đuổi được cảm giác là mọi người ở nhà đang cần chú Coram và tôi. Vì thế mà tôi đang cân nhắc đến khả năng thuê một con thuyền.”

“Anh cứ tưởng em không đi được tàu thuyền?” Giọng Liam nghe hờ hững.

Alanna nhăn mặt. “Em không ưa thật. Em thích nhất là tất cả mọi người cùng đi. Nhưng rất có thể các bạn có những kế hoạch khác chẳng?”

Buri và Thayet nhìn nhau. “Không”, Thayet nói. “Tôi vẫn muốn về Tortall.” Buri gật đầu.

Alanna gật đầu. “Hay lắm.” Giờ cô bế Mãi Trung Thành lên, để Liam không nhìn thấy nét mặt sợ hãi của cô.

“Ông chủ nhà trọ kể là trong bến cảng có một đoàn thuyền Galê của Tortall”, Ròng Shang bình tĩnh nói. “Tôi không biết liệu chúng ta có thể đăng ký một chuyến đi ở đó không - đây là một đoàn tàu của phái đoàn ngoại giao. Nhưng tôi có thể đi hỏi.”

Alanna cười rạng rỡ - anh ấy đã nói chữ ‘chúng ta’. “Anh làm chứ? Có lẽ họ sẽ đồng ý, nếu anh nói tên em ra.”

Liam gật đầu và đi ra ngoài. Những người khác đi theo. Chú Coram ra chợ bán lại những bộ đồ đi tuyết, thứ mà giờ họ không cần nữa. Thayet và Buri đi thăm quan thành phố. Alanna ở lại trong phòng, muốn ngủ một chút.

Một tiếng gõ cửa đánh thức cô dậy. Khi mở cửa ra, Alanna nhìn thấy một cô hầu phòng đang nhún gối. “Xin lỗi quý cô hoặc quý bà”, cô gái bối rối nói. “Quý ông này cứ khẳng khẳng là phải gặp quý bà cho bằng được.” Cô chỉ vào một người đàn ông cao to vạm vỡ phía sau.

Anh ta đứng xoay lưng về những bó đuốc đang cháy ở hành lang, nên Alanna không nhìn được mặt anh. Nhưng anh thì nhìn thấy cô rõ ràng. Một giọng quen thuộc gọi lớn: “Lạy thánh Mithros, đúng là em rồi!” Ngay sau đó Alanna được nhắc bổng lên và hồ hởi ôm thật chặt. Giờ cô nhìn thấy mái tóc và bộ râu cằm của anh, cũng đen nhánh như hai con mắt lấp lánh vui. Mặt anh râm nắng khỏe mạnh.

“Raoul?”, cô thì thào, hầu như không dám tin vào mắt mình. Khi anh cười, cô ôm chặt lấy anh cũng hồ hởi như ban nãy anh ôm cô. “Raoul, anh thật là đồ cáo tinh ranh!” Trong cơn hứng khởi, cô đắm

liên hồi vào lưng anh, trong khi anh cõng cô vào phòng rồi giơ chân đá cửa lại. “Không thể nào là sự thật! Không thể nào là sự thật!” Anh cao lừng lững như từ xưa tới nay - khi anh đặt cô xuống, cô phải ngửa đầu ra sau để nhìn được mặt anh. “Anh ngồi xuống đi, để em không bị đau cổ khi nhìn.” Anh nghe lời cô một lúc, để rồi lại nhảy dựng lên và ôm cô lần nữa. Có khi phải tới năm phút hoặc lâu hơn nữa, hai người mới bình tĩnh xuống để nói chuyện được với nhau. Mãi Trung Thành trèo thẳng vào lòng Raoul, chào đón anh bằng cách của cậu ta. Alanna rót nước quả cho khách và cho cô.

Được gặp lại Raoul cũng gần sung sướng như đã trở về nhà. Trong thời gian ở cung điện, nhóm bạn thân của Alanna gồm có Raoul, Gary, Jonathan và có thời gian cả Alex nữa, Alexander von Tirragen, tất cả đều lớn tuổi hơn cô. Thuở cô còn là tiểu đồng thì các bạn cô đã là cận vệ, sau này khi cô thành cận vệ thì tất cả đã thành hiệp sĩ. Họ đã dạy cô lễ thói sinh sống trong cung và cho cô tham gia mọi việc của nhóm họ, cho dù là ngọt ngào hay cay đắng. Bản thân cô đã giới thiệu tất cả bọn họ với Georg Cooper, chỉ trừ Alex, đây là những bạn bè đã khuyên nhủ cô và chăm sóc cho cô bao nhiêu năm trời.

“Anh làm gì ở đây?”, cuối cùng cô cũng nhớ được ra câu hỏi đó. “Lần cuối em nghe tin thì anh đang cưỡi ngựa tuần tiểu ở vùng sa mạc.” Ánh mắt cô va phải làn da thắm màu và chiếc áo Burnus trên vai anh, rồi cô thêm vào: “Em thấy anh rất hợp với sa mạc. Anh có thích người Bazhir không?”

“Họ đã chấp nhận anh”, anh rạng rỡ trả lời. “Không phải là bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu của em, mà bộ lạc Người Chạy Trong Cát.” Đó là một bộ lạc sống dịch xa hơn về phía nam so với bộ lạc của Alanna. “Anh rất quý họ. Họ chỉ đòi hỏi một gã trai cần phải biết phi ngựa, biết chiến đấu và thực hiện phần việc của mình - người ta không phải khen ngợi và làm tất cả những trò khi với những kẻ mà ta không ưa.”

Alanna cười. Cận vệ Alan và hiệp sĩ Raoul nổi tiếng là người không ưa các nghĩa vụ xã hội. “Thế cái gì đưa anh về đây?”, cô hỏi. “Có phải con tàu đó là của anh? Đừng có nói là anh đã trở thành nhà ngoại giao nhé.” Cô ngồi xuống giường. Raoul đột ngột đổi mặt nghiêm trang. Mình có nhìn lầm không, cô nghĩ, hay đúng là trông anh ấy mỗi mệ quá.

Raoul nhìn xuống chiếc cốc trong tay anh. “Hiện anh chưa thành đại sứ. Khi Myles nhận được lá thư của em viết từ Jirokan - kể rằng trên đường trở về từ Mái Nhà Thế Giới rất có thể em sẽ qua đây - thì Myles đã nói cho Jon biết và cậu ta cử anh đến đây để đón em. Ngoài ra, Jon còn cắt lính đứng canh ở mọi đoạn Đường Chính, phòng trường hợp em cần nhắc lại và chọn lối đi về quê.”

Mãi Trung Thành ngồi xuống bên Alanna, bởi cô dần trở nên bồn chồn. “Em không hề biết là Jon có đủ quyền ra những lệnh như thế”, cô nôn nao nói. “Em cứ nghĩ, chỉ nhà vua mới có thể gửi tàu ngoại giao đi xa.”

“Đúng thế, Jon - “, Raoul tắt ngang. Nét mặt đau khổ. “Nghe này, Alan, không, ý anh muốn nói là, Alanna...”

“Có phải vua Roald mất rồi?”

Raoul gật đầu. “Nhưng hãy để anh kể lại từ đầu. Anh không muốn bỏ qua một chi tiết nào.” Alanna hồi hã gật đầu. “Em có biết, khoảng chừng đầu tháng ba thì hoàng hậu qua đời. Không ai ngạc nhiên, ít nhất cũng không ngạc nhiên quá. Kể từ đợt mắc căn bệnh đổ mồ hôi, bà đã khá yếu - cái đó em biết. Thế rồi công tước Roger còn dùng pháp thuật hình nhân để giết bà dần dần. Thom đã phá những hình nhân đó, sau khi em ra đi, để chúng không làm hại bà. Nhưng đã quá trễ. Chỉ còn chuyện sớm hay muộn mà thôi. Thế rồi, tiếp theo đó là một mùa đông tồi tệ và tất cả những chuyện khác...” Anh thở dài. “Myles và Thom nói rằng, khi bà qua đời thì em đang ở Berat.”

“Em có viết thư cho họ từ Berat. Lạy Thần Bóng Tối, hãy mang cho bà an bình”, Alanna lầm bầm. Khi nhớ đến triều đình, cô thấy hoàng

hậu Lianne luôn là một phần trong bức tranh đó, ngay cả khi cô tưởng tượng đến những ngày đang nằm trong một tương lai mờ nhòe, khi Jon sẽ trở thành vua.

Raoul đưa khăn tay của anh cho Alanna rồi nói tiếp: “Nhà vua không lúc nào nguôi đau đớn, em biết tình cảm của hai người như thế nào rồi.” Alanna phải thoáng mỉm cười một chút: Tình yêu của nhà vua và hoàng hậu thật rõ ràng đối với tất cả những ai có mắt và có tai. “Chỉ khoảng ba tuần sau đó, gần đến đầu tháng tư, Nhà vua đi săn và tách ra khỏi những người còn lại. Khi họ tìm thấy thì ông đã chết - một tai nạn. Trông như thể ông đã gắng nhảy qua một đoạn vực - em còn nhớ đoạn vực hẹp, cách những thác nước bên rặng liễu khoảng một nửa giờ?”

“Dĩ nhiên.” Cô đã nhảy nhiều lần qua chỗ đó. Đáy vực rất sâu và cú nhảy đòi hỏi một sự khéo léo cũng như những phản xạ xuất sắc. Cô thì thào: “VẬY là Jon thành vua.”

“Chưa chính thức. Lễ phong vương sẽ được cử hành vào rằm tháng bảy. Thế nhưng thực sự cậu ấy đã cầm quyền kể từ khi hoàng hậu qua đời. Vua Roald hoàn toàn không còn hứng thú đến chuyện gì nữa.”

“Chắc Jon phải buồn lắm.”

“Đúng thế, nhưng cho tới nay cậu ấy vẫn chưa có cơ hội để mà rút về với buồn thương. Không hề, theo như tình hình hiện tại.” Khi nhìn nét mặt ngờ ngàng của Alanna, mặt Raoul nhợt ra. “VẬY là em không hề biết gì sao?”

Alanna đột ngột cảm nhận rằng, có một chuyện gì đó - lại một chuyện khác nữa - hoàn toàn không ổn chút nào. “Làm sao mà em biết được chuyện gì, Raoul?”

“Em không hề nghe tin từ Tortall? Hoàn toàn không?”

“Khi chú Coram và em lên đường từ Berat thì những con đường núi hầu như không thể qua lại được.” Anh ấy sao thế nhỉ, Alanna suy nghĩ. Hai bàn tay đặt trong lòng Raoul đột ngột siết chặt, mạnh đến mức những đốt xương nổi lên trắng nhợt.

“Những trận mưa mùa đông khiến cho cả những đường đi ở miền nam cũng thành tồi tệ”, cô nói tiếp. “Không một người đưa thư nào qua nổi. Mà Berat lại nằm quá xa biển, không nhận được tin từ đường thủy.”

“Nhưng còn pháp thuật của em...?”

“Em không muốn sử dụng nó để liên lạc. Em... hồi đó em bận”, cô thừa nhận và bỗng ngượng ngùng khi nghĩ đến Liam. “Mà có biết thì cũng khác gì đâu? Tháng tư là chúng em đã ở Sarain. Đẳng nào cũng không có người đưa thư nào tìm được bọn em.”

“Chuyện mà anh nói tới xảy ra trước đó”, Raoul nói với bờ môi mím chặt. “Em còn nhớ đến ngày Lễ Tôn Vinh Người Chết? Georg nói cho bọn anh biết rằng, lúc ấy em đang ở cùng anh ấy tại Caynn. Và cậu anh trai Thom của em đã làm vài thí nghiệm - ít nhất thì anh ta cũng nói như vậy.”

“Anh ấy đã hút pháp lực của em để làm chuyện đó.” Alanna thoát bủn rủn tay chân. Raoul đang có tin xấu, điều đó đã rõ rồi, và cô không chắc chắn liệu cô có muốn nghe hay không.

“Bọn anh không hề biết gì”, Raoul nói thẳng. “Cậu ta đã giữ bí mật cho tới cuối tháng hai. Chắc nó đã là giọt nước làm tràn ly khiến hoàng hậu qua đời... Em còn nhớ Delia von Eldorn?”

“Raoul, bây giờ nói thẳng vào chuyện đi. Làm ơn!” Có vẻ như anh không hề nghe thấy tiếng cô nói.

“Kể từ khi em lên đường, cô ta bám theo Thom như con đĩa. Cô ta thề thốt vào tai Thom rằng, những pháp sư thật sự tài năng sẽ có thể đánh thức cho người chết sống lại. Cô ta tấn công vào lòng kiêu căng của cậu ta - anh xin lỗi, Alanna, nhưng em cũng biết cậu ta kiêu căng tới mức nào.

Cuối cùng Thom đã bị điên. Có lần cậu ta tham gia một vũ hội ở triều đình; tất cả bọn anh đều nghe thấy tiếng cậu ta. Thom nói với cô ta rằng, cậu ta có thể làm được mọi thứ...”

Alanna chòng chành choáng váng.

“Roger. Cậu ta làm Roger sống lại.”

Chương 5. Trong thủ đô của vương quốc Tortall

Đầu tháng ba khi hoàng hậu Lianne qua đời, vương quốc Tortall chìm trong buồn thương. Giờ đây, sau cái chết đột ngột của nhà vua, một cảm giác kinh hoàng sùng sốt bao phủ cả đất nước như một tấm màn vô hình. Mất cả vua lẫn hoàng hậu trong thời gian ngắn đến như thế gây ấn tượng trong tâm trí dân chúng như hành động của một vị thần nổi giận.

“Thần Bóng Đêm trả thù chúng ta”, họ rỉ tai nhau. “Thần không ưa việc huân tước Trebond đã đưa công tước đứng dậy từ nhà mồ. Người ta không được phép can thiệp vào chuyện của các thần linh mà không phải trả giá.” Những lời đồn đại cứ thế lan xa như từng đợt sóng và dân chúng bắt đầu thì thầm với nhau rằng, thời kỳ cầm quyền của Jonathan bị nguyên rủa.

“Cứ làm như thể tôi chưa có đủ chuyện khó khăn vậy”, Jonathan nói với ngài thủ tướng đại diện của mình, công tước Gareth (con) xứ Naxen.

Gary ngẩng lên từ đồng tài liệu mà anh đang đọc. Hai con mắt nâu màu hạt dẻ đượm vẻ âu lo. Người em họ của anh trông quá sức mỗi một. “Cậu lại đọc thoại một mình đó sao?” Anh nói như thể đó là một câu đùa.

“Những lời đồn”, Jonathan giải thích.

“Chúng sẽ phải tắt ngấm đi, nhất là vì hoàn toàn không có bằng chứng. Nếu thần linh nổi giận, tại sao họ lại chọn nhà vua và hoàng hậu làm nạn nhân? Chứ không phải là pháp sư Thom? Nếu các đấng

trên kia mong muốn, mình sẽ tự nguyện xung phong và trả thù hộ cho họ. Có lẽ một trận đòn tử tế là thứ mà cậu ta đang cần - cậu ta làm mình bức.”

“Cậu có thấy cậu ta trông như người bệnh nặng không?”, Jon hỏi không lời rào đón. “Ý mình muốn nói là Thom.”

Gary tạm gạt giấy tờ sang bên. “Nếu không cần thiết thì mình luôn gắng không lại gần vị pháp sư dũng cảm của chúng ta, đủ gần để mình biết cậu ta trông như thế nào. Giờ đây cậu ta không còn biết giữ cái mồm quái ác ở bất kỳ chỗ nào. Tại sao cậu lại hỏi?”

“Mới đây Georg vừa nhắc mình chuyện đó. Thom có vẻ thật sự đã gầy rộc đi.”

“Chắc là cậu ta không ngủ được, vì luôn loay hoay tìm kiếm những câu thần chú cổ đại. Jon, mình cần cậu ký vào đây.”

Jonathan đóng dấu hoàng gia mang chữ ký của anh xuống một loạt tài liệu. “Mình vẫn chưa quen ký tên trong tư cách người cầm quyền Tortall. Mình cứ tưởng phải nhiều năm nữa mới làm vua.” Anh vất vả nuốt khan một cục chặn vô hình vừa đột ngột xuất hiện trong cổ anh. Gary im lặng đầy thông cảm. Sau một quãng ngưng ngẩn, nhà vua tương lai nói tiếp: “Giờ mình có cảm giác mình bất lực. Lẽ ra mình phải làm bất kỳ một việc gì đó, để ba mẹ mình không ra đi.”

“Làm được cái gì kia?”, Gary hỏi. “Hoàng hậu Lianne đã không bao giờ khỏe hẳn được một ngày, ngay cả lúc phép thuật của Roger đã bị bẻ gãy. Còn nhà vua...” Anh ngưng ngang, không muốn chạm vào vết thương đang rỉ máu.

“Cha mình đã tự tử”, Jon thì thầm, xưa nay anh vốn là người luôn ép mình phải nhìn thẳng vào sự thật. Gary là một trong số rất ít người biết rằng nhà vua đã thật sự tự kết liễu tính mạng mình. “Làm sao ông có thể làm như thế?”

“Vì vua yêu hoàng hậu”, Gary nói khẽ.

Jonathan lắc đầu. “Làm sao có thể yêu một người nào đó đến mức quên đi rằng nhiệm vụ cao nhất là dành cho dân tộc mình? Georg có

nói, dưới thành phố kia người ta có thể cảm nhận rõ cơn sợ hãi. Mình không thể trách được những con người đó, khi họ nghĩ rằng chúng ta đang bị nguyên rủa - đầu tiên là nạn đói trong mùa đông vừa qua, bây giờ lại còn thêm chuyện này. Và mình biết nói gì, để họ tin mình? Họ không biết mình - cũng như họ không thật sự biết cha mình.” Nói tới đây, anh trao xấp giấy tờ trở lại cho người anh họ. “Khi tình hình đã dịu xuống đôi chút, mình sẽ đi thăm Tortall. Mình sẽ đến những mảnh đất xa xôi khuất nẻo nhất. Mình không muốn làm một ông vua chỉ ngồi ở trong cung và chờ thần dân xin tới gặp”, anh nói. Nét mặt cứng rắn, ương bướng. “Mình hy vọng rằng, Alanna sẽ thật sự mang về cho chúng ta viên kim cương.”

“Câu nghĩ sao, liệu đám sứ giả ấy có tìm thấy cô ấy không?”, Gary hỏi. Ngoài Raoul, họ còn cử nhiều người trấn dọc các đoạn đường dẫn về phương đông.

“Một người trong số họ sẽ tìm thấy cô ấy. Nhất định phải có người tìm thấy cô ấy.”

Trong khi Jonathan và Gary đang nói chuyện thì Georg bước vào ngôi nhà của mẹ anh. Một thông điệp từ Corus đã khiến anh phi nước đại từ thành phố cảng Caynn về nhà. Móng Vuốt, gần như nổi điên vì nhiều tháng trời tìm cách giết Georg mà không được, đã làm một thứ không ai tưởng tượng nổi: gã tấn công Eleni Cooper - một người ngoài cuộc. Những người trung thành với Georg đã chặn đứng được đợt tấn công của bọn quân Móng Vuốt và bây giờ thì ngôi nhà của bà Eleni Cooper giống hệt một trại lính với cả lính gác vòng trong lẫn vòng ngoài.

Khi Eleni đang phân loại và gói ghém những món lá thuốc mà bà thường dùng để chữa bệnh thì con trai bà bước vào bếp. Hàng loạt nồi đun thuốc đang sôi bập bùng và tỏa vị lá ra toàn phòng.

“Không đến nỗi nào đâu”, bà giải thích với Georg. “Quân của con không ai bị giết và mẹ không hề hấn gì.”

Georg sầm mặt xuống. “Đây là lần này thôi, mẹ ạ. Còn lần tới và lần sau nữa thì sao? Móng Vuốt đã tấn công một người phụ nữ hoàn toàn chưa gia nhập băng kẻ trộm. Nếu gã vi phạm luật này, gã cũng sẽ không tuân thủ những luật khác. Gã không thèm quan tâm ai là người bị hại. Và gã cũng không thèm quan tâm liệu ông Chánh Án có cử quân xuống đây để tẩy cho thành phố sạch hết lũ ta cùng những trò cãi cọ của chúng ta. Móng Vuốt không che chở thậm chí cho cả những kẻ do chính gã ta dứt lốt hoặc ép buộc phải theo mình. Khi bọn họ kết thúc bên giá treo cổ, chắc chắn gã sẽ không động đậy một ngón tay để cứu. Gã muốn thành Vua Kẻ Trộm, nhưng gã không chăm lo cho những kẻ đã thề sẽ theo gã, theo đúng như nghĩa vụ của gã.” Georg cầm lấy tách trà lá mà mẹ anh vừa rót ra, uống từng ngụm nhỏ mà hoàn toàn không nhận thấy mùi vị. “Từ xưa đến nay, băng đảng chúng ta luôn gắng gìn giữ để không gây quá nhiều chuyện lôi thôi, đến mức ông Chánh Án phải quyết định giải phóng người ở dưới thành phố khỏi chúng ta.”

“Chắc rồi con cũng sẽ tìm được cách xử tên Móng Vuốt đó”, bà Eleni vừa nói vừa dán nhãn cho một gói lá Symphytum. “Cho tới nay mẹ chưa bao giờ phải chứng kiến cảnh con chịu đầu hàng, Georg à.”

“Thỉnh thoảng con thậm chí bắt đầu tin cả vào tin đồn.” Georg mệt mỏi thì thầm. “Ta đừng tự lừa dối mình nữa, mẹ ạ - người đàn ông đã bị giết rồi thì phải là một người chết.”

Eleni ngồi xuống đối mặt với con trai, “Ôn Đức Mẹ nhân từ, phép thuật của gã không trở lại cùng với gã.”

“Đó là gã và Thom nói thế.” Georg đổ mật ong vào tách trà của anh. “Thỉnh thoảng con tin rằng, hai đứa đó là nguyên nhân gây nên mọi vấn đề đổ lên đầu ta kể từ tháng 10 vừa qua. Không, như thế là không công bằng. Riêng việc Alanna ra đi là do con chấp nhận.”

“Lẽ ra cô ấy cũng có thể ở bến cảng Caynn mà chờ con”, Eleni nói.

Georg khoác lên mặt một nụ cười buồn. “Con không tìm cách đòi hỏi những điều không thể từ cô ấy, mẹ ạ. Cô ấy không phải là dạng

phụ nữ ngồi ở nhà chờ chồng.”

“Thế thì lẽ ra cô ấy có thể cùng con quay trở lại đây.”

Georg lắc đầu. “Cô ấy không thích gặp lại đám quý tộc của chúng ta. Ngoài ra con cũng tin rằng, hồi ức về Jon còn làm cô ấy đau đớn.”

“Vậy thì có thể con phải lên đường mà đi tìm cô ấy đi. Kể từ khi Alanna xuống vùng sa mạc, con người con thay đổi hẳn.” Bà cầm lấy tay con trai và nói thêm: “Mẹ sẽ rất vui, nếu biết rằng con không còn đùa giỡn với giá treo cổ nữa.” Georg siết bàn tay bà. “Con không làm được, mẹ à, chưa làm được. Đầu tiên con phải xử lý một vài việc ở đây. Mà ngoài ra”, anh thêm vào với nét mặt tàn nhẫn, “chả lẽ con không kể cho mẹ nghe, tin từ Maren và Sarain đồn rằng cô ấy sống chung với Rong Shang? Làm sao mà một dân thường có thể cạnh tranh với vua xứ Tortall hoặc Liam Cánh Tay Sắt?”

Eleni nhăn trán. “Xưa nay cung cách của con không phải là tự thương thân - hay đầu hàng mà không chiến đấu.”

Georg cười vuốt má mẹ. “Con cũng không làm thế đâu. Con chỉ nói lỏng dây cương cho cô ấy một thời gian, trong khi chăm lo cho việc nơi này.” Khi anh mỉm cười, Eleni cũng mỉm cười theo, uống cạn cốc trà, anh thêm vào: “Tiện thể đang nói tới vấn đề đó - ta phải làm một việc. Móng Vuốt đủ điên rồ để thử lần nữa.”

“Cẩn thận đấy, Georg. Vì vụ này con đang liều lĩnh kết bạn với những người tử tế”, bà trêu chọc. “Mà tính đứng đắn có thể lây lan.” Khi thấy con trai nhăn trán, bà sắc giọng thêm vào: “Con định làm gì - chẳng lẽ điều đoàn cận vệ của nhà vua đến bảo vệ mẹ hay sao?”

Anh ngẩng nhìn mẹ và nụ cười lan rộng ra trên mặt. “Ý tưởng không tồi chút nào đâu, mẹ ơi!”

Chỉ vài tiếng đồng hồ sau, Georg đưa mẹ mình đến một căn nhà phố, nơi ở của Myles von Olau. Các lính gác người Bazhir cho họ vào và dẫn họ đến phòng làm việc của hiệp sĩ. Đám người hầu nhanh lễ tiến tới với đồ uống và hoa trái. Georg vốn là một vị khách thường xuyên lui tới, nhưng không ai trong đám gia nhân từng nhìn thấy

người phụ nữ đi cùng anh. Tiếng trò chuyện bùng lên trong bếp và cả những người Bazhir đang hầu cho Myles cũng tham gia.

Sau khi lắng nghe lời đề nghị của Georg, cha nuôi của Alanna nhìn từ Georg sang Eleni rồi giật giật hàm râu cằm xum xuê. “Tôi sẽ rất vui sướng nếu bà Cooper ở lại đây. Tôi hoàn toàn không biết là việc đã trầm trọng đến thế.”

“Móng Vuốt không dễ đầu hàng ngay”, Georg bực bội giải thích. “Và gã biết gã có thể làm tôi đau bằng cách tấn công mẹ tôi. Ở đây, giữa tất cả những người Bazhir này, mẹ tôi sẽ được an toàn. Cung thủ thì ngài không thiếu.”

“Đó là do con gái tôi là Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông”, Myles giải thích với Eleni. Ánh mắt ông lấp lóe vui. “Tôi nhận cô ấy làm con nuôi và những người Bazhir nhận tôi làm con nuôi.” Ông cầm lấy tay Eleni. “Alanna có kể cho tôi nghe về quý bà, thêm nữa quý bà lại là mẹ của anh bạn Georg. Tôi hân hoan chờ đón cơ hội được phục vụ quý bà.”

Bà nhìn ông từ đầu xuống chân. “Tôi căm ghét cái cảnh phải rời nhà mình”, bà thú nhận. “Nhưng chừng nào con trai tôi còn sống trong băng ăn trộm, tôi còn phải thận trọng. Cảm ơn Sir Myles - tôi đồng ý nhận nhà ông làm nơi tránh nạn!”

“Vậy thì bà nên gọi tôi là Myles”, hiệp sĩ ra lệnh và hôn tay khách.

“Tên tôi là Eleni.”

Myles cầm tay Eleni lâu hơn mức bình thường một chút, khiến Georg trầm ngâm. Anh hoàn toàn chưa nghĩ đến khả năng này. Không tệ, nếu bằng này tuổi rồi mình còn có thêm một người cha mới, anh nghĩ thầm và bất giác thoáng cười. Nhưng tốt nhất là cứ để mọi việc tự tiến triển. Từ xưa tới nay, chưa bao giờ có kết quả hay khi mình gắng thúc bách một trong hai người này.

Thom thờ dài và rũ xuống ghe bành. Màu sắc rực rỡ của chiếc áo dài bằng lụa đè nén màu da nhợt nhạt cùng màu tóc đỏ đồng xơ xác,

và khiến cặp mắt nhợt ra thành thạch anh loãng. Anh giơ tay chùi trên hai bờ môi khô nẻ và giật nẩy người khi một vết nẻ bắt đầu chảy máu.

Roger von Conté bước vào phòng. “VẬY là cậu đã quay trở lại. Tôi vừa mới kết thúc những ghi chép của mình về pháp sư Palawynn Người-Đánh-Thức-Gió.”

“Cảm ơn”, Thom khàn giọng nói, đưa mắt nhìn Roger ngồi xuống. Ngược lại với anh, công tước Roger trông tràn trề sinh lực, vô cùng khỏe mạnh. Mái tóc và bộ râu của ông ta lóng lánh đen nâu, cặp mắt xanh màu ngọc sa-phia sáng lóa, da mặt hồng hào. Trông ông ta hoàn toàn không giống như người đã từng nằm trong mộ, để rồi quay trở lại làm một pháp sư không phép lực.

Thật là chuyện tiểu lâm, Thom nghĩ thầm. Ta đánh thức gã từ cõi chết về đây, để rồi bảy tháng sau đó thì bản thân ta trông mới giống kẻ vừa từ quan tài chui ra. “Tôi vừa mới có một cuộc chuyện trò vui thú với nhà vua tương lai của chúng ta”, anh cay đắng nói. “Lần này anh ta mang theo cả ông chánh án. Tôi không ưa ông già đó - tôi chưa bao giờ ưa ông ta. Liệu tôi có tin chắc là ông không còn phép lực nữa không”, Thom ngoặc mồm giả giọng ông chánh án. “Liệu anh có báo cáo nếu thấy bất kỳ một dấu hiệu nào cho thấy là nó lại quay trở lại. Liệu anh có nhìn thấy ông ta đang kết bè kết đảng với ai đó. Liệu anh có nghi rằng ông ta liên quan trong một chừng mực nào đó đến cái chết của nhà vua. Hoặc là đến cái chết của hoàng hậu. Hoặc là cái chết vì bị sét đánh của người anh họ đời thứ ba của tôi!” Da mặt Thom đổi thành một màu đỏ xấu xí. “Họ hỏi tôi, liệu tôi có tin ông”, cuối cùng anh sững sía thêm vào.

Roger mãi mê ngắm soi mười chiếc móng tay của mình. “Thế cậu có tin tôi không?”, ông ta hỏi bằng cái giọng du dương quyến rũ của mình.

“Dĩ nhiên là không. Tôi không tin ai.”

“Chỉ ngoại trừ em gái cậu”, Roger nhắc nhở. “Họ còn nói gì nữa?”

“Không có gì cả”, Thom trả lời. “Thường thì họ sẽ đọc cho tôi nghe một bài răn dạy, rằng nghĩa vụ của tôi là theo dõi ông và báo cáo mọi điều đáng nghi. Nhưng lần này họ không nói đến nghĩa vụ.”

“Tôi hiểu rồi. Có tin nào mới của cô em gái song sinh của cậu không?”

Thom ném cho ông ta một cái nhìn sắc sảo, Roger đón nó bằng vẻ mặt bình thản lịch sự. “Jon đã nhận được thông điệp từ Udayapur, mà là từ một phù thủy cấp thấp”, Thom miễn cưỡng trả lời. “Raoul đã gặp được em gái tôi ở đó. Rất có thể tuần tới tàu của họ đến cảng Caynn.”

“Chắc chắn là cậu rất vui”, Roger lẩm bẩm. “Chả phải tôi đã từng nghe nói rằng cô ấy dễ bị say sóng?”

“Say nặng là khác”, Thom cười. “Ông thử tưởng tượng xem, chính tôi đây đã quên phắt mất chuyện đó.”

“Không biết những chuyện ngòi lê đôi mách có cho người ta biết rằng liệu cô ấy đã tìm được thứ hút cô ấy đi đến Mái Nhà Thế Giới?”

Có đến lần thứ một ngàn, Thom thầm cân nhắc, không biết Roger mang tâm trạng nào với người con gái đã giết chết ông ta. “Nếu Đấng Bề Trên có biết thì người cũng không hé lộ một câu. Ta sẽ nhanh chóng biết được tin đó thôi. Ông có mừng về chuyến trở lại của cô ấy không?”

Roger cầm một quả cầu pha-lê lên tay và nhún vai. “Tôi định sẽ tránh mặt cô ấy. Tới đây tôi có cần phải nghiên cứu cho cậu những tập tài liệu về Người-Chiến- Thắng-Rồng hay không?”

“Ông thích gì thì cứ làm”, Thom sáng giọng. “Tôi chẳng phải cai ngục mà cũng chẳng phải cô giữ trẻ của ông.”

Roger dồn toàn bộ vẻ duyên dáng của ông ta vào nụ cười. “Cậu bạn thân mến của tôi, tôi nợ cậu quá nhiều. Nếu không có cậu thì bây giờ tôi vẫn bị giam cầm trong khoảng không gian nằm giữa thế giới này và thế giới người chết. Nếu tôi có thể trả ơn bằng một cách nào đó, tôi sẽ làm.”

“Họ sẽ không bao giờ tin ông”, Thom nói, mặt đỏ bừng lên vì ngượng. “Cho dù ông có làm gì thì họ cũng quan sát ông và chờ đợi một dấu hiệu, cho biết phép lực của ông đã quay trở lại.”

Roger nhòe mắt. “Tin tôi đi, Thom - nếu phép lực của tôi quay lại, thì cậu sẽ là người đầu tiên được biết.”

Quán Bồn Câu Nhảy Múa thật yên lặng. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa là mặt trời sẽ lặn và vào giờ này, các tay kẻ trộm còn đang lượn lờ trên phố. Georg đứng nhìn quanh trong phòng quán vắng lặng, anh ý thức rõ - và đây không phải là lần thứ nhất - rằng anh không còn vui thích chuyện cầm quyền nơi đây.

Một phần nguyên nhân nằm ở cuộc chiến của anh với Móng Vuốt. Cuộc chiến bùng nổ khi Georg xuống bến cảng Caynn để dẹp tan một cuộc nổi loạn nơi đó và bắt đầu một chuyện tình với Alanna. Trước đây bốn tháng Móng Vuốt bắt đầu lợi dụng sự vắng mặt của Georg, toan nhảy lên làm vua kẻ trộm, gã đã tổng tiền rất nhiều người của Georg và ép họ chuyển sang phía gã. Cuối cùng, gã tìm cách đánh thuốc độc Georg. Để cứu ngài vàng “vua kẻ trộm” của mình, Georg đã từ Caynn quay lại thành phố và Alanna quay trở lại với bộ lạc Bazhir của cô. Qua đó anh đã mất cô, Georg ý thức rõ như thế kể từ ngày nọ.

Thuở Georg còn trẻ hơn, mọi thứ thật khác so với hôm nay: Nếu một người muốn leo lên chức vua kẻ trộm, thì anh ta tới gặp người đang ngồi trên ngai và thách đấu tay đôi trước mặt nhân chúng. Người thắng sẽ được ngồi vào cái ngai bằng ghế sofa trong quán Bồn Câu Nhảy Múa, và nhận một phần mười doanh thu của tất cả những cuộc làm ăn cũng như những vụ ăn trộm đáng kể. Anh ta phân phát những công việc béo bở nhất cho đám tay chân kẻ trộm của mình và dàn xếp, giảng hòa những cuộc cãi cọ. Anh ta là vua của thế giới ngầm Tortall và người ta vâng lệnh anh còn nhiều hơn tất cả những gì mà vị vua ngồi trong cung điện kia có thể mơ tới.

Nhưng Móng Vuốt không muốn đấu tay đôi. Gã thề trung thành với Georg - rồi đêm tới cử người đến giết anh. Rất nhiều tay kẻ trộm giờ

đây cứ sáng đến lại quyết định lại từ đầu là hôm nay nên đi theo ai, tùy theo tình hình là ai có vẻ sẽ thắng. Chỉ những người bạn lâu đời nhất của Georg là còn thật chung thủy với anh.

Toàn bộ chuyện này có nghĩa gì? Vua Kẻ Trộm cân nhắc. Toàn bộ những trò nhảm nhí đó. Lòng chung thủy của những kẻ đồng thời bán thân. Một cơ hội nhỏ nhoi để cải thiện số phận của một nhóm người - với sự lựa chọn giữa một con dao trong bóng tối với giá treo cổ của ông chánh án. Giờ thì Georg chỉ còn tập trung vào chuyện tiêu diệt Móng Vuốt. Myles đã cử một người đàn ông đi rọi ánh sáng vào quá khứ của tên này. Câu chuyện mà gã chột kể cho Georg nghe khi gã đến Corus là hoàn toàn là giả tạo, y hệt như cái tên gã. Đối với những kẻ trộm khác thì điều này không mấy quan trọng. Nhưng rõ ràng là Móng Vuốt ăn nói và ra lệnh thành thạo như một tay quý tộc.

“Bệ hạ!” một cậu bé đường phố mà Georg không biết mặt chạy nhao vào trong. “Bệ hạ, nhanh lên! Móng Vuốt đã bị người của ông chánh án tóm cổ!”

Vẫn còn chìm trong những suy nghĩ của mình, Georg đi với cậu bé qua cửa sau. Đúng khi anh bước ra ngoài thì một gã đàn ông từ phía sau đập mạnh vào anh, khiến Georg ngã sấp xuống lớp bùn sên bết. Vua Kẻ Trộm rút ra hai con dao từ hàng bao luôn đeo ngang eo. Đây là hình phạt, anh giận dữ nghĩ thầm, tay đâm và chân đá. Mình chỉ cần lơ là một giây là Thần Bóng Tối đã gõ lên vai...

Có kẻ thét lên khi anh lại đâm tới. Gã đàn ông bám trên lưng anh rơi xuống. Georg nhảy lên, hai con dao vuốt thành những đường cong sáng bạc cắt không gian. Một đứa trong đám bao quanh bị anh cắt trúng cổ họng, đứa tiếp theo bị trúng ở chỗ thấp hơn. Khi một gã thứ tư nhảy từ mái nhà bép thấp tẹt xuống lưng anh, Georg ném mình về phía sau, đập lưng vào tường khiến kẻ tấn công dờ dẫm.

Một kẻ khác tấn công bằng kiếm. Cảm giác đau dội lên theo một đường thẳng từ bờ vai Georg xuống tới đùi. Anh nghiêng rỗng, phi một con dao, trúng vào ngực thẳng cầm kiếm.

Cả khoảng sân nhà bếp nhưng nhúc kè thù - người của anh đi đâu rồi? Anh rút tiếp một trong những con dao mà anh luôn giấu trong người, chân đá một gã đàn ông cầm một cây rìu ngăn. Gã gầm lên và vung tay lấy đà, nhưng bốn mũi tên đột ngột khiến giọng gầm của gã tắt ngang và đường rìu bổ ngắt giữa chừng. Tên màu đen bay xuống như mưa; ngựa chiến Bazhir nhảy chồm lên, đập nát mọi cơ hội trốn chạy. Chỉ trong vòng vài giây đồng hồ, sân bếp chỉ còn vang lên tiếng ngựa.

“Cậu gặp may là tôi đến thăm cậu đúng lúc”, Myles nói. Ông trèo từ trên ngựa xuống rồi bước về phía Georg, anh đang lao đảo. “Cậu cần thầy thuốc!”

Georg lắc đầu. Lắc đầu một lần để suy nghĩ tỉnh táo trở lại và đồng thời để nói “không”. “Solom”, anh lầm bầm. Myles dìu anh vào căn bếp của quán Bò Câu Nhảy Múa. Ngay đằng sau cửa là ông già Solom cùng hai cô bồi bàn đang nằm. Tất cả đều đã chết.

Hai ngày sau đó khi Georg còn đang dưỡng thương trong nhà của Myles thì một người hầu đến cắt ngang bữa trưa của hiệp sĩ, nói rằng có một ông Dalil al Marganit đang đợi hiệp sĩ trong thư viện. Myles đặt dao ăn sang bên, dùng khăn ăn nhanh lệ lau miệng. Al Marganit là người đã nhận nhiệm vụ tìm ra bộ mặt thật của Móng Vuốt Thuở trước đã nhiều lần Myles sử dụng thám tử người Sirajin này, và ông có thể tin chắc rằng anh ta sẽ đào bới và lật ra tất cả những gì có thể biết về Móng Vuốt.

Khi Myles bước vào thư viện, thám tử đứng dậy và cúi chào. Tay chỉ vào đĩa hoa trái và bình rượu vang xứ Tyra mà những người hầu đã mang lại, anh ta nói: “Trong nhà của quý ngài, tôi được tiếp đón như một người quý tộc.”

Myles vừa mỉm cười vừa ngồi xuống sau bàn làm việc. “Anh xứng đáng được đối xử như vậy, Dalil. Mời anh ngồi Anh đã tìm được những gì cho tôi?”

Người đàn ông nhỏ thó rút từ túi áo chèn ra một cuốn sổ ghi chép, lật lật những trang giấy đầy dầu mỡ. Là người cận thị, nên anh ta phải dí cuốn sổ lên sát mắt, khiến cho những trang giấy cù vào mũi. Anh ta hắt xì hơi. “Thế này - về tay kẻ trộm Móng Vuốt. Trước đây hai năm gã đã bị quân của ngài chánh án bắt giam. Tình nghi tội cướp của. Vì thiếu bằng chứng, sau đó người ta đã phải thả gã ra. Trong những chuyện như thế này thì ngài chánh án của chúng ta làm việc rất cẩn thận, thật ngược hẳn với rất nhiều chánh án khác - chắc quý ngài cũng đã biết. Trước đây năm tháng gã bị bắt giam lần nữa trong những đợt nhộn nhạo vùng bến cảng, nhưng trốn ra được. Hiện thời gã đang bị quân của ngài chánh án truy lùng, nhưng họ làm điều này chẳng mấy tận tình; người ta đoán gã trả những món tiền đút lót rất lớn.”

“Tôi đã đi theo những dấu vết của gã, chúng dẫn về miền Vedis tại Galla, bởi Móng Vuốt khẳng định gã là người ở đó. Nhưng kể cả ở Vedis lẫn Nenet lẫn Jyotis, tức là tất cả các thành phố của Gallia có những băng kẻ trộm lớn, chẳng một ai biết gã. Vậy là tôi làm theo lời phỏng đoán của quý ngài rằng gã nói giọng của những người Tortall vùng hồ, và gã vốn con nhà quý tộc. Tôi đã tới vùng hồ với một bức hình vẽ gã khá chính xác. Đây danh sách những món chi tiêu của tôi.” Anh ta đưa sang cho Myles một tờ giấy, nhưng hiệp sĩ hầu như không nhìn đến nó.

AI Marganit gập cuốn sổ ghi chép lại và nhìn Myles. “Thật ra, Móng Vuốt tên là Ralon von Malven...”

Mặt Myles đổi màu trắng nhợt. Lại thêm một kẻ thù nữa của Alanna! Kể từ nhiều năm nay không ai nhìn thấy hoặc nghe tin gì về gã. Myles đã thầm đoán Móng Vuốt là con trai ngoài giá thú của một nhà quý tộc và đã được hưởng một nền đào tạo tương thích. Nhưng việc một đứa con trai chính thức của một gia đình quý tộc lại ẩn thân trong triều đình kẻ trộm thì ông không bao giờ nghĩ ra! Cảm nhận được ánh mắt lo âu của người điệp viên, hiệp sĩ ép mình mỉm cười và nói: “Hay lắm. Nói tiếp đi.”

Vừa nhún vai, người đàn ông nhỏ bé vừa báo cáo tiếp. Rõ ràng là Sir Myles không muốn giải thích cho anh hiểu, tại sao trông ông như vừa nhìn thấy ma. “Đó là đứa con trai thứ ba của Viljo, nam tước vùng Malven, và bà vợ ông ta là Gaylyah. Họ đã truất quyền thừa kế của gã, sau khi gã tìm cách hãm hiếp người con gái thứ hai của ông quản gia thái ấp Anala, một ngôi làng cũng thuộc vùng Eldorn. Eldorn vốn là thái ấp nằm sát Malven.”

Liệu có mối quan hệ nào giữa Móng Vuốt và Delia, Myles cân nhắc. Ông ghi một câu ngăn trong khi Dalil nói tiếp: “Một bà vú của cô gái nọ đã đổ axit vào mặt gã. Đó là nguyên nhân cho vết sẹo màu tím mà quý ông nói tới, và việc gã bị mất một bên mắt. Cho phép tôi giúp đỡ đôi chút để quý ngài nhớ lại thuở trước - Ralon von Malven chắc đã rời triều đình vào năm mười bốn tuổi. Công tước Gareth cha đã quyết định như vậy, là một mức kỷ luật cho vụ việc với tiểu đồng Alan von Trebond. Hay là, nếu quý ngài tha lỗi cho sự mạo muội của tôi, cho việc liên quan tới công nương Alanna xứ Trebond và Olau.”

Myles lơ đãng mỉm cười. “Mặc dù ngày đó chỉ rất ít người trong chúng ta được biết rằng bên trong cậu Alan đó là một cô Alanna. Ralon von Malven! Làm sao ta có thể quên gã được?”

“Gã nguy trang rất tốt, thưa ngài. Giống như một số gã trai tồi tệ khác, gã về đây để lập danh trong hàng ngũ kẻ trộm. Gã muốn giành ngôi của vị vua kẻ trộm hiện thời, nhưng gã không thách anh ta đấu tay đôi trước mặt nhân chứng theo như luật lệ xưa nay - gã chiến đấu với anh ta bằng trò phản bội. Ngược lại với tay kẻ trộm số một hiện thời, Ralon tức là Móng Vuốt thuê đàn ông giết người hoặc hủy hoại danh tiếng của người khác. Gã phản bội cả những kẻ đi theo gã.” Vừa lắc đầu người đàn ông nhỏ bé vừa tiếp tục: “Người ta không thể ngăn cản một gã quý tộc đã sa sút. Không thể được. Gã ta sẽ nói là người khác nợ gã và gã tới để đòi nợ.”

Myles tiễn Marganit ra về với những lời khen xứng đáng cùng một túi tiền đầy ắp. Thám tử Marganit chưa bao giờ làm ông thất vọng và

lần này, anh ta đã thành công hơn những gì mà Myles từng hy vọng. Hiệp sĩ xem xét sự việc từ mọi phía, để rồi một tiếng đồng hồ sau, ông đến kể mọi việc cho Eleni Cooper và con trai của bà nghe.

Một phần vì tình cờ, một phần vì đó là ngày nắng ấm đầu tiên sau hơn một tuần u ám, buổi sáng mùa xuân đó có rất nhiều người kéo ra bãi chợ thành Corus. Người ta đã phải trở tài rất lâu mới thuyết phục được Jonathan cưỡi ngựa ra khỏi thành - cuộc đi chơi đầu tiên kể từ lễ tang nhà vua. Hoàng tử là một hình ảnh thu hút mãnh liệt trong bộ đồ tang đen tuyền, kèm hai bên là Roger và công tước Gary cũng mặc màu đen. Đi cùng với họ còn một loạt các hiệp sĩ và các quý bà quý cô khác, trong số đó có cả Delia von Eldorn, Alex von Tirragen và Josiane von Talos.

Một đoàn người sang trọng đẹp đẽ, cho dù họ có thoảng nét u sầu trong những bộ quần áo để tang màu đen, tím xanh hoặc xám. Người trên phiên chợ nhanh chóng dồn lại đứng xem nhóm quý tộc cưỡi ngựa qua. Đám cận vệ của nhà vua - hiện thời rất nhiều trong số họ là dân Bazhir mặc quân phục - lo lắng nhìn nhau và xăm soi quan sát những người đang tụ lại quanh nhóm kỵ binh. Sự im lặng của đám đông làm họ thấy bất an. Không một ai kêu to lời chúc phúc cho nhà vua tương lai; nhiều người làm dấu trừ tà khi Roger đi ngang qua họ. Không một ai reo hò chào đón; cả những tiếng nhận xét ồn ã và nhiều khi nhuộm màu chế giễu về quần áo và cuộc sống riêng tư của những người quý tộc giờ đây cũng không vang lên như thường lệ.

Georg Cooper cũng đứng nhìn. Anh chấp nhận mỗi mạo hiểm vết thương sẽ rách miệng trở lại hoặc anh có thể bị phát hiện bởi đám tay chân của Móng Vuốt hoặc đoàn quân của ngài chánh án, Georg rất muốn biết người dân đón tiếp vị vua của họ ra sao. Anh nhìn những nét mặt trong đám đông, vất vả tìm kiếm một thứ khác ngoài những hoài nghi hay ngờ vực.

“Công tước von Conté kia, trông ông ta như là vua”, có ai đó lầm bầm. “So với ông ta hoàng tử Jonathan giống hệt một đứa bé.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ nghe điều gì xấu về hoàng tử”, một người khác rít lên. “Mà về gã công tước đó thì vô khối! Một kẻ sống hai lần là chuyện trái tự nhiên.”

“Người ta nói hoàng tử đang bị nguyên rủa”, một giọng thứ ba cất lên, đã the thé và khàn đặc vì tuổi tác. “Đầu tiên là căn bệnh sốt đổ mồ hôi khi hoàng tử còn bé - nó cũng lấy đi của tôi thằng con Alish - giờ đến lượt cả bố mẹ đều chết, lại còn thêm cái gã pháp sư kia quay trở lại...”

“Hồi ở miền nam hoàng tử đã đuổi được ma quỷ ra khỏi Thành Phố Đen”, một giọng thứ tư phản đối. “Hoàng tử lập lại hòa bình với người Bazhir - việc mà đến ông của anh ấy thuở xưa cũng không làm nổi.”

“Nhưng anh ta đã giúp cho một phụ nữ trở thành hiệp sĩ. Nếu chuyện này không trái với tự nhiên...”

“Khẽ nào! Trong đám đông nào cũng có do thám mà cái lưỡi trong mồm anh không được vận chặt!”

Ngài chánh án, lúc này vừa thúc ngựa tiến lên đầu nhóm để trao đổi với Gary, đánh thức sự quan tâm trong đám đông và một làn sóng thay đổi nổi dậy. Kẻ thù lâu đời của Georg có một thân hình dẻo dai và cặp mắt xanh thẳm, gương mặt với lớp da dạn dày sương gió của ông được bao quanh bởi mái tóc đã đổi hết sang màu bạc, cùng một bộ râu màu xám bạc cắt ngắn. Đám kẻ trộm của vương quốc Tortall gọi ông là “con quỷ già” và họ rất hãnh diện về ông. Còn những tay trộm vốn tới đây từ vùng khác thì làm dấu cầu an khi nghe thấy tên ông.

Những người trung thực trong đám đông ưa thích người đàn ông già bất khuất này. Một người vỗ tay, rồi một người khác. Một phụ nữ buông ra một tiếng hét chào đón, những người khác hòa theo.

Jonathan mỉm cười. Một người hét lên: “Cầu trời phù hộ cho người, tâu bệ hạ!” Sau đó có nhiều người hò reo theo, và Georg bất giác phải mỉm cười về bản chất đồng bóng của đám đông.

Một phụ nữ, đứng cách nhóm người phi ngựa một đoạn, bế cao đứa bé của cô ta lên để nó nhìn được rõ hơn. Khi đứa bé giẫy giụa giằng

người ra khỏi tay mẹ và chạy vào giữa đám chân ngựa, thì người mẹ hoảng hốt hét lớn. Jon cúi thật thấp xuống bên phải, dùng một tay tóm lấy đứa bé và giật nó ra xa những vó ngựa nguy hiểm. Bóng Đêm chồm dậy, khua móng, nhưng đức vua tương lai giữ vững được quyền điều khiển. Đứa nhỏ bắt đầu khóc. Cuối cùng, ngài chánh án nghiêng người cầm lấy dây cương của con ngựa mà Jon đang cưỡi và ép nó đứng xuống.

Jonathan xuống ngựa với đứa trẻ đang la hét trên cánh tay. Người mẹ vừa cười vừa khóc chạy đến gần anh để đón lại đứa con, dưới những ánh mắt sắc sảo của đội cận vệ hoàng gia. Chị ta bế đứa con ở một tay, cầm lấy cánh tay Jon bằng tay kia và cảm ơn ông vua trẻ tuổi. Những câu người phụ nữ nói chìm xuống trong tiếng reo hò của người đứng quanh. Nhưng một nguyên nhân vô hình khiến Georg thấy bất an. Anh rời vị trí, len lách qua đám đông, tiến về phía những người quý tộc.

Bản năng đã không đánh lừa anh. Khi Georg còn cách họ một đoạn khá xa thì một gã đàn ông rút từ thắt lưng ra một ngọn dao và chạy về phía Jonathan. Gã thét một câu gì đó; sau này ngài chánh án có kể với Myles: nghe như thể gã đã hô “Đồ vua vô phúc chết đi!”

Jonathan bị ngăn trở bởi người phụ nữ và đứa trẻ, những người đi cùng anh bị ngăn trở bởi đám đông và những con ngựa của chính họ. Bóng Đêm nhảy ra cứu chủ. Nó chồm lên, đập vó sắt trúng kẻ tấn công. Gã ngã xuống, nhưng từ đám đông đồng thời hiện ra những kẻ khác mặc áo choàng.

Georg nhảy chồm lên một gã, tay đâm chết gã thứ hai. Ông chánh án xuống ngựa và chiến đấu bằng dao. Với một nụ cười hoang dại, ông chặn ngang lưỡi dao của một gã đàn ông và thúc mạnh đầu gối vào thân gã. Ngựa nhảy chồm lên; phụ nữ la hét. Hỗn loạn nổ bùng trên khuôn chợ.

Từ tất cả vụ đó Georg chỉ còn nhớ lại cái tích tắc khi anh và ông chánh án lần đầu tiên trong mối quan hệ đối kháng lâu đời của họ đột

ngột đối mặt nhau trong đám đông. Bình thường ra Georg sẵn sàng né tránh vinh dự này. Nhưng giờ thì anh chỉ thoát đờ ra, để cho kẻ mà anh định xử lý trốn thoát. Ông chánh án nhìn anh, xoay đi và biến vào đám đông. Có phải ông ấy vừa nháy mắt?

Cùng với những người thân cận nhất của mình - anh em nhà Orem và Shem, nghệ thuật xử dao Ercole và chàng trai Marek - Georg cuối cùng đã tiến được đến bên nhóm người quý tộc. Jonathan giơ một tay giữ cánh tay kia. Anh đã bị thương. Mãi đến bây giờ thì đoàn quân cận vệ của nhà vua cũng tạo được thành một vòng tròn bao quanh Gary, Jonathan và Josiane. Không thấy bóng dáng Roger đâu cả. Trong một vòng tròn thứ hai, được tạo bởi những người lính gác, ông chánh án đã vừa lên ngựa trở lại.

Vết thương trên vai Georg lại há miệng và chảy máu. Anh lờ nó đi. “Tôi biết một con đường ra khỏi chỗ này!”, anh kêu lên với Jon. “Nếu cậu tin tôi!”

Người cầm đầu nhóm cận vệ nhìn về phía hoàng tử ra ý hỏi. Khi thấy anh gật đầu, Georg dẫn nhóm của Jon đi vào một con phố nhỏ, rời cảnh hỗn độn, luôn đưa mắt cảnh giác kiểm tìm những kẻ ám sát khác. Khi họ đã đến Phố Đèn Thờ, anh rời Jonathan cùng đám cận vệ với những người quý tộc khác giờ đã đuổi kịp họ. Đúng lúc đó cũng có một nhóm cận vệ thứ hai phi ngựa từ trên cung điện xuống.

“Đó là tác phẩm của Móng Vuốt”, sau đó một lúc Georg giải thích như vậy với Eleni và Myles trong ngôi nhà của huân tước xứ Olau. Anh giật mình khi mẹ anh đặt một lớp băng mới lên bờ vai bị thương. “Chính gã thuê bọn giết người, tất cả những kẻ trong đám đó, và chúng muốn giết Jon.”

“Móng Vuốt sẽ được gì nếu Jonathan gặp nạn?”, Myles hỏi. “Gã không có liên quan tới những kẻ sống trong cung, những kẻ sẽ được lợi nếu Jon qua đời - ít nhất thì tôi cũng không hề nghe thấy một tin nào trong hướng này. Chỉ ngoại trừ trường hợp Delia...”

“Một chuyện rất thú vị là công tước von Conté đã dễ dàng thoát được bọn tấn công”, Georg chậm rãi nói và gác chân lên một chiếc ghế đầu. “Nhưng ngài có lý - chuyện này vẫn chưa sáng tỏ. Chỉ có điều trong buổi sáng hôm nay, cả người có lỗi lẫn người vô tội đều rất dễ bị thiệt hại. Ngay cả khi gã lên kế hoạch cho chuyện này, thì bản thân gã cũng phải đối mặt với hiểm họa bị ngựa dẫm chết, như tất cả chúng ta.”

Eleni vừa lắc đầu vừa nói: “Tôi lo lắng cho những người đã bị thương về vụ ám sát điên cuồng vừa rồi. Tốt nhất là tôi đi xem có thể làm được gì cho họ.” Bà giũ làn váy rồi đứng dậy. “Mỗi khi có kẻ lập bè phái giành giật quyền lực thì tình hình bao giờ mà chả thế? Chỉ những người vô tội là chịu thiệt hại nặng nề nhất.”

Kết quả cuối cùng của cuộc nổi loạn trên khuôn viên chợ là mười lăm người chết, ba mươi sáu người bị thương (trong số đó có cả nhà vua tương lai), vô số thiệt hại đối với những cửa hàng và quầy chợ. Bầu không khí của hoài nghi và sợ hãi đậm đặc hơn lên.

Mặc dù vậy - hay chính vì vậy - Jonathan bắt đầu mỗi tuần một lần cưỡi ngựa đi thăm thủ đô và những vùng kế cận.

Jonathan đứng trên một khoảng ban công của cung điện và nhìn những ngôi sao lần lượt hiện lên trên bầu trời. Anh gắng thư giãn, trong khi chuẩn bị có bữa tối với triều đình. Thêm một lần nữa, Josiane sẽ lại gắng sức thuyết phục anh quay trở lại với cô và thêm một lần nữa, anh sẽ lại giữ khoảng cách với cô ta. Đây không phải lần đầu tiên hoàng tử thấy hối tiếc về mối quan hệ của anh với cô công chúa của các hòn Đảo Đồng. Từ khi bắt đầu gần cận với cô, anh đã nhanh chóng thấy mệt mỏi, trong khi cô ta miễn cưỡng không chịu hiểu ra. Bây giờ, khi đã hiểu cô ta tốt hơn, anh cũng rõ rằng người đàn bà này sẽ trở thành một hoàng hậu rất tồi tệ, cho dù cô ta đã được chính hoàng hậu Lianne mẹ anh chọn lựa.

Mặc dầu vậy, Jonathan bắt giắc mỉm cười. Anh vừa trò chuyện trong tâm thức với những người Bazhir, trong tư cách Giọng Nói Của

Các Bộ Lạc. Lần đầu tiên kể từ tháng một năm nay anh lại liên hệ được với chú Coram và nhờ thế mà biết rằng, nhóm người du lịch tối nay vừa đi qua biên giới phía tây của Maren, ngày mai họ sẽ xuống tàu thủy ở Tyra. Chẳng bao lâu nữa Alanna sẽ về tới nhà và anh có thể bổ nhiệm nữ sư tử - và kể cả viên kim cương quyền lực - cho những nhiệm vụ của anh.

“Đó là tất cả những gì tôi biết, tâu Chúa Thượng.” Ông Aled gù, tay thợ rèn vũ khí nổi danh, bắt đầu bồn chồn ngo ngoáy trên ghế. “Tôi cứ mong, giá mà Móng Vuốt đừng bao giờ đến chỗ tôi. Tôi không ưa anh ta và lại càng không muốn biết chuyện gì xảy ra nếu những gì mà bọn họ đang âm mưu bị bại lộ.”

Georg ngồi oai vệ trong ghế bành, giơ tay cọ cằm, ánh mắt soi xét người cung cấp thông tin. Tay thợ rèn vũ khí bối rối vịn xoắn cái mũ. Cuối cùng, Vua Kẻ Trộm rót rượu đầy chiếc vại thứ hai và đưa sang cho ông ta. “Rất có thể Móng Vuốt đã xỏ mũi anh, Aled. Đây không phải lần đầu tiên có kẻ đi thử thách lòng chung thủy đám quân của gã, bằng cách bịa chuyện.”

“Nhưng gã đã trả cho vụ đó bằng vàng”, Aled nói. “Ngoài ra gã không hề biết rằng, Trùm Giết Thuê Isham và Trùm Gián Điệp Kasi mua vũ khí ở chỗ tôi từ năm năm nay. Chỉ riêng tay Trùm Giết Thuê yêu thích đồ chiến đấu kiểu K’mir - nhưng thích sơn màu đen, thứ mà người K’mir không bao giờ làm. Còn Trùm Gián Điệp - “

“Đủ rồi. Nếu anh nói là họ đang bị cuốn vào một chuyện, thì chắc hẳn tôi phải tin anh. Đẳng nào thì tôi cũng trả anh xứng đáng mà.”

“Đây không phải là chuyện tiền, bệ hạ”, Aled phản đối. “Mẹ tôi không dạy tôi làm người ngu. Xưa nay chỉ có một thứ dành cho kẻ giết vua.” Aled phác một cử chỉ, chỉ ra đúng những gì ông ta muốn nói. “Tôi sợ Móng Vuốt, vì gã còn điên hơn cả một người điên; cho dù lũ bọn ta không phải người trung thực, nhưng chúng ta vẫn trung thành với vua. Nếu như người khác trong băng đảng biết Móng Vuốt đang định làm gì, thì những kẻ đang giúp đỡ gã cũng không hề cân nhắc mà

đến thú tội ngay với ông chánh án. Bản thân tôi thì bây giờ bị ngồi kẹt giữa một bên là Đức Mẹ Vĩ Đại và một bên là Thần Bóng Tối, không đâu nhìn thấy đường ra.”

Georg ném cho tay thợ rèn vũ khí một đồng tiền bạc. Tay thợ rèn bắt lấy nó, đưa lên răng cắn để tin chắc là bạc thật. “Không một lời với Móng Vuốt, Aled.”

Người đàn ông giật mình - ông ta hiểu rõ Móng Vuốt sẽ làm gì, nếu việc ông ta nói chuyện với Georg bị lộ ra ngoài. “Không đời nào, tôi Chúa Thượng!” Miệng lẩm bẩm một mình, tay thợ rèn rời quán Bò Câu Nhảy Múa.

Georg nhìn trần trần ra xa. Vào cái ngày Alanna giới thiệu anh với Jonathan, anh đã biết sẽ có ngày những nghĩa vụ đối với triều đình kẻ trộm mâu thuẫn với tình bạn của anh và hoàng tử. Giờ đã tới lúc - anh cần phải làm gì? Nhảy ra cứu mạng trong một cuộc nổi loạn, nơi tất cả mọi người đều bối rối và không thể suy nghĩ tỉnh táo là một chuyện. Còn tố cáo một âm mưu bội phản là một chuyện hoàn toàn khác. Những tay giết thuê ở phiên chợ nợ đã bỏ mạng, Móng Vuốt đã trốn đi, nên khi đó anh có nói ra nghi ngờ của mình về kẻ chủ mưu thì cũng chẳng được ích lợi gì. Nhưng trong câu chuyện mà Aled vừa kể có cả những kẻ làm trong cung đã bị mua chuộc và một băng dây bội phản nổi từ cung điện xuống tới Móng Vuốt.

Georg lớn lên trong thế giới ngầm và đã học những luật lệ của thế giới ngầm: Tuân lệnh Vua Kẻ Trộm, trả tiền thuế cho ông ta và - đây là điều quan trọng nhất - không bao giờ tố cáo một tay kẻ trộm khác đến sự phán xử của nhà vua. Hình phạt cho chuyện này là một cái chết từ từ. Trước đây một năm, Georg sẽ là người cuối cùng nghĩ đến khả năng tố cáo như vậy. Trước đây một năm thì mình vẫn còn thích làm vua kẻ trộm, anh giận dữ nghĩ thầm, và trước đây một năm mình còn tưởng rằng, thần dân của mình sẽ sẵn sàng nhảy vào lửa vì mình cũng như mình sẵn sàng làm vì họ. Thử đó mình còn chưa biết, bọn họ sẵn

sàng bán nhau và bán mình cho Móng Vuốt, vì tiền, vì độc ác hay sợ hãi.

Jonathan là bạn anh. Họ đã có rất nhiều buổi tối đáng nhớ bên nhau, họ cùng yêu một người con gái và cả hai đều biết làm vua có nghĩa là gì. Trong một số phương diện thì Jon thậm chí còn gần gũi anh hơn cả Alanna - cô không hề biết đến gánh nặng mà một người làm vua phải gánh trên vai. Jon, ngược lại, chưa bao giờ biết đến một điều nào khác.

Hoặc là mình đã trở nên ngu ngốc hoặc cuộc sống bây giờ khó khăn hơn, anh thở dài nghĩ. Có vẻ trước đây mọi thứ không phức tạp như bây giờ - nhưng ít nhất thì mẹ mình sẽ vui khi nghe chuyện này.

Vào cuối giờ tối, khi huân tước Thom von Trebond quay trở về dãy phòng của anh trong cung thì điều đầu tiên anh nhận thấy là cánh cửa dẫn vào phòng làm việc dù được khép hờ. “Ta sẽ biến mấy con hầu phòng thành cá, nếu chúng nó là kẻ để cửa mở thế này!”, anh thét lên và mở hăn cửa ra.

Dáng người tối thẫm bên lò sưởi hiện lên rõ ràng hơn trong quầng sáng tỏa ra từ cơ thể Thom. “Tôi thấy rồi, ta không cần phải thắp nến lên đâu”, Georg nói. “Đóng cửa lại, làm ơn đi.”

Thom nhìn vị khách trân trân, rồi theo lời. Sau khi đã thả người xuống ghế bành, Thom hỏi: “Anh đến đây làm gì mà muộn thế? Tôi dám cuộc là anh chẳng âm mưu điều gì tốt đẹp.”

“Tại sao cậu lại phải hỏi mới được chứ? Chẳng phải là sáng nào cậu cũng chỉ cần nhìn vào tách trà của mình là biết hết mọi chuyện của thế gian ư?”, Georg chế nhạo. Anh vừa kể cho Jon nghe vụ mưu phản - vừa phản bội băng đảng ăn trộm của anh, như một giọng nói ương bướng trong anh khẳng khẳng khẳng định.

Thom gắng đọc trong mắt người đối diện, nhưng luồng ánh sáng từ người anh tỏa ra không đủ mạnh. “Hy vọng anh không tới đây trong tư cách một tay kẻ trộm, đúng không?”

Georg long mắt lên nhìn anh. “Cậu cho tôi là đồ ngu chắc, Thom, anh bạn thân mến? Nếu tôi muốn nói với cậu, thì tôi sẽ nói, nhưng tình

cờ hiện tôi không muốn.”

Thom nhún vai. “Thì tùy anh.” Chàng pháp sư ném lửa về phía những chân nến đứng phía sau Georg, nhưng ném nhiều đến mức những cây nến to sụ cháy phăng mất một nửa. Thom lén nhìn về phía Vua Kẻ Trộm, muốn biết anh ta nghĩ gì về chuyện này, nhưng chỉ một rúng động rất nhỏ quanh cặp mắt Georg cho biết là anh vừa nhận thấy một chuyện bất bình thường.

“Nói đi!”, Thom bức bối ra lệnh. “Tất cả những người khác đã làm điều đó rồi! Tôi nghe thấy công tước Baird nói với Jonathan rằng các ông thầy tu Mithran đã cho tôi ra khỏi trường quá sớm.” Khi thấy Georg không trả lời, anh gào lên: “Khốn nạn, nói đi!”

“Ở trong này khá lạnh”, câu trả lời bình tĩnh vang lên. “Tôi biết, những bức tường già nua đáng kính này rất khó được sưởi ấm, mà ngoài ra chẳng bao lâu nữa sẽ là giữa mùa hè và nhìn chung...”

Thom bắt đầu cười thành tràng dài và không ngừng lại được nữa. Anh giơ hai bàn tay lên che mặt và cười, cười đến độ cả cơ thể gầy rộc rung lên. Georg mất bình tĩnh. Anh đứng dậy và đặt một tay lên vai Thom.

“Đừng!”, pháp sư kêu lên, nhưng đã quá muộn. Georg rút phắt tay về. Thom nóng quá, nóng hơn cả một cơn sốt giết người.

“Lạy Thần Bóng Tối, Thom - cậu như thế này đã bao lâu rồi?”

“Không biết”, người đàn ông trẻ hơn nói và lắc đầu. Anh thấy Georg rùng mình. “Kìa, đốt lửa lên. Không sao cả. Bản thân tôi sẽ làm thế, nhưng mà...” Anh nhìn sang hàng nến.

Georg quỳ xuống, cầm lấy đá lửa cùng que thép và nhóm lửa. Mắt nhìn những lưỡi lửa, anh thận trọng lên tiếng: “Khi chúng tôi tới thăm cậu trong Thành Phố Của Các Thánh Thần, ông thầy già Si-cham đã gây ấn tượng tốt...”

“Không. Không, nghe tôi nói đây. Để ông ta lại đây mà sung sướng vì bất hạnh của tôi hả...?”

“Tôi có cảm giác ông ấy không thuộc loại người sung sướng trước nỗi khổ của người khác đâu, anh bạn trẻ. Chắc chắn ông ấy đã quý cậu, chỉ cần cậu cho ông ấy một cơ hội nhỏ nhất. Cả ông ấy cũng có thời là một chàng trai xốc nổi.”

Thom nhìn anh trân trân bằng cặp mắt thâm quầng màu thạch anh tím nhạt. “Thế anh tưởng đây là một bãi lầy mà tôi trót sa phải, và ông thầy của tôi có thể giúp kéo được tôi ra? Phải là tôi đã quên một biện pháp đề phòng? Chỉ một sự vụng về nho nhỏ mà một người lớn tuổi hơn - và dĩ nhiên là nhiều kinh nghiệm hơn - có thể sửa được?”

“Không. Những lỗi lầm như thế thường hiện ra ngay lập tức và thường là nó cướp mạng người ta. Nhưng rất có thể Si-cham sẽ nhìn thấy có chuyện gì không ổn với cậu trước khi...”

“Tôi không muốn nghe”, Thom nói bằng giọng thần thờ vô cảm và giơ ống tay áo chùi mắt. “Trong Thành Phố Của Các Thánh Thần họ đã rất ghen tức với tôi, tất cả những người thầy của tôi. Không gì khiến họ thích thú hơn là chúng kiến tôi bị cuốn vào sai lầm.”

Georg cân nhắc kỹ từng lời trước khi nói ra. Anh ý thức rõ là mình đang đứng trên một mảnh đất nguy hiểm. Cuối cùng, mặc dầu vậy anh vẫn quyết định lên tiếng. “Thế còn công tước Baird - người đứng đầu các thầy thuốc trong cung - rất có thể ông ấy...?”

Thom buông ra một tiếng cười không vui. Nghe nó khàn đặc, bởi những dây thanh đới của anh không quen với việc cười. “Baird! Tôi điên mất! Cái ông - cái thứ...” Anh lấy hơi. “Chẳng lẽ anh nghĩ phép thuật của tôi bị cảm lạnh?”

Georg mỉm cười. “Thế anh bạn của cậu có biết không?”

Cả hai người hiểu rõ anh muốn nói tới ai. “Nếu có biết, thì ông ta cũng không để lộ. Tôi không thể - tôi sẽ không hỏi ông ta.” Rồi Thom khe khẽ thêm vào: “Tôi sợ.” Anh ngoảnh về phía Georg gương mặt nhợt nhạt phờ phạc. “Tôi tin rằng, gã biết rất chính xác chuyện gì đang xảy ra với tôi.” Pháp sư trẻ tuổi nhảy ra khỏi ghế bành. “Bây giờ anh đã vui chưa? Liệu anh có về nói với Myles là suốt thời gian qua ông

ấy đã đúng? Và tại sao anh không nói cả điều này nữa cho Jonathan, sau khi đã bắt đầu? Anh không có bằng chứng rằng Roger lại đầy-đủ-nguyên-vẹn-rồi, hoàn toàn không có bằng chứng!” Nước mắt theo nhau lăn dài hai má anh.

“Bình tĩnh đi, cậu nhỏ”, Georg nói, không để lộ lòng anh kinh hãi tới nhường nào. “Cậu làm tôi hết hồn.”

Thom cười. “Bản thân tôi cũng không hề có bằng chứng”, anh mỗi một nói tiếp. “Nhưng tôi biết nghĩ thế nào ngoài chuyện chính gã là kẻ làm trò này với tôi? Hoặc là như thế - hoặc là tôi bắt buộc phải tin rằng, các thần linh đã xoay lưng lại với tôi. Bởi tôi luôn nghĩ và luôn nói rằng, tôi có thể dễ dàng thành một vị thần.”

“Giá mà có ai đó để cậu hỏi ý kiến...”

“Không có ai cả. Chính tôi đã gây ra chuyện này, đúng không? Rồi nó sẽ qua thôi. Tôi sẽ tìm được thuốc chữa - một thứ gì đó. Tôi chỉ chưa tìm đúng chỗ.”

Xưa nay, Georg luôn hiểu ngay ra khi người ta muốn rũ bỏ anh. Người đàn ông cầm lấy áo choàng.

“Cảm ơn”, Thom thì thầm.

“Hôm nay tôi đâu có làm được gì để cậu cảm ơn tôi”, Georg sáng giọng. “Chả làm gì cho cậu mà cũng chả làm gì cho ai cả.”

“Anh đã nghe tôi nói, mặc dù tôi đã làm hết cách để ngăn anh. Và anh không hề nói là anh đã cảnh báo tôi trước. Trong trường hợp gã thật sự có làm điều gì.”

Georg gạt đầu và bước đi. Thom nhìn một hồi vào lửa, giờ anh thều thào ba từ. Một làn nước biển trào qua đồng lửa trong lò sưởi, đẩy đổ những cây nến và tắt đi mọi nhúm lửa trong phòng, trước khi lại nhanh chóng biến mất. Cho đến suốt đêm hôm đó, Thom ngửi mùi gỗ cháy, mùi nước biển và mùi thảm ướt.

Còn Vua Kẻ Trộm, người mà Thom đã quên ngay lập tức khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh, thì tìm đến chỗ ẩn nấu mới nhất của mình. Rạng sáng hôm sau, liên lạc viên của anh lên đường với một bức thư

khẩn thiết gửi tới đại sư Si-cham, pháp sư cao nhất của dòng thánh Mithran, về phương bắc, đến Thành Phố Cửa Các Thánh Thần.

Nhiều đêm sau khi được Georg báo tin, Jonathan và ông chánh án bắt đầu kế hoạch tóm cổ bọn mưu phản. Họ bước vào một căn phòng nằm sát phòng nghỉ của gia nhân. Jon cũng đã ra lệnh cho gọi Roger tới. “Bây giờ ngài nắm quyền ra lệnh”, Jon nói với ông chánh án ngay khi người anh họ bước tới. “Hãy cho chúng tôi biết chúng tôi cần làm gì.”

Ông chánh án mở một miếng nắp đậy nguy trang, nhìn sang một khu cung điện rồi rảo nào những con đường bí mật và những đoạn hành lang dành riêng cho gia nhân. “Ta có thể nghe và nhìn thấy tất cả. Người của tôi đã trang trí lại căn phòng bên kia, nhờ vào lời cảnh báo kịp thời. Nhưng bây giờ ta phải im như thóc, nếu không trò chơi sẽ đi toi.” Người đàn ông lớn tuổi này vốn nguồn gốc dân thường - người ta thấy rõ điều đó qua cách ăn nói của ông.

“Nếu chúng nói những gì mà người ta đã khẳng định, tôi sẽ ra dấu hiệu bắt giam.”

“Tôi không hiểu, tại sao lại cần đến sự có mặt của tôi ở đây”, Roger nhận xét. Nét mặt ông ta rất thờ ơ.

Jonathan bắn một tia nhìn về phía người anh họ và sẵn giọng: “Cứ cho như đó là tính khí thất thường của tôi, nếu anh thích như thế, Roger.”

“Kể từ bao giờ vua tương lai lại phải chơi trò do thám - cho dù đó chỉ là một cơn tính khí bất thường?” Cái giọng du dương của Roger thấm đầy vẻ chế nhạo.

“Chúng tôi đang theo dõi những kẻ mưu sát”, ông chánh án không nói. “Mưu sát nhà vua.”

“Một mưu đồ làm phản để giết em họ tôi hả? Đúng là chuyện ngu ngốc!” Giọng Roger sắc lên. “Cậu nghi tôi hay sao, Jonathan?”

“Tôi không nói là anh có liên quan tới chuyện đó”, câu trả lời vang lên lạnh lùng.

“Tôi thì nghĩ rằng, người ta nên tha thứ cho những lầm lẫn thuở trước của tôi”, Roger cay đắng nói.

“Bạn bè của anh có nghĩ như thế không?”, Jon hỏi. “Có lẽ anh nên hỏi bọn họ - nếu chưa biết câu trả lời!”

“Đủ rồi!”, ông chánh án ra lệnh. “Ta lên đường.”

Họ đi qua nhiều khoảng hành lang cho tới khi gặp một người lính của ngài chánh án. Anh ta khẽ khàng dẫn ba người đến bên những lỗ nhìn được lắp vào một bức tường, cho phép nhìn và nghe thấy những chuyện xảy ra trong căn phòng phía bên kia tường, mặc dù người trong phòng không nhìn được những lỗ hờ này. Có ba gia nhân đang ở trong đó, tùy theo tính khí mà ngồi hay đứng hay đi đi lại lại. Jonathan giật mình khi nhận ra gã hầu phòng của anh và ả hầu gái thường mang đồ ăn và thức uống lại cho anh lúc đêm khuya. Gã đàn ông thứ ba, đang cắn cắn móng tay, mặc bộ đồng phục của lính gác cung điện, vốn là nhóm cạnh tranh với đội quân cận vệ hoàng gia.

Jon thoáng liếc xéo về phía Roger, anh muốn biết người kia sẽ phản ứng ra sao. Miệng người anh họ mím lại thành một nét hằn bậc dọc, khi ông ta nhìn thấy những chuyện xảy ra đằng sau lỗ nhìn. Không một biểu lộ của hồi hộp hay lo âu. Mặc dù Jon đã thăm tính đến mức phản ứng như vậy.

“Bao giờ thì họ tới?”, tên lính gác phía bên kia bậc dọc hỏi. “Nếu mà hạ sĩ của tôi đi kiểm tra...”

“Chính anh nói là anh ta không bao giờ kiểm tra.” Giọng ả hầu rõ ràng và lạnh lùng.

“Nhưng nếu đêm nay ông ấy kiểm tra thì sao?”

“Đừng có vội ỉa ra quần như thế”, tay hầu nam sừng sộ. “Nếu anh làm đúng những gì người ta ra lệnh thì mọi thứ sẽ chạy theo kế hoạch.”

Khi bên cửa vang lên tiếng gõ đúp, cả ba đứa trong phòng chờ người ra. Lại có tiếng gõ nữa, rồi một lần thứ ba. ả hầu rút thanh chắn cửa và một nhóm bốn tay đàn ông bước vào. Một tay thư ký của cung

điện, vốn được Jonathan ưu tiên hơn những thư ký khác. Rõ ràng là gã ta đã dẫn đường cho bọn cùng đi. Jon gạt sang bên cảm giác cay đắng vì bị chính kẻ anh ưu ái phản bội, anh dồn sự chú ý vào những kẻ không sống trong cung.

Móng Vuốt - Ralon von Malven - anh nhận ngay ra gã qua những lời miêu tả. Hai kẻ còn lại là những tên mưu sát, anh đoán là Trùm Gián điệp và Trùm Giết Thuê. ít nhất thì trông chúng cũng hoàn toàn có dáng dấp của kẻ giết thuê.

À hầu cài then cửa. Móng Vuốt nhìn quanh. “Trên đường tới đây bọn mày có cẩn thận không?”, gã hỏi đám gia nhân. “Không đứa nào đi theo chứ?”

Jon mím môi mỉm cười. Khác với Myles, anh nhận ra giọng Ralon ngay lập tức. Thế rồi Móng Vuốt nhòm ngó mọi góc phòng. Rõ ràng là hắn đang bị ám ảnh và phải di động liên tục. “Liệu hồn đứa nào phản tao.”

“Không ai trong chúng ta dám phản một người khác”, gã hầu nói. “Tất cả đã dẫn quá sâu vào chuyện này.” Gã ném lên chiếc bàn kê giữa phòng một sập giấy. “Đây là phần của tôi. Sơ đồ các căn phòng của nhà vua, kể cả cửa vào lẫn lối ra.”

Cả tên lính gác cũng đặt lên bàn một tờ giấy. “Đây là những đêm tôi trực bên cổng bếp. Nhưng tôi không muốn biết chi tiết hơn...”

Móng Vuốt đột ngột long mắt lên, giơ tay sờ chuôi dao. “Mày sẽ muốn biết tất cả những gì tao muốn! Và nếu tao muốn nghe ý kiến của mày, thì tự tao sẽ nói ra!” Tên lính gác kinh hãi lùi về một bước.

Qua khóe mắt, Jon thấy ngài chánh án ra hiệu cho một người lính của ông. Người này gật đầu và khe khẽ bước đi.

“Nhìn mặt chúng nó cho thật kỹ”, Móng Vuốt ra lệnh cho hai tay giết thuê. “Để chúng mày biết phải giết đứa nào nếu bọn ta bị phản.” Hai gã giết thuê chăm chú nhìn từng đứa trong đám gia nhân, khiến bọn này rõ ràng là sợ phát khiếp. Đột ngột, Móng Vuốt sà người xuống mặt bàn và quệt mấy ngón tay dọc bàn. Một hồi lâu, hắn nhìn

trên trên mấy đầu ngón tay mình, thế rồi gã xoay sang với ả hầu phòng.

“Mày nói là phòng này không bao giờ được sử dụng - vậy mà trên mặt bàn không có bụi. “Ả hầu gái gom góp lòng dũng cảm và trả lời: “Tôi có lau bụi. Tôi không thích ngửi rác rưởi của cả mười năm trời...”

Móng Vuốt vả mu bàn tay vào mặt ả. “Con đàn bà ngu ngốc!” Gã chạy thẳng đến đầu bên kia của căn phòng, cho tới sát lỗ nhìn của ngài chánh án, giơ tay vuốt dọc đường gờ tinh xảo của lớp bình phong đứng trước khoảng tường với các lỗ nhìn. Khi gã rút tay về, mấy ngón tay sạch bóng.

“Chả lẽ mày lau bụi cả chỗ này hả?”, gã thét vào mặt ả hầu, chạy tới cửa ra, rồi vừa giật cửa vừa rút kiếm.

Đám quân của ngài chánh án đang chờ sẵn phía ngoài bị bất ngờ, Móng Vuốt dễ dàng chém một người gục xuống. Giờ thì cả hai gã giết thuê cũng nhảy ra. Ngài chánh án chạy vọt đi, Jonathan và Roger lùi ra xa lỗ ngắm.

“Anh đừng có nói với tôi là anh hoàn toàn không biết gì về chuyện này - ông anh họ ạ”, Jon nói, giận sôi sục. “Đây lại là một âm mưu của anh để chiếm ngai vàng, tôi tin chắc như vậy. Cho dù anh cố phù phép mẹ tôi một lần cuối hay không, chuyện đó giờ không quan trọng. Anh đã cướp hết sức sống của bà, đây chỉ là một âm mưu nữa của anh hay anh muốn thuyết phục tôi tin điều trái ngược? Anh vẫn còn ham muốn ngai vàng như thuở trước. Tôi nói có đúng không?”

Roger tóm lấy cánh tay Jon. “Tôi không hề biết đến một âm mưu làm phản nào, tôi thề điều đó với sự chứng kiến của tất cả các thần linh của cậu”, ông ta phun ra một tràng. “Nếu những kẻ lên kế hoạch này khẳng định rằng tôi có liên quan đến bọn chúng, thì chính tôi đây sẽ dò cho ra chứng và dạy cho chúng biết điều hơn. Tôi thề nhân danh Đức Mẹ và nhân danh Thần Bóng Tối rằng tôi không muốn chiếm ngai vàng của cậu. Bây giờ cậu vừa lòng chưa?”

Ông ta đã gọi đến hai vị thần, xưa nay nổi danh là luôn trừng phạt nghiêm khắc những kẻ nuốt lời. Jon miễn cưỡng gật đầu. “Anh vừa nói ‘những thần linh của cậu’. Chính anh không tin vào họ.”

Roger cay đắng mỉm cười. “Tôi tin vào họ chứ - điên mới không như vậy. Nhưng vì họ đã chỉ rõ là họ không ưa tôi, nên tôi không thờ phụng họ.” Ông ta hấp háy mắt nhìn ra xa. “Nhưng người ta có thể khuất phục họ, Jonathan. Một người đàn ông thích hợp có thể làm chao đảo ngai vàng của họ.”

Chỉ vài phút sau, ngài chánh án mang mái tóc rối bù quay lại với một chàng Jonathan đang đứng một mình trên hành lang. “Ta tóm được cả bọn, chỉ trừ Móng Vuốt”, ông mệt mỏi nói: “Quân của tôi bị mất hai người. Những người khác chắc sẽ mong được chết ngay khi tôi hỏi han về lý do bọn họ để tên lưu manh đó trốn thoát.”

“Gã trơn như lươn”, Jonathan nói, suy nghĩ đang ở một nơi thật xa. “Nhưng tôi tin chắc rằng ngài sẽ có một cơ hội nữa để tóm gã.”

Eleni tỉnh dậy với một cảm giác bất an. Nếu ở trong chính ngôi nhà của bà thì điều đó luôn có nghĩa là ai đó đang cần bà chữa bệnh. Trong nhà của huân tước Olau có lẽ cũng chẳng khác, bà tự nhủ như vậy rồi vội vàng mặc thêm ít đồ và chạy xuống dưới. Một cô hầu gái ngủ đang giơ cao cây đèn, trong khi những người lính Bazhir dẫn ba người vào trong. Khi một người ra lệnh cho những lính gác ở ngoài nhà, Eleni thoáng nhìn thấy ánh sáng nhóng nhánh của những lưỡi kiếm. Thế rồi cánh cửa nhanh chóng được đóng lại và được cài then.

“Bà Cooper!”, cô hầu nhẹ nhõm kêu lên. “Những người này nói rằng họ là bạn của anh Georg...”

“Marek Dao Nhanh, cậu không thể một lần đến gặp tôi mà thân thể không rời ra từng đoạn hả?”, Eleni kêu lên khi nhận ra ba người. Bà hồi hả chăm lo cho một chị Rispah đang nhợt nhạt đổ máu, nhưng vẫn tiếp tục nói với Marek. “Sáu tháng trước tôi vừa vá víu toàn thân cho cậu!”

Marek găng mím cười. “Tôi rất tiếc, thưa bà Cooper.” “Chúng tôi cần một phòng kho còn trống”, Eleni ra lệnh cho cô hầu. “Và đi đánh thức Myles dậy...”

“Không cần đâu.” Hiệp sĩ mang mái tóc rối bù và bộ râu xồm xoàm hồi hả bước theo cầu thang xuống dưới. “Tereze, bà Cooper cần túi đồ nghề của bà ấy. Đánh thức bà quản gia - chúng ta cần vải sạch và nước sôi!” Nói xong, ông mở cánh cửa dẫn sang phòng kho.

“Anh học nhanh lắm”, Eleni mím cười và dìu Rispah lên một chiếc bàn sạch. “Ai bị nặng nhất?”

“Ercole, sau đó đến Marek”, Rispah thì thào. “Cháu ổn mà, thưa cô.”

Marek đang ép một chiếc áo choàng Burnus vo viên chặn miệng vết thương bên sườn anh. Máu tuôn không ngừng từ một vết thương khác dưới đùi. “Chúng nó đâm Ercole trúng tới năm nhát”, anh nói với Myles, trong khi Eleni đỡ người nhiều tuổi nhất trong nhóm họ nằm lên bàn.

Vừa nhìn về phía người Bazhir, bà thầy thuốc vừa ra lệnh. “Phải có người đi đón chị Kuri lại đây. Chị ấy sống trong nhà Kuri ở Ngõ Thợ Dệt. Chị ấy là bạn tôi, và cũng là thầy thuốc, tôi cần chị ấy giúp.” Người đàn ông cúi mình rồi biến đi. Eleni cởi quần áo cho Ercole.

Gia nhân mang lại tất cả những gì Eleni cần. Trong khi bà rửa vết thương cho Ercole, Marek kể: “Đó là thằng Móng Vuốt - nó đã tìm tới bọn cháu, nó cùng quân của nó. Nó bảo nó thực hiện một nhiệm vụ, một nhiệm vụ mật, rồi sau đó bị phản bội.”

“Phản bội?”, Myles nhắc lại, trán nhăn thật sâu.

“Đúng như bọn tôi cũng đã bị phản bội.” Marek nhìn đi chỗ khác và giơ ống tay áo chùi mắt. “Myles à, bọn họ chết cả rồi - Học Giả, cô Nell hay cười, Orem, Shem; Ngón Tay Dài, ông bán thuốc và cả Lia phù thủy bờ rậu. Chúng tôi là những người duy nhất trốn được.”

Kuri bước vào. Mái tóc màu đồng chảy dài bên ngoài áo choàng. Chiếc áo đó giờ được bà ném xuống một chiếc ghế rồi xách chiếc túi

thầy thuốc đi thẳng về phía Marek. Tới bên anh, bà buộc tóc ra sau lưng, rửa tay và xem xét những vết thương bằng cặp mắt nâu bình tĩnh. Tới đó thì Eleni đã rửa xong vết thương cho Ercole. Giờ bà bắt đầu khâu bằng đôi bàn tay bình tĩnh. Thật may cho cả hai người là Ercole lúc đó đã ngất đi. “Bọn chúng làm sao mà tìm được các anh?” Myles hầu như không nói thành lời. Vị Học Giả là bạn ông.

“Anci”, Marek thì thào và nghiêng chặt răng cho bà Kuri xem xét vết thương trên mạn sườn anh. “Cô ta đã dẫn bọn chúng đến chỗ chúng tôi.”

“Người tình của cậu?”, Myles kinh hoàng.

Marek gật đầu. “Móng Vuốt kể cho cô ấy nghe rằng, một người trong bọn tôi đã tố cáo gã với ngài chánh án. Cô ấy phản lại bọn tôi, vì bọn tôi đã vi phạm luật lệ của băng ăn trộm.”

Kuri nhanh lẹ khâu vết thương cho Marek rồi bước sang với chị Rispah tóc đỏ, người đã trao trái tim cho chú Coram. Chị bị một vết cắt dài trên cánh tay trái, kéo dài từ vai xuống tới cổ tay. Bà Kuri vào việc. Rispah gắng hết sức để không la hét.

“Tôi hy vọng, sự thật là có người phản bội con chó lợn điên cuồng đó”, chị giận dữ nói với giọng nghẹn ngào vì đau. “Kể từ khi nó muốn giết Georg trong mùa đông vừa rồi đã có hơn một trăm người trong đám chúng tôi bỏ mạng. Cho dù họ ủng hộ gã hay là chống lại gã, hoặc hoàn toàn vô tội, gã hoàn toàn chẳng quan tâm. Tôi không hề quên vụ nổi loạn trên chợ phiên, mà cũng có ai quên được? Chừng nào Móng Vuốt còn được tự do, thì chẳng cần ngài chánh án, hàng ngũ của chúng tôi cũng dần tự thừa đi!”

“Thế nếu Móng Vuốt không nói dối thì sao?” Mãi rồi Georg cũng xuất hiện, anh ăn mặc như người Bazhir để không bị nhận diện. “Thế nếu chính tôi là người đã lo sao cho người ta tóm được gã cùng đội quân của gã, trước khi chúng giết chết Jonathan?”

Im lặng lan ra trong căn phòng. Ngoại trừ Eleni và Ercole, tất cả đều nhìn Georg trân trân. Rồi Myles thì thào: “Giết vua.” Kuri làm dấu

trừ tà.

“Có ai còn nhớ câu chuyện về Oswan, kẻ đã giết nhà vua Adar yếu ớt?”, Rispah hỏi. “Luật pháp chỉ cho gã chết sau một trận tra khảo kéo dài ba ngày, suốt từ ban mai tới khi trời tối. Các thần linh ngoảnh mặt đi và gã đã sống lay lắt gần một tuần.”

“Người ta lên làm vua nhờ vào phước của các thần linh. Chỉ thần linh mới được phép phế truất vua - chứ không phải con người”, bà Kuri khe khẽ thêm vào.

“Tôi không biết liệu anh đã làm đúng hay sai.” Marek lại nằm xuống với gương mặt trắng nhợt. “Nhưng tôi thấy nếu anh tự tay đâm chết thằng Móng Vuốt đó thì hay hơn là để cho nó trốn thoát.”

Căn phòng khách được trang trí trong màu lục nhạt và trắng sữa, thích hợp đến tuyệt vời với cô nàng tóc nâu có cặp mắt xanh màu ngọc lục bảo đang nằm trên ghế sofa, nhưng lại không mấy tôn vẻ đẹp của cô tóc vàng bên cạnh. Một chàng trai quý tộc tóc đen uể oải ngồi trong một chiếc ghế bành. Đây thật sự là một căn phòng để trò chuyện và tán tỉnh - hoàn toàn đối chọi với người thứ tư, một gã quần áo tả tơi và gương mặt nhàu nát. Gã đứng trước lò sưởi đang lạnh băng và thọc hai tay vào túi áo.

“Chúng tôi đã sai lầm khi để cho anh tham gia, Ralon”, Delia von Eldorn lạnh lùng nói. “Mùa thu trước anh nói cùng lắm thì sau vài tuần là anh sẽ thành Vua kẻ trộm. Bây giờ việc đó vẫn chưa xong. Rồi anh nói là chúng tôi phải tin tưởng giao cho anh việc có một hoàng tử nào đó bị giết. Giờ thì ông chánh án bắt giam quân của anh, chính cái nhóm quân được cử đi làm chuyện đó, còn Jonathan thì biết rõ hiểm họa đang đe dọa gã.”

“Tôi bị phản bội!” Ralon von Malven co rúm lại vì uất ức. “Không ai tưởng tượng nổi là cái gã Cooper...”

“Tôi còn chưa nói xong!”, Delia phun ra. “Thử giải thích cho tôi chuyện này!”

Cô ta chìa một tờ giấy da về phía gã.

Hình được vẽ trên đó rõ ràng là hình Ralon. Bên dưới có đề:

TRUY NÃ
VÌ TỘI BỘI PHẢN NGAI VÀNG TORTALL
KRALLE; TÊN KHAI SINH: RALON VON MALVEN
MỨC THUỞNG: MỘT NGÀN ĐỒNG NOBEL VÀNG
CHÁNH ÁN

Tiếp theo đó là một lời miêu tả chính xác. “Làm sao bọn chúng biết tên tôi?”, Ralon kinh hãi thì thầm.

“Đó là chuyện phụ”, công chúa Josiane nói.

“Cậu không có ích cho chúng tôi”, Alex von Tirragen thêm vào. “Không những không có ích - cậu là một hiểm họa.”

“Không!”, Móng Vuốt thét lên. “Các người phải cần tôi...”

Cánh cửa bay vụt ra. Alex nhảy vụt lên rút kiếm, Móng Vuốt đột ngột cầm hai con dao sắc lẹm trong tay. Đi đằng sau tay lính gác hoảng sợ cùng cực là Roger von Conté. “Thưa công nương, tôi không cản được ngài này, ngài này...”, lính gác lắp bắp.

“Quay lại vị trí gác”, Delia ra lệnh. Gã lính tuân lời. Delia, thuở trước có thời là người tình của Roger, giờ đây nhóm dậy để khuyu gối trước ngài công tước. “Ngài Roger, thật là một bất ngờ thú vị.”

“Ta không muốn các người tự ý làm chuyện gì.” Tất cả nhìn gã trên sân. Và khi họ thấy là gã đang giận dữ đến cùng cực thì đột ngột cả nhóm thấy rờn lạnh. “Chả lẽ các người nghĩ, làm như thế là các người giúp cho ta? Vua tương lai bây giờ quan sát ta không ngưng và chánh án thì nghi ngờ ta. Có được cái nổi vui sướng đó là nhờ vào ơn của nhóm bốn các người!”

Delia duyên dáng khuyu gối xuống với tà váy phồng lên, với tay lên trên và chạm vào tay gã. “Xin tha thứ cho lòng nhiệt thành của chúng em, người thầy yêu quý”, ả nói khẽ. “Chúng em chỉ định giành lại ngai vàng cho Người, thứ ngài lẽ ra phải được hưởng theo đúng luật...”

“Đủ rồi.” Gã giật ả đứng dậy. “Ngày trước em mơ được làm vợ ta. Nếu em không muốn thành vợ của một tay nuôi rắn vùng Carthak thì ta khuyên em nên chờ lệnh.” Gã đẩy ả về phía Alex rồi xoay sang với Josiane. “Josiane của vùng Đảo Đồng - tôi mới biết cô khi từ mộ quay trở lại, nhưng tôi hiểu cô rất rõ. Jonathan thoát đầu đã tán tỉnh cô, để chọc tức Alanna von Trenbond. Mặc dầu vậy, lẽ ra cô đã có cơ hội giữ chân được cậu ta, nếu cô biết kiềm chế bản thân đôi chút. Giờ cô muốn trừng phạt cậu ta, nên cô can thiệp vào những chuyện không liên quan đến mình. Nhưng tôi không phải là con rối của cô. Hãy tránh xa những việc của tôi. Nếu cô muốn tham gia chuyện này, thì hãy chờ lệnh tôi - hoặc là ở đây hoặc là dưới đáy sông. Đừng một lần nữa chen ngang bước tôi!”

Giờ gã quay trở lại với tên kẻ trộm. “Còn người, Ralon von Malven, vua kẻ trộm hiện thời có giá bằng hai mươi kẻ như người, về mặt công cụ thì em đã chọn không tốt chút nào, Delia. Nó sẽ phản bội em ngay khi xử lý xong bọn kẻ trộm.”

Khi gã công tước xoay về phía Alex thì cơn thịnh nộ trong cặp mắt màu xanh ngọc sa-phia chuyển thành nét ngạc nhiên. “Em khiến tôi bất ngờ, cận vệ thuở xưa của ta.”

“Em đã nói với bọn họ là không nên làm gì cả”, Alex nhún vai. “Em giải thích rằng ngài đang có những kế hoạch khác. Bọn họ nghĩ, người ta có thể thúc đẩy cho sự việc đi nhanh hơn. Thành thật mà nói, em nghĩ chuyện này không đủ quan trọng để làm phiền đến ngài.”

Roger mỉm cười với nét mặt giận dữ. “Về nguyên tắc thì em đúng. Vấn đề khó khăn của những vụ mưu phản tham lam là sẽ bị những người hoàn toàn không liên quan gì biết tới - cũng giống như lần này. Có những kẻ kể với Jonathan những gì họ biết, và người này thông báo cho ông chánh án. Còn em - ta biết em không phải kẻ mưu phản, việc em không phải kẻ tham lam ta cũng rõ. Em hy vọng gì ở vụ này?”

Alex nhìn thật lâu vào mắt công tước. Thế rồi anh ta mỉm cười một chút và cúi mình. Alex biết, Roger sẽ đoán ra mong chờ của anh ta,

một khi có người cướp ngai vàng của Jonathan. Roger trầm ngâm giật giật râu cằm. “Rồi ta sẽ xem. Có thể... Em không hề thay đổi. Còn đám các người”, gã nói và nhìn ba đứa còn lại. “Không có âm mưu nào nữa. Không thuê những tay giết mướn. Đừng ăn cắp cái gì cho ta, đừng đút lót kẻ hầu người hạ cho ta. Những kế hoạch cho ta là chuyện của riêng ta và các người sẽ phải chờ lệnh ta ban xuống. Ta chỉ cảnh báo các người một lần duy nhất này.”

Khi ông ta giơ một tay lên, lửa đỏ rực như máu chậm chậm tụ lại trong lòng bàn tay. Trong một cử chỉ hung dữ, công tước Roger ném nó về phía một chiếc bàn nhỏ, chiếc bàn nổ tung thành vô vàn những mảnh gỗ cháy sém cùng đồng thau và sứ tan chảy.

Trong bầu im lặng tuyệt đối sau đó, ngài công tước thì thầm: “Ta khuyên các người nên nghe lệnh ta.” Nói xong, ông ta xoay người và đi ra ngoài.

Mặt Delia màu xám. “Phép thuật của ông ấy thưở trước màu cam?”

Alex rút khăn tay và dùng nó nhặt lên một mẫu kính vỡ, mẫu kính dần nguội trong lòng bàn tay anh ta. Gã trai xem xét mẫu kính từ mọi hướng rồi chậm chậm mỉm cười.

Chương 6. Trở về nhà

Ngay sau khi cập bến cảng Caynn, nhóm người đó ngay lập tức lên đường. Họ mong muốn đến mục tiêu nhanh như có thể. Nếu họ phi ngựa chậm rãi để làm quen lại với yên cương sau nhiều tuần lễ nghỉ ngơi, thì họ sẽ tới Corus trước đêm nay. Sau khi đồng hồ đổ mười hai tiếng tiếng chuông một chút, họ ngừng lại trong một quán rượu nơi các cận vệ thường dừng chân trên đường về bến cảng Caynn, như Alanna và Raoul hằng nhớ. Món ăn ngon, khung cảnh yên tĩnh, thích hợp cho một khoảng nghỉ ngơi. Buri và Thayet đã ngủ được một lúc; đám đàn ông chơi cờ. Alanna bế Mãi Trung Thành ra ngồi dưới một tàn cây trong sân, gãi gãi quanh tai anh bạn mèo và lim dim hưởng thụ ánh mặt trời. Đúng lúc sắp thiếp đi thì cô nghe thấy tiếng một người cười ngựa lại gần.

Tay này vội vàng đấy, anh bạn mèo ngái ngủ nhận định. Alanna gật đầu, mắt vẫn nhắm. Tiếng dế kêu nghe như một lời an ủi, sau suốt thời gian dài cô chỉ được nghe tiếng sóng biển và tiếng chim hải âu. Sẽ không bao giờ cô bước chân lên tàu thủy nữa!

Khi kỵ sĩ nọ tiến vào sân, đầu tiên cô chỉ tò mò hấp háy nhìn qua mi. Thế rồi cô la lên một tiếng lạnh lót và nhảy phắt lên, hất Mãi Trung Thành rơi xuống đất. “Georg!”

Chàng ăn trộm cười rạng rỡ, tóm lấy cô rồi siết cô thật chặt bằng hai cánh tay cuộn cuộn cơ bắp. Cô được nâng bổng lên cao, xoay tít mấy vòng trong không trung và hôn mọi chỗ. Alanna nhìn vào cặp mắt nâu hạt dẻ đang cười hấp háy của anh. “Làm sao anh biết bọn em ở đây?”, cô hỏi, mắt ướn lệ.

“Thôi đừng khóc, bé con”, anh thì thầm. “Bồ câu đưa thư, em còn nhớ không? Em gầy quá. Em không ăn gì cả, nữ anh hùng của anh?”

“Em bị say sóng”, cô cười. “Đó là khả năng duy nhất để về nhà cho sớm. Thế còn anh? Anh có khỏe không? Trông anh mệt mỏi.”

Georg lại hôn cô và rên rang tuyên bố rằng sức khỏe của anh rất ổn. Khi anh buông cô ra, có ánh tinh nghịch lấp lóe trong ánh mắt anh. “Giờ thì con Rồng có thể ra đây mà giết anh - anh sẽ chết một cái chết hạnh phúc.”

“Vậy là anh biết chuyện Liam?”

Anh cười khùng khục. “Em cứng, ai cũng biết là Nữ Sư Tử cùng Rồng Shang đi qua vùng Sarain. Riêng tuần lễ này anh nghe có đến hai bài hát về bọn em.”

“Anh đã đếm ngón tay của họ chưa, Georg Cooper?” Liam lại gần. Cặp mắt mang màu pha-lê nhạt.

Georg mỉm cười. “Chào Rồng Shang, tôi chưa bao giờ nghi ngờ rằng anh sẽ lo lắng tử tế cho cô ấy.” Anh chìa tay ra, nhưng không buông Alanna. “Tôi đoán, anh đã quen với việc người ta ca hát về mình.”

Mắt Liam thắm xuống thành màu xanh dương trộn xám, rồi anh cũng mỉm cười, bắt bàn tay chìa đến. “Tôi đảm bảo với anh là sẽ còn nhiều thứ nữa cho họ ca hát.”

Georg mở lớn mắt nhìn qua mặt Liam. “Thánh ăn trộm linh thiêng!”, anh thì thầm. Thayet và Buri vừa ngáp vừa bước từ quán rượu ra. Alanna hiểu rõ điều gì hút hồn Georg đến thế. Ánh mặt trời buổi chiều đọng trên mái tóc đen như màn đêm của Thayet và nhuộm da cô thành một màu trắng ngọc ngà. Thayet trông lúc nào cũng xinh đẹp, cho dù là ở đâu, cô nghĩ thầm và cảm nhận chút ghen tỵ. Bạn ấy phải lấy chồng đi, để bạn ấy không còn ngáng đường lũ con gái chúng mình. “Công chúa Thayet jian Wilima, cho phép tôi giới thiệu Georg Cooper? Georg, đây là công chúa Thayet vùng Sarain và cận vệ của cô ấy, Buriram Tourakom.”

“Đừng cố làm gì vô ích”, Buri lẩm bẩm trong khi Georg buông Alanna, cúi mình hôn tay Thayet. “Đằng nào thì anh ta cũng không nhớ được tên tôi đâu.”

Georg đứng thẳng dậy và nháy mắt với cô gái người K'mir. “Mặc dù tôi đang rất xúc động, Buriram Tourakom, nhưng xúc động tới thế thì cũng không.”

Hầu như trái ngược với mong muốn, Buri bị duyên dáng của Georg phù phép và cũng mỉm cười. “Alanna đã kể cho chúng tôi nghe về anh”, cô bậm trợn đáp. “Chúng tôi đã được cảnh báo trước rồi đấy. Mà ngoài ra, người thân quen gọi tôi là Buri.”

“Tôi đã nói với anh mà, tôi sẽ đưa cô ấy quay trở lại”, giọng của Raoul vang lên.

Georg nhìn Alanna và lại ôm lấy cô. “Tôi sẽ không bao giờ còn nghi ngờ lời anh nữa, anh bạn.”

“Dĩ nhiên cậu phải là người thò mặt ra ở đây”, chú Coram tuyên bố, người đang cùng với Raoul dẫn bọn ngựa lại.

Georg cười vang. “Nếu tôi mà là anh, chắc chắn tôi sẽ cư xử tốt hơn với Vua kẻ trộm và người em họ của vợ tương lai.” Cả hai vỗ vai nhau chào đón.

Georg đổi con ngựa mệt mỏi của anh lấy một con còn khỏe và cùng phi ngựa với họ về Corus. Qua đó, chuyến đi trôi qua như trong nháy mắt: anh khẳng khẳng không chịu nói những tin mới trong nước Tortall, nhưng lại dễ dàng khêu cho Buri và Thayet kể về chuyến phiêu lưu của họ. Nhưng Alanna không để bị xỏ mũi. Những tháng vừa qua đã bắt Georg của cô trả giá. Anh gầy hăn đi, vô số nếp nhăn nho nhỏ bao quanh mắt và khuôn miệng rộng. Trong lòng cô nôn nóng được biết chuyện gì đã xảy ra. Triều đình kẻ trộm của anh đâu - Vị Học Giả, Solom, Marek, Rispah và những người khác? Nhưng nếu bây giờ cô hỏi anh về những chuyện đó, chắc chắn anh sẽ cười và đưa ra một loạt câu hỏi mà cô không trả lời được, Alanna biết rõ như vậy.

“Từ xưa đến nay có phải lúc nào anh ấy cũng ương bướng như vậy không?”, cô hỏi Mãi Trung Thành.

Lại chính cô nàng phải hỏi ta điều đó ư, anh bạn mèo vừa nhăn mũi vừa trả lời.

Alanna cười. “Chỉ như thế thì tôi mới được trang bị tốt nhất để nhận ra sự bướng bỉnh mỗi khi gặp anh ấy.”

Khi lên đến đỉnh ngọn đồi nằm giữa bến cảng Caynn và thủ đô, Buri ngừng con ngựa Pony của cô lại. “Lạy các vị thần núi”, cô thì thào với hai con mắt mở lớn ra vì lánh nể. Những người khác cũng dừng lại bên cô.

Đằng trước họ, Corus hiện ra bên bờ dòng sông Oloron với vô vàn những ngọn tháp lóng lánh. Khu nhà của những người giàu trải dài theo dòng sông về hướng đông; còn dân thuộc da, thợ rèn, đánh xe, thợ mộc và những người nghèo thì chen chúc tràn về hướng tây. Thành phố mở ra như một tấm thảm treo tường rực rỡ muôn sắc muôn màu: chiếc cổng lớn của cây cầu Hoàng Gia, mạng lưới đường phố chằng chịt của thành phố dưới, khuôn chợ, những ngôi nhà cao trong khu thương gia cũng như nhà của những người danh tiếng, những khoảng vườn trong khu vực đền thờ, cung điện nổi lên ở khoảng đất cực nam của thành phố. Đằng sau đó là dải rừng hoàng gia trải dài nhiều dặm đường. Corus không dễ thương ngọt ngào như Berat, không rực rỡ chói sáng như Udayapur, nhưng đây là quê hương Alanna. Cô thọc tay vào chiếc túi đeo bên thắt lưng và chạm vào viên kim cương. Qua đó ít nhất mình cũng trả lại được một phần những gì Tortall đã ban phát cho mình, cô hài lòng nghĩ.

“Em có mừng khi lại trở về nhà không?”, Georg hỏi.

“Có.”

Anh chìa một bàn tay ra, chạm vào má cô. “Đó là một chuyến đi rất dài, đúng không?”, anh thì thầm.

Alanna nhìn anh. Trong cặp mắt màu hạt dẻ của anh là một tình yêu mênh mông, đến mức cô vừa vui vừa sợ.

Ngay trong cổng thành là một nhóm nhỏ người Bazhir đang đứng đợi, cầm đầu là Hakim Fahrar. Họ ngồi trên yên cương cúi mình chào Alanna, cô đáp lại bằng cách tương tự. Hakim thúc ngựa đi bên cạnh chú Coram, những người khác tản ra tạo thành một vòng tròn rộng thoáng bao quanh nhóm người đi xa mới trở về.

“Như thế có cần thiết không?”, Alanna hỏi và đau khổ trao đổi bằng ánh mắt với Thayet. “Chúng tôi không muốn gây ồn ào.”

“Có, cần phải như thế”, Georg nói. “Đằng nào thì đám bọn em cũng không thể không gây chú ý - với anh chàng khổng lồ cuộn cuộn cơ bắp đang đi ở giữa kia.”

Anh gạt đầu sang phía Liam, lúc đó đang nói chuyện với một kỵ binh người Bazhir. “Tình hình đã thay đổi và toàn thành Corus biết, em bây giờ là hiệp sĩ của Jonathan. Việc cưỡi ngựa có người canh chừng hai bên không phải là chuyện trầm trọng nhất.”

Cánh cổng ngôi nhà Myles von Olau mở toang. Đám trai chăn ngựa vui vẻ chào đón Alanna, không để lộ sự ngạc nhiên về chuyện cô mang theo nhiều khách tới như vậy. Lại chính Thayet là người âu lo và chần chừ. “Buri và tôi chắc phải tìm một nhà trọ”, cô nói. “Nếu bạn có thể chỉ cho bọn tôi...”

“Tôi biết một nhà trọ”, Liam nói. “Ba chúng ta có thể sống ở đó...”

“Đừng trẻ con thế chứ”, Alanna cắt ngang. “Tại sao ta lại phải chia tay nhau?”

“Ông ấy đang chờ các bạn”, Georg giải thích.

“Thế sao?”, Thayet nói. “Làm sao ông ấy được biết về Buri, Liam và tôi?”

“Từ Giọng Nói phải không?”, Alanna hỏi chú Coram.

Người đàn ông vạm vỡ cười sảng sặc. “Cái này thì con phải công nhận, nữ sư tử, rằng Giọng Nói là một người đàn ông rất có ích.” Chú xoay về phía những người khác và giải thích: “Tôi đã liên hệ với Giọng Nói Của Các Bộ Lạc kể từ khi ta đến nguồn nước Maren. Người ta đang chờ đón các bạn, tất cả.”

“Nếu các bạn tìm chỗ khác, Myles sẽ rất giận đấy”, Georg nói. “Ông ấy là người mến khách - mẹ tôi và chị tôi cũng đang ở trong nhà ông. Lẽ ra ông ấy không được phép là người độc thân, khi có một ngôi nhà đẹp và rộng như thế này.”

“Nếu anh chắc chắn như thế.” Thayet nói với một nụ cười rụt rè.

Georg cúi mình. “Tôi đâu có thể nói dối một quý cô đẹp xinh đến thế này.”

Alanna xuống ngựa và đưa dây cương cho cậu trai chuồng ngựa. Mãi Trung Thành nhảy một bước từ chiếc bát da của chàng ta xuống dưới. Đúng khi Eleni Cooper và Rispah bước ra sân, thì anh bạn mèo rút lui vào bóng tối. Alanna chạy vụt đến, ôm siết hai người đàn bà và lại phải gắng để không khóc nức nở. Làm sao cô có thể quên được cảm giác ở nhà? Cô giới thiệu Thayet, Buri và Liam. Mặc dù cô không hiểu tại sao mẹ và chị họ Georg lại sống trong nhà của Myles, nhưng cô rất vui được gặp hai người.

Khi đưa ánh mắt sang phía trái, cô nhìn thấy chú Coram và chị Rispah đang ôm nhau trong một góc khuất. Mỉm cười, cô nhìn đi chỗ khác.

Georg thúc vào sườn Alanna, trở vào cánh cửa trước đang mở toang. “Vào chào ông ấy đi. Ông ấy dậy từ khi trời tờ mờ.”

Alanna chạy đến chỗ Myles và ôm thật chặt người cha nuôi. Ngôn từ là thứ không cần thiết cho hai người này; mà cũng cần phải như thế, bởi chẳng nào họ cũng không nói thành lời. Myles khóc, không hề cảm thấy ngượng ngùng, nhưng đồng thời cũng cười rạng rỡ và hạnh phúc. Cả ông trông cũng già đi và mệt mỏi, những lọn bạc vuốt dài qua mái tóc. Cha mình không tin là Roger không nguy hiểm, Alanna nhớ ra. Chuyện gì đã xảy ra ở đây kể từ khi mình ra đi?

“Mời vào, mời vào”, Myles nói với những người khác. “Xin chào mừng tất cả các bạn, tất cả các bạn!”

Sau bữa tối, họ tụ tập trong phòng thư viện. Những người khác nói chuyện với nhau, Alanna đa phần chỉ lắng nghe và hưởng thụ niềm

hạnh phúc được về nhà. Cô để dành những chủ đề khó chịu và viên kim cương cho ngày hôm sau. Thayet, Buri và Liam hoàn toàn không có cơ hội để cảm thấy mình là người lạ: Ngay sau khi họ được giới thiệu với Myles, ông mang lại cho họ cảm giác họ là những vị khách được mong chờ ở đây. Lời đề nghị tìm nơi ngủ khác của Thayet bị ông từ chối cương quyết, đúng như Alanna đoán trước. Coram không rời chị Rispah nửa bước, và Alanna thấy trong lòng nhói đau khi cô hiểu rõ rằng, những ngày tháng chủ làm nhà tư vấn và người bạn đường thông minh trung thành của cô đã kết thúc. Cô ngạc nhiên và vui sướng khi thấy Myles cầm tay Eleni. Georg nhìn theo cô và nháy mắt. Sau này, khi cô buộc tội anh đã làm mai hai người với nhau, thì anh không gắng phủ nhận.

Cuối cùng Alanna ngủ thiếp đi trong ghế bành. Cô chỉ lơ mơ tỉnh dậy khi Liam bế cô lên giường. Anh hôn lên trán cô rồi thì thầm: “Ngủ ngoan nhé, sư tử.”

“Em không thích anh gọi em là sư tử.” Có vẻ như anh không nghe thấy cô nói. Anh dịu dàng đóng cửa và cô lại thiếp đi.

Một hồi sau, cô giật mình tỉnh dậy. Cái gì đã đánh thức cô? Alanna lắng nghe, ngôi nhà yên tĩnh. Khi nhìn quanh, cô phát hiện thấy một đốm sáng màu nâu bên cửa sổ. Nhảy một bước cô đã đến bên cây kiếm treo gần giường, rút nỏ ra, trong khi vệt sáng lớn lên và dần dần đặc lại;

“Bỏ kiếm đi”, một giọng quen thuộc ra lệnh. “Anh đâu có làm gì em.”

“Thom?”

Ngay cả khi anh đã hiện hình hoàn toàn, từ bên trong người anh vẫn tỏa ra một luồng sáng mạnh mẽ, khiến cô nhìn thấy cả nét mặt anh. Anh khoanh tay ra trước ngực và nhướn một bên lông mày. “Chả lẽ em không có áo ngủ à?” Liam chỉ cười ủng hộ và tắt cho cô.

Alanna siết mạnh người anh trai song sinh. Thom cũng ôm chặt lấy cô. Vừa làm điều đó, anh vừa gục gương mặt nóng bừng xuống vai

cô.

“Thom, anh sao thế? Anh sốt?”, Alanna hỏi bằng giọng ngắt quãng.
“Anh - anh cháy như than!”

Anh tóm lấy hai vai cô. “Bình tĩnh đi! Cái nóng là chuyện đương nhiên trong vụ này, em đừng lo.” Anh chạm vào những nếp nhăn quanh khóe mắt cô, vuốt ngón tay dọc những nếp nhăn hằn sâu hơn dưới xương gò má cô, vuốt những nếp nhăn li ti bao quanh bờ miệng. Kể cả trên mặt anh cũng đã hằn lên vô số nếp nhăn, những nếp nhăn trước chưa có, và anh thậm chí còn gầy hơn cả cô. Trông anh quá mệt mỏi - hết như người sắp chết. Bản năng thúc cô giơ tay sờ lên viên ngọc lửa đeo bên cổ.

Chiếc bùa hộ mạng chỉ cho cô thấy, Thom tỏa ra một quầng lửa màu đỏ sậm. Đó là màu của máu khô. “Trông anh thế nào?”, anh thì thào, bởi anh biết tác dụng của viên ngọc.

Cô gắng mỉm cười. “Tốt hơn là anh không nên biết.” Cô nuốt khan, rồi thêm vào: “Như thế - như thế anh đã có một phép lực khác hoặc là phép lực của anh...”

“đã bị hỏng”, Thom nói cho hết câu. “Đủ rồi. Ta có thể nói chuyện với nhau một lần khác về thời gian vừa qua. Trông em mệt như đã hết sức.” Anh vuốt bàn tay run rẩy trên mái tóc cô. “Anh chỉ muốn nhìn thấy em và biết rằng, liệu em có tha lỗi cho anh.”

“Chẳng có gì mà tha thứ cả”, cô trả lời. “Anh thậm chí còn làm cho em một việc tốt. Giờ thì em có thể nói chuyện với ông ta, có thể tự mình kiểm chứng lại liệu thuở đó em có phạm sai lầm hay không, khi mà em - anh biết rồi đó. Liệu ông ta có cơ hội nào đó để rửa lỗi cho mình hay không.”

“Chúc vui vẻ”, anh chế nhạo theo cái kiểu của riêng anh. “Về phần mình thì anh tin rằng, em cũng sẽ sống sót thôi nếu gã ta cứ nằm im dưới mộ.”

“Em nói thật mà”, cô phản đối.

“Em đi ngủ tiếp đi, được chứ?”, anh bắt đầu mờ đi. “Nghỉ ngơi cho khỏe”, anh biến mất.

Cô nhìn trân trân vào khoảng sàn phòng nơi anh vừa đứng. Ngoài mình ra, không ai biết rằng Thom sẽ chết?

Chẳng lẽ họ không cảnh báo được cho mình? Nhưng họ biết cảnh báo thế nào đây - ngoài việc kể rằng anh ấy tỏa sáng trong bóng tối?

Lệ dâng ngập mắt. Cô sụt sịt. Liệu Myles còn thức không? Cô đi chân trần rón rén lên căn phòng mà Myles yêu thích nhất, phòng thư viện. Cửa phòng mở. Vì không muốn bị hút vào một cuộc gặp gỡ riêng tư của ai đó, nên cô dừng lại ngoài hành lang.

“Tôi không đến sớm hơn được.” Cái giọng trầm trầm này là của Jonathan. “Hiện thời trong triều đình không có lễ hội, bởi chúng ta đang để tang, nhưng cái gọi là “những giờ chuyện trò ấm áp” vẫn kéo dài nhiều tiếng đồng hồ.”

“Lẽ ra cậu cần phải đợi thêm.” Đó là Georg với cách nói nghe như hát của anh. “Cô bé ngủ gật trong ghế bành, thật tội nghiệp. Cô ấy kiệt sức, y hệt như những người khác.”

“Thế mà về đây, nữ hiệp sĩ của tôi chắc cũng chẳng có mấy giờ an bình”, Jonathan thở dài.

“Gã ta có biết là cô ấy quay trở về không?”

“Gã ta biết. Nhưng mà tôi... cái gì thế?”

Georg bước thoăn thoắt về phía cửa và nhìn thấy Alanna. Anh cúi xuống bên cô và chỉ vào thư viện. Thế rồi anh đẩy cô vào trong, đóng cửa lại và để cô ở một mình với Jon.

Hoàng tử đứng trước lò sưởi với Mãi Trung Thành trên cánh tay. Cô đã quên là anh cao hơn cô tới cả một cái đầu. Bộ quần áo màu đen tô đậm màu mắt xanh của ngọc sa-phia; mái tóc và râu cằm của anh cũng thẫm màu như làn áo chên bằng nhung. Cô ngấm bờ miệng sắc sảo, sống mũi thẳng băng của anh và nghĩ thầm: Jon vẫn luôn là người đàn ông điển trai nhất mà mình gặp xưa nay - kể cả Roger! Kể từ cuộc chia tay của họ trong mâu thuẫn, anh đã thay đổi nhiều: nét mặt anh

bây giờ có một vẻ cương quyết và nghiêm trang khiến cô ưa thích. Làm Giọng Nói Của Các Bộ Lạc là rất tốt cho anh ấy, cô nhủ thầm. Giờ thì anh ấy không còn hống hách ra cái vẻ “gã quý tộc kiêu hãnh” như năm trước thời trong sa mạc.

Cô xúc động khuyu gối và cúi đầu. “Thưa chủ nhân, tôi sẵn sàng đợi lệnh người.”

Anh đặt bàn tay lên mái tóc cô. “Em tin chắc chứ, Alanna?”

“Tới cái chết và cả trong kiếp khác, Jonathan”, cô nói, nhìn vào mắt anh.

Anh vất vả nuốt khan. “Ta nhận lòng trung thành của em, hiệp sĩ Alanna. Ta nhận nó và nguyện đền đáp lòng trung thành bằng lòng trung thành và danh dự bằng danh dự, cho tới cái chết và cả trong kiếp khác.” Thế rồi anh kéo cô đứng dậy, hôn lên hai má cô. Nét oai vệ trong anh biến mất. “Em không hề biết, lại có em ở đây đối với anh có ý nghĩa như thế nào”, anh nói và đột ngột cặp mắt anh ngập lệ. “Alanna, cha anh đã tự kết liễu đời mình! Ông đã lo lắng sao cho trông nó giống một vụ tai nạn đi săn, nhưng không phải tai nạn. Lạy các thần linh! Tại sao anh lại phải mất cả hai người?” Anh đập hai bàn tay lên mặt và khóc. Alanna ôm lấy anh, an ủi anh và khóc cùng.

Khi Jon bình tĩnh trở lại và Alanna đã lau khô những giọt nước mắt của cả hai người, cô nói: “Rất có thể cả một thời gian tới bọn mình sẽ không có cơ hội ở riêng bên nhau. Em cần làm gì với viên kim cương?”

Jonathan lấy hơi thật sâu. “Vậy là em có nó thật?”

“Nếu anh muốn, em sẽ đi lấy nó ngay.” Cô tìm cách giằng người ra khỏi vòng tay anh, nhưng Jonathan siết cô chặt hơn.

“Chưa đâu. Đã gần một năm nay anh chưa được giữ em trong tay mình, em có nhớ không?” Rồi vừa thốt lên một tiếng thở dài anh vừa buông cô ra. “Tạm thời em hãy giữ cho thật kỹ. Anh phải cân nhắc, làm cách nào để trình bày em - và cả nó nữa - cho thích đáng.” Anh mỉm cười, nhưng chỉ rất ngắn. “Em không biết, việc đó quan trọng với

anh tới mức nào, khi có thể nói cho người ta biết rằng chúng ta có Viên Kim Cương Quyền Lực. Rất có thể vụ này sẽ làm tắt những tin đồn rằng anh và triều đại của anh bị nguyên rửa.”

Chỉ một chút sau đó, Georg quay trở lại. “Sao, ổn cả rồi chứ?” Alanna và Jonathan mỉm cười với nhau. “Có thể chứ”, Georg thở dài. “Tôi không bao giờ được an lòng chừng nào hai người còn giận hờn nhau. Bọn anh đang uống trà, Alanna”, anh nói tiếp. “Em cũng uống chứ?” Khi cô gật đầu, anh đi lấy một chiếc tách thứ ba và rót trà từ một chiếc ấm đặt trên đồng lửa lò sưởi. Anh rót thêm cho Jonathan và bản thân. “Anh chàng này đến từ những hòn Đảo Đồng và tự xưng danh là “Chim Ưng Màu Đỏ”, anh giải thích với Alanna khi thấy cô nhìn thứ chất lỏng đỏ rực bằng vẻ nghi ngại. “Uống một hồi là người ta quen với vị của nó.”

Jonathan nâng tách của anh lên, giơ về phía họ: “Mừng những người bạn tốt nhất của tôi.”

“Đúng, cần phải thế”, Alanna đáp lời.

“Nghe kìa, nghe kìa”, Georg lên tiếng.

“Ô, xin lỗi”, một giọng phụ nữ trầm trầm vang lên. Jon xoay ra phía cửa, chờ người ra, hai mắt mở lớn. “Lạy Đức Mẹ nhân từ!”, anh thở hắt ra.

Đó là Thayet đang đứng với mái tóc rối bù, hai tay giữ kín hai mép áo khoác mặc trong nhà dưới cổ. “Mãi Trung Thành đánh thức tôi dậy, sau đó tôi không ngủ lại được.” Anh bạn mèo nhào một cú lên giữa lòng Alanna. Cô giật mình, bởi cô không nhìn thấy chàng ta nhảy tới. Thayet bắt đầu bồn chồn và né ánh mắt Jon, trong khi tìm cách giấu đôi bàn chân trần bên dưới mép áo khoác trong nhà. Alanna giơ tay che một nụ cười.

Georg kéo công chúa vào phòng. “Chúng tôi đang uống trà”, anh giải thích và đóng cửa. “Ở phía kia cạnh lò sưởi, bên cạnh Jon, vẫn còn chỗ ngồi.”

Nhà vua tương lai đưa bàn tay Thayet lên môi. Ánh mắt họ gặp nhau, của Thayet bối rối, của Jon thăm dò. Công chúa nhanh lẹ rút tay về và nói: “Chúng tôi chưa được giới thiệu.”

Alanna buồn cười đến mức không nói nên lời. Ngay bây giờ Thayet đã làm Jon bối rối và ngay bây giờ hai người đã có vẻ yêu nhau. Mình biết mà, cô thích thú tự nhủ. Mình đã biết rằng mang bạn ấy về đây là đúng!

“Thayet Jian Wilima”, Georg vừa nói vừa nhìn nữ hiệp sĩ đang cười. “Cho phép tôi giới thiệu Jonathan von Conté! Cậu bây giờ đã là nhà vua chính thức chưa, Jon, hay phải chờ lễ tấn vương xong đã?”

Jonathan không nghe lời anh nói. “Giới thiệu như vậy liệu đã đủ cho đòi hỏi của Người, thưa công chúa?” Giọng anh cũng đứt quãng như của giọng Thayet lúc trước.

Cô con gái của Tướng Quân khẽ nhún gối, vừa đủ sâu - và không một centimet sâu hơn - như cách chào của một công chúa khi gặp một vị vua. Thay vì khiêm tốn hạ ánh mắt xuống, cô vẫn hướng ánh mắt vào thẳng mặt Jon. “Tôi không còn là công chúa nữa, thưa bệ hạ. Cha tôi đã chết và tôi là một kẻ bị lưu đày. Tôi hy vọng được làm một thần dân trung thành của bệ hạ.” Rồi cô duyên dáng cúi đầu.

Alanna bất giác phải đau đớn thở dài. Không một lần trong đời cô cạnh tranh nổi với sự chắc chắn của Thayet về cách xử sự của các quý bà trong triều. Thayet thoáng nhìn về phía cô. Công chúa biết ý nghĩa của tiếng thở dài đó và cách cư xử khuôn sáo mà cô vất vả gìn giữ cho tới nay đột ngột tan biến.

Cô bắt đầu cười khúc khích, rồi cười thành tiếng. Một tách trà thứ tư được đổ đầy và Thayet ngồi xuống bên Jon.

Sáng hôm sau, Alanna và Liam tiếp tục gặp nhau trong giờ tập hàng ngày. Ngay sau khi họ bắt đầu, có Buri và Thayet tham gia. Cả hai người còn như đang mê ngủ. Im lặng, họ lao động cật lực một tiếng đồng hồ, trước khi lại chia tay nhau cho ngày hôm đó. Alanna tắm, quyết định bỏ qua bữa điểm tâm. Cô quá nôn nao để có thể ngủ hoặc

ăn. Bất chấp cái đêm ngắn ngủi và cơn bồi hồi của ngày hôm trước, bây giờ cô tỉnh táo cực kỳ và sẵn sàng làm những gì mà cô đã nghĩ từ mấy tuần qua.

Cô thấy công tước Roger đứng trên một trong những bức tường nhô cao trên cổng thành, khi cô phi ngựa trong một khoảng sân cung điện. Alanna nhìn trân trân một hồi lên chỗ ông ta, rồi cô nhìn về phía bốn người Bazhir vẫn đi cùng cô cho tới nay. Sự bảo vệ của họ, thứ mà thật ra cô không hề nài xin, có thể đảm bảo bao xa?

Hiểu rõ ánh mắt cô, người trưởng nhóm nghiêng mình tiên lưng ngựa. “Chúng tôi chờ ở đây, Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông.” Ông ta nhìn lên phía Roger rồi thêm vào. “Chừng nào tôi còn thấy cô rõ ràng.”

Cô gật đầu. Trao con ngựa cái cho đám trai chuồng ngựa, đặt Mãi Trung Thành lên vai. Thế rồi cô bước theo những bậc thang lên trên bờ tường.

Roger đứng tựa vào hàng mép tường hình răng cưa và chờ. Alanna ngạc nhiên thấy mái tóc gã để dài và quần áo lổm đổm vệt thức ăn - thuở trước gã rất đom đàng và kiêu ngạo về ngoại hình của mình. Cô lấy hơi và đặt con mèo xuống đất. “Ngoan nhé”, cô nghiêm khắc ra lệnh. Rồi cô tiến đến, cho tới khi chỉ còn cách Roger một chiều dài vũ khí. Anh chàng mèo, cái đuôi giật lên từng hồi trong nỗi kiềm chế vất vả cơn thù ghét, ngồi xuống bên chân cô.

“Thế đấy”, Roger nói, giọng rít róng như phim thuốc độc. “Ra người đã sống sót. Thật là nhục nhã.”

Alanna bất giác mỉm cười vì nhẹ nhõm. Vậy là cô không cần làm ra vẻ như mọi việc đều ổn cả, không cần làm ra vẻ ưa thích gã đàn ông này. Lời tuyên chiến đã được cất lên rõ ràng. “Xin chào ông, Roger. Trông ông nhợt nhạt quá. Ông không có thời gian đi dạo chơi ngoài trời sao?”

Cặp mắt gã, vốn sáng màu hơn mắt Jon, nheo nhỏ lại. “Nhà người muốn giờ trò láo lếu hả? Thời gian qua người có giết ai không?”

“Không. Thật là chán ngán khi quay về nhà và thấy những gì ta đã làm bị đảo ngược trở lại.” Các dây thần kinh cô rung lên, như thể hai người đang có một cuộc chiến tay đôi.

Gã nhếch môi trong một nụ cười độc ác. “Người cũng biết người phải cảm ơn ai vì chuyện này.”

Alanna nhún vai. “Tôi biết. Giờ thử hé lộ cho tôi nghe một điều, được không? Ông có định giết hoàng hậu không? Và nhà vua và Jon?”

Roger giật giật râu cằm. “Có - nếu người nói đến khoảng thời gian trước khi người giết ta. Người nghi ngờ ư? Rồi chắc người đã thăm an ủi mình, một phiên tòa chính thống sẽ giải phóng người khỏi mọi tội lỗi đối với cái chết của ta?” Cô giật mình, nhìn sang bên. “Người không được giải phóng. Nếu không có người, giờ đây ta đã là vua - kế hoạch của ta là như vậy. Dĩ nhiên bây giờ mọi chuyện trông khác hẳn. Ta không liên quan gì tới cái chết của bà ta. Ta đã hứa hẹn sẽ cư xử tử tế. Mà ta cũng không thể cư xử không tử tế - bởi vì phép lực đã không cùng ta quay trở lại cuộc đời.” Gã khoác lên mặt một nụ cười hiểm độc. “Nó ở đó giữ ấm mộ ta, chờ ta quay trở lại.” Alanna rùng mình. “Phải người muốn kiểm tra cho chắc chắn rằng móng vuốt của ta đã quặp lại? Hãy sử dụng quà tặng của người.” Gã trở vào viên ngọc lửa. “Ta biết tất cả về nó. Từ Thom.”

Alanna không thích cái vụ Thom kể cho Roger nghe chuyện này. Mặc dù vậy, cô vẫn chạm tay lên viên ngọc lửa và chỉ nhìn thấy một mình Roger, không một chút xíu lửa màu cam. Cô bối rối buông viên ngọc ra. “Mặc dầu vậy ông vẫn là một người nguy hiểm, Roger. Phép lực ngày trước chỉ làm nhẹ việc cho ông thôi.”

Gã tóm lấy cổ tay cô, nhìn sâu vào mắt cô tìm tòi. “Người đã thay đổi, cận vệ Alan. Bây giờ người là một hiệp sĩ dạn dày kinh nghiệm, ta nói có đúng không? Và người không sợ ta nữa - giống như thuở trước.” Gã buông cô ra.

Alanna dứt tay vào túi áo. Cô nghĩ một hồi về những gì gã vừa nói. Rồi cô trầm ngâm đáp: “Ông biết điều gì không? Có những cơn bão

cát quét bóng cả người lẫn ngựa và chôn vùi họ - tôi đã nhìn thấy chúng. Tôi đã nhìn thấy những đồng xương chất cao quá đầu tôi; chúng là kết quả từ sự ngu ngốc của một tay vua tồi tệ và những kẻ muốn chiếm ngai vàng. Tôi đã đi qua một cơn bão tuyết nơi tất cả những thực thể sống khác đóng cứng lại thành đá. So sánh với những thứ đó thì ông chỉ là một con người. Tôi đủ sức đối mặt với ông.”

Trên gương mặt sắc sảo và trong cặp mắt gã thấp thoáng nét chế nhạo. “Cô bạn yêu mến, ta tin chắc là cô đủ sức làm điều đó. Chỉ có điều ta sẽ không cho cô cơ hội - không một lần nữa đâu.”

Gã xoay đi, trèo lên một tầng bờ tường cao hơn.

Alanna nhìn xuống dưới. Cuối cùng cô thở dài, nâng anh bạn mèo đang giận dữ và áp mũi vào làn da mèo ấm áp. “Bình tĩnh nào”, cô thì thầm. “Gã ta không xỏ mũi được tôi đâu, nếu đó là thứ khiến bạn lo.” Cô thấy lạnh. “Gã đang âm mưu một điều gì đó. Tôi dám cá bằng cả thanh danh của mình.”

Raoul chờ cô bên chân cầu thang. Thay cho chiếc sơ-mi vải thô và quần cưỡi ngựa mặc khi đi tàu, trang phục của anh bây giờ mang màu xanh dương và màu bạc của đội cận vệ hoàng gia, ngôi sao bạc của tổng chỉ huy gắn trên ngực. Alanna đứng lại để ngắm nghía ngưỡng mộ anh.

“Em biết chứ, anh có kể với em rằng bây giờ anh ra lệnh cho đội cận vệ”, cô nói khi bước về phía anh. “Nhưng từng nghe cho tới nhìn là một sự khác biệt rất lớn.” Họ xoay lưng lại với bờ tường và đi về phía những dãy nhà trong cung. “Đám quân của anh có trễ nải chút nào trong thời gian anh bỏ đi đón em?”

Raoul vừa lắc đầu vừa cười. “Chỉ huy phó của anh là Mahoud Ibn Shaham đã trông chừng họ suốt thời gian đó. Nhưng anh cũng rất mừng lại được trở về đây. Anh không gạt được nỗi lo mỗi khi không tự tay kiểm soát. Mà ngoài ra, anh vừa nhìn thấy em nói chuyện với ai đấy.”

“Rồi sao nữa?”

“Em nghĩ gì về gã ta?”

“Gã điên rồ”, Alanna nói thẳng. “Em không biết có phải nguyên nhân nằm ở chỗ gã đang đi trên mặt đất, trong khi lẽ ra gã phải nằm dưới mộ, hay là cái phép thuật đưa gã quay trở về đây đã trộn nhào nhào óc gã. Mà em cũng chẳng quan tâm. Gã điên rồ và gã nguy hiểm.” Raoul gật đầu. “Bọn anh cũng thấy thế, Gary và anh, thỉnh thoảng anh cảm thấy thậm chí cả Jon cũng nghĩ vậy. Nhưng bọn anh biết làm gì? Em cũng biết vua Roald ghê tởm những trò nhộn nhạo đến mức nào - lạy thần linh phù hộ cho linh hồn ông. Nhà vua chỉ muốn tha thứ và quên đi - nhất là quên đi. Vậy là ông trả lại cho Roger lãnh địa, danh tước - tất cả. Và giờ thì chúng ta phải cõng trên lưng một tay công tước điên khùng, thêm vào đó là không biết bao người đang thầm nghĩ rằng ta đang nằm dưới một lời nguyền, bởi ta không rũ bỏ được gã. Anh em mình có thể nói về một chuyện khác không? Anh muốn phát đầu đầu lên đây.”

Alanna mỉm cười. “Đồng ý. Nói cho em biết, anh có thích chỉ huy đội cận vệ hoàng gia?”

“Rất thích”, Raoul nói. Họ đang đi xuyên qua một đoạn đường có mái che dẫn đến sân tập của các hiệp sĩ, cận vệ và tiểu đồng. “Nhưng nó không giống như đi tuần tiểu ở biên giới. Là tổng chỉ huy đội cận vệ người ta phải theo dõi và tố cáo kẻ khác, nhất là khi có những kẻ âm mưu giết Jonathan...”

“Sao kia?”, cô thì thầm.

Mặt Raoul đỏ lên. “Thôi, hãy quên những gì anh vừa nói. Chuyện đó xong rồi. Hãy hỏi Jon. Nghe này, anh không muốn nói về mình. Thế còn em, em đã làm gì? Ròng Shang thế nào? Và lạy thần Mithros, em tìm kiếm cái gì ở Mái Nhà Thế Giới?”

“Đó là một câu chuyện dài.” Alanna ngắm nghía những khoảng sân ngoài trời, những dãy kệ cầm kiếm gỗ và chùy gỗ, những hình nhân luyện tập to như người thật, những hàng bia bắn. Vào lúc trời còn sớm như bây giờ trên sân chỉ có vài hiệp sĩ - Gary, Alex, Geoffrey von

Meron. Họ chạy đến bao quanh Alanna, vỗ lên lưng cô chào đón và muốn nghe tất cả những cuộc phiêu lưu mà cô đã trải qua. Vừa cười cô vừa từ chối và nói rằng, sau này họ còn không biết bao nhiêu thời gian mà kể chuyện.

Trong thời gian đó, cô nhìn từng gương mặt thân quen. Alex vẫn kín đáo như xưa, chỉ có điều anh ấy như đang vui về một chuyện gì đó. Gary bây giờ cân nhắc trước khi nói, khiến cho anh không còn hay mĩa mai như trước. Myles có kể là Gary đã tiếp nhận vị trí của người cha, và Alanna thấy việc chịu trách nhiệm rất tốt cho bạn cô. Thậm chí Geoffrey cũng gây ấn tượng thông minh hơn, sâu sắc hơn; anh kể cho Alanna nghe rằng anh bận rộn suốt mùa đông qua với lũ cướp người Scanra, dọc biên giới phía bắc.

“Đi nào, Alan - Alanna”, anh sửa lại khi tất cả những người khác cười váng lên. “Thử xem bạn còn nhanh nhẹn không.” Anh ném về phía cô một cây kiếm tập bằng gỗ. “Tất nhiên là cô ấy còn nhanh lẹ”, Gary sắc giọng.

“Tôi dám cuộc rằng cô ấy ít luyện kiếm với Ròng phang”, Alex nhận định. Khi Alanna nhìn về phía anh ta, để xem lời nhận xét vừa rồi có là một sự trâng tráo hay không, thì anh giải thích: “Tôi biết là Cánh Tay sắt thích đấu tay trần hơn là dùng vũ khí.”

Alanna nhấp nhấp cây kiếm luyện tập trong tay, xác định nó nặng đến đâu. “Điều đó không có nghĩa là anh ấy không bao giờ chạm vào vũ khí.”

Gary, Raoul và Alex ngồi lên dãy lan can để quan sát. “Có phải mọi thứ ở Sarain đang nháo nhào thảm thương không?”, Gary kêu lên khi Alanna và Geoffrey vào thế.

“Đúng.” Alanna nhảy sang bên né lưỡi kiếm đâm thẳng tới của Geoffrey, ngoắc kiếm mình vào kiếm bạn rồi xoay kiếm, đầu tiên giật xuống, sau đó giật lên. Geoffrey rút kiếm, lùi về nhanh như chớp. Ánh mắt anh hiện nét tôn trọng. Alanna tập trung tư tưởng. Người ta đang thử xem liệu cô có thay đổi, cô ý thức rõ như thế. Từ những cuộc nói

chuyện tối hôm trước, cô biết Jonathan đang cần cô trong tư cách hiệp sĩ, để chỉ cho những người hoài nghi thấy rằng bề tôi của anh mạnh mẽ và chung thủy với anh. Giới tính của cô là một vấn đề, nhưng cô có thể cân bằng nó, bằng cách chứng minh - bây giờ và ở đây - rằng không phải vì thế mà cô làm được ít việc hơn. Lần đầu tiên kể từ nhiều tháng nay, cô lại có cảm giác rằng mình hữu dụng.

Trong cổ găng ép cô chuyển hoàn toàn sang thế tự vệ, Geoffrey bổ một loạt những nhát chém nhanh như cắt. Lần nào cô cũng cúi xuống tránh, nhưng xoay vị trí để bắt đối phương xoay theo. Khi Geoffrey hơi lão đảo, cô lao tới, cho tới khi mũi kiếm chạm bên cổ anh. Geoffrey hạ vũ khí.

“Tôi quên mất là bạn nhanh như ma”, anh cười.

Gary trèo từ lan can xuống. “Giờ đến lượt anh.” Alanna vào tư thế. Nhìn qua khoe mắt, cô nhận thấy người hầu kẻ hạ và đám quý tộc đang dồn ra sân để xem. Mím một nụ cười âm thầm, cô vào việc và ép Gary phải tấn công. Cuối cùng, cô thắng anh bằng một cú chém tước vũ khí, đường kiếm mà cô cũng đã sử dụng với Geoff, khóa lưỡi kiếm của anh và giật nó ra khỏi tay anh.

Raoul không cầm cự được lâu như Gary; mà anh cũng chả cố - và cô nói thẳng với anh điều đó.

“Anh vốn quen bị em đánh bại”, anh chống chế. “Người ta rất khó thay đổi một thói quen xưa. Cứ theo như tình hình bây giờ thì anh chẳng nên cố làm gì. Em luôn là người tốt nhất, có thể ngoại trừ Alex.” Anh gật đầu về phía chàng trai trẻ tóc đen đang ngồi trên lan can. “Nào, Alex. Cho Nữ Sư Tử một cơ hội đi.”

Tóc gáy Alanna dựng lên. Thật kỳ lạ khi cái tên chiến binh của cô được vang lên từ bờ môi một người bạn thân yêu. Điều đó cho cô biết - hơn tất cả những gì cô đã được nhìn hay nghe - cô đã rời xa những hiệp sĩ khác tới mức nào.

Alex lắc đầu. “Tôi chỉ muốn chiến đấu với quý công nương của chúng ta chừng nào cô ấy còn tươi mới.” Trong ánh mắt anh có một

nét gì đó mà Alanna không giải nghĩa được. “Hẹn một lần khác, tôi hứa như vậy.”

Một số những người tự nguyện khác, thích thử vài cú đâm thẳng, lần lượt xưng danh. Alanna thực hiện khoảng năm bài tập nữa, sau đó cô chia tay - dần dần cô thấy bức bối. Đám đàn ông và con trai phản đối, nhưng Alanna nhận thấy họ tràn vào sân tập ngay khi cô rời đi. Lẽ ra mình phải kiêu hãnh vì họ hoãn giờ tập để xem mình đấu kiếm, cô nghĩ thầm và cầm lấy một chiếc khăn tay vừa được đưa sang. Cô ngắm nhìn những tay kiếm vào cuộc với nỗi hồ hởi mới. Rất có thể mình cũng kiêu hãnh, ít nhất là một chút. Mặc dầu vậy, cứ như thể mình quay trở lại Trebond và phải nhận ra rằng, nó nhỏ hơn rất nhiều so với những gì mình có trong ký ức.

Gary dang tay ôm lấy bờ vai cô và dẫn cô về phía chuồng ngựa. “Hai người cuối cùng có phải là người Tortall không?”, Alanna hào hển hỏi, sau khi đã lau mồ hôi mặt.

“Không.” Anh chàng Gary vừa cao vừa nặng nhìn cô bằng vẻ hài lòng. “Một người đến từ Galla và người da đen đến từ Carthak. Họ đến để dự lễ phong vương.”

“Khá sớm đấy, anh có thấy không?”

“Tất cả đều muốn biết Jonathan là người thế nào. Điều họ quan tâm hơn cả là cậu ấy sẽ làm vua được bao lâu. Vì thế mà việc em trở lại đây là rất hay. Đa phần đám hiệp sĩ bọn anh không nổi danh ngoài Tortall. Nhưng danh tiếng Nữ Sư Tử thì nổi như cồn và được kính trọng. Một nhà vua mà em thề trung thành phục vụ sẽ xứng đáng được người ta chú ý.”

Cả hai đã đến bên dãy chuồng ngựa.

Alanna lẩm bẩm: “Đúng là chuyện ngớ ngẩn.”

“Đối với em thì là chuyện ngớ ngẩn”, Gary nói. “Nhưng nó quan trọng đối với người nước ngoài. Họ sẽ không dám can thiệp vào chuyện của đất nước chúng ta, trước khi họ biết được nhiều hơn về

Jonathan.” Anh vui vẻ đứng nghiêm chào và để cô đứng lại đó, quay trở lại cung điện cùng những nhiệm vụ mới của anh.

Khi Alanna bước vào thì cả dãy chuồng ngựa vắng tanh. Đa phần đám trai chăn ngựa đang ở ngoài sân hoặc trên khu tập hợp ngựa, thật thuận lợi cho cô. Alanna đặt hai ngón tay lên môi, tuôn ra một tiếng huýt sáo xé tai. Một người đàn ông vạm vỡ trượt từ trên đồng rạ xuống, không thềm giơ tay phủi những cọng rạ khô bám trên tóc anh.

“VẬY là quý cô đã về”, Stefan nói, cúi mình chào, biểu lộ lòng kính trọng. “Tôi thật sung sướng đến tận linh hồn khi được gặp cô ở đây. Rất có thể sau đó nhà vua của chúng tôi lại vui vẻ trở lại. Thật là một thời kỳ đau khổ, công nương Alanna.”

Nữ hiệp sĩ tựa người vào một cây cọc. “Tại sao anh không kể cho tôi nghe nguyên nhân gây ra những chuyện đau buồn.”

Stefan nghi ngờ nhìn quanh. “Lên đây”, anh mời cô và trèo theo một cây thang dẫn lên tầng chứa rơm. “Và nói khẽ thôi.”

Khi cô trở về thì ngôi nhà của Myles von Olau đầy ắp các cô thợ khâu. “Đó là sáng kiến của Eleni”, Buri giải thích. “Bà bảo rằng, chị và chị Thayet cần đồ mặc. Chúc vui vẻ!” Khi Mãi Trung Thành nhìn thấy hàng đồng hàng đồng vải cùng những người đàn bà mặt mày nghiêm nghị thì chàng ta chạy trốn cùng với Buri. Đám đàn ông đã trốn trước rồi.

“Ta biết, tối nay con thích làm những việc khác hơn”, bà Eleni nói khi kéo Alanna đến phòng thử đồ. “Nhưng Chúa Thượng muốn tối nay con đưa Thayet vào triều. Đây, bề trên để lại cho con cái này.” Bà đưa sang cho cô một cuộn giấy da được niêm phong. Trong khi mẹ của Georg cời cho cô dây đeo kiếm, áo chèn và ủng, Alanna bẻ dấu niêm phong và đọc.

Nữ hiệp sĩ, Jonathan viết, tối hôm nay sẽ là một thời điểm thích hợp để trình bày em với triều đình và giới thiệu công chúa Thayet. Những tư tưởng bảo thủ càng có nhiều thời gian làm quen với em thì sự có mặt của em càng mang lại nhiều lợi ích. Với số lượng lớn nhân chứng

sẽ có mặt hôm nay, đây cũng là một cơ hội xuất sắc để trao cho ta món quà mà chúng ta đã nói tới.

Cô đồng ý với chiến lược của Jonathan và gặt đầu, trước khi ném lá thư vào lửa. Một lễ giới thiệu chính thức, nơi các nhà ngoại giao từ các quốc gia có mặt bên cạnh giới quý tộc Tortall, là một cơ hội tuyệt vời. Cấp bậc của Thayet khiến cô ấy xứng đáng với một buổi đón tiếp như vậy. Và bản thân cuộc đời cô, Alanna ý thức rõ như thế, cũng sẽ đơn giản hơn nếu Jonathan chính thức bày tỏ trước công luận sự công nhận của anh, cho dù lòng cô mong muốn một buổi chào đón không chính thức. Mà ngoài ra, cô tự nhủ, qua đó người ta có gần sáu mươi ngày trời cho đến lễ phong vương để suy nghĩ kỹ càng về Viên Kim Cương Quyền Lực. Trong thời gian đó tin đồn sẽ lan xa. Sẽ không một kẻ nào vội vàng lật đổ một nhà vua có trong tay một báu vật như vậy.

Vừa buông tiếng thở dài, Alanna vừa cởi áo sơ-mi và quần, khi một chị thợ phụ tiến tới, dùng một đoạn dây có thắt nút đo số người cô. Nữ hiệp sĩ cắn răng nhìn lên trần nhà, trong khi những đoạn dây lòng thòng quấn quanh người cô. Quần áo mới là chuyện cần thiết - tất cả những gì mà hôm nay cô không thể làm được đành phải chờ thôi.

Thế rồi tưởng chừng như mọi thứ đều uổng công trước khi nó bắt đầu: Người cầm đầu nhóm thợ may chỉ cho cô phác thảo những chiếc áo dài. “Tôi sẽ không mặc áo dài. Tối hôm nay thì không”, nữ hiệp sĩ quả quyết khẳng định. “Họ sẽ nghĩ, tôi hèn hạ cụp đuôi lại bỏ đến chỗ họ!”

“Quý cô đâu có thể cho bộ hạ và cả triều đình xem chân của mình!”, bà thợ may phản đối. “Như thế là thiếu đứng đắn, thiếu tôn trọng và tất cả cánh quý tộc sẽ đàm tiếu về quý cô.”

“Bây giờ họ đã làm rồi”, Alanna trả lời.

Người phụ nữ bướng bỉnh lắc đầu. “Những người đàn bà duy nhất mặc quần ngang đầu gối là những người đã bị đốn xuống đáy xã hội.” Rispah biến nụ cười của chị thành một tràng ho, trong khi bà thợ may ném về phía chị một cái nhìn giận dữ.

“Tôi không phải là đàn bà - tôi là hiệp sĩ”, Alanna gầm gừ. “Và tôi sẽ tỏ lòng kính trọng cả triều đình trong tư cách hiệp sĩ.”

“Công nương Alanna có lý mà chị cũng có lý”, Thayet khéo léo chen vào. Cô giơ lên một bản phác họa mà cô vừa hoàn tất. “Thế này có thể là một sự thỏa hiệp thích hợp không?”

“Với những đường viền mỏng màu bạc và vàng bên mép vải?”, bà Eleni thân thiện thêm vào khi thấy bà thợ may nhăn trán.

Alanna quan sát bản phác họa. Bộ trang phục gồm áo sơ-mi, áo chên ngoài và quần cưỡi ngựa rộng mềm thay cho quần ngang gố. Chiếc áo chên dài hơn bình thường, nó chấm xuống tận đầu gối cô, nhưng được xẻ hai bên đến ngang eo, cho người mặc tự do chuyển động.

“Được chứ?”, Thayet hỏi.

“Tôi thích nó”, Alanna trả lời.

“Hừm”, bà thợ may vẫn còn nghi ngờ.

Rispah vui vẻ khoác tay lên vai bà ta. “Làm bằng lụa màu xám thẫm, với - à vâng, dĩ nhiên! Tôi cũng rất thông cảm nếu chỗ việc này là quá nhiều đối với chị, nhất là khi còn phải may vá dạ hội cho cả công chúa lẫn bà Cooper. Rất có thể bà Weber với cửa hàng ở bên kia...”

“Chẳng hề quá nhiều đối với tôi!”, bà thợ may phun ra phè phè và giật mình khỏi cánh tay chị Rispah. “Hoàn toàn không! Xưa nay cửa hiệu của tôi vẫn là hàng nhất. Cái bà Weber đó toàn bán vải xấu và những mũi khâu của bà ta đứt tung ra ngay ở cái cúi chào đầu tiên!” Rispah nháy mắt về phía Alanna. Vụ cãi cọ đã được dẹp xuôi và không một ai bị sứt mẻ danh dự.

Alanna thấy trong người nôn nao khi bị bà Eleni chăm chú nhìn từ đầu xuống chân. Cô nhanh lẹ mặc lại đồ.

“Hoa tai!”, người mẹ của Georg reo lên.

Alanna quên phắt đi cảm giác khó chịu và nhìn bà trân trân. Cô hầu như không tin vào tai mình. “Con có thể”, cô thì thào. Bao nhiêu năm trời cho tới nay cô đã ghen tỵ với những người đẹp trong triều vì những đôi hoa tai của họ, mà ghen đến mức cô khẳng khăng từ chối đeo một chiếc hoa tai, thứ mà tục lệ cho phép cánh đàn ông. Đơn giản là khác biệt quá xa. Những cái chuông xinh xắn, cô nghĩ, mình sẽ mua cho mình loại hoa tai có rất nhiều những cái chuông xinh xinh, khe khẽ reo khi mình chuyển động. Cho những lúc đi xa thì chúng không tiện lợi, nhưng cho một vũ hội hoặc lúc ở nhà... “Vâng, làm ơn!”

Chỉ trong vòng vài giây đồng hồ, bà Eleni và Thayet đã đẩy cô ngồi lên một chiếc ghế bành. Rispah nung nóng đầu kim. “Chắc không là vấn đề gì”, chị tóc đỏ cười nói. “Em vốn là một nữ hiệp sĩ quen với máu chảy. Ngồi im nào!”

Alanna nghiêng chặt hai hàm răng khi đầu kim xuyên qua một dải tai của cô. Cảm giác nôn nao dâng lên trong dạ dày, hai tai ù đặc. “Bạn có biết các con gái của Đức Mẹ nói gì khi tôi được châm lỗ tai?”, Thayet nói khi chị Rispah xuyên chỉ lụa qua lỗ kim. “Ai muốn đẹp thì phải chịu đau.”

“Có phải là lời an ủi không?”, Alanna lí nhí phun ra. Cô nhắm mắt lại, trước khi đầu kim đâm lần thứ hai. Lần này, tiếng rì rào trong tai trào dâng dồn dập. Thế rồi trước mắt cô tối sầm lại.

Có ai đó phẩy phẩy quạt và dí muối thơm xuống sát mũi cô. Alanna hắt hơi một lần, rồi lần thứ hai. “Chuyện gì thế?”, cô hỏi. Rispah không đủ sức nén tiếp một tràng cười rũ rượi, Eleni lấy khăn tay thấm nước mắt. Thậm chí các cô thợ may cũng tủm tỉm. Alanna sầm mặt nhìn Thayet. “Chuyện gì thế, Thayet?”

“Bạn bị ngất đi”, công chúa phun ra rồi cũng thả người vào một tràng cười lạnh lạnh.

Trong khi các cô thợ may làm việc, Rispah và Eleni kể cho nhóm người mới tới những chuyện đã xảy ra trong cung điện và trong thành phố. Bức tranh mà họ vẽ nên trước mắt Alanna thật là ảm đạm. Thần

dân tương lai của Jonathan đang hỏi nhau, liệu có phải anh bị nguyên rủa. Công tước Gareth thì choáng váng dưới ngọn đèn số phận khi mất cả em gái lẫn em rể, ông đã quyết định về hưu. Mặc dù không ai nghi ngờ khả năng của cậu con trai Gary của ông, người bây giờ đã đảm nhiệm chức thủ tướng, nhưng người ta đã biết đến và kính trọng cha anh từ lâu, trong khi công tước Naxen trẻ hầu như không có danh tiếng gì ở ngoài cung. Rất nhiều nhà quý tộc lớn tuổi, những người bình thường ra một nhà vua có thể tin chắc vào sự ủng hộ của họ, bây giờ từ chối không hậu thuẫn cho Jonathan mà không nêu lý do. Họ biện bạch rằng họ muốn chờ đến lễ phong vương, đó mới chính là thời điểm và địa điểm thích hợp. Nhưng Myles và công tước Gareth cho Jonathan biết rằng, cũng chính những nhà quý tộc đó đã thề thốt sẽ ủng hộ cha anh trước lễ phong vương. Móng Vuốt có vẻ như đã biến mất, nhưng Alanna được Stefan cho biết, tay chân của gã vẫn tiếp tục làm khó đời Georg. Một mùa xuân ẩm ướt và một mùa hè cho tới nay chưa khô ráo hứa hẹn một mùa màng chẳng mấy bội thu - thật là những điềm gở cho năm đầu cai trị của Jonathan.

“Ai cũng chờ xem việc sẽ tiến triển ra sao”, chị Rispah nói, trong khi Alanna chịu đựng những công đoạn thử và ướm đồ. “Hoàn toàn không có lý do. Họ hy vọng vào một người kế ngôi khác, nhưng là ai mới được kia? Công tước von Conté không hề khích lệ họ, cái đó là chắc chắn.”

“Đối với một số người thì riêng chuyện quá nhiều người Bazhir đến đây cũng đã là quá đủ rồi”, Eleni giải thích. “Rất nhiều người phương bắc căm thù họ và bất kỳ nhà vua được dân sa mạc yêu mến cũng sẽ phải đối mặt với không ít khó khăn.”

“Một số người nói rằng, công tước Roger lớn tuổi hơn và nhiều kinh nghiệm hơn Jonathan”, Rispah thêm vào. “Họ nói, những gì xảy ra trước đây hai mùa đông” - chị gạt về phía Alanna - “chỉ là một mưu đồ của Jonathan để gạt Roger ra khỏi đường đi.”

“Cứ bình tĩnh nào, bé con”, bà Eleni cảnh báo và đặt một bàn tay lên cánh tay Alanna. “Đó chỉ là chuyện ngồi lê đôi mách. Không kẻ nào làm điều gì - họ thậm chí không nói chuyện chính thức trong công luận. Nhưng Jonathan rõ ràng đang cần một điều kỳ diệu.”

Alanna bất giác phải mỉm cười, cho dù lòng cô cũng tự thấy ngạc nhiên. “Vậy thì ta sẽ mang cho anh ấy một điều kỳ diệu.”

Tối cuối chiều, Alanna tìm thấy Myles trong phòng làm việc của ông, đúng lúc ông đang lim dim ngủ. Khi Myles tỉnh dậy, Alanna ngồi xuống, bàn luận với ông về những việc trong năm. Ông lấp cho cô những lỗ hổng thông tin: Ông biết hơn bất kỳ ai nguyên nhân cho cách ứng xử của đám quý tộc, mà cánh bạn bè thương gia thì xưa nay luôn trung thực với ông. “Họ không tin là Jonathan có thể khẳng định mình trên ngai vàng”, ông giải thích thẳng thắn với Alanna. “Cho tới khi cậu ta cung cấp cho họ bằng chứng là cậu ta đủ khả năng, thì họ lui về xem xét và chờ đợi. Không có nhiều người mong chờ Roger gắng chiếm ngôi. Chà, trong số những người trong triều thì không ai mong chờ như thế. Nhưng Tortall là một vương quốc rộng lớn, kể cả trong thời gian tốt nhất thì vẫn thật khó mà quy tụ tất cả về một mối. Nếu Jonathan thất bại trong tư cách người cầm quyền, thì đầu tiên những thái ấp ven biên giới sẽ tách ra và tạo thành một số vương quốc độc lập. Tusain, Galla và Scanra sẽ gặm nhấm vành rìa. Đó là những gì người ta e sợ. Vua Roald đã nói lỏng dây cương và bây giờ lộ rõ những hậu quả của một sự bê trễ thiện ý kéo dài hai mươi năm trời. Như vậy đã trả lời cho câu hỏi của con chưa?” Alanna gật đầu. “Viên kim cương sẽ giúp chúng ta. Sau đó thì tùy thuộc vào Jonathan và cái cách cậu ta sử dụng những người trẻ trung và thông minh như các con.”

Alanna mỉm cười. “Đừng quên rằng, anh ấy cũng có cả ba đứng ở phía mình.”

Myles lặng lẽ mỉm cười. “Mà ngoài ra ta có cái này cho con - Eleni đã kể cho ta nghe về cuộc thi khó khăn mà chiều nay con đã phải chịu

đứng. Ta mua cái này, để cho con vui trở lại.” Ông thực tay vào túi áo và đưa sang cho Alanna một hộp nhỏ. “Đừng mở nó ra ở đây. Ta không thích nghe lời cảm ơn.” Ông ngả vào lưng tựa ghế bành và gác hai chân lên bàn. “Bây giờ ta rất muốn ngủ nốt bữa lim dim buổi chiều, nếu con không phản đối.”

Ra đến trước phòng làm việc của người cha nuôi, Alanna mở hộp ra. Nằm trong đó là một đôi hoa tai gắn ngọc trai màu đen.

Cô thiếu nữ nào của vùng Tortall cũng nằm mơ tới cảnh được bước dọc cầu thang trong Phòng Khiêu Vũ Hoàng Hậu trước cặp mắt tất cả mọi người; lúc đó chàng hiệp sĩ trong mơ của cô sẽ chọn cô và đưa cô vào cuộc đời đầy hạnh phúc. Những người hát rong kiếm ăn bằng những bài ca về những cô gái vốn con nhà thường dân, được những bậc bảo trợ bí hiểm và giàu có trong triều đình giới thiệu và đã gặp được bước ngoặt số phận kể trên. Giờ đến lượt Alanna đi dọc những bậc thang đó xuống dưới. Cô hoàn toàn bất ngờ khi thấy cảm giác hoảng hốt dâng lên trong tâm trí, trong khi cô vốn là “cựu chiến binh” trong cung. Alanna đã hàng trăm lần nhìn thấy người khác đi dọc những bậc thang này, rồi đi xuyên qua căn phòng dài, đến khuỷu gối trước mặt nhà vua và hoàng hậu. Trong phòng khiêu vũ cô đã gặp những cô gái từ mọi phương quần tụ về triều đình để kiếm chồng, thêm vào đó là các nhà ngoại giao cùng phu nhân, những thương gia, những chiến binh - một danh sách dài vô tận. Nếu bản thân bọn họ cũng đã từng sợ nhiều như cô sợ bây giờ, thì ít nhất người ta cũng không hề nhận ra. Họ đang đứng chờ trong những căn phòng rộng mênh mang trước cánh cửa lớn của phòng khiêu vũ: Thayet, Buri, Eleni và Liam, những người sẽ được giới thiệu chính thức trong triều đình; Alanna, để được trình bày – “mới lại”, Myles, để khích lệ cho tất cả bọn họ. Viên kim cương nằm trong hộp có vẻ như cũng bị lây tâm trạng bồn chồn của cô: Alanna cảm nhận rõ qua lần gắng tay là nó đang âm u hát. “Nhảy lên”, cô ra lệnh cho Mãi Trung Thành và

ngiên đầu về phía vai mình. “Tôi cần cảm giác yên tâm mà bạn mang lại cho tôi.”

Không, anh bạn mèo lắc đầu đáp. Ta sẽ làm nhàu bộ váy áo đẹp đẽ của cô nàng. Cô ngạc nhiên lùi lại - giọng nói nghe như thể anh ta coi đó là chuyện nghiêm túc!

Eleni Cooper mân mê lần đăng-ten màu vàng trên cổ áo bà. “Em cứ mong muốn em đã không đồng ý, Myles.” Trông bà thật sang trọng trong bộ áo dài bằng lụa màu gụ và màng buộc tóc nặng trĩu, cuộn mái tóc dày đã lốm đốm bạc. Alanna vui thú nhận ra rằng, bà cao hơn Myles gần một cái đầu. “Em hài lòng với những sự giải trí mà thành phố dưới kia mang lại.”

Myles đưa tay Eleni lên môi. “Buổi tối này rồi cũng trở thành vui thú, hồi tình yêu của ta - nếu không muốn nói là còn vui hơn.”

Những ngón tay mạnh khỏe chạm vào đôi hoa tai mới của Alanna. “Xinh đấy”, Liam khen. “Một nét nhạc thú vị.”

Tim Alanna khẽ nháy lên. Ròng Shang không phải để tang Lianne và Roald mà mặc đồ màu đen, màu xám hay màu xanh tím. Trông anh thật tuyệt vời với bộ ngoài bằng sa-tanh tím trên áo sơ mi và quần màu bạc. Mái tóc đỏ của anh nổi bật lên, rực lửa.

“Không công bằng chút nào, trông anh đẹp quá!”, cô thì thầm.

“Anh cũng có thể nói về em như thế. Chẳng lẽ em nghĩ, anh không tiếc về chuyện chúng mình đã hết?” Mắt anh đã lại chuyển sang màu xanh dương pha xám rực rỡ, có vẻ như chỉ dành riêng cho cô. “Nhưng nếu em thành hoàng hậu của Tortall, rồi em sẽ cảm ơn anh.”

Đúng khi cô mở miệng định nói rằng: “Em không thành hoàng hậu đâu”, thì Gary bước đến bên họ. “Liam Cánh Tay Sắt? Tôi là Gareth - Gary von Naxen con. Cha tôi là thủ tướng. Anh có thể kể cho tôi nghe về dòng Shang không?” Anh khoác tay Liam, dẫn anh đi chỗ khác và kêu lên: “Anh sẽ nói chuyện với em sau, Alanna.”

Timon bước vào, thuở trước là người hầu thân cận của công tước Gareth, giờ anh cầm đầu nhóm hầu trong cung. Trông vẻ mặt Timon

bình tĩnh an lành. Gary vội vã chia tay để quay về với vị trí của anh bên ngai vàng. Timon gật đầu về phía Myles, và ông cầm lấy cánh tay Eleni. “Em hoàn toàn có thể sánh vai với bất kỳ ai trong kia, Eleni”, Alanna nghe tiếng ông thì thào. Sứ truyền lệnh cúi chào và mở một cánh cửa đồ sộ, mở đường cho hai người bước vào trong.

“Trông em thế này ổn chưa?”, giờ đến lượt Buri lên tiếng. Cô gái trẻ mặc một chiếc áo khoác bằng da hươu, thêu đính vô vàn những hạt ngọc trai màu đỏ và màu bạc, đi kèm với quần cưỡi ngựa cũng bằng da hươu và ủng mềm. Ngoài ra cô còn mang thêm một loạt những ngọn dao nhỏ màu bạc và màu đen làm đồ trang điểm. Lấp ló dưới khăn quàng là một cây kiếm dài và một cây kiếm ngắn. Mái tóc dày dặn được tết thành một loạt những chiếc bím chắc chắn và cuộn tròn, gài thành hình ốc nhỏ bằng thoa bạc. Bối rối, nữ chiến binh K’mir liên tục gõ lên hai cánh tay mình bằng đôi bàn tay đi găng màu đen bẻ mép, trong khi Alanna xăm soi kiểm tra từng chút một.

Nữ hiệp sĩ mỉm cười. “Trông em tuyệt lắm. Mẹ em và anh trai em sẽ tự hào về em.”

“Tất cả chúng ta đều tự hào”, Liam thêm vào. Khi sứ truyền tin vẫy về phía anh, con rồng lấy hơi thật sâu. “Ô, thưa các bậc sư phụ dòng Shang, con căm ghét những thứ như thế này.” Để lại hai phụ nữ đứng đó và nhìn theo trong ánh mắt ngạc nhiên, anh bước tới và đi qua khuôn cửa mở. Buri giật cánh tay Alanna. Thayet lúc đó vừa bước ra từ phòng thay đồ. Alanna không nói thành lời, khi cả công chúa cũng lên tiếng hỏi: “Trông mình thế này ổn chứ?”

Mái tóc của Thayet chảy như một dòng sông trong vô vàn những lọn nhỏ nhỏ duyên dáng xuôi xuống bờ vai, cặp mắt nâu hạt dẻ mở rộng minh mang trên làn da sáng màu và đôi môi đỏ chói. Làn váy sang trọng bằng mousselin màu lửa cháy như muốn tôn cho khoảng da trần nơi cổ ngực cháy rực lên, rồi chảy dài xuống dưới vòng thành một tà váy rộng. Ngọc ruby bao vàng tinh xảo lóng lánh trên mái tóc và bên cổ nàng công chúa.

Cả ông sứ truyền tin cũng sững sờ. “Đừng hỏi mình”, Alanna cười. “Ông kia đã nhìn biết bao người đẹp đến rồi đi và ông ấy đã kể cho mình nghe rằng, các người đẹp bây giờ hoàn toàn không gây ấn tượng được gì với ông ấy nữa.”

Thayet tò mò nhìn nhanh về phía vị sứ truyền tin. ông này cúi chào, thấp như chào nhà vua. “Thưa công chúa, cầu mong sắc đẹp của Người luôn trang điểm cho những đại sảnh của chúng tôi”, người đàn ông lớn tuổi nói bằng giọng chân thành từ đáy tim.

Giờ thì cả cánh cửa đồ sộ thứ hai cũng được mở ra. Chỉ trong một nửa tích tắc, mọi âm thanh trong phòng dạ vũ nhất tề tắt ngấm, bởi khuôn cửa này chỉ mở hết cỡ khi đón các vị khách đẳng cấp hoàng gia. Sứ truyền tin bước đến bậc thang cao nhất; dừng lại ở đó, ông giơ cây gậy bọc sắt xuống đất ba lần. “Kính thưa Chúa Thượng, công chúa Thayet jian Wilima xứ Sarain, nữ hầu tước vùng Camau và Thanhvien.” Thayet cầm cánh tay Alanna và cả hai sóng bước. “Quý ngài Alanna vùng Trebond và Olau, nữ hiệp sĩ của vương quốc Tortall. Burinam Tourakom của Hau Ma, một bộ lạc người K’mir.”

Giờ thì cả Jonathan cũng đứng dậy và nhìn lên phía họ. Chỉ thoáng lướt qua nét mặt kính cẩn của anh là đủ đối với Alanna. Đưa Thayet về Tortall thật sự là một sáng kiến tốt, cô nghĩ thầm, tự hài lòng với bản thân. Nét mặt Thayet bình tĩnh, và công chúa bước xuống những bậc thềm duyên dáng như đang bồng bênh trôi. Chỉ bàn tay siết rất chặt trên cánh tay Alanna cho cô hiểu cả Thayet cũng đang hồi hộp. Jonathan đi dọc tấm thảm dài đỏ rực nằm giữa ngai vàng và cầu thang, đến đón họ ở khoảng giữa của phòng dạ vũ.

Alanna chậm chậm rút về cánh tay mà Thayet đang bám vào, để công chúa đi một mình những bước cuối tới chỗ Jonathan. Nhà vua tương lai quàng cánh tay dịu dàng ôm lấy công chúa và trịnh trọng hôn lên hai gò má cô. “Xin nhiệt liệt chào mừng, thưa công chúa”, anh nói. “Chúng tôi rất lấy làm tiếc cho những lý do đau buồn đã đẩy Người đi khỏi quê hương mình.”

“Cảm ơn, thưa Chúa Thượng.” Thayet ném cho anh một cái nhìn trách móc. Alanna hiểu rõ, công chúa muốn nhắc Jon nhớ đến nguyện vọng của cô muốn làm một thần dân đơn giản.

Jonathan không chú ý đến lời khấn nài câm nín đó. “Cho tới khi hòa bình quay trở lại với Sarain, chúng tôi mong Người biết rằng Tortall là quê hương của Người.” Anh đưa cánh tay về phía Thayet và dẫn cô đến bên chiếc ghế bành kê sát ghế anh. Làn váy của Thayet phồng lên rồi xếp xuống thành một chiếc quạt hoàn hảo khi cô duyên dáng ngồi xuống ghế. Buri đến đứng ngay bên cạnh. Không hiểu ai là người bắt đầu, nhưng tiếng vỗ của vài người ban đầu đã nhanh chóng nhân lên thành một tràng pháo tay bão tố. Ở Sarain, Thayet là một cô gái, người lẽ ra phải là một cậu con trai kế nghiệp; còn triều đình Tortall chấp nhận cô như bản thân cô.

Cả Georg cũng yêu thích cú ra mắt của Thayet, nhưng không vì thế mà anh mờ lòa đối với hai người con gái đi cùng. Anh gửi tặng Buri một cái gật đầu ca tụng, còn sự hiện diện của Alanna thì đâm vào tâm thức anh trong nỗi đau nhói ngọt ngào kể từ tích tắc cô xuất hiện. Nữ hiệp sĩ gây ấn tượng sang trọng mà thâm trầm uy mãnh trong bộ trang phục đen và xám thẫm. Mái tóc và cặp mắt rực lửa. Cây kiếm ngang hông nổi trội. Dưới cánh tay cô có kẹp một hộp nhỏ, hầu như không lớn hơn nắm tay cô bao nhiêu.

Sực nhớ ra rằng anh đang vào vai một cận vệ người Bazhir có ánh nhìn nghiêm khắc, Georg dồn sức cưỡng lại niềm mong muốn được cười rạng rỡ như một tình nhân kiêu hãnh. Em đã làm được, anh nghĩ thầm. Bé yêu của mình đã làm được, đã khiến cho bọn họ phải kính trọng và nhảy múa theo điệu sáo của cô ấy. Từ xưa đến nay mình cứ tưởng, chỉ những phụ nữ thuộc giai tầng thấp kém mới làm được điều đó.

Alanna chờ cho tới khi tiếng vỗ tay dịu xuống. Trong thời gian đó, cô nhìn quanh. Cô nhận ngay ra Georg, bắt chập lớp vỏ ngục trang - lẽ ra cô có thể đoán được là anh sẽ tới. Với một nụ cười bị kiềm chế, cô

khẽ nháy mắt về phía anh và vui sướng với lời khen trong ánh mắt anh.

Đứng đắn lại đi! Mãi Trung Thành mắng mỏ. Cô nàng có việc phải làm ở đây đây.

Cuối cùng, không gian đã yên lặng trở lại. Jonathan gật đầu. “Mời lại gần hơn, hầu tước Alanna.”

Với một bàn tay trên đốc kiếm và Mãi Trung Thành bên chân, cô bước đi trên tấm thảm dài. Thayet mỉm cười khích lệ cô khi Alanna khuyu gối trước Jonathan.

“Thưa Chúa Thượng.” Cô rút Tia Chớp ra khỏi bao và đặt kiếm xuống bậc thềm dưới chân Jonathan, biểu hiện lòng trung thành của mình. “Sáng danh Đức Mẹ Vĩ Đại, tôi xin thề sẽ phục vụ Người và người thừa kế của Người với tất cả những gì tôi có.” Rồi cô cầm chiếc hộp nhỏ bằng cả hai tay và mở nó ra. Viên kim cương nằm trên lớp nhung đen. “Tôi mang về cho Người thành quả chuyến đi của tôi, thưa Chúa Thượng - Viên Kim Cương Quyền Lực.”

Im lặng tuyệt đối phủ xuống khi Jonathan giơ tay về phía vật báu. Ngay khi anh chạm vào nó, viên kim cương bùng sống dậy và bắt đầu tỏa sáng trong tay anh như một mặt trời con. Anh nâng nó lên cao. Đầu tiên là một người, rồi những người khác trong triều lần lượt quỳ xuống, cho tới khi chỉ còn Jonathan ngồi bên Thayet.

“Chúng tôi cảm ơn ngài, huân tước Alanna”, giọng nói hùng hồn vang tới từng góc ngách trong đại sảnh rộng mênh mang. “Chúng tôi vinh danh các thần linh - và vinh danh Nữ Sư Tử của chúng ta - về việc gửi đến cho chúng ta Viên Kim Cương Quyền Lực trong lúc khó khăn này.”

Chương 7. Thời kỳ của buồn đau

Sáng hôm sau Jonathan cho gọi những tư vấn thân cận nhất của anh đến họp: Myles, Gary, ông chánh án, công tước Gareth, công tước Baird, Raoul và Alanna. Nữ hiệp sĩ thấy băn khoăn trong lòng, nhưng cô vẫn tới. Cô không rõ cô giữ vị trí nào trong một cuộc họp như thế. Cô là hiệp sĩ; tất cả những người khác đều mang những trọng trách lớn lao hoặc thông thái như Myles. Cô thậm chí còn chưa có lấy một thái ấp vào loại khá.

Cô đến sớm và gặp nhà vua tương lai trong phòng tư vấn nho nhỏ của anh. Anh đứng dậy và hôn má cô. “Cảm ơn là em đã tới”, anh nói. “Anh cảm thù cái cảnh phải chờ đợi mọi việc lên đầu em, đúng lúc em vừa mới về nhà - nhưng ta có rất nhiều việc phải làm.” Khi cô ngồi xuống một vị trí cách anh một đoạn bên bàn lớn, anh hỏi: “Đã có bao giờ em nghĩ, em muốn giữ một vị trí như thế nào trong thời gian anh cầm quyền?”

Alanna sững sốt. “Vị trí nào?”, cô nhắc lại. “Thật ra thì chưa bao giờ em tưởng tượng đến cảnh sẽ giữ một vị trí nào cả. Mặc dù nếu em có một nhiệm vụ để làm thì sẽ rất hay. Em chỉ thích đơn giản đi đây đi đó, nhưng chắc em sẽ thích hơn nếu em có một mục tiêu. Rất có thể Liam sẽ sung sướng khi anh ấy lang thang từ đất này sang đất khác như ngọn gió. Em thì cảm thấy bản thân mình cũng như khả năng của mình giống một thứ vũ khí, cần một người sử dụng, nếu không nó sẽ nằm yên và bị rỉ sét ra.” Đột ngột trở thành ngượng ngùng, cô cười. “Anh thử nghe mà xem. Chỉ còn thiếu một chút nữa là nghe giọng em giống hệt ông thầy dạy triết học của bọn mình thời xưa.”

Jonathan rên lên. “Cái ông thầy nhàm chán!”

Gary đút đầu qua khe cửa. “Đây có phải là một cuộc gặp riêng tư hay ai cũng vào được?” Anh ngồi xuống ghế, đập lên mặt bàn cả một chồng giấy dày. Khi nhận ra ánh mắt kinh hoàng của Alanna, anh thân thiện nói: “Đừng lo mà - không phải toàn bộ chỗ này là dành cho cuộc họp hôm nay đâu. Đây chỉ là những thứ mà anh luôn phải xử lý, vì thế mà anh vác chúng nó bên mình để không phí thời gian.”

“Kinh khủng quá, Gary!”, cô kêu lên.

“Ngớ ngẩn”, Gary đáp. “Trước đây anh hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra trong một vương quốc có thể thú vị tới mức nào. Nếu người ta nhìn ra mối quan hệ giữa các con số, ví dụ như lượng mưa hàng năm, số nông dân rời trang trại, và giá đồ sắt, và nếu người ta nhìn thấy chúng ảnh hưởng lẫn nhau như thế nào...”

“Nếu em cho phép anh ấy, anh ấy sẽ nói như thế suốt một ngày liền”, Raoul vừa ngắt lời Gary vừa thả mình xuống một chiếc ghế khác. Ông chánh án, người mà Alanna mới chỉ nhìn thấy từ xa, ngồi xuống bên cạnh vị tổng chỉ huy cao to lực lưỡng của đội cận vệ và gật đầu thay cho lời chào. Alanna cũng gật đầu. Raoul nói tiếp: “Bản thân anh thì hoàn toàn không có năng khiếu hành chính. Một con ngựa tử tế và một đoàn quân tuần tiễu sẽ làm anh thích hơn trăm lần.”

“Cậu đánh giá bản thân quá thấp đấy, Raoul”, Jon nói. “Người Bazhir yêu cậu ấy”, anh giải thích với Alanna. “Mà ngoài ra, cậu ấy cũng gây ấn tượng rất tốt với dân miền bắc cũng như đám lính người nước ngoài đang làm việc trong đội cận vệ.”

Alanna ném cho anh bạn mình một nụ cười chói sáng. “Từ ngày xưa em đã biết là anh sẽ mang lại vinh quang cho chúng ta”, cô trêu chọc.

Khi phát hiện thấy công tước Gareth bên khuôn cửa, nữ hiệp sĩ đứng dậy để chào ông, cố gắng che giấu nỗi kinh hoàng. Thuở trước công tước đã là người mảnh mai, nhưng bây giờ thì ông chỉ còn da bọc xương. Những sợi bạc đã nhuộm mái tóc ông thành một màu vàng nâu thảm hại. Mình chưa bao giờ có thể tin rằng ngài công tước là anh trai

của hoàng hậu, cô nghĩ thầm, khụy gối xuống và hôn bàn tay ông. Rất có thể nguyên nhân nằm ở chỗ bà quá xinh đẹp, còn ông thì có ngoại hình bình thường. Chắc cái chết của bà đã khiến ông đau khổ quá mức.

Người cha của Gary nhìn Alanna chăm chú, trong khi cô nhóm đứng dậy, ông vẫn còn cầm tay cô. Cuối cùng ông mỉm cười. “Con đã thực hiện đúng những gì con hứa hẹn”, ông nói khẽ. “Tất cả chúng ta đều rất tự hào về Nữ Sư Tử của Tortall. Xin chào mừng con trở về nhà.”

Bởi công tước Gareth là người hầu như không bao giờ cất lời khen ngợi ai, nên đây là vinh dự lớn nhất mà Alanna có thể được hưởng. “Cảm ơn, thưa tướng công”, cô thì thầm và chớp mắt, cố ngăn lệ. “Tướng công quá thương con. Con chỉ cố gắng làm đúng những lời răn dạy của tướng công.” Thế rồi cô cúi chào và quay trở lại với chiếc ghế của mình, trong khi công tước ngồi xuống bên Gary. Trong thời gian qua những người khác đều chăm chăm nhìn xuống giấy tờ của mình, hoặc làm như thể họ không nhìn mà cũng không nghe thấy gì.

Alanna bình tĩnh trở lại. Giờ thì cả Myles và công tước Baird cũng đã bước vào, ông thầy thuốc chào cô thật vui vẻ Trong bữa tiệc trọng thể tối hôm trước, ông đã khen công việc chữa bệnh của cô trong thời gian cô ở bên người Bazhir. Myles nháy mắt về phía cô rồi ngồi xuống chỗ của ông.

Alanna băn khoăn ngọ nguậy trên ghế, trong khi gia nhân mang tới nước, giấy, mực và hoa trái. Không biết mình còn phải ngồi ở đây bao lâu nữa, trước khi được cưỡi ngựa đi dạo một đoạn, cô tự hỏi. Mình đâu có liên quan gì đến những cuộc họp tư vấn như thế này!

Sau một tiếng hăng giọng của Jonathan, tất cả cùng im lặng. “Xin cảm ơn là các bạn đã tới. Tôi biết, lễ phong vương trong sáu mươi ngày nữa có vẻ như còn xa xôi, nhưng chúng ta có nhiều việc phải làm.” Sau khi nhìn về phía công tước Gareth, anh thêm vào: “Tôi đã suy nghĩ về việc tấn phong một chiến binh của nhà vua.” Khuôn

miệng của Alanna chột khô rang. “Bác Gareth ngày trước là chiến binh của cha tôi. Có vẻ như đây là một công việc dễ dàng đối với bác.”

“Ờn các thánh thần”, công tước đáp bằng vẻ sắc sảo. “Người ta không thể nói như vậy về những nhiệm vụ khác của tôi.”

Jonathan cùng cười với những người khác, sau đó mới nói tiếp. “Ngoại trừ việc tham gia vào lễ tấn phong của cha tôi, bác tôi chưa bao giờ bị yêu cầu phải đại diện cho ngai vàng hay bảo vệ ngai vàng. Tôi tin rằng, nhiều người đã thậm chí quên phắt đi rằng trong triều có chức vụ này. Bác tôi không muốn giữ nó nữa.” Công tước Gareth gật đầu. “Chúng tôi cùng cho rằng, nhiệm vụ này phải được trao cho một người trẻ hơn. Dĩ nhiên là một chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu - một người mà cả dân chúng của chúng ta lẫn các quốc gia hàng xóm đều biết tên.”

Alanna bây giờ đã nhìn thấy rõ câu chuyện này sẽ dẫn tới đâu. “Raoul”, cô nói bằng giọng khàn khàn và nhìn sang phía vị tổng chỉ huy của đội quân cận vệ. Chàng này vừa lắc đầu vừa cười. “Hay là Gary.” Gary giơ tay giật râu cằm để che nụ cười của anh. “Hai người đều là những chiến sĩ giỏi giang, khỏe mạnh, được dân chúng yêu mến...”

“Không”, Jonathan chắc giọng nói. Mọi người trong phòng vất vả kiềm chế cơn vui thích. “Tôi muốn họ ở lại với những chức vụ hiện nay của họ - Raoul là tổng chỉ huy đội cận vệ của tôi, Gary là thủ tướng.”

“Geoffrey.” Alanna giơ tay quệt hàng mồ hôi đọng trên bờ môi. “Cậu ấy là người quý tộc và rõ ràng là đáng tôn trọng hơn tôi rất nhiều...”

“Tôi đã quyết định rồi.” Giờ khi Jonathan khẳng định thì cả ông chánh án cũng phải mỉm cười. Ngoài ông ra, tất cả những người ngồi đây đều đã từng chứng kiến những trận đối đầu dạng này giữa hoàng tử và cận vệ cứng đầu của chàng.

“Anh sẽ chuốc thêm kẻ thù”, Alanna phản đối. “Trong lịch sử chưa bao giờ có một chiến binh nhà vua là nữ, thậm chí kể cả những thời phụ nữ được phép là chiến sĩ. Chưa bao giờ có trong Tortall!”

“Điều đó đúng”, Myles nói. “Mà cũng dễ hiểu khi con lo lắng về vị thế của mình trong con mắt của thần dân. Con đã đi xa quá lâu.”

“Cho dù cô có thích điều đó hay là không - sau khi cô đã giành được biển hiệp sĩ của mình và sống với người Bazhir thì cô đã trở thành huyền thoại”, ông chánh án nói theo kiểu cách thẳng thắn của ông. “Đám con gái bây giờ chơi trò “Nữ Sư Tử”. Tôi vừa nhìn thấy một đứa, nó huơ gậy đuổi thằng em trai chạy dọc phố và la lên rằng, công tước von Conté phải cúi người trước kiếm của nó.”

Đám đàn ông cười vánh lên. Mặt Alanna đỏ lựng, nhưng cô vẫn lắc đầu.

“Chúng ta có cần gọi một người hát rong tới đây và bảo anh ta hát tất cả những bài ca về Nữ Sư Tử?”, công tước Baird nói với ánh mắt thân thiện. “Trong những bài ca mới nhất, người ta kể rằng Nữ Sư Tử và Rồng Shang đã đập tan hàng đàn lính đánh thuê vùng Sarain. Ta rất thích bài hát đó, mặc dù bây giờ khi nhìn lại, ta mới hiểu rằng thật sự con cao chưa được mười bàn chân.”

“Người Bazhir cũng yêu em”, Raoul thêm vào. “Em là Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông, ngoài ra em đã giúp hoàng tử giải phóng Thành Phố Đen khỏi ách thống trị ma quỷ. Người đi cùng em ngày đó bây giờ trở thành vua. Những thành viên của bộ lạc em sẽ là những người đầu tiên nói rằng em có quyền được đứng cạnh Jon.”

Jonathan bây giờ nhìn cô, ánh mắt hiện rõ vẻ ấm áp, nhưng cả nét quả quyết. “Và chúng ta không nên quên rằng, chuyến đi của em đã kéo dài tới tận thế giới huyền thoại, nơi em đã mang về cho chúng ta viên kim cương.” Anh lấy nó ra từ chiếc túi đeo bên thắt lưng và đặt nó lên bàn, viên kim cương tỏa ra xung quanh một luồng ánh sáng lóng lánh. “Chỉ riêng chuyện này đã đảm bảo chắc chắn cho em một vị

trí vượt trội, không cần nói đến tất cả những hành động khác. Thế nên hãy nói ‘cảm ơn’, Alanna.”

“Jonathan”, cô thì thầm, mặc dù cô biết là làm vậy không được ích chi.

“Nói ‘cảm ơn’, Alanna”, Myles ra lệnh bằng giọng dịu dàng.

Cô nhìn sang phía những người khác, nhưng họ không nhìn cô. Họ đang quan sát viên kim cương, đặt ra những giả thuyết, ngạc nhiên, mỗi người theo một cách riêng. Chính trong giây phút này cô hiểu ra rằng, những người ở đây có cùng ý kiến với Jonathan. Giờ Jon nhìn vào mắt Alanna, ánh mắt anh không cho cô đường né tránh. Cô đã chiến đấu để xứng đáng với vinh dự này. Có phải cô muốn thật sự từ chối?

“Chính em nói, em muốn là người có ích”, Jon nhận định.

Alanna bất giác mỉm cười. Ra toàn bộ trò này là do tự mình chuốc vào người, cô nghĩ thầm. “Cảm ơn, Jonathan”, cô thì thầm.

Anh cười rạng rỡ. “Em sẽ không hối tiếc đâu - hay ít nhất thì anh cũng không hối tiếc.” Rồi anh xoay sang với những người khác. “Bây giờ chúng ta muốn nói về tình hình của Tortall, điều tôi quan tâm nhất là cái lời đồn thú vị rằng triều đại của tôi bị nguyên rủa và người ta sẽ lật đổ tôi.”

“Theo tình hình cho tới nay thì ta không có được một tình thế rõ ràng”, ông chánh án gầm gừ. Rồi bực bội thọc những ngón tay vuốt qua mái tóc, ông giải thích: “Chỉ toàn là lời đồn và những ám chỉ. Không ở đâu thấy một băng đảng mưu phản thật sự - ít nhất là tôi cũng không hề được biết tới một thứ như thế. Đáng tiếc là Ralon von Malven vẫn còn tự do ngoài kia và vẫn còn kẻ đi theo. Chừng nào tôi tóm được gã, tôi cũng sẽ biết tên lũ chúng.”

“Còn Roger von Conté?”, công tước Baird hỏi.

“Ngoan ngoãn vô tội như một con cừu”, Gary nói bằng giọng ghê tởm. “Chúng ta biết rất rõ gã đang làm gì, mà là trong từng giây đồng hồ. Hoặc là ông ta nghiên cứu các bản thảo và các cuộn giấy cổ với

huân tước Thom hoặc là ông ta đi lại trước con mắt của toàn thể triều đình.”

“Alex von Tirragen có bị theo dõi không?”, Alanna muốn biết. “Anh ấy ngày trước là cận vệ của Roger.”

Ông chánh án, Raoul và Gary nhìn nhau. “Chúng ta không biết gì về Alex”, Gary thú nhận. “Cậu ta thường khóa cửa ở lì trong phòng suốt thời gian dài...”

“Cậu ta sống tại một trong những dãy nhà cổ mà bản vẽ xây dựng đã bị đánh mất”, ông chánh án giải thích. “Rất có thể ở đó có những lối ra và lối vào mà ta hoàn toàn không biết đến. Nhưng dĩ nhiên là ta không có một bằng chứng gì cả. Chừng nào Chúa Thượng chưa ra lệnh chính thức, chúng tôi không thể lục soát những căn phòng của Sir Alexander, bởi chúng tôi hoàn toàn không có căn cứ cho bất kỳ một sự sai phạm nào.”

“Tôi sẽ không bao giờ ra một lệnh như vậy”, Jon nói. “Một khi tôi làm như thế chỉ dựa trên những lời đồn và phỏng đoán, thì lần sau tôi cũng sẽ viết mà chỉ cần ít nguyên nhân hơn. Nếu tôi tấn công vào phòng của Alex, nằm trong chính cung điện của tôi - thì điều gì sẽ ngăn tôi làm chính điều đó với các bạn? Trong toàn dân tộc này thì tôi là người phải chú trọng tuân thủ luật pháp nghiêm túc nhất.”

“Ta hãy thử chờ điều gì sẽ xảy ra trong những tuần tới, khi người ta đã biết là hoàng tử có viên kim cương”, Myles đề nghị. “Hãy cử sứ giả đi loan tin này, cho tới khi đứa trẻ nào cũng biết là chúng ta có nó. Hy vọng điều này sẽ mang lại lòng tin vào triều đại của vị vua tương lai của chúng ta.”

“Và chúng ta sẽ mở lớn mắt để nhìn”, Gary hứa hẹn. “Tôi sẽ bực đến chết mất, nếu sáu mươi ngày nữa tôi buộc phải nhận ra rằng, đằng sau toàn bộ những luồng khói này thật sự có một đồng lửa.”

Họ chuyển sang những đề tài khác - và phải tới trưa thì cuộc họp mới kết thúc. Jonathan ra hiệu cho Alanna ở lại, trong khi anh tiễn

những người khác ra về. Cô tuân lệnh và ngồi suy nghĩ về tất cả những gì cô đã biết kể từ khi Raoul xuất hiện tại Udayapur.

Jonathan đóng cánh cửa lại sau lưng Gary và quay trở về bên bàn với Alanna. “Anh mong em đừng nghĩ rằng, em bị trói buộc trong một phương diện nào đó chỉ bởi vì em là chiến binh của anh”, hoàng tử nói với một chút âu lo. “Những thời kỳ nơi một chiến binh phải bảo vệ luật lệ của nhà vua bằng cây kiếm của mình đã qua đi từ lâu rồi. Anh đoán rằng, kể cả trong tương lai em cũng có thể lang thang đây đó tùy ý em thích.”

Alanna mỉm cười. “Hay lắm. Không phải em không thích ở nhà. Chỉ có điều có những mảnh đất mà em còn chưa biết đến. Nhưng khi anh cần, em sẽ luôn ở bên anh.”

“Anh rất mừng khi nghe như vậy.” Một sự im lặng ngưng đọng phủ xuống, cho tới khi cô hỏi thẳng: “Anh vẫn còn theo đuổi cái cô công chúa mà em được nghe kể chứ? Công chúa Josiane, người mà hôm qua em mới nhìn thấy lần đầu?”

Mặt Jonathan đỏ lựng lên, anh lắc đầu. “Cô ấy quá hãnh diện với vai trò công chúa của mình. Ngoài ra cô ấy là người độc ác. Cô ấy che giấu rất tốt, nhưng cô ấy là người như vậy.” Anh táy máy nghịch mấy tờ giấy đặt trước mặt mình. “Em có ghen không?”, anh hỏi. Giọng anh sắc lên. “Anh cũng nhận ra rằng, em đã để phí nhiều thời gian, cho tới khi tìm được người thay anh. Không phải là một, mà là những hai người, nếu người ta đếm cả Georg lẫn Liam Cánh Tay Sắt.”

Giờ đến lượt Alanna đỏ mặt. “Em không ghen”, cuối cùng cô nói. “Em chỉ ngờ là anh có một khiếu thẩm mỹ tốt hơn - “

Jonathan nhìn trân trân xuống mặt bàn. “Lời cầu hôn của anh vẫn còn hiệu lực, nếu em muốn.”

Cô nhìn anh. Một phần trong cô muốn nói “Vâng”, nhưng chỉ là một phần nhỏ rất nhỏ. “Em không biết liệu anh đã nhận ra điều đó chưa, Jon, nhưng giờ đây hai ta đã trở thành hai con người khác hẳn

nhau. Khác đến mức nào thì phải qua cuộc họp vừa rồi em mới hoàn toàn rõ.”

“Kỳ thật”, anh trầm ngâm. đáp. “Anh nhìn em và thấy em đã đến những mảnh đất mà anh sẽ không bao giờ tới.” Anh mỉm cười vẻ u hoài. “Chỉ cần anh không chú ý một chút thôi là em đã thay đổi, trở thành một nữ anh hùng.”

“Đừng có nói như thế. Em vẫn là em thôi.” Alanna đi sang phía đối diện và ngồi lên mặt bàn, trước mặt anh. Thế rồi cô cầm lấy tay anh và quan sát nó thật kỹ. Vừa nhìn cô vừa nghĩ: Anh ấy xứng đáng với một thứ tốt hơn là một người vợ coi vụ cưới anh ấy là tự nguyện chui vào cảnh sống giam cầm trong cũi. Còn mình thì muốn một người đàn ông không đồng thời cưới cả một vương quốc làm vợ. Chúng ta đã hiểu nhau rất tốt thời mình còn là cận vệ - rất có thể ta sẽ hiểu nhau còn tốt hơn trong vai trò nhà vua và chiến binh. Giờ cô thấy trong người thoải mái hơn. “Jon, một quan hệ vợ chồng giữa hai đứa chúng mình sẽ là một thảm họa - cái đó anh biết cũng rõ như em.”

Giờ đến lượt anh nhìn cô. “Anh không muốn lấy lại những lời đã thốt lên với em”, anh giải thích. Cô đọc thấy trong mắt anh những gì đang xảy ra trong nội tâm anh và vượt xa câu nói đó. “Suy cho cùng thuở ấy chính anh đã cầu hôn em...”

Cảm giác nhẹ nhõm rõ rệt của anh làm cô đau, mặc dầu vậy cô vẫn tin chắc là cô làm đúng. “Và em trả lời là không. Không, cảm ơn. Em yêu anh, Jon. Ta đã cùng nhau làm biết bao nhiêu việc. Nhưng những gì mà mỗi đứa trong chúng ta chờ đợi trong cuộc đời - “ cô chỉ xuống đồng giấy. “Anh thích công việc quản lý và hành chính này. Còn em là một người phụ nữ của hành động. Em muốn nói ra những gì em nghĩ.” Cô nhìn thấy một bức phác họa nằm khuất một nửa bên dưới sập giấy tờ và kéo nó ra ngoài.

“Đừng”, Jon nói, nhưng đã muộn rồi. Alanna vẩy vẩy bức tranh vẽ Thayet trước mặt anh và cười. “Anh thật vẫn còn muốn cưới em hả,

Chúa Thượng? Hay anh chỉ muốn kiểm tra để chắc chắn rằng, liệu anh có được quyền tự do?”

Jon đỏ lựng lên vì ngượng. “Đừng có giễu anh. Em biết là anh sẽ cưới em, nếu em đồng ý.”

“Ồn các bậc thánh thần là ít nhất trong hai đứa ta còn có một đứa biết suy nghĩ tử tế.” Cô xem kỹ bức tranh. “Anh tiến bộ đấy. Thuở trước anh vẽ Delia trông như con bò.” Cô dẩu môi lên và thêm vào trong vẽ trầm ngâm: “Nếu bây giờ cân nhắc cho thật kỹ, thì người mẫu của anh thuở ấy có khi là bò thật.”

Jon cười ngất, đến mức trào nước mắt. Đến lúc bình tĩnh được một chút, anh nói: “Anh cần có em ở đây, cho dù chỉ để thỉnh thoảng em làm cho anh cười.”

“Em không chắc liệu đó có phải là một lời khen không”, cô sắc giọng nói và trả lại cho anh bức họa.

Jonathan cầm chắc lấy tay cô. Ánh mắt anh nghiêm trang. “Anh cũng yêu em, Alanna. Em là một phần của anh - là cánh tay cầm kiếm của anh.”

Cô hôn lên trán anh. “Hay lắm. Em thích như vậy. Nhưng anh cũng cần cả một hoàng hậu nữa. Thayet sẽ là một hoàng hậu tốt.”

“Em có chắc không?”, anh hỏi. “Em có tin chắc là hai đứa chúng ta sẽ không thành một đôi tốt đẹp?” Cô đáp lại ánh mắt anh bằng một vẻ nghiêm trang ngang xướng. Anh thở dài. “Em có lý. Mặc dầu vậy, nếu như thế sẽ là một chuyện thú vị.”

Với một cái đầu kêu vo vo trĩu nặng những sự kiện của ba ngày vừa qua, Alanna dần dần quay trở lại với hiện thực. Người ta hầu như không nhìn thấy cô trong các sự kiện xã hội; Jonathan vốn hiểu rằng cô cần nhiều thời gian để suy nghĩ và để cho cô được yên. Thay vào đó, mỗi khi tới nhà Myles von Olau anh thường hỏi tới Thayet và đưa cô vào cung hay cùng cô cưỡi ngựa đi dạo. Anh cũng mời cả Buri tham gia những chuyến đi chơi đó, mặc dù trong lòng anh phỏng đoán rất đúng đắn rằng, cô bé K'mir thà chết nhiều cái chết liên tiếp còn

hơn là tham gia những cuộc chuyện trò kiểu cách của giới quý tộc. Thayet dù có đe dọa đến bao nhiêu, Buri vẫn khẳng khái không chịu làm cái đuôi đi kèm để bảo vệ danh tiết cho công chúa. Cô thích đi theo Alanna khi nữ hiệp sĩ dần làm quen trở lại với Corus và các dãy nhà trong cung.

Alanna giới thiệu Buri với phần còn lại trong triều đình của Georg cùng những bạn bè của cô trong hàng ngũ đám trai chuồng ngựa và gia nhân trong cung. Bên cạnh đó, mỗi ngày họ tập nhiều giờ đồng hồ với Liam và thực hiện những cuộc thi đấu luyện tập. Georg đưa hai chị em dạo chơi bên sông và thăm thú tìm hiểu khu hầm mộ của thành phố. Ngoài ra, hai cô còn dạy cho đám trẻ đường phố, con trai cũng như con gái, những trò chơi bằng gậy và kiếm, rồi chạy thi với bọn trẻ con. Alanna cũng đưa Buri cùng đến tham gia giờ luyện tập buổi sáng trong cung, nơi cô gái K'mir làm quen với Raoul, Gary và các hiệp sĩ cũng như cận vệ khác. Nhiều chàng trai quý tộc, nhất là những người không biết rõ về Alanna, thoát đầu không biết cần phải hiểu ra sao khi đột nhiên có hai người phụ nữ - trong số đó là một người xa lạ không danh tiếng - tham gia vào giờ tập của họ. Nhưng chỉ một thời gian rất ngắn sau họ đã học được cách tôn trọng Buri và kính nể Alanna.

Alanna không biết khả năng của cô đã tốt lên được bao nhiêu phần kể từ khi cô học Liam. Mỗi khi chiến thắng những người bạn cũ của mình - điều thường xuyên xảy ra - cô tự nhủ chỉ bởi vì những người này thời gian qua đã cười ghế quá nhiều thay vì cười ngựa. Cô không bao giờ thách đấu với Alex; đấu dao thì Georg vẫn là người tốt nhất và Liam lần nào cũng vẫn thắng cô.

“Ít nhất thì qua đó cháu cũng không trở thành một đứa kiêu ngạo”, có lần cô rầu rĩ giải thích như thế với chú Coram sau một giờ tập với Liam. Chú Coram cười phá lên và giơ tay vò tóc cô.

Ngài công tước von Conté, người thường có mặt mỗi khi cô đến thăm Thom, là kẻ được cô chú ý canh chừng nhất. Chỉ vài ánh mắt ngăn ngui là đủ để cô tin chắc thêm rằng, cô nghi ngờ gã còn trầm

trọng hơn cả thời trước. Gặp bất kỳ một người nào có một vị trí nhất định trong triều cô cũng nói thẳng ra mối nghi ngờ của mình; càng nhiều người quan sát Roger càng tốt. Gã đàn ông tiếp tục cư xử một cách vô tội tới mức kỳ quái, nhưng điều này không hề làm giảm nỗi e sợ của cô, mà chỉ khiến nó mạnh mẽ hơn.

Ngày lại ngày nối đuôi nhau bay như cơn gió. Người ta cắt may cho cô những bộ quần áo thoải mái, dành cho những buổi tối êm ả tại gia đình hoặc trong những chuyến dạo chơi với Georg hoặc bạn bè trong cung. Mùa hè bắt đầu với ngày lễ Beltane trong tháng sáu. Bởi đây là khoảng thời gian mà cánh con trai lại gần những cô gái mà họ đã thầm chọn (văn hóa dân gian cung cấp cho họ một cái cơ tuyệt đẹp là tục lệ trai gái cầm tay nhau nhảy qua lửa để cầu xin một vụ mùa bội thu), nên trong lòng cô cứ thầm mong Georg sẽ tán tỉnh cô trở lại. Chắc hẳn giờ anh đã thấy là quan hệ của cô với Liam cũng xa vời vợi như quan hệ của cô với mặt trăng! Georg vẫn giữ thái độ thân thiện, nhưng kể từ cú chào đón sôi sục hăm hở thời cô quay trở lại, anh không để lộ một dấu hiệu nào cho thấy một tình cảm sâu nặng hơn.

“Tôi đã bị kết án phải sống đời gái già”, cô than van với Mãi Trung Thành khi ngắm mình trong gương vào buổi sáng của ngày lễ Beltane.

Đã có thời cô nàng mong muốn chính điều đó, anh bạn mèo nhắc nhở rồi điềm nhiên ngồi liếm bộ lông đen nhánh. Cô nàng muốn trở thành một nữ chiến binh, hoàn toàn không một quan hệ ràng buộc nào.

“Thôi đi nào, im đi”, cô giận dữ nói. “Chả lẽ bạn phải dí vào mặt tôi tất cả những gì tôi đã có lúc nói ra thời còn con gái?”

Thuở ấy ta có cảm giác là cô nàng nhà mình rất quyết tâm, anh bạn mèo láo lếu giễu cợt.

Một cô hầu phòng thò đầu vào. “Xin quý cô tha lỗi, nhưng Chúa Thượng cho hỏi, nếu quý cô dậy rồi thì liệu quý cô có xuống dưới không. Người đang ở trong thư viện.”

Alanna giơ tay sửa váy và tận hưởng tiếng loạt soạt diu diu của lần lụa màu tím, trong khi đưa một chiếc lược tròn chải tóc. Vừa bước

xuống dưới cô vừa đi giày và suýt chút nữa ngã gãy cổ, khi nhảy lò cò với một chân, rồi sau đó với chân kia trên những bậc thang. Mặc dầu Jon là người dậy sớm, nhưng hiếm khi anh rời cung điện giờ này. Chắc hẳn anh phải đến đây vì những chuyện quan trọng.

“Chào em”, anh nói khi cô vội vã bước vào thư viện. “Váy đẹp đấy. Em có mặc nó cho một người nào đặc biệt không?”

“Có”, cô phun ra phè phè. “Cho em.”

“Cảm ơn em từ cả trái tim anh. Hôm nay lại là một ngày em cực kỳ dễ thương. Lẽ ra em phải cư xử tử tế hơn với nhà vua của mình chứ, chiến binh của ta.”

“Không, em không cần”, Alanna đáp trả. “Công tước Gareth có nói, một chiến binh phải là người luôn luôn trung thực, ngay cả khi những người khác không đủ lòng dũng cảm làm chuyện đó.”

Jon rầu rĩ mỉm cười. “Anh đành phải công nhận rằng, từ xưa đến nay em chưa bao giờ thiếu lòng dũng cảm để nói ra ý kiến của mình.”

Cô nhìn anh lo âu. “Anh có chú ý đến thân mình tử tế không đấy - anh có ăn đủ không, có ngủ đủ không? Anh không được phép ồm vào đúng ngày lễ phong vương của mình đấy.”

“Anh ổn cả. Tuần vừa qua anh đi ngủ muộn, vì anh làm việc với viên kim cương.”

“Tình hình thế nào?”

Jonathan mỉm cười. “Tốt lắm. Thom giúp anh rất nhiều, cậu ta tìm cho anh các câu thần chú hoặc viết cho anh các câu thần chú mới. Khi biết được cần phải làm việc với viên đá ra sao, thì quyền lực của nó thật vô biên.” Anh thở dài. “Đó cũng là một sự quyến rũ mà anh phải luôn vật lộn chống lại. Chừng nào anh chỉ còn trông cậy vào viên kim cương để cai trị đất nước mình, đó là lúc anh sẽ gọi điều bất hạnh tới đây. Không có gì thay thế được cho sự đóng góp của con người.”

“Lúc nào anh cũng nghĩ tới những việc như thế sao?”, cô hỏi. “Hay cũng có lúc anh nghỉ ngơi một chút và nghĩ những chuyện bình thường giống như bọn em đây?” Cô không thể miêu tả cho anh hiểu,

anh khiến cô rụt rè và kính nể tới mức nào mỗi khi anh nói như vậy. Nếu có ai đó được sinh ra để làm vua, thì người đó là Jon, cô nghĩ.

“Dĩ nhiên”, anh sắc giọng đáp. “Có rất nhiều việc bình thường mà anh cần phải suy nghĩ - tương lai, tình yêu và...” anh ngừng ngang.

“Tình hình giữa anh và Thayet thế nào?”, Alanna quan tâm.

Jonathan giơ tay cọ mặt. “Bối rối lắm.” Anh thở dài. “Anh không biết liệu cô ấy phi ngựa đi chơi với anh là vì lịch sự hay cô ấy thích ở bên anh...”

“Rất tốt”, nữ chiến binh của anh nhận xét. “Đằng nào anh cũng quá tự tin về chuyện phụ nữ. Sẽ chỉ có lợi nếu thỉnh thoảng anh phải cố gắng chút đỉnh.”

Jon bế anh bạn mèo Mãi Trung Thành lên, giơ tay vuốt lông mèo. “Cảm ơn, Alanna yêu dấu nhất đời. Anh vốn biết rõ, anh có thể tin tưởng vào em, rằng em sẽ dựng dậy được lòng kiêu hãnh bị tổn thương của anh.”

“Về lòng kiêu hãnh của anh thì cho tới nay anh luôn luôn tự chăm chút được”, cô giải thích. “Chưa bao giờ anh cần em cho việc đó. Mà ngoài ra - sáng hôm nay anh muốn bàn việc gì với em? Hay anh đến đây chỉ để chuyện trò thôi?”

Anh lắc đầu. “Anh đến đây vì muốn nói một chuyện với Georg - nhưng anh ấy chưa tới. Anh nghĩ, có em ở đây thì sẽ dễ bình tĩnh hơn.”

“Anh không giận anh ấy chứ, đúng không?”, cô lo lắng.

“Hoàn toàn ngược lại.”

Với quần áo lọ lem và đấm mồ hôi, người mà họ vừa nói tới thông thả bước vào trong. “Tôi rất tiếc đã tới muộn”, anh nói với Jonathan và buông người xuống một chiếc ghế bành rộng. “Tôi có một chút chuyện đôi co với mấy đứa bộp chộp. Chẳng có gì nghiêm trọng cả, nhưng nó giữ chân tôi.” Alanna rót cho Georg một cốc nước hoa quả mà gia nhân vừa đặt lên bàn làm việc của Myles. Anh cầm lấy cốc,

lầm bầm cảm ơn rồi uống một hơi hết cạn. Cô rót lần nữa, vừa rót vừa lén đưa mắt tìm vết thương.

Vậy mà anh vẫn nhận ra. “Anh còn nguyên vẹn, bé con à”, anh mỉm cười nói. “Đừng có nói là em lo cho anh đấy.”

Alanna bực bội về giọng trêu chọc của anh, làm bộ sầm mặt xuống. “Không hề”, cô đáp.

Georg nháy mắt với cô. “Thế là đúng!”

Jonathan mở một cặp tài liệu trên mặt bàn trước mặt, rút ra hai cuộn giấy. Cả hai đều có dấu niêm phong nặng trĩu và được buộc bằng dải lụa màu xanh dương của nhà vua. “Thôi, hai người đừng cãi cộ nữa.” Anh đưa cuộn giấy thứ nhất cho Georg. Alanna nhìn thấy trên đó là những dòng chữ hoa mỹ của một thư ký triều đình, chứ không phải nét chữ chính xác và gãy gọn của Jonathan.

Georg chỉ đọc một lúc, anh đứng dậy và ném tờ giấy da lên bàn. Mặt anh trắng nhợt, làn môi mím chặt. “Lệnh ân xá của nhà vua! Anh cho tôi là người như thế nào?”, hai bàn tay to bè của anh siết lại thành nắm đấm. “Cậu đã chơi đùa một hồi với đám tiện dân, và thưởng công cho tôi bằng thứ rẻ tiền này? Tôi không cần lòng nhân từ của cậu, Jonathan!”

Alanna ép mình ngồi yên. Cô không được phép can thiệp.

Jonathan giữ nguyên nét bình tĩnh. “Tôi đâu có nhân từ”, anh tỉnh táo đáp. “Cha tôi là người nhân từ. Và bây giờ thì hậu quả của vài lần cư xử nhân từ của ông đang đe dọa toàn vương quốc. Tôi cứ mong muốn cha mình đã cư xử công bằng hơn, và bớt hiền lành đi một chút.”

Anh ngả người ra lưng ghế. “Anh là người thầy giáo tốt nhất mà tôi từng có. Tôi có cần phải kể ra tất cả những gì anh đã dạy cho tôi? Những mảnh lời của con người có thể đi xa tới đâu. Làm cách nào để thuyết phục những người khác, kể cả những người nghi ngờ tôi, đi theo tôi và đến những nơi tôi dẫn họ. Giới hạn lòng tham của con người. Ý thức về những thứ mà người ta không mua nổi. Rằng sự

cứng rắn là cần thiết. Khả năng nhận biết lòng trung thành và tin tưởng vào nó.” Jon mỉm cười trong vẻ cứng rắn. “Tôi thường tự hỏi, liệu tôi có sống sót qua cuộc thử thách để trở thành Giọng Nói Của Các Bộ Lạc, nếu trước đó anh không che chở dạy dỗ cho tôi.”

Anh gõ lên tờ lệnh ân xá. “Người thầy giáo xứng đáng với đồng lương của mình”, anh trích lời người xưa. “Nhưng không phải chỉ có vậy. Tờ giấy này sẽ ngăn cái cảnh một ngày kia tôi phải ký tên vào lệnh tử hình anh.”

Georg đi sang phía dãy kệ sách và đứng nhìn chúng trân trân. “Cậu không cần phải đi xa đến như vậy. Tôi không thích làm vua kẻ trộm nữa. Tôi sẽ rời bỏ Tortall và hạ cánh ở một nơi nào đó.”

Khi Alanna muốn nhảy dậy thì Jon tóm lấy cánh tay cô. “Anh có cần phải rời bỏ tôi ngay bây giờ, đúng lúc tôi cần anh?”, anh hỏi vua kẻ trộm. “Nghe này: Bản thân tôi sẽ không bao giờ còn được tự do đi lại. Còn nữ hiệp sĩ của chúng ta thì sẽ bị kẻ khác nhận ra từ xa, qua đó sự tự do của cô ấy cũng bị hạn chế.” Vừa mỉm cười anh vừa buông Alanna ra. Cô căng thẳng ngồi lại trên ghế.

Jon nói tiếp: “Tôi cần một người khác hẳn tất cả những người khác và làm việc cho tôi trong tư cách đại diện toàn quyền đặc biệt, trong những nhiệm vụ mật. Đó phải là người mà tôi có thể tin tưởng tuyệt đối. Đó phải là người thông minh và độc đáo, không theo thông lệ thường, và phải là người hòa trộn dẫu dàng vào mọi giai tầng trong xã hội.”

Georg nhìn Jon, nét mặt kín bưng. “Còn tờ thứ hai ghi gì?”

“Đó là lệnh phong anh lên hàng ngũ quý tộc - chính xác là chức nam tước; bản miêu tả các lãnh địa và các nguồn thu nhập, xưa nay được định sẵn là thuộc về thái ấp Chiến Lợi Phẩm Hải Tặc. Nó nằm khoảng một ngày cưỡi ngựa về phía nam cảng Caynn.”

“Tôi biết khu đất đó”, Georg sáng giọng. “Tại sao? Tại sao anh phải biến tôi thành một người đàn ông danh dự?”

“Một đại diện toàn quyền đặc biệt cần một nơi ở và cần các nguồn thu”, câu trả lời thật đơn giản. “Không thể để xảy ra chuyện ngồi lê đôi mách - nhất là trong triều đình - về chuyện đi và tới của anh ta, và điều đó có nghĩa anh ta phải là một nhà quý tộc.”

“Tôi muốn đi, Jon. Tôi muốn rong ruổi thật xa trước khi tôi thành người già và chẳng biết điều gì khác ngoài cái triều đình kẻ trộm.”

Jonathan mỉm cười. “Chả lẽ cuộc đời ở đây nhàm chán đến mức cả hai người không thể nghĩ đến một thứ gì khác ngoài chuyện lang thang đây đó? Thôi, tùy. Tôi muốn anh đi đây đi đó. Tôi cũng phải biết mọi thứ bên ngoài biên giới của tôi trông ra sao.” Anh để cho Georg suy nghĩ một chút, rồi khe khẽ thêm vào: “Một mình tôi không làm nổi. Hãy nói là anh đồng ý đi.”

Cả hai, Alanna và Georg, nghe rõ nét nài nỉ trong giọng nhà vua tương lai, khi anh thêm vào: “Làm ơn.”

Georg cầm tờ lệnh ân xá và đọc thêm một lần nữa. Anh gõ lên dấu niêm phong cực lớn bằng nến màu bạc. “Lạy thần Mithros, làm sao anh có thể khiến được ông chánh án ký được tên vào đây?”

“Anh sẽ ngạc nhiên cho coi. Ông ấy là một người đàn ông đáng kính nể.” Giọng Jonathan vừa hài hước vừa ngưỡng mộ, khiến Alanna phải thầm cân nhắc, không biết ông chánh án đã làm điều gì để xứng đáng với thái độ đó.

Georg thờ dài và cuộn tờ giấy lại. “Khi có quá nhiều nguyên nhân tử tế để mà chấp nhận đến như thế, chắc tôi sẽ phải là đứa điên nếu từ chối.” Rồi vừa nhếch mép cười, anh vừa nói với Alanna: “Cậu ta trưởng thành lên trông thấy. Anh đang tự hỏi, hai chúng mình nên vui hay nên buồn vì chuyện này!”

Khi mặt trời dần xuống với những dãy đồi ven biển thì Alanna phi ngựa vào cung, tới thăm Thom như mọi ngày khác. Khi ra về, cô cũng lo âu và bồn chồn như mọi ngày khác. Trông anh không hề khác hơn so với ngày cô mới trở lại đây, nếu không muốn nói là tệ hơn, và cô sợ. Cô cũng nhận thấy Mãi Trung Thành giữ khoảng cách với Thom. Còn

Thom, về phía anh thì chủ đích né tránh anh bạn mèo. Đối với Alanna, đây là bằng chứng tốt nhất cho thấy có việc hoàn toàn không ổn, nhưng khi cô hỏi Mãi Trung Thành thì anh bạn mèo khẳng khẳng không trả lời.

Thay vì phi ngựa về nhà hoặc tìm đến bạn bè, cô cùng Mãi Trung Thành đi vắn vơ qua các đoạn đường trong cung. Đám gia nhân hoảng sợ khi nhìn thấy họ và chào hỏi thật vội vàng, nhưng tâm trí Alanna đang ở nơi khác. Cô đang nghĩ tới lễ phong vương. Không thể nào tin được, nhưng chỉ còn ba tuần nữa. Những bước chân cuối cùng dẫn cô đến Phòng Vương Miện, căn phòng chỉ dành riêng cho một mục đích duy nhất: nơi người ta đưa những người cai trị xứ Tortall lên ngai. Trong tất cả các thời gian khác, căn phòng được đóng kín và các khuôn cửa sổ được phủ những tấm màn nhung trĩu nặng.

Khi họ đi vào, không gian sặc mùi sáp cọ sần nhà, mùi gia vị và mùi hương. Cánh gia nhân đã làm việc thật cực nhọc, họ đã làm sạch những bức tranh treo tường đầy bụi, đã đánh bóng gỗ và kim loại cho tới khi sáng óng, đã lau sạch những khuôn cửa sổ ghép bằng vô vàn mảnh kính màu nhỏ xíu. Hằng hà sa số những cây nến bé tí xíu cháy trên bàn thờ, nơi một tu sĩ dòng Mithran và một người con gái của Đức Mẹ sẽ dùng phép lực để gắn kết Jonathan với vương miện và đất nước.

Tiếng chân Alanna vang vọng tới trần phòng trong khi đôi bạn đi đi lại lại. Đây là những hàng ghế dài bằng gỗ dành cho dân quý tộc. Cô trèo dọc những bậc cầu thang bằng đá lên trên, đây là nơi mà các thương gia, các thợ cả và gia đình của họ sẽ ngồi. Thật cao trên này là những cánh cửa nhìn xuống thành phố, cao bằng năm người đàn ông, rộng như bảy sải tay. Chúng sẽ được mở toang khi tiến hành lễ phong vương. Rồi dân chúng sẽ tràn vào đây, lấp đầy từng vị trí, từng góc ngách nhỏ đằng sau chỗ ngồi của những người giàu và những công dân quyền thế, và họ sẽ to tiếng nói vọng ra cho những người kém

may mắn phải đứng ở bên ngoài cùng biết được mọi chuyện xảy ra phía bên trong.

Nghi lễ đã định sẵn là sau lễ phong vương, Jonathan sẽ trèo lên con ngựa Bóng Đêm của anh và cưỡi ngựa đi qua những đường phố của thủ đô, đầy ắp dân chúng đang chen lấn để chào đón, và Alanna sẽ đi theo sau anh, chỉ cách một bước chân.

Ởn Đức Mẹ, Ánh Trăng của mình không phải là một tay tân binh rụt rè, thứ ngựa mà người ta rất khó kiểm soát trong đám đông, cô nghĩ. Mặc dầu vậy, ngày hôm đó vẫn có những việc khác mà mình thích làm hơn là chỉ đi theo Jon.

Cô ngồi xuống một bậc thềm và suy nghĩ nửa thì đề lên Mãi Trung Thành. “Thôi, thôi đi nào”, cô lẩm bẩm khi anh bạn buông ra một tiếng thét gắt gỏng. “Đâu đã việc gì đâu.” Tựa khuỷu tay lên đầu gối, đặt cằm vào hai lòng bàn tay, cô nhìn về phía bậc thờ xa xa. “Mình đã trưởng thành thật rồi”, cô thì thầm. “Lẽ ra mình phải rất hồi hộp vì chuyện lễ phong vương này. Giá mà mình có thể tin chắc rằng không có chuyện gì xảy ra với anh ấy!”

Thuở trước cô nàng muốn thành anh hùng, Mãi Trung Thành nói. Những người hùng bao giờ cũng nhiều trách nhiệm.

“Bây giờ tôi không còn tin chắc, liệu tôi có muốn làm người hùng nữa không?”, Alanna thở dài.

Vậy là cô nàng tự đưa mình vào thế kẹt. Đó là thứ duy nhất mà cô nàng sẽ không bao giờ thay đổi được.

“Tôi biết chứ. Nhưng tôi đang nghĩ đến chuyện lấy chồng - nếu vụ lấy chồng này vẫn cho tôi đi thăm nhìn thế giới. Cũng không đến nổi tệ đâu - nếu đó là một người mà tôi thích và yêu. Một người có thể cùng cười với tôi.”

Cô nàng vừa muốn làm chiến binh vừa muốn làm phụ nữ. Vừa muốn đi đây đi đó vừa muốn phục vụ cho Jonathan. Chả lẽ cô nàng không thể quyết định được hay sao? Anh bạn mèo cắn nhả.

“Có ai nói là tôi không thể đồng thời làm tất cả những chuyện đó?”, Alanna hỏi. Khi ý thức rõ mình vừa nói điều gì, gương mặt cô sáng lên. “Đúng thế - tại sao lại không chứ? Cho tới nay thì tôi đã làm rất tốt đó thôi, ít nhất thì tôi cũng tin như vậy!”

Chắc thế, anh bạn mèo đồng tình. Cho một con người thì như vậy là khá rồi. Nhưng mà cẩn thận khi chọn lựa - nhất là khi cô bạn thật sự muốn lấy chồng. Alanna, bạn thật sự cần một người có tâm trí và quan niệm không hẳn cao cả như bạn. Nếu không bạn sẽ luôn cho mình là người quá quan trọng. Có phải lúc nào tôi cũng ở bên mà chỉ bảo được cho bạn đâu.

“Tâm trí tôi đâu có cao cả gì!”

Có đấy. Cô bạn che giấu điều đó rất tốt, nhưng không phải ai cũng hiểu rõ bạn như tôi. Bạn nghĩ rằng bạn có thể sửa chữa tất cả những gì không ổn trong thế giới này. Bạn cần một người khích lệ, mỗi khi bạn không làm được điều đó.

Alanna đột ngột hắt hơi bốn lần liên. Cô đứng dậy và nhấp nháy mắt. Trên bức thờ đang có một cái gì đó hiện hình lên, một thứ đủ chất liệu để làm tối đi những cây nến nhỏ. Đó là Đức Mẹ. Làn da trắng và đôi mắt màu ngọc lục bảo lóng lánh trong bóng tối, dáng hình vĩ đại. Đức Mẹ mỉm cười với Alanna. Dĩ nhiên là Người ở đây, Alanna kính cẩn nghĩ. Hôm nay là lễ Beltane. Tối nay cặp trai gái nào cũng sẽ nài xin Người phù trợ cho vụ hè tới. Chỉ có điều - tại sao Người đến với tôi? Tôi chỉ có một mình, không có bạn tình, và tôi đang lo lắng cho lễ phong vương nhiều hơn cho mùa màng.

Giọng nói mặc dầu vậy vẫn khiến Alanna bất giác khụy gối xuống. Cô phải huy động toàn bộ ý chí để không đưa hai tay lên bịt tai. Giọng nói đó vẫn mãi là giọng của nữ thợ săn, của hàng đàn hàng đàn chó săn đang sủa trộn lẫn tiếng gầm của bão táp. Trong đại sảnh phong vương, cả tiếng thì thảo của Đức Mẹ nghe cũng âm vang như tiếng sóng. “Giờ ta lại gặp nhau, con gái ta. Kể từ lần trước cho tới nay con đã qua một đoạn đường dài. Chắc bây giờ con đã hài lòng. Công việc

mà con đạt được trong những năm qua - ở đây cũng như trên Mái Nhà Thế Giới - đã mang lại kết quả. Jonathan của con rồi sẽ được phong vương và cậu ta đang giữ Viên Kim Cương Quyền Lực.”

Alanna chăm chú nhìn lên. “Vậy là anh ấy thật sự sẽ thành vua? Làm ơn - liệu Người có thể cho con một dấu hiệu, một lời chỉ dẫn, rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Con cảm nhận thấy trước mặt chúng con là vô vàn khó khăn, nhưng mà - còn anh trai con? Chuyện gì đang xảy ra với Thom?”

Nữ thần lắc đầu. “Ta không thể trả lời những câu hỏi này. Các thần linh không được phép hé lộ tất cả. Nếu không thì đâu còn là quyền của con người để quyết định số phận của bản thân mình? Đâu còn là quyền lựa chọn của con?”

“Con tin rằng con đã lựa chọn tốt”, Alanna nói và đứng lên. “Con có thể cảm ơn sự phù hộ của Người bằng cách nào?”

“Cuộc đời của con là lời cảm ơn dành cho ta. Ta đã dẫn dắt con hết sức mình, nhưng chuyện đó bây giờ kết thúc. Con đã lớn lên cùng với khả năng của con, Alanna. Tương lai bây giờ nằm hoàn toàn trong tay con. Lễ phong vương sẽ là một ngã ba quyết định cho thời cuộc sắp tới. Hãy tạo dựng nó theo mong muốn của con - chừng nào con còn lòng dũng cảm!”

Cơ thể Alanna rần lên trong một luồng sóng vui mừng trước thách thức này, nhưng lí trí tỉnh táo thì nài nỉ: “Chỉ một lời mách bảo thôi?”

Nữ thần mỉm cười lắc đầu. Không gian xung quanh bà bây giờ sáng hơn lên; Alanna nhìn thấy những hình dáng khác trước bậc thờ. Chiến binh sáng loáng kia chỉ có thể là thần Mithros, vị tướng nhà trời. Ở phía bên kia của Đức Mẹ là em trai người, khoác áo choàng và chụp mũ đang đứng chờ, Thần Bóng Tối. Alanna nhận ra thần và cúi mình chào, vị thần gật đầu đáp.

Đằng sau họ là một loạt các thần linh khác mà Alanna chỉ biết một số: thần ăn trộm có nụ cười tinh quái như nụ cười của Georg; thần thợ

rèn, thần biển. Danh sách các thần linh dài vô tận và vì một lý do nào đó, cô nhìn rõ từng gương mặt Thành kính và sợ hãi, cô giơ tay che trên mày theo cách của người Doi.

Dần dần, bức tranh hoành tráng nhạt xuống. Khi Alanna lại mở được mắt ra thì chỉ còn lại mình cô với Mãi Trung Thành. Nữ hiệp sĩ ngồi lại nơi đó cả một lúc lâu, nghĩ về những gì cô vừa nhìn thấy. Cuối cùng cô lắc đầu. “Nói gì đi chứ.”

Bao giờ cũng vậy, Mãi Trung Thành giảng giải. Một thần linh có thể dẫn dắt, bảo vệ và che chở, dạy bảo một người thường. Nhưng rồi sẽ tới lúc vị thần phải buông cho học trò đi tiếp và những việc không thể tránh khỏi sẽ xảy ra.

“Tại sao?”, Alanna tò mò.

Vũ trụ được tạo dựng như thế, Mãi Trung Thành đáp. Có những thời điểm chỉ một con người mới có khả năng ảnh hưởng đến dòng sự kiện.

Cô bế anh bạn mèo, đặt anh lên vai trái, sát bên vành tai mình. “Có phải bạn muốn nói rằng, họ không biết chuyện gì rồi sẽ xảy ra?”

Những con người như bạn là những điểm bản lề cho tương lai xoay quanh. Mãi Trung Thành ngửi ngửi vành tai cô. Thế nên cô nàng đừng có làm hỏng cơ hội. Ta có một danh tiếng phải được giữ gìn đấy.

Khi họ bước ra từ Phòng Vương Miện, Alanna ngạc nhiên thấy Delia von Eldorn và công chúa Josiane đứng sừng sững trước mặt mình. Cả hai đều mặc những bộ váy áo sẫm màu đơn giản, phủ khăn voan trên tóc. Rõ là bọn họ cũng ngạc nhiên như cô.

Delia tỉnh dậy thật nhanh. “Kìa, lại thế nữa, đó có phải là hiệp sĩ Alanna không nhỉ”, cô ta chế nhạo bằng cặp mắt màu lục sáng lóe. “Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa- Như-Đàn-Ông!”

Alanna tóm lấy lời nhận xét của Delia và cúi chào kiểu đàn ông. “Công chúa Josiane. Công nương Delia.”

“Chị luôn phải nhảy với nó, cái thời mà nó làm ra vẻ con trai”, Delia kể với cô nàng tóc vàng cao lớn. “Từ thuở đó chị đã cảm có

chuyện không ổn.”

“Kỳ thật”, Alanna trầm ngâm nói. “Theo những gì mà tôi còn nhớ được, thì chính công nương mới là người đuổi theo tôi. Chính cô tìm cách tán tỉnh tôi, bởi bọn đàn ông nói rằng tôi là người chẳng mấy để ý đến đám phụ nữ, và bởi cô muốn tôi đâm ra mê mẩn cô.”

“Đồ nói láo!”, Delia rít lên.

Alanna nhún vai. “Thì tùy ý cô. Người ta đã dạy cho tôi là không được tỏ ý nghi ngờ lời lẽ của một quý cô.”

“Người ta nói với tôi rằng, cô đã có thời là người tình của Jonathan”, Josiane bắn thẳng vào hồng tâm và cụp làn mi xuống che rợp đôi mắt xanh. “Có phải vì thế mà anh ấy đã phong cho cô làm chiến binh?”

Bất ngờ trước đòn tấn công từ hướng này, Alanna lùi về một bước. Cô siết tay thành nắm đấm, gắng không mất bình tĩnh. “Người ta nói với tôi rằng, cô đã thế chỗ tôi trong trái tim anh ấy - ít nhất là cho một khoảng thời gian ngắn”, cô thân thiện đáp. “Tại sao anh ấy không phong cho cô làm thủ tướng?”

Con thịnh nộ bóp khuôn mặt xinh đẹp của Josiane thành chiếc mặt nạ xấu xí. “Đừng có tưởng là có thể làm ta đau đớn bằng kiểu nói năng đó”, cô ả rít lên.

“Có phải cô cũng định trở thành chiến binh của nhà vua không?”, Alanna hỏi. “Cô đâu có được thụ hưởng một nền đào tạo thích hợp.”

Khi Delia tóm lấy cánh tay Josiane, Alanna thấy rõ những móng tay sơn màu đỏ máu cắm ngập vào thịt da người kia. “Tôi không phí thời gian nói chuyện với lũ tiện nhân, Josiane”, Delia phun ra như rắn. “Và em cũng nên làm như vậy.” Cô ta thô bạo kéo giật cô công chúa đi theo.

“Cô nàng đó có thể gây chuyện tồi tệ”, Alanna nói với Liam và Myles trong buổi tối hôm ấy, khi họ ngồi uống rượu. Từ phía ngoài văng vào tiếng ồn của lễ hội Beltane. “Em không phải là chuyên gia, nhưng cô nàng Josiane rõ là điên.”

“Chảy trong huyết quản của những nhà vua trên Đảo Đồng là một dòng máu đục”, Liam chậm rãi nói, hai mí mắt mỗi một. “Thế hệ nào họ cũng sinh ra một người điên - chú của Josiane đang bị giam trong một ngọn tháp nào đó. Chắc có lẽ nguyên nhân vì đây là một vương quốc đảo - có quá nhiều chuyện loạn luân.”

“Em cho rằng sẽ là một sáng kiến tốt nếu những tay mật thám của ông chánh án để ý đến cô ta”, Alanna nói. “Em không tin cô ta.”

“Ông ấy đã cho theo dõi cô ta rồi”, Myles trấn an cô. “Trong những khoảng thời gian như hiện thời, người quý tộc nước ngoài nào cũng đáng nghi.”

Alanna bối rối ngọ nguậy trong ghế bành. “Con luôn mong là lễ phong vương qua rồi. Trò chờ đợi này làm con muốn phát điên.”

“Chừng nào cậu ta đã được gắn kết với vương miện và vương quốc, việc tranh chấp vị trí với cậu ấy sẽ trở thành khó khăn”, Liam vừa ngáp vừa nói. “Lại càng khó khăn hơn, nếu viên kim cương thật sự có nhiều phép lực như người ta nói.”

“Ta vẫn chưa tìm ra bất kỳ một dấu hiệu nào về một âm mưu phản loạn”, Myles nói. “Và bây giờ, khi bắt đầu có người tụ về dự lễ, sẽ thật khó mà phát hiện ra được những kẻ mang vũ khí đến đây để dấy loạn.”

“Ngày nào Georg và tôi cũng cưỡi ngựa đi qua thành phố.” Liam đột ngột nói. “Cũng như ngài chánh án và công tước Gareth. Bốn chúng tôi đủ khả năng để nhận ra từng nhóm chiến binh. Quân của ngài chánh án cũng luôn sẵn sàng hành động.” Anh thấy là Alanna đang nhìn anh trân trân và bất giác bật cười. “Em nghĩ thế nào, em tưởng có thể ngăn anh tham gia vào những chuyện đang khiến em lo lắng? Anh vẫn luôn là bạn em - anh sẽ không ngồi yên, cho dù khả năng xảy ra chiến đấu chỉ rất nhỏ.”

Alanna mỉm cười với Ròng Shang trong vẻ hàm ơn. “Bây giờ, khi đã biết anh cũng chú ý đến mọi chuyện, em thật là cất được một gánh nặng.”

Georg thò đầu vào. “À ha, ra các bạn ở đây. Myles, ở đây có thêm một vị khách mà tôi muốn đẩy vào sự xử lý thô bạo của ngài.” Duyên đáng nghiêng mình, anh dẫn vị khách vào trong.

“Đại sư Si-cham”, Alanna kêu lên và nhảy dậy. Người đàn ông già nua bé xíu trong bộ quần áo màu cam của dòng đại sư Mithran mỉm cười, đưa bàn tay xương xẩu về phía cô. Nữ hiệp sĩ kính cẩn hôn tay ông.

“Và Liam Cánh Tay Sắt nữa”, đại sư vui thú gật đầu với Ròng Shang đang cúi mình chào ông. “Có tới hai chiến binh hùng mạnh trang điểm cho ngôi nhà của ngài, Myles!”

Alanna hết nhìn Si-cham lại nhìn sang Liam và cha nuôi của cô. “Đại sư cũng biết Liam?”, cô hỏi. Anh chàng tóc đỏ nháy mắt. “Cả Myles nữa?”

“Thuở còn trẻ ta thường đi đây đi đó”, Myles giải thích. “Si-cham, mời ông ngồi. Georg, cảm ơn anh đã đưa ông ấy về đây - ông ấy vừa ở đâu thế?”

“Có mấy thằng nhóc thô lỗ gây sự với ông ấy bên Cổng Nước. Lũ ngu say rượu bắt ông ấy phải nhảy mừng Đức Mẹ”, tay kẻ trộm vừa nói vừa rót trà cho vị tu sĩ của dòng Mithran. “Ngày hôm nay chúng nó thật chẳng còn biết tôn trọng người già.”

“Thời tôi còn trẻ, thật sự là tôi cũng đã nhảy múa mừng Đức Mẹ”, Si-cham mỉm cười. “Nhưng sau một cuộc đi dài đến như thế thì không.” Ông uống trà. “Tôi rất tiếc về chuyện đã tốn quá nhiều thời gian cho tới khi nghe theo được lời mời của anh, Georg Cooper. Khi những người ở Thành Phố Của Các Thánh Thần biết tôi sẽ đi xa, thì đột ngột họ thấy còn cả ngàn công việc mà tôi cần giải thích. Ngoài ra, bây giờ tôi đi cũng không còn nhanh như trước. Tôi phải để người ta cáng tôi - đúng là một bước sa sút đáng buồn, ngày xưa tôi là một kỵ binh không tồi.”

“Ngài đến đây để làm gì?”, Alanna hỏi.

Si-cham đặt tách trà sang bên. Nét mặt ông thật mệt mỏi. “Georg cho tôi biết rằng anh trai của cô bị ốm - rất có thể là bệnh nặng. Cậu ấy yêu cầu tôi đến đây để giúp pháp sư Thom.”

“Bây giờ chúng ta chỉ còn phải thuyết phục Thom là cậu ấy cần được giúp đỡ”, Georg vừa thở dài vừa nói.

Đầu tiên Thom từ chối ngay cả việc nghĩ đến khả năng nói chuyện với người thầy cũ. Con thịnh nộ nổ ra trong anh khi biết được nguyên nhân dẫn đại sư Si-cham đến thủ đô khiến Alanna sợ hãi. Chẳng phải vì cô e ngại sự giận dữ của người anh trai, mà bởi vì cô thấy rõ nét tuyệt vọng và kinh hoàng trong giọng anh khi gào hét. Giờ thì cô tin chắc, nhất thiết phải làm sao để đại sư Si-cham gặp anh mình. Thom trông giống hết một bộ xương di động, da anh khô và nứt nẻ vì cái nóng náo ruộng anh từ bên trong.

Khoảng hai tuần trước lễ phong vương thì anh trai cô nhượng bộ. Thậm chí Thom không cho phép Roger tham gia cuộc gặp mặt đó, một lệnh cấm mà ngài công tước vui vẻ chấp thuận. Alanna ngồi chờ bên ngoài, đề phòng trường hợp được gọi vào. Tới khi Thom và Si-cham ra lệnh cho gia nhân mang đồ ăn vào phòng Thom thì Alanna quyết định rời cung. Cô tin chắc họ sẽ cho người đi tìm, một khi cần tới cô.

Trong vài ngày còn lại cho tới lễ phong vương, Alanna còn có quá nhiều việc phải làm. Cô đến gặp đám thư ký của cung điện và yêu cầu họ viết di chúc mới; di chúc lần trước đã được làm trước khi cô bước vào kỳ thi hiệp sĩ. Những người thư ký bồn chồn ra mặt khi nghe đề nghị của cô, bởi cái chết chính là thứ cuối cùng mà một người trẻ tuổi như cô cần nghĩ tới. Nhưng Alanna không thể rũ bỏ được cảm giác bất an, nổi lên rõ rệt mỗi lần cô nghĩ đến lễ phong vương. Cô không muốn để mặc cho sự tình cờ bất kỳ một điều gì - đề phòng trường hợp tệ nhất. Sau khi viết di chúc, Alanna mang bộ áo giáp bằng vàng của cô ra đánh bóng, và mang kiếm ra mài. Mặc dù cả hai thứ này đều không đòi hỏi phải chăm sóc thêm như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn thấy dễ chịu hơn sau khi hoàn tất công việc đó. Khi người làm đầu tới để cắt

tóc và làm đầu cho Eleni trong dịp lễ, Alanna cũng yêu cầu bà ta cắt tóc cô ngắn hơn. Ngoại trừ Georg và Buri, tất cả đều la hoảng lên khi nhìn thấy nữ hiệp sĩ sau đó: Những lọn tóc đỏ ánh màu đồng, thường ngày rũ xuống vai cô, bây giờ chấm đến ngang tai. Đây là kiểu tóc ngắn của cô thời cận vệ. Alanna đáp lại cả làn sóng phản đối đó bằng một cái nhún vai. “Để tóc dài nó hay rũ xuống mắt.”

Cuối cùng, bốn ngày sau khi Thom và Si-cham đã lui về phòng riêng, có một người hầu từ cung điện tới yêu cầu Alanna đến gặp anh mình. Trên đường đi cô thầm cân nhắc, không hiểu hai pháp sư lần này sẽ dành cho cô sự bất ngờ nào đây.

Khi cô tới thì Thom đang đi đi lại lại trong phòng, anh thả người xuống ghế bành với một nụ cười hàm ơn khi thấy em gái. “Ngoài kia trời nóng như lửa”, cô nói y hệt như trong người anh, cô thầm thêm vào. Cô thấy da anh bong rộp lên từng mảng và môi anh chảy máu.

Thom nhìn cô, ra ý hỏi. “Này em gái cưng, bao giờ thì con rồng của em làm em thành một người phụ nữ đứng đắn?”

Cô nhăn mặt. Nếu anh ấy đã có hứng thú can thiệp vào chuyện riêng của cô, chắc là trong người anh ấy đã khỏe hơn rồi, cô nghĩ. “Anh ấy không làm gì hết. Bọn em đã kết thúc từ lâu rồi, trước khi em về nhà. Anh ấy không ưa pháp thuật.”

“Một gã đàn ông ngu ngốc. Thế còn Jonathan? Ai cũng biết hai đứa bọn em là một cặp, mặc dù anh ta đạo đức giả trong tất cả những việc khác. Rất có thể anh cần phải nói chuyện với Jon một lần. Sau khi đã làm hỏng danh tiếng của em, anh ta không thể bỏ rơi em như thế. Em mang một cái tên tốt...”

“Em thấy chuyện này không vui chút nào, Thom.”

“Bản thân anh thì nghĩ em nên lấy tay kẻ trộm, nếu em nhất thiết phải lấy chồng. Nếu em cưới Georg, em sẽ nhận được lời chúc phúc của anh.”

“Nếu em lấy chồng, em sẽ cho anh biết. Anh có thể nói về chuyện khác được không?” Cô gác chân lên phần tựa tay của chiếc ghế bành

rộng rãi. “Em yêu anh bằng cả trái tim, Thom, nhưng anh đang đánh hơi trong chuyện riêng của em. Cái đó em không thích đâu.”

Anh cười. “Nếu anh không đánh hơi thì anh có còn là một thứ anh hai song sinh nữa không?” Câu này khiến cô cười. Anh ngồi trên mép bàn viết, đưa tay lơ đãng giật giật râu cằm và xăm soi nhìn cô từ đầu xuống chân. “Nó đã làm cho em thay đổi, viên kim cương đó. Thuở trước chắc chắn em đã nổi cơn sấm sét lên nếu anh gọi Jonathan là một tay đạo đức giả hoặc châm chọc em về vụ Rồng Shang. Giờ thì em để dành cơn thịnh nộ cho những việc quan trọng hơn, anh nói có đúng không?”

“Thom, tử tế đi nào!”, cô mắng mỏ. “Em đâu có đến đây để giơ mặt ra cho anh trai mình phân tích!”

Anh nhìn đi chỗ khác. “Anh xin lỗi”, anh ngượng ngùng lẩm bẩm. “Anh đã quên mất là bản thân anh cũng cảm thù cảnh bị phân tích tới mức nào. Nhưng thật sự là em đã thay đổi đấy. Về hướng tốt, anh tin như vậy.”

“Cảm ơn”, cô nói khẽ. Thom rất hiếm khi khen ai.

Có tiếng gõ cửa, rồi cửa mở ra và đại sư Si-cham bước vào. “Cô đây rồi, Alanna. Bây giờ ta có thể bắt đầu.”

Alanna chém về phía Thom một cái nhìn. Sự nghi ngờ dâng lên trong cô. “Bắt đầu việc gì?”, cô hỏi.

“Bọn anh đã xem những cuốn sách trong thư viện pháp thuật của Jonathan”, Thom giải thích. “Ở đó bọn anh tìm thấy một vài khả năng. Hiện thời, anh chỉ muốn trút ra một chút phép lực đang đè nặng lên vai anh. Sau đó anh mới có thể suy nghĩ tỉnh táo được. Em là em gái song sinh của anh, em là người thích hợp nhất cho việc tiếp nhận nó.”

“Khoan đã”, Alanna lên tiếng và nhòe dậy từ ghế bành. “Điều gì sẽ xảy ra nếu nó chuốc độc em như đã chuốc độc anh? Thậm chí một cô học trò mới bắt đầu của dòng phù thủy đơn giản nhất cũng biết, người ta có thể chịu đựng được phép lực của bản thân mình, nhưng không thể chịu đựng hơn!”

“Đúng như thế, nếu đó là khoảng thời gian kéo dài nhiều tuần lễ, nhiều tháng hoặc nhiều năm trời. Nhưng trong trường hợp trao quyền lực ở đây, chúng ta chỉ tính đến duy nhất một tuần. Những câu thần chú của chúng ta sẽ khóa phép thuật của Thom lại và ngăn nó trộn lẫn với pháp thuật của cô”, Si-cham trấn an cô. “Trong việc này thì tôi rất tin chắc.” Ông mỉm cười thẳng thắn đáp lại ánh mắt cô.

Alanna nhìn trân trân cả hai người một hồi lâu. “Một tuần?”

“Không hề lâu hơn”, Thom trả lời. “Bọn anh cần đúng một tuần lễ, cho tới khi làm xong những liều thuốc lá quan trọng nhất cho anh.”

Alanna cắn môi. Thom gầy quá! “Liệu nó có giúp anh không? Liệu nó có làm phiền và ảnh hưởng tới em trong lễ phong vương?”

“Chắc chắn nó sẽ giúp Thom”, Si-cham khẳng định. “Và nó sẽ không ảnh hưởng. Sau đêm đầu tiên, cô hầu như sẽ không nhận ra một điều gì nữa, chỉ ngoại trừ trường hợp cô tìm cách sử dụng phép lực của mình. Đó là thứ mà tôi khuyên cô không nên làm.”

Cô thở dài ngồi xuống. “Tôi cần phải làm gì?”

Trong những ngày sau đó, đầu cô âm u râm rì và dạ dày nổi loạn, Alanna ở yên trong nhà Olau. Cô cắn răng tiếp tục luyện tập với Liam. Cô sợ mình sẽ sa sút, cho dù chỉ bỏ duy nhất một buổi tập. Cuối cùng, cơ thể cô cũng dần quen với gánh nặng mới. Cô cẩn mật đề phòng không sử dụng đến cả những phép thuật nhỏ nhất, thậm chí không còn dùng phép lực để châm nến nữa, bởi cô sợ những gì rồi sẽ xảy ra. Khi đến thăm anh trai lần sau đó, cô mừng là mình đã đồng ý - Thom bây giờ trông đã khá hơn chút đỉnh. Cùng với Si-cham, anh đang nghiên cứu để sáng tác ra một câu thần chú phức tạp, một phép thuật sẽ được hoàn tất chỉ vài ngày sau lễ phong vương và - nếu anh gặp may - nó sẽ rửa cho phép lực của anh sạch độc.

Ba ngày trước lễ phong vương, Jonathan cho đòi Alanna vào cung điện để bàn bạc cách dành một vị trí cho viên kim cương trong nghi lễ phong vương. “Thoạt nhìn thì có vẻ nực cười khi ta lo lắng về vụ này”, anh mỉm cười nói, “nhưng người phụ trách biên bản không để

cho anh được yên, cho tới khi anh đồng ý thực hiện mọi bước theo quan niệm của ông ta. Em có tưởng tượng không, anh không thể cầm viên kim cương trong tay, trong khi được đưa lên ngai vàng hoặc trong khi người ta trao quyền trượng và con dấu nhà vua cho anh. Những thứ đó là đồ của Tortall, những viên kim cương thì không xuất phát từ chốn này.”

Alanna bật cười. “Tội nghiệp Jon! Rất có thể em nên tặng nó cho anh làm quà sinh nhật.”

Nhà vua tương lai nhăn mặt. “Rất hài hước. Giờ anh nói cho em nghe, ta sẽ làm ra sao. Khi em tiến lên để thề trung thành trong vị trí chiến binh của nhà vua, em sẽ nói câu này.”

Anh đưa cho cô một tờ giấy da, trên có viết sẵn lời thề, hầu như giống hoàn toàn với lời thề khi cô được phong hiệp sĩ. Alanna đọc những dòng chữ được viết bằng thứ mực đỏ chói: “‘Muôn tâu bệ hạ, để làm chứng cho lòng trung thành của tôi, xin cho phép tôi trao cho Người cùng những người nối dõi của Người một báu vật xưa nay khiến người đời kính sợ này’ - Jon, em thật sự phải nói ‘một báu vật xưa nay vốn làm cho người ta kính sợ’?”

Jonathan gật đầu, không gắng che giấu là bản thân anh cũng thấy chuyện này nực cười ra sao. “Tuyệt thật”, Alanna lẩm bẩm khi đọc tiếp, “‘mà để tìm nó tôi đã phải lên đường đến tận cùng thế giới. Tôi đã mang nó qua bao nhiêu hiểm họa, để vinh danh Tortall và vinh danh nhà vua Jonathan. Tôi mong chờ Người chấp nhận dấu hiệu sự thần phục của tôi đối với vương quốc và đối với ngai vàng: Viên Kim Cương Quyền Lực.’ Jon, chắc phải là một chuyện tiểu lâm!”

Jon lắc đầu. “Cứ chờ cho tới khi em nghe thấy những gì anh phải nói khi trả lời em. Bây giờ anh phải đi đây - Đoàn quý tộc từ Tyra đang đợi anh. Đừng quên học thuộc lòng!” Rồi với một nụ cười hả hê, anh để lại một cô Alanna ngồi nhìn mảnh giấy da với nét mặt sa sầm.

Cô đút nó vào túi. “Chắc là mình đã quá già để đút một con cóc vào giường anh ấy”, cô lẩm bẩm, chân bước về phía chuồng ngựa. “‘Một

báu vật xưa nay khiến người đời kính sợ', nghe chỉ muốn bật cười!”

Chương 8. Ngã ba của tương lai

Đêm trước lễ phong vương, Alanna ở bên Jonathan, khi anh thực hiện nghi lễ canh đêm trong khu nhà thờ chứa phòng thi. Trong khi anh ngồi nghiền ngẫm về những trách nhiệm của một vị vua thì cô thấy lo âu. Không một ai trong số những người quyết tâm bảo vệ anh có thể tin chắc rằng, tất cả những người đàn ông đang kéo nướm nẹp về thành phố này từ nhiều tuần lễ nay chỉ đến đây để vui chơi. Họ - Raoul, Gary, ông chánh án - không còn lựa chọn nào khác: lễ phong vương phải xảy ra. Nhưng bất kỳ người lính nào trong cung điện cũng ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, cảnh giác cao độ. Alanna vừa tham gia một cuộc họp của bộ ba đó với Jonathan lúc chiều nay, nhưng cô không còn điều gì để bổ sung thêm. Tóc gáy cô cứ chốc chốc dựng đứng lên, trong người vô cùng nôn nao khó chịu; nhưng dĩ nhiên đó không phải là một bằng chứng rằng phía trước đang có chuyện rắc rối chờ sẵn. Khi cùng Jonathan đến phòng thi, cô vui mừng thấy Raoul đã tăng gấp đôi lượng lính gác. Đêm dần trôi, an bình và chậm rãi vô cùng tận: Những tiếng động duy nhất là những âm thanh vang lên khi cô hoặc Jonathan cựa quậy.

Cánh cửa sắt của căn phòng ánh lên lò mờ trong lửa nến và nhắc cho cô nhớ tới kỳ thi hiệp sĩ. Đó cũng là nơi Jon sẽ trải qua kỳ thi làm vua. Lợi thế duy nhất cho việc Jon phải bước chân vào đó lần thứ hai, theo cô, chỉ là việc kỳ thi vua được cho là khá ngắn. Còn về bản thân mình, cô biết rõ, không một thứ gì trên đời có thể ép cô bước vào đó một lần thứ hai. Mặc dù mình đã từng trải qua những chuyện tệ hại hơn, cô ngạc nhiên khi thấy lí trí tỉnh táo nhận ra như vậy. Cảm giác nhục nhã khi Roger cắt đứt áo nịt ngực của mình trước mắt toàn thể

triều đình. Tình trạng bất lực đốn đau khi phải đứng nhìn Ali Mukhtab dần dần chết trước mắt mình, trong khi không thể làm được gì hơn là chỉ làm dịu nỗi đau cho ông ấy trong phút chốc.

Tình trạng bất lực không thể ngăn Ishak tự giết mình với cái kiếm pha-lê. Chitral - cái lạnh, tuyết và gió, rồi cuộc đấu. Con đường về nhà bằng tàu thủy. Cô nhìn trân trân vào cánh cửa đó và nghĩ: Có phải đó chính là nội dung của cuộc thi thuở trước? Có phải đó là khả năng đứng nhìn những thách thức, tìm hiểu xem tài nghệ hiệp sĩ của ta có đủ chiến thắng chúng không, mà không sa vào hoảng sợ? Thuở đó cô đã thoáng nghĩ tới một thứ gì tương tự, nhưng đã gạt suy nghĩ này sang bên, cho nó là chuyện không thể.

Đột ngột, ánh sáng thay đổi. Viên kim cương quyền lực nhảy múa trước mắt cô. Trông nó hiện thực đến mức cô phải giơ tay sờ lên chiếc túi nhỏ đeo bên lưng, để chắc chắn nó vẫn còn nằm trong đó. Cô nhìn trân trân, trí óc tự hỏi, liệu đây là một tia nhìn vào tương lai hay là thứ mà viên kim cương tự tạo ra. Ảo ảnh báu vật đó lóng lánh, to lên và lại gần hơn, cho tới khi cô chỉ còn nhìn thấy nó mà thôi. Bên trong là một hình ảnh: Ở giữa phòng thi là Roger nằm trên một tảng đá. Gã đứng dậy và giang hai cánh tay ra. “Lại đây, người tình của ta”, gã thì thào.

Người ta đã dặn trước, cô không được phép kêu cũng không được phép nói. Giờ cô nghiến thật chặt hai hàm răng, áp chế mong muốn gào lên vì thịnh nộ. Cô không động dậy được. Roger lại gần hơn. Cô cắn vào phía trong má, để không thốt ra một âm thanh nào. Máu với vị lạnh của kim loại chảy tràn khuôn miệng cô.

Cô ở trong vòng tay gã, họ khiêu vũ với nhau, gương mặt gã sáng lên trong tình yêu và giận dữ, và cặp mắt màu xanh sa-phia ánh vẻ điên rồ. “Chúng ta sẽ nhảy với nhau, cho tới khi mọi thứ kết thúc, người tình của ta, trái tim của ta”, gã nói khẽ khàng trong một điệu ca kỳ quặc. “Hãy hứa với ta, rằng chúng ta sẽ nhảy với nhau mãi mãi.”

Cô lắc đầu, chống trả mãnh liệt, giằng mình ra khỏi thế nắm của gã, há miệng ra rồi ngậm miệng lại.

Nghiêm cấm la hét trong phòng thi!

Cô lại ở trong khu nhà nguyện. Hai bàn tay siết lại bóp chặt miệng. May mắn làm sao, Jonathan đã sa vào một trạng thái lên đồng và không nhìn thấy cách ứng xử kỳ lạ của cô. Chầm chậm, cô buông tay xuống. Toàn thân run bắn. Ngày tới sẽ mang lại những gì?

Khi những tia nắng đầu tiên hắt qua những khuôn cửa sổ cao với của nhà thờ thì các tu sĩ tới. vẫn còn trong trạng thái lên đồng, Jonathan nhóm dậy đi cùng họ. Các tu sĩ thận trọng dẫn anh đến phòng thi và để anh bước vào trong. Alanna bối rối sửa lại đôi hoa tai, gắng sức không nghĩ đến bất kỳ một thứ gì khác.

Khi cánh cửa mở ra, chỉ mười lăm phút sau đó, thì cô là người đầu tiên nhào tới cầm tay anh, như anh đã cầm tay cô trước đây một thời gian dài. Jon mặt mày mỉm cười với cô và lầm bầm: “Không đến nỗi tệ - nếu người ta thích đi thi.”

Alanna nín không cười. Gary cũng tới và cầm lấy cánh tay kia của Jonathan, rồi họ dẫn anh đến khu phòng nơi anh còn được ngủ vài tiếng đồng hồ nữa. Với một cái vẫy tay mỗi một, Alanna tạm biệt Gary và đi về phía căn phòng gần đó, đã được người ta chuẩn bị sẵn cho cô. Ánh mắt cuối cùng của cô trước khi lịm vào giấc ngủ chạm phải bộ áo giáp vàng, lóng lánh trên giá ở góc phòng.

Trong dãy phòng riêng của mình, Alexander von Tirragen lúc đó đang bận rộn mài kiếm. Gã trai mặc đồ đen, quần cưỡi ngựa, bởi gã không có ý định tham gia lễ phong vương. Gã kiểm tra lưỡi kiếm của mình và mỉm cười.

Delia von Eldorn đứng trước gương, loay hoay với mái tóc. Ngược lại với Alex, ả con gái mặc đồ đại lễ. Làn váy lụa xanh lục ngọc cùng những tà váy hồ cứng bên trong kêu loạt xoạt khi cô ả chăm chú với những bước tô vẽ cuối cùng.

“Chẳng lẽ anh không mất bình tĩnh một chút nào sao?”, cô ta hỏi và sắp xếp lại bộ đồ trang điểm mái tóc.

“Tại sao?”, câu trả lời bình thản vang lên. “Ông ấy đã nghĩ đến mọi điều.”

“Thế nếu Josiane thành công?”

Alex khẽ cười. “Delia, chả lẽ cô không tin tưởng vào tài năng của vị chiến binh của chúng ta? Cô ta và tôi, hai chúng tôi hôm nay có một cuộc gặp gỡ, cho dù cô ấy chưa biết.” Với ánh mắt mơ màng, gã trai giơ cao lưỡi kiếm lên. “Cô ta sẽ không để một kẻ điên như Josiane ngăn đường đến chỗ tôi.”

Cận vệ Henrim gõ cửa và bước vào. “Huân tước Alexander, tôi đã cho những nhóm người có vũ khí vào khoảng hành lang phía sau phòng phong vương. Họ đã núp trong các phòng kho. Đại úy Chesli nói, lính của thái ấp Eldorn đã tự tản ra trong phòng, trộn lẫn vào đám đông.” Gã ta cúi mình chào Delia và ả con gái mỉm cười.

Alex đứng dậy, rút kiếm vào bao. “Bây giờ anh đến với đám đàn ông trong tầng hầm khu nhà tù, nhưng trước đó anh nhắc cho cả hai đại úy nhớ là họ chỉ được phép hành động sau khi tín hiệu đã được phát ra, cụ thể là sau khi vương miện đã được đặt lên đầu Jonathan. Sau khi phong vương, hiểu chưa?”

Tay cận vệ chần chừ. “Nhưng mà - lúc đó thì anh ta đã thêm liên kết với đất nước. Anh ta sẽ sử dụng phép lực của Tortall để chống lại công tước...”

“Đồ ngu!”, Delia gầm lên. “Nhà người tưởng công tước Roger không tính đến chuyện đó sao? Ai cho phép nhà người nghi ngờ cấp trên?”

Henrim sững sờ cúi thấp. “Xin tha tội, công nương Delia.”

Vừa thở phà ra, Delia vừa quay trở lại với tấm gương.

“Anh làm theo đúng lệnh đã ban”, Alex nói. “Nếu hỏng việc, anh sẽ phải trả giá.”

“Tôi sẽ không làm hỏng việc!”, tay cận vệ hồi hả thề thốt.

“Nhớ đi bằng cầu thang mật. Anh đi được rồi.”

Gã trai cúi người. “Chúc may mắn, chủ nhân. Đức vua Roger muôn năm!”

“Đồ ngu”, Alex thì thào khi cánh cửa đóng lại. Gã là người duy nhất biết toàn bộ kế hoạch của Roger. Chỉ gã biết rằng, chính những kẻ đang định tranh giành ngôi báu của Jonathan hòng tự tay nắm quyền lực rồi sẽ va phải một thất vọng cay đắng. Gã trai cầm dao găm, kiểm tra mũi dao. “Được rồi - vào việc thôi.”

Từ vị trí của cô bên bức tường gần bục thờ, Alanna kiêu hãnh nhìn vị tu sĩ dòng Mithran và nữ tu sĩ thờ Đức Mẹ Vĩ Đại cùng chúc phúc cho vành vương miện bằng bạc, rồi chúc phúc cho Jonathan đang quỳ trước mặt họ. Cô hàm ơn vì những nghĩa vụ không đòi hỏi cô phải tham gia phần nghi lễ này. Sau đêm thức cùng Jonathan, giờ cô thấy mỗi mệt và không hiểu tại sao cứ ngáp hoài, thật không thích hợp cho một sự kiện đáng nhớ như thế này. Cho tới thời điểm chính thức trao viên kim cương cho Jonathan, thì nhiệm vụ duy nhất của Alanna là ở lại đây, đứng chỗ của mình, và tạo một gương mặt bình tĩnh. Gary và Raoul, đứng hai bên cô, cũng làm đúng như vậy.

Raoul nháy mắt khi cô lén đưa tay che miệng ngáp. Khác với chiến binh của nhà vua, vị tổng chỉ huy không phải thức đêm hôm trước, nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng thời gian nghỉ ngơi thật sự của anh chả mấy hơn cô: Lực lượng cận vệ hoàng gia chịu trách nhiệm rằng Jonathan hôm nay sẽ không gặp chuyện gì tồi tệ.

Cô đưa ánh mắt quét qua đám đông đang chen lấn trong căn phòng rộng. Thời kỳ để tang đã chính thức kết thúc; cả dân quý tộc lẫn dân thường đều ăn bận lộng lẫy. Kia là Myles và Eleni, Thayet, Buri và Rispah, tất cả trong những bộ váy áo đẹp nhất. Cô còn phát hiện thấy những gương mặt thân quen khác: công tước Baird và công tước Gareth, Douglass, Geoffrey và Sacherell. Nhiều người cảm động đến mức độ khóc không giấu giếm.

Khi tiếng hát ngưng lại, ánh mắt Alanna quay trở về với bục thờ, nơi vương miện đang được hạ xuống mái đầu Jonathan. Ngay lập tức,

ánh lóng lánh tỏa ra từ báu vật phép lực của vương quốc phủ xuống, bao lấy vị vua mới. Sự rụt rè kính nể khiến cả đám đông người như ngưng thở khi Jonathan đột ngột được bao quanh bởi một quầng sáng lóa. Giờ đây Tortall và nhà vua đã trở thành một, tất cả đều hiểu như vậy. Alanna mỉm cười giờ tay chạm vào viên ngọc lửa trên cổ cô.

Jonathan tỏa ra ánh lửa bạc của vương miện, trộn lẫn với những tia sáng lấp lóe xanh dương từ phép lực của anh. Khi Alanna hạ tia mắt xuống, cô đột ngột thấy người nôn nao chòng chành. Cả nền sảnh được phủ bởi một tấm thảm phép lực màu máu.

“Jonathan!”, cô thét lớn; đất dưới chân họ rên lên và rung động.

Cảm giác đau chói gắt và trạng thái chòng chành của nền đất dưới chân đẩy Alanna khuyu gối. Cô giờ tay ôm bụng và buông ra một tiếng la. Cảm giác đau ngưng lại, rồi tới nữa.

Hỗn loạn nổ ra trong căn phòng rộng. Bụi vữa và đá mảnh rơi như mưa từ trần vòm uốn cong, một dấu hiệu đe dọa là nó có thể đổ sập. Người người la hét vì sợ hãi khi đất dưới chân họ chòng chành như một con thuyền trên nước biển. Alanna không nghe và không nhìn thấy tất cả những thứ đó.

Cảm giác đau thật khủng khiếp: Như từng sợi dây thần kinh trong cơ thể cô bị kéo ra ngoài; đồng thời cảm giác đau này cũng như ở bên ngoài cô. Thom, cô nghĩ và gắng sức đứng dậy. Đã có chuyện xảy ra với Thom và mình có thể cảm nhận thấy. Phải đến với anh ấy!

“Bảo vệ cho nhà vua!”, cô thét lên với Raoul và lão đảo đứng dậy. Mãi Trung Thành bám sát khi cô nhao qua một khuôn cửa gần đó và chạy về phía những căn phòng của người anh trai, chạy hết tốc lực mà bộ áo giáp bằng vàng cho phép. Lại một lần nữa cơn đau đâm qua người cô; Alanna cắn xuống môi, chiến đấu với nó, lão đảo đi tiếp. Cô phải gấp cho bằng được người anh trai song sinh, bằng mọi giá.

Những cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô từ phía sau, rồi nâng cô đi tiếp. Cô ngẩng lên nhìn vào mặt Georg. Anh mặc giả một lính cận vệ của nhà vua.

“Có chuyện gì thế?”, anh hỏi trong khi cả hai sỏi những bước dài lên tầng hai của cung điện.

“Thom”, cô thì thầm. “Anh ấy bị tấn công. Cơ động đất vừa qua là pháp thuật. Nó là màu pháp thuật của Thom, đỏ như máu...”

“Đỏ như máu? Nhưng pháp thuật của cậu ta là màu tím, như của em...”

“Bị trộn độc rồi”, cô nói nhanh qua kẽ răng trong khi họ chạy dọc khoảng hành lang dẫn đến phòng Thom. “Bây giờ nó màu máu.”

“Màu trộn của tím và cam trông sẽ ra sao?”, Georg hỏi khi họ đứng lại. “Phép thuật của Roger và phép thuật của dòng họ Trebond?”

Giờ thì Alanna thấy trong người còn tệ hơn nhiều.

Bầu không khí trong phòng khách của Thom dày đặc đến mức độ có thể sờ thấy; ánh sáng vàng trộn lục. Alanna đỡ ra.

“Sao thế, em bé?”, Georg căng thẳng thì thầm. Cũng như cô, anh đang cảm nhận thấy một mối đe dọa.

“Viên kim cương!”, cô kêu lên, giơ tay về phía ngang lưng, tháo chiếc túi nhỏ ra khỏi dây lưng và ấn báu vật vào tay anh. “Anh phải mang đến cho Jon. Không hiểu em nghĩ thế nào mà dám mang nó ra khỏi chỗ anh ấy? Làm ơn, Georg!”

Chiếc túi nhỏ lọt thỏm trong hai bàn tay vạm vỡ của gã kẻ trộm. “Alanna, anh không thể để em ở lại đây một mình!”

“Anh phải!”, cô kêu lên. “Em không thể sử dụng viên kim cương - nhưng Jon thì có. Em cảm giác là anh ấy sẽ cần đến nó!”

Georg chần chừ khi một đợt động đất thứ hai khiến mảnh đất dưới chân họ chòng chành. Nó bắt đầu thật nhanh và cũng qua đi thật nhanh. Với nét mặt quả quyết, Georg đút chiếc túi vào phía trong ngực áo chên. “Anh sẽ mang đến cho Jon, đừng lo.” Rồi anh nhanh lẹ hôn Alanna và hối hả chạy trở lại phòng phong vương.

Myles nhìn thấy Alanna bỏ chạy. Ông giơ tay che đầu, khi những viên gạch sứ từ trần vòm rơi ra, vỡ xuống lối đi chính. Jonathan bây

giờ tỏa ra những tia sáng màu trắng và màu xanh dương, người ta hầu như không còn nhìn thấy vị vua mới đăng sau quầng lửa tỏa ra từ phép thuật của bản thân anh và phép thuật của vương miện. Trước những khuôn cửa rộng mở từ căn phòng này vào cung điện cũng như trước những cánh cửa mở ra hướng thành phố có quá đông người đang chen lấn, chật như nêm, không một ai tiến hay lùi nổi. Eleni nhột mặt đứng dậy. “Không phải là đất”, bà thì thầm. “Không phải bản thân mặt đất!”

Ánh mắt luôn cảnh giác của Buri không bỏ qua những chuyển động ở phía cuối căn phòng, nơi một gã đàn ông vừa ném áo choàng xuống. Bên dưới hiện ra một bộ quân phục màu tím trộn đen của một tay quý tộc, đi kèm với một máy bắn tên. Khi gã giơ vũ khí lên và chĩa về phía Jonathan, Buri rút từ thắt lưng ra một mũi lao và giết gã. “Ám sát!”, cô thét về phía Myles. “Cảnh báo nhà vua!”

Myles đang ngồi bên lối đi chính. Bất chấp đáng người tròn trịa, chỉ sau vài giây đồng hồ ông đã ở sát bên bàn thờ. Tiếng thét của ông giật công tước Gareth cùng ông chánh án lại bên, và hai người cùng Raoul tạo thành một vòng tròn bao quanh nhà vua. Đội cận vệ chia ra làm hai, một nửa tạo thành một vòng tròn bao ngoài nhà vua cùng nhóm quý tộc, nửa cận vệ còn lại chia nhau len vào đám đông, tấn công kẻ địch. Cả hai vòng tròn mở ra cho Myles vào trong với nhà vua.

“Myles?”, Jon hào hển thở qua những quầng sáng pháp thuật đang phủ kín. “Có chuyện gì thế?”

“Lính mặc màu của hai thái ấp Eldorn và Tirragen tấn công bất kỳ những ai chống cự”, Myles sầm mặt báo cáo. “Bọn chúng gắng giết vua. Những cơn động đất đó từ đâu ra thế?”

Jonathan lắc đầu. “Tôi không biết. Ngay khi có thể, tôi sẽ tìm ra nguyên nhân. Alanna đâu?”

“Đi rồi”, người đàn ông lớn tuổi trả lời. “Có cái gì đó đã bắt con bé hồi hả chạy đi. Georg chạy theo và Coram cũng theo sau.”

“Cô ấy cầm viên kim cương”, nhà vua thì thầm. “Còn đại sư Si-cham?”

Đó là điều mà Myles cũng rất muốn biết.

Vào đến phòng của Thom, Alanna đột ngột thấy người xỉu xuống. Như có kẻ đang tấn công vào phép lực của cô và hút nó ra khỏi cô. Nữ hiệp sĩ dồn sức khóa kẻ lạ đó lại, cho dù kẻ đó có là ai. Rồi cô ép mình tiến lên, đi tìm anh trai.

Thom trong phòng ngủ. Không khí ở phòng khách đã khó chịu, trong này còn tệ hơn. Nó đè lên phổi cổ như một gánh nặng. Thật nhanh, cô xem xét toàn người Thom. Mạch anh đập nhanh và nông, cả cơ thể mát lạnh đến đáng sợ, sau khi nhiều tuần lễ trước anh đã nóng, quá nóng đến như thế. Khi chạm tay lên viên ngọc lửa, cô thấy phép lực của anh chỉ còn một vệt mỏng. Nó đang chảy ra khỏi anh, như nó vừa chảy ra khỏi cô. Cương quyết sử dụng phép lực của mình để cứu người anh trai, cho dù chuyện gì có xảy ra chẳng nữa, cô dùng ý chí thọc ra đằng sau tấm màn chắn mà cô đã dựng nên để khóa kín phép lực của mình.

Thom mở mắt ra và dùng toàn bộ những giọt sức còn lại tóm lấy tay cô. “Đừng làm thế! Anh - anh đang nổi với gã. Gã sẽ qua anh mà hút rỗng người em - “

“Roger?”, cô thì thầm.

Thom gật đầu. Khi ánh mắt của cô rơi xuống anh bạn mèo, cô ra lệnh: “Mãi Trung Thành, đi đón...”

“Không kịp!”, Thom sắc giọng nói, thể siết đau đớn của anh vẫn không dịu xuống. “Nghe đây! Phép thuật của gã - nó nối kết với anh, với gã pháp sư đã đưa gã quay trở về từ chỗ người chết.”

Cô ghé sát tai vào môi anh, để nghe cho rõ hơn. “Nó mạnh lên - trong khi bản thân gã cũng mạnh lên. Nhưng không bao giờ mạnh như của anh”, anh thêm vào.

Alanna gật nhẹ, mắng mỏ: “Em đâu có thêm quan tâm, liệu phép lực của anh lớn hơn hay của gã mạnh hơn!”

“Mỗi lúc gã chỉ có thể hút sức của một người. Em - em đừng nổi với anh. Em đang chứa một phần phép lực của anh - và cả của gã.

Nhưng gã cần - cần nhiều hơn, để kết thúc những gì gã bắt đầu. Hãy lo làm sao để gã không có nó! Đừng sử dụng phép lực. Pháp thuật của gã hoạt động như một con đĩa - “. Thom bây giờ thở rất khó nhọc. “Nó sẽ... hút tất cả. Sẽ không để lại... một cái gì.” Khi Thom gắng sức cười, nghe như tiếng sửa khăn khăn. “Gã đã không... lấy được toàn bộ... phép lực của anh. Em có một phần...” Giờ anh thiêu xuống và kéo Alanna theo. Giọng anh hầu như không thành tiếng, hai tay lạnh cóng. “Anh yêu em. Từ trước. Mãi mãi.”

“Đừng!”, cô gọi lớn, nhưng anh không nghe nữa.

“Sẽ không bao giờ... anh biết được... gã đã làm ra sao...”

Thom chết.

Khi tới khoảng cầu thang dẫn xuống tầng trệt thì Georg gặp chú Coram. “Tôi nhìn thấy con bé chạy đi rồi anh chạy theo”, người bạn lâu đời nhất của Alanna kêu lên, hào hển lấy hơi. “Tôi tưởng, hai người cần giúp đỡ.”

Georg chìa cho chú thấy viên kim cương. “Cô ấy quên là còn mang nó bên mình - tôi phải mang đến cho Jon.”

“Con bé ở đâu?”

“Ở chỗ Thom.”

Chú Coram chần chừ. “Thế thì tốt hơn cả là tôi đến chỗ nó. Ít nhất thì...”

“Tôi sẽ bảo vệ viên kim cương”, Georg hứa hẹn. “Từ đây đến Phòng Vương Miện không còn xa nữa.”

“Đủ xa đấy.” Móng Vuốt và năm gã đàn ông xuất hiện ở khoảng hành lang nằm sau lưng Georg. “Bạn tao bảo là mày sẽ đi lối này”, Móng Vuốt kêu lên và vẫy vẫy tay. “Đưa cái đó đây cho tao, trước khi máu mày làm bẩn nó.” Rồi vừa nhìn xéo sang chú Coram, gã vừa thêm vào: “Mày không liên quan đến việc ở đây. Cút đi!”

Chú Coram mím môi nâng nâng cây kiếm rộng bản rồi nói sang Georg: “Nếu bây giờ tôi bỏ rơi anh, cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ

cho tôi.”

Georg dắt chiếc túi nhỏ đựng viên kim cương vào thắt lưng rồi rút ra hai cây dao găm. “Cô ấy là Rispah hay nữ hiệp sĩ?”, anh cười. Lúc đó đám quân của Móng Vuốt đã tản ra, xoay về phía cầu thang và tạo thành một nửa vòng tròn bao quanh chú Coram và Georg.

“Cả hai”, Coram trả lời. Rồi chú thét lên: “Vinh danh Nữ Sư Tử!”, và nhao vào một gã.

Trong phòng phong vương lúc đó là một sự hỗn loạn không gì miêu tả được. Liên tiếp có nhiều chiến binh khác giật áo choàng ném xuống đất, bên dưới hiện lên những bộ quân phục màu tím trộn đen hoặc xanh lục trộn trắng. Tất cả đều được trang bị đến tận chân răng và đều có mục tiêu cụ thể: đội cận vệ hoàng gia, những người quý tộc dám kháng cự, Jonathan và những người che chở. Trên đường tiến tới đối phương, bọn chúng chỉ phải vượt qua những cây kiếm trang điểm; các công dân không mang vũ khí, bây giờ dùng tất cả những gì mà họ vớ được, và thậm chí cả một số phụ nữ cùng trẻ em. Số lớn những người có mặt tìm đường trốn chạy, và khiến cho tình trạng bối rối nói chung trở thành trầm trọng hơn.

Buri nhìn thấy một nhóm phụ nữ quý tộc, trong đó có cả bà công tước cứng rắn của thái ấp Naxen, đang chia nhau tạo lập trật tự trong khu vực quanh cô. Lại thêm những nhóm lính khác chui ra qua những khoang cửa được che kín bằng thảm tường phía sau bức thờ, bất ngờ tấn công những người đang đứng bao quanh nhà vua Jonathan. Raoul gầm lên một mệnh lệnh và cùng với những người lính gác vòng ngoài nhao đón nhóm tấn công mới. Buri không thấy Liam lẫn Coram, cả Alanna cũng không. Bên cạnh cô là chị Rispah đang tiến lại gần một tay cung thủ ngờ nghệch, lòng bàn tay áp dao găm. Cô gái người K'mir thấy bối rối, chao đảo. Nhiệm vụ số một của cô là bảo vệ cho Thayet, nhưng đồng thời cô cũng là một chiến binh và cũng được đào tạo cho những tình huống như bây giờ. Thayet giải quyết bài toán hộ cô. “Đưa cho chị cây kiếm của em! Ta phải làm một cái gì đó!”

Buri vâng lời và nhìn sang phía Eleni. Người phụ nữ lớn tuổi đang đứng khuất phía sau một cây cột lớn và kéo chỉ ra từ mẫu thêu phức tạp trên cánh tay áo của mình. Vừa rút một sợi chỉ dài, bà vừa mỉm cười với Buri và Thayet. “Đừng có lo cho ta.” Rồi Eleni tập trung vào một nhóm quân thù đang đứng gần bực thờ và im lặng thắt nút dây, môi mấp máy không thành tiếng.

Buri giật một cây lao lưới dài từ một kệ vũ khí dụng bên tường, chĩa tới trước và lao vào một nhóm đàn ông mang gia huy của Eldorn. Khi tên đầu tiên lao đảo lùi về, cô nhảy tới đâm chết gã. Ngay sau đó, nền đất dưới chân cô chòng chành trong đợt vận mình thứ ba, khiến Buri thoáng lao đảo.

Ba gã trong màu quân phục Tirragen chạy theo cầu thang lên để hỗ trợ cho Móng Vuốt, sau khi Georg và Coram giết được hai tên đầu tiên. Bản thân Móng Vuốt đứng phía sau, la hét ra lệnh và chờ cơ hội. Georg bị mất một con dao găm sau khi phi nó đi để giết một gã lính Tirragen. Coram đập gục một tên lưu manh và làm bị thương tên thứ hai. Đám đàn ông bao quanh họ bây giờ tản ra, tìm vị trí tốt hơn. Georg không bỏ lỡ cơ hội. Anh nhao về phía Móng Vuốt.

Gã chợt vừa chửi rủa vừa cầm dao đâm nháo nhào ra bốn hướng. Bây giờ, khi phải một mình đối mặt với Georg, gã sa vào hoảng hốt. Khi Vua Kẻ Trộm giơ tay trái rút thêm một con dao găm thì Móng Vuốt toát mồ hôi: thứ nhất, gã thiếu một mắt; thứ hai, gã thiếu lòng can đảm và bản lĩnh để chiến đấu bằng hai tay. Móng Vuốt hung dữ đâm từ xa về phía Georg, nhưng để lộ ra một khe hở phòng thủ, thứ mà đối phương chủ đích bỏ qua. Georg, cao hơn và khỏe mạnh hơn, chơi đùa với gã chợt, ép gã xoay vòng tròn liên tục, phủ những vết sướt lên hai cánh tay khuỷu của gã, chế nhạo gã. Một trong những nhát đâm may mắn của Móng Vuốt sướt qua gò má Georg, nhát thứ hai lướt qua ngực anh.

Khi một tay lính xứ Tirragen lao đảo, chú Coram đập cho gã một đòn tối hậu thư rồi nhanh lẹ lùi về. Hiện thời chú tạm được an toàn: Cả

hai tên còn lại, một xứ Tirragen, một từ băng đảng kẻ ướm, đang đứng nhìn cuộc đua tay đôi giữa Vua Kẻ Trộm và đối phương.

Khi Georg rõ là không ai có ý định can thiệp, thì anh dạng chân khom lưng xuống, gật đầu trầm giọng nói: “Được, Móng Vuốt, giờ chỉ còn hai ta. Bây giờ ta sẽ giải thích vụ ai trong hai chúng ta sẽ là vua kẻ trộm. Hãy chiến đấu đi, Ralon hay là Móng Vuốt - nếu mày còn lòng dũng cảm.” Móng Vuốt đảo lộn con mắt duy nhất tìm đường trốn, nhưng không có. Xưa nay gã luôn ý thức rõ, gã không đủ sức chống chọi với Vua Kẻ Trộm, nếu anh ta là người quyết định luật chơi. Gã thử nhiều phút liền, sử dụng những chiêu thâm độc khi chiến đấu, đá vòng phía sau, đâm tới, tìm cách phản ứng bất lường. Nhưng Georg nắm quá rõ những mảnh khóe kiểu đó.

Một hồi lâu, hai người đàn ông quần vào nhau, hai lưỡi dao liên kề. Thế rồi Móng Vuốt gục xuống, lưỡi dao của Georg cắm sâu trong ngực.

Alanna không biết cô đã ngồi như vậy bao lâu mà cảm bàn tay lạnh buốt của Thom. Cô tin chắc mọi chuyện này là lỗi của cô, bằng một cách nào đó. Làm sao cô có thể sống mà không còn nửa kia của mình?

Cuối cùng thì Mãi Trung Thành cũng thu hút được sự chú ý của cô bằng cách cắn phập cả hàm răng lẫn móng vuốt vào chân cô, vừa cắn vừa cào cho tới khi cảm giác đau thúc Alanna giật mình tỉnh dậy.

“Mày làm gì thế?”, cô thét lên.

Tỉnh dậy đi, chiến binh của nhà vua, anh bạn mèo giận dữ ra lệnh. Cô không có thời gian cho những việc như thế này - gã sẽ xé rách mặt đất ra!

Alanna hiểu rõ là cô không được phép trốn tránh trách nhiệm, cho dù trách nhiệm giờ đây chỉ còn rất ít ý nghĩa đối với cô. Dịu dàng và đau đớn, cô hôn người anh trai, rời phòng anh, giơ khăn tay lau mặt. Những giọt lệ mới ngay lập tức chảy tràn ra. “Si-cham ở đâu?”

Thay cho câu trả lời, người đàn ông già nua lão đảo bước vào trong. Tay trái ông cầm cánh tay phải đang chảy máu. Alanna vội vàng dùng

khăn tay bằng cho đại sư. Trong một thoáng, cô phải vật lộn với cảm giác buồn nôn. Bàn tay phải của Si-cham đã biến mất! Nếu không có cây kẹp động mạch mà ông đang đeo, chắc ông đã qua đời vì mất máu rồi.

“Đừng sử dụng phép lực”, ông cảnh báo trong khi cô loay hoay băng bó. “Rượu mạnh.”

Alanna đưa cho ông một chai rượu và nhìn ông đổ cả chỗ rượu đó vào cuống họng. Cơn thịnh nộ cháy lên, gạt buồn đau sang bên. Cô muốn hành động!

Si-cham đặt chai xuống. “Tôi là một kẻ ngu”, giọng ông giờ đây đã khỏe hơn đôi chút. “Suốt những năm trước không kẻ nào dám thách thức tôi, và tôi cứ tưởng mình đủ sức chiến đấu với mọi thế lực. Mà đâu chỉ riêng tôi phải trả giá cho sự ngu ngốc của mình, không, cả cô cũng phải trả giá.” Bàn tay còn khỏe của ông với về phía mặt bàn và ánh mắt ông tìm ánh mắt Alanna. “Hãy mở trái tim cô cho ta.”

Cô lùi về. “Tại sao?”

“Không có thời gian để giải thích - cô đang làm phí cái chút thời gian cuối cùng mà ta còn lại!” Ông thì thào: “Chả lẽ cô nghi ngờ tôi? Tôi đã phạm một sai lầm. Chúng ta còn sống vì tôi đã không mắc phải hai sai lầm. Cô thì không thể phạm một sai lầm duy nhất.”

Cô nhắm mắt lại, để ông lọt vào tâm trí. Hàng trăm đơn vị chảy vào cô: Cánh cổng Idramm - một cánh cửa cho quyền lực từ đó chảy tới khu cổng nọ... Bàn tay của tôi! Gã sử dụng nó, để ăn cắp phép lực của tôi... Jonathan, phép lực Bazhir, phép lực sa mạc, Tortall, đất, vương miện, viên kim cương. Chỉ mình anh ấy nối kết được với Đất Mẹ... Hãy đi con đường ngầm. (Trước mắt cô xuất hiện hình ảnh của đoạn cầu thang đổ nát dẫn đến ngôi đền bỏ hoang trong khu hầm mộ.) Trong Thom không phải là toàn bộ phép lực của Roger, Alanna đang mang trong mình một phần... Đừng lại gần cánh cổng, nó là một cái bẫy (cô nhìn thấy những luồng gió xoáy màu trắng, những hình lò xo và những dải sương ngoằn ngoèo); phép lực hoạt động như loài đĩa hút

máu... Đưa cho nhà vua tất cả những gì anh ấy cần - gửi cho anh ấy phép lực của Alanna, của Thom và Roger, để giữ gìn Đất Mẹ!

Si-cham không hỏi. Cô sẽ không bao giờ cho phép, nếu ông yêu cầu. Ông gửi phép lực của Alanna đến cho Jonathan và sử dụng cô làm một cây cầu, để liên hệ với nhà vua theo con đường phép thuật. Trong một thoáng khủng khiếp, Alanna là bản thân cô, là Si-cham và đồng thời là Jonathan. Thế rồi lửa màu máu của phép lực Roger đập vào vòng phòng thủ của đại sư. Nó tìm một con đường để chảy vào trong ông và hút lấy về phía nó cái phép lực đang bao quanh Jon. Đột ngột, phần phép lực còn lại của Alanna đã bị sử dụng hết. Si-cham cắt đứt mối quan hệ với Jon, nhanh lẹ đến mức Alanna ngất đi, đúng khi đợt động đất thứ tư bắt đầu.

Nhóm các nhà quý tộc bao quanh Jonathan đang chống trả một nhóm quân tấn công đông người trào vào qua khuôn cửa đằng sau bậc thờ. Myles vừa nghỉ được một giây thì nhìn thấy Jon giơ cao tay. Lửa màu tím bao quanh hai cánh tay anh, bọc lấy chúng như một làn da. Quầng sáng của vương miện trên đầu anh tối xuống, hút lấy phép lực màu thạch anh. Một quầng lửa thứ ba nổi sóng rồi tỏa từ đầu xuống lưng Jon như một làn áo choàng có mũ. Myles rùng mình khi thấy nó mang màu đỏ nâu.

Màu của máu khô.

Đúng khi ông chọn đối phương tiếp theo thì đất dưới chân bắt đầu chòng chành - đợt động đất thứ tư. Lần này nó kéo dài tròn một phút, rồi đột ngột dừng lại như khi bắt đầu. Từng tảng lớn vữa và đá rơi từ trần phòng xuống, chôn vùi một số người. Cả những tay lính địch giờ cũng đâm sợ hãi, nhưng chúng vẫn đủ kỷ luật để giữ nguyên vị trí. Sức tấn công của chúng còn mạnh mẽ hơn - càng nhanh giết được vua xứ Tortall, chúng càng nhanh thoát khỏi cái bẫy giết chóc này.

Đắm mồ hôi, Georg xoay lưng về phía cái xác của Móng Vuốt. Trong thời gian Coram và những kẻ khác đứng nhìn anh chiến đấu với Móng Vuốt thì đã có thêm năm gã đàn ông mặc quân phục màu xanh

lục trộn trắng của thái ấp Eldorn chạy theo cầu thang lên đây. Giờ chú Coram lại đứng xoay lưng vào tường hành lang; Georg đến bên, nhưng trước đó còn kịp tóm kiếm của một gã đã chết. Lại năm tên lính trong màu áo Tirragen theo hành lang chạy tới, chặn đường trốn của họ.

“Phải có kẻ lén đưa chúng mặc giả dân thường vào thành phố và vào cung”, chú Coram vừa thở hỗn hển vừa giáng đòn xuống một tay lính Tirragen.

Georg phi dao, giết một gã đứng xa xa phía sau, đồng thời múa kiếm chống chọi với hai gã khác. Ít nhất cũng có tới 12 tên lính ập tới vây hai người, mà hỗ trợ thì không thấy bóng. Mình đã hứa với cô gái của mình là sẽ mang viên kim cương đến cho Jon, anh nghĩ rằng tự nhủ. Mình có thể là một tay ăn trộm, nhưng chưa bao giờ nuốt lời hứa.

Chú Coram buông ra một câu chửi và lao đảo.

“Cái gì thế, anh bạn?”

“Vết xước thôi”, người nông nô rút qua kẽ răng. Chú áp bàn tay trái lên ngang sườn.

Trong một thoáng, họ cứ tưởng có một con động đất mới, nhưng đó chỉ là một tiếng thét hào hùng quét dọc hành lang. Chú Coram cười. “Có thể chứ!”, chú kêu lên, trước khi tấn công bằng một nguồn sức mới. Liam Cánh Tay Sắt dùng mãnh nhao vào cuộc chiến, dùng mãnh đến mức Georg không nói nên lời. Người ta không thể nhìn rõ những chuyển động của Ròng Shang khi anh liên tiếp chân đá tay đâm, đập gục mọi kẻ đối mặt. Cả nhóm địch không một tên nào chạm nổi vào chiến binh dòng Shang; sáu gã hốt hoảng bỏ chạy. Liam nhào theo tên chạy sau cùng. Khi cú đá của anh găm vào quăng lưng giữa hai bờ vai của kẻ trốn chạy, cả tên này cũng gục xuống đất.

Cánh Tay Sắt quay trở lại. Vua kẻ trộm lúc đó đang băng bó tạm thời cho Coram. Người nông nô cười với cặp mắt thâm màu long lanh trên gương mặt đầm mồ hôi. “Anh đến muộn, Ròng Shang.”

Liam mỉm cười. “Tôi bị chặn đường. Alanna đâu?”

“Ở đâu đó phía kia”, Georg mím môi nói. “Tôi phải về Phòng Vương Miện.” Anh thọc tay vào túi và rút ra viên kim cương.

Trong một lúc, Liam nhìn trân trân về phía mà Georg vừa trở tới. Người ta thấy rõ là anh rất muốn đi tìm Alanna. Nhưng rồi anh thờ dãi. “Viên kim cương bây giờ quan trọng nhất. Đi thôi, tôi đi cùng.”

Coram im lặng. Người lính già biết rằng cô chủ của chú không còn trong phòng Thom và bây giờ thì ông không thể đi theo đoạn đường mà cô đang đi. Georg dìu Coram, nhóm ba người vội vàng quay trở lại Phòng Vương Miện.

Chậm chậm, Alanna tỉnh dậy. Con thịnh nộ bốc lên khi cô nhớ ra rằng Si-cham đã rút toàn bộ phép lực của cô để truyền đến cho Jonathan. Cô không thích cái cung cách tự tiện của ông thầy tu dòng Mithran khi cầm mạng sống của cô vào tay ông. Cô cũng định nói cho ông ta nghe như thế. Vậy là cô gặp người lại, cong người nằm sấp, tựa trên cả tứ chi mà gắng sức nhồm lên. Cô thấy người yếu và rỗng tuếch - còn rỗng hơn rất nhiều thời trước, khi Thom “lén mượn” phép lực của cô để đánh thức Roger từ cõi chết.

Tiếng meo meo của Mãi Trưng Thành và tiếng la hét của Si-cham cảnh báo cho cô. Người đàn ông lớn tuổi đang chiến đấu với một kẻ nào đó bên cửa phòng. Alanna giơ tay về phía một chiếc ghế, bám lấy nó và kéo mình đứng dậy. Pháp sư dòng Mithran gắng bám vào cán một cây rìu hai lưỡi. Cây rìu bị giật lên cao, bổ xuống, chém sâu vào gáy ông. Si-cham gục hẳn. Josiane bước vào khuôn cửa, người dính đầy máu của đại sư.

“Tại sao mày không dùng pháp thuật mà giết tao, đồ ngu già?”, ả đàn bà rít lên.

Alanna biết câu trả lời, nhưng không nói. Nếu Si-cham liều mạng dùng phép lực, tức là ông mở tâm trí mình ra cho pháp lực hút máu của Roger. Cũng vì lý do đó mà ông đã đứt đứt mối liên kết giữa Alanna và Jon; bởi nếu ông không tập trung vào phòng thủ, Roger có

thể hút hết. Giờ Si-cham đã chết, đại sư cùng pháp lực của ông đã vượt khỏi tầm với của Roger.

Josiane gỡ búa, trèo qua xác người đàn ông lớn tuổi và mỉm cười. “Anh ấy nói là mày ở đây”, ả giải thích. “Anh ấy bảo, tao không đủ sức xử lý mày, nhưng tao rất muốn thử một lần. Bây giờ mày không khỏe cho lắm, đúng không?” ả dần tiến lên từng centimet, sẵn sàng tấn công. Alanna muốn xoay sang một vị trí thoáng đãng hơn. Đúng khi cô lao đảo vì vấp phải một cái chân ghế thì Josiane giờ rìu nhao tới.

Cả hai người đã quên mất Mãi Trung Thành. Anh bạn mèo rít lên, nhảy thẳng vào mặt Josiane, bám chắc vào đó, khiến ả đàn bà phải thét lên, buông rơi rìu.

Chặn tay Roger! Anh bạn mèo còn kịp ra lệnh trước khi Josiane tóm lấy cơ thể anh, ném xuống đất và đập mạnh hết sức. Tiếng thét đau đớn của Mãi Trung Thành dẫn một dòng năng lượng ào qua cơ thể Alanna. Nữ hiệp sĩ khom người, nhảy tới, rút kiếm Tia Chớp và bạo liệt chém gục Josiane bằng một đòn duy nhất. Sức mạnh mới đập bập bùng trong tai Alanna khi cô gạt ả đàn bà đang giẫy chết sang bên và bế Mãi Trung Thành lên. Đã tới lúc về nhà, anh bạn mèo nói, và đi.

Cô dịu dàng đặt người bạn lên bàn, những ngón tay run bần khi cởi dây đeo kiếm và buông cho nó rơi xuống đất cùng bao kiếm. Tia Chớp trong tay, Alanna đi ra cửa, đến với cuộc nói chuyện cuối cùng của cô và công tước Roger von Conté.

Coram, Georg và Liam đến được Phòng Vương Miện đúng khi đợt động đất thứ năm bắt đầu. Lần này, cuộc chiến bị cắt ngang và tất cả địch ta nhìn trần trần lên trên, xem trần phòng có đổ sụp xuống. Nền đất lát gạch của căn phòng chao đảo như một boong tàu giữa sóng biển. Nhiều người ngã xuống đất.

Đa phần người dự lễ bây giờ đã chạy trốn qua những cánh cửa dẫn về phía thành phố: Chỉ còn lại những kẻ đang chiến đấu, ai cũng đang đối mặt với Tử Thần. Vòng tròn bao quanh nhà vua bây giờ chỉ còn lại

công tước Gareth, Gary và Myles. Raoul và một số cận vệ hoàng gia đang vất vả chặn hai cánh quân Tirragen và Eldorn vừa tràn ra từ những căn phòng phía sau. Ngài chánh án và những chiến binh khác của nhà vua đang ngăn bước dòng kẻ địch tràn vào từ lối đi chính.

Liam nhanh chóng đánh giá tình hình, rút lấy một cây gươm và nhao vào giúp cho Raoul. Đây là nơi cơ hội bị thùng phòng tuyến cao nhất. Coram, người đã chuẩn bị tư tưởng cho một buổi sáng dài hơi, gia nhập nhóm bao quanh Jon. Cô gái Buri, bụi bặm và dầm mồ hôi, chào ông bằng một nụ cười trước khi cùng Thayet tấn công một nhóm cung thủ. Coram nhìn thấy Rispah đứng canh chừng cho Eleni, ngoài ra, chú cũng thấy nhiều nhóm quân đang vất vả chống cự với những sợi dây trói vô hình của mẹ Georg. Còn bản thân Georg, sau khi ấn viên kim cương vào tay Jonathan, cũng xoay lại hòa vào vòng người bao quanh nhà vua.

Nhà vua trẻ cầm chắc viên kim cương, nhắm mắt tập trung vào phép thuật. Anh gọi lên tất cả những phép lực mà anh có được - của bản thân anh, phép thuật sa mạc của người Bazhir, phép thuật liên kết với vương miện của các nhà vua và của vương quốc Tortall, phép thuật của Viên Kim Cương Quyền Lực. Jonathan gom tất cả những nguồn lực đó, dẫn chúng chảy tràn xuống mặt đất. Giờ thì anh cảm nhận được những cơn đau của Đất Mẹ bị đào xới, như bản thân cơ thể anh đang bị băm rạch. Như một cây cổ thụ hùng vĩ, lan tỏa ra bốn hướng vô vàn những chiếc rễ của mình, phép lực của nhà vua trẻ tuổi bịt kín từng vết rách và từng chỗ nứt, thu tóm toàn bộ - và giữ chúng thật chắc. Vành vương miện đã gắn liền với mảnh đất này từ nhiều trăm năm nay lóe sáng, viên kim cương tỏa sáng quyết liệt hơn nữa và những trận chiến gầm gào trong những khoảng hành lang cung điện. Jonathan là một phần của tất cả, nhìn thấy tất cả. Trách nhiệm là Giọng Nói Của Các Bộ Lạc chuẩn bị cho anh đối đầu với một tình huống hỗn loạn như bây giờ; một người khác có thể đã mất trí khi phải hóa thân thành từng con người, từng con thú, từng gốc cây và từng

viên đá trong toàn bộ vương quốc của mình. Nhưng Jonathan có khả năng bao trùm tất cả, gìn giữ kết nối tất cả và đồng thời gạt sang bên phần lớn trong số đó - để chúng được canh chừng bởi một phần nhỏ ý thức của anh. Phần lớn ánh mắt tinh thần của Jon bây giờ tập trung vào một dáng người nhỏ nhắn trong màu vàng và màu đồng, đang đi qua phần sâu thẳm nhất trong cung điện.

Tầng nằm dưới dãy phòng Thom ở là những căn phòng công cộng: Phòng Vương Miện, sa-lon, thư viện, các phòng dạ hội, phòng dự tiệc. Không chần chừ, Alanna bỏ qua tầng nhà này bằng một trong số hàng trăm cầu thang trong cung. Mọi giác quan của cô tập trung vào khu hầm mộ. Giờ cô bước chân xuống tầng hầm, nơi mọi công việc hàng ngày được thực hiện: nào thầy thuốc, thợ may, người giặt quần áo, thư ký, người chăm sóc nhà cửa, người vẽ bản đồ và phòng vũ khí. Cả tầng nhà hôm nay hoang vắng đến ma quái; những tiếng động duy nhất vang lên là tiếng chân Alanna. Dưới đó là những dãy nhà kho kéo dài: Những căn phòng rộng không kết thúc, nơi lưu giữ tất cả những đồ vật mà người ta có thể tưởng tượng ra trên đời. Cả nơi đây cũng tuyệt đối yên lặng.

Tầng thứ ba bên dưới mặt đất dành cho nhà tù và các phòng của lính gác. Alanna nghe thấy tiếng chiến đấu vang ra từ đó, nhưng con đường cô cần đi cách nơi này một khoảng khá xa. Đi tới đây, cô gặp phải cơn động đất mà Jonathan đang dồn lực giằng giữ. Khi nó qua đi, tâm trí cô chuẩn bị chờ đợi động đất tiếp theo. Nó không tới, nhưng mặt đất dưới chân cô rõ ràng luôn dịch chuyển và chốc chốc, những bức tường quanh cô lại dịch đi một chút. Từng mảng vữa rơi như mưa từ trần; các bậc thang bắt đầu nứt những kẽ nhỏ, gạch lát bong ra.

Jon đã kháng cự được cơn động đất lớn nhất — Cơn Động Đất Mẹ, cô nghĩ, nhưng liệu cung điện - và bất kỳ một tòa nhà nào khác - còn chịu đựng được áp lực này bao lâu nữa?

Toàn gương mặt căng thẳng, nhưng đôi mắt lóe sáng khi Alanna trèo xuống sâu hơn. Cô chỉ dừng lại một lần, để chùi hai lòng bàn tay

đắm mồ hôi vào áo. Thế rồi cô lại cầm ngay lấy kiếm và đi tiếp.

Càng xuống thấp những đoạn cầu thang càng dài hơn, chốc chốc lại bị ngắt quãng bởi những chiếu nghỉ, bên mỗi chiếu nghỉ là một vụng gác. Vì con đường đang dẫn cô sâu xuống lòng đất hiếm khi được sử dụng, nên các vụng gác nơi đây đều khóa chặt. Nhưng bây giờ, khi đến gần khu hầm mộ ở tầng thứ tư dưới lòng đất, Alanna nhìn thấy một vụng gác được chiếu sáng chói gắt. Tới cách nó vài bậc thang thì cô đứng lại, cân nhắc.

Rất có thể người trong vụng gác kia biết rằng cô không thích phí thời gian: Alex von Tirragen bước ra chiếu nghỉ trong bộ áo giáp bằng bạc sáng choang. Một bàn tay đi găng bọc sắt đang cầm kiếm. “Có một mình ư? Ta cứ tưởng người còn mang thêm kẻ khác.”

“Tôi đang vội”, Alanna nói, mắt lóe tia đe dọa. “Bước ra khỏi đường tôi, trước khi gã làm cả cung điện này nổ tung.”

Trong đoạn cầu thang dưới chiếu nghỉ có những dáng người chuyển động. Đó là những nông nô vạm vỡ mặc quân phục màu tím và đen của thái ấp Tirragen. “Thưa huân tước”, một gã bối rối lên tiếng.

“Nó đang sợ”, Alex sẵn giọng, mắt nhìn Alanna không ngừng. “Giữ nguyên vị trí!” Gã cầm kiếm trở vào căn phòng đang được chiếu sáng. “Vào đây, công nương Alanna. Ở đây rộng hơn.”

Cô chần chừ, đưa ánh mắt từ Alex chuyển sang phía mấy tay lính của gã. Trong lòng chỉ muốn gào lên vì giận hoặc dùng phép lực quật cả đám xuống đất...

Cô bước vào trong. Đồ gỗ đã được người ta dịch sang căn phòng thứ hai, những chùm nến chiếu sáng căn phòng. “Anh không muốn để đám bạn anh đứng nhìn sao?”

“Nhân chứng duy nhất mà ta cần là ở đây.” Alex đặt một ngón tay đeo găng lên ngang thái dương. “Nếu người muốn, đầu tiên người có thể tập vài bài khởi động.”

“Để phí nhiều thời gian hơn hả? Không.”

Alex chậm rãi đâm thẳng vài cú, chế nhạo cô. “Ta đã chờ cơ hội này từ lâu.”

“Anh điên rồi, nếu tới lúc này mà anh còn chơi trò Ai-Là-Tay-Kiểm-Giỏi-Nhất-Quốc-Gia”, cô gầm lên.

Cả hai vào thế phòng thủ. “Thử nghĩ xem người muốn gì”, Alex trả lời.

Gã trai tấn công thật tàn độc. Nét mặt bình tĩnh hoàn toàn trái ngược với lưỡi kiếm quặt xoáy và nhanh như chớp. Alanna gạt đỡ, gắng che giấu nỗi kinh hoàng của mình. Bây giờ, khi không còn phép lực, cô chậm hơn bình thường một chút xíu - nhưng với một đối phương như thế này thì cái chút xíu đó lại mang tính quyết định. Cô chiến đấu thật tỉnh táo, suy nghĩ kỹ càng, tự vệ bình tĩnh và chờ cơ hội Alex phạm sai lầm, bởi vụ đấu này rất quan trọng đối với gã. Trong khi cô đi vòng quanh đối phương, lưỡi kiếm Tia Chớp của cô thực hiện những chuyển động nhanh lẹ, lượn mềm, chuyển từ thế này sang thế khác êm như nước, chặn đường kiếm của Alexander von Tirragen, cho dù nó chém tới cô từ trên, từ dưới, từ phải hay từ trái. Cô bắt quả tang ánh mắt gã trượt khỏi bờ vai cô. Rõ ràng gã đang tìm chỗ hở như một tay tân binh, và điều này khiến môi cô nở một nụ cười bạo liệt

“Không kẻ nào có thể chiến thắng, nếu chỉ mãi mãi tìm cách phòng thủ”, Alex gầm gừ.

“Tôi không phải là người điên và khẳng khẳng muốn chiến thắng cho bằng được”, cô nói nhanh theo hơi thở.

Khi Alex thoáng mất cân bằng trong một nửa tích tắc, Alanna nhanh như chớp thực hiện một đường chém bán nguyệt ngược chiều, lưỡi kiếm của Alex chỉ đón được nó trong nửa tích tắc cuối cùng. Alanna nghiêng chặt răng, ngay lập tức chuyển thành nhát kiếm bán nguyệt bình thường. Khi Alex nâng kiếm lên để đỡ, lưỡi kiếm của cô rạch xuống dưới trong một đường chém bướm bay thẳng đứng, nhanh đến mức người ta không thể dõi theo bằng mắt. Cô có được một đòn trúng đích nhẹ nhàng, rồi ngay lập tức theo phản xạ đẩy lưỡi kiếm sang phía

vai gã ta. Tiếng nghiêng của thép vào thép khiến cô giật mình. Cô văng ra một câu chửi. Bởi tiềm thức luôn phải nghĩ đến Roger nên cô quên mất là Alex mặc áp giáp. Cô nhảy ra sau một bước, né đòn phản công của gã. Giờ hai người lại đi vòng quanh nhau.

Ánh nhìn Alex bây giờ còn cuồng tín hơn lúc trước.

Alanna chùi khô bàn tay còn rảnh. Rồi cô cầm đốc kiếm gắn kim cương bằng cả hai tay. Giờ đến lượt cô là người tấn công không ngừng bằng một loạt nhát bổ mãnh liệt từ trên xuống.

Gã trai lùi về, cô tiến lên một bước, giờ đến một hồi giằng co nhanh lẹ, không bên nào lợi thế. Qua khóe mắt, cô nhận thấy mấy gã nông nô của Alex không còn tuân lệnh và đã rời vị trí.

Cô nhìn thấy đường kiếm phức tạp của đối phương muợn một chút xiu. Tia Chớp bay ra khỏi tay cô, rơi vào một góc phòng sau lưng Alex. Gã trai chĩa mũi kiếm vào cổ cô và mím môi cười. “Nói lời vĩnh biệt, Nữ Sư Tử.”

Cô chậm chậm lùi về. “Một đối phương trọng danh dự sẽ để tôi nhát kiếm lên và tiếp tục.”

Gã lắc đầu. “Những gì ta cần phải biết thì ta đã được biết. Người là một tay kiếm tốt, ta công nhận như vậy. Nhưng từ xưa đến nay ta luôn hiểu rõ rằng, chính ta...” Với toàn bộ năng lượng còn lại, cô khom người nhanh như chớp ra khỏi mũi kiếm của gã, đồng thời giơ chân trái đạp thẳng vào bụng đối phương, khiến gã trai bay đập vào tường. Buông ra một tiếng thét giận dữ, gã nhảy lên và lại tiến về phía cô.

Mặc dù Liam chỉ dạy cho Alanna vài thế đâm và vài thế đá, nhưng anh khẳng khái bắt cô luyện đi luyện lại những thế võ đó không biết bao nhiêu lần. Có thể cô không đủ sức hạ gục một chiến binh Shang dạn dày kinh nghiệm, nhưng sự nhanh lẹ của cô cùng công cuộc luyện tập vĩnh hằng đã khiến cô có thể đá và đâm với sức mạnh của một chiến binh Shang thực thụ. Bây giờ, khi Alex bước về phía cô, Alanna né sang bên và giáng cho gã một cú đá thứ hai, thêm một lần khiến cơ thể gã trai quật vào tường, trong vị trí giống trước. Ở đòn tấn công tiếp

theo, nhát chém ngang của gã nhanh đến mức cô không kịp nhảy tránh. Lưỡi kiếm sượt bên má và bàn tay phải để trần. Nhưng khoảng hở ngăn ngùi mà lưỡi kiếm để lộ ra đã bị cô chớp lấy, giáng một cú đâm đập dập khí quản gã.

Họ đứng sát nhau đến độ cô nhận thấy rõ là sự sống đang rời khỏi gã. Cô vội vàng lùi về, buông gã rơi xuống. “Tay kiếm tốt nhất? Kết cục trông như thế đấy, Alex!”

Gã không bao giờ còn đưa ra được câu trả lời nào.

Cô cầm kiếm của gã và xoay phắt về, định xử lý mấy tên lính gác, nhưng bọn chúng đã chạy trốn.

Giờ Alanna nhặt kiếm của mình và lại lên đường. Đi chỉ được một đoạn ngắn thì cơ thể cô bắt đầu phản ứng trước ngọn đèn giết chết một người quen cũ. Cô nôn khan một lúc lâu trên tay vịn cầu thang. Cả người rung lên vì mỗi mệt. Mỗi bước đi là mỗi lần đầu gối muốn khuỵu xuống; thêm vào đó là nỗi e sợ rằng cả cầu thang có thể đổ sụp, bởi lòng đất vẫn không ngừng rung động. Mặc dầu vậy, nữ hiệp sĩ vẫn cắn răng bước tiếp, khuôn cằm bướng bỉnh vươn về phía trước.

Đi đến cuối tầng hầm đó thì cô đến tầng hầm dưới cùng. Nếu đi con đường bình thường, cô sẽ đến tầng nhà sâu nhất này ở một vị trí cách đây vài trăm cánh tay, dưới chân con dốc thoải dẫn từ khu đền thờ trong cung xuống khu hầm mộ. Gần cửa vào phía đó có hai nấm mồ mới được xây dựng và trang điểm của Roald và Lianne. Nhưng theo con đường cô vừa đi, Alanna bây giờ đang ở bên những ngôi mộ có tuổi đời từ ba trăm tới bốn trăm năm. Có người nào đó đã thân thiện đến mức châm cho đuốc sáng. Alanna đi theo con đường mà đại sư Si-cham đã chỉ qua ảo ảnh, gắng sức không để ý đến nỗi sợ mỗi lúc một hành hạ cô mạnh mẽ hơn.

Giờ những dãy mộ đã kết thúc và nhường chỗ cho một khoảng nền rộng, lát đá. Ở giữa khu này là một bức tranh hình tròn, rõ ràng đã được tạo bằng cát trắng. Vừa nhìn nó Alanna đã thấy xây xẩm mày mặt trước vô vàn những hình tròn xoáy, những đường xoắn lò xo và

những đường dọn sóng. Bên rìa bức tranh cát này có một vệt máu còn tươi. Mình dám cuộc đó là máu của đại sư Si-cham, Alanna nghĩ và nuốt khan, đề cảm giác buồn nôn. Cái phiên bản méo mó của cánh cổng dẫn đến Idramm (cánh cổng trong hình dạng bình thường của nó thường được sử dụng để gọi lên những vị thần nguyên thủy) nhằm mục đích hút hết phép lực của những người không may dẫm phải nó. Đây là nơi Si-cham đã bị mất bàn tay phải.

Đằng sau cánh cổng dẫn đến Idramm là một công trình xây dựng bỏ hoang - huyền thoại nói rằng nó vốn là một đền thờ. Roger đang đứng đó, khoanh tay ra trước ngực, tựa người vào một cây cột đổ. Bao quanh gã là một quầng lửa màu đỏ như máu, lóng lánh những vệt phản chiếu độc ác trên nền trang phục lụa đen.

Gã mỉm cười. “Ta biết là người sẽ không khiến ta thất vọng. Nhưng người đã cần nhiều thời gian hơn ta tưởng.”

Alanna chạm đầu kiếm vào một rìa xoáy trên bức tranh. Cô nhận thấy lớp cát trắng này đã tan chảy và hòa cùng với nền đá. Một tia nóng chói gắt xuyên qua lưỡi kiếm sọc lên trên, khiến cô thét lên và giật kiếm ra. Roger xăm soi nhìn, vẻ kiểm tra. Đột ngột, cô hiểu lý do. Với nụ cười vô tư nổi tiếng khắp triều đình thời còn là tiểu đồng, cô giang tay ra: “Ông không biết sao, Roger? Phép lực của tôi hết rồi. Chẳng còn gì cho cánh cổng của ông ăn cắp đâu.”

Hai mắt gã nheo nhỏ. “Tại sao - à phải, Si-cham. Giờ ta hiểu rồi.”

“Cũng vì thế mà phép thuật động đất của ông không thành công”, cô nói. “Jon đang ngăn cản ông. Anh ấy có viên kim cương, có vương miện, có phép lực của tôi và thậm chí cả phép lực mà Thom đã truyền cho tôi. Điều đó có nghĩa, anh ấy chặn tay ông bằng một phần phép lực của chính ông.”

Gã nhún vai. “Vì thế mà sức ta không đủ để kết thúc tấn hê này một cách nhanh chóng. Mặc dù vậy, cái đó không quan trọng.”

“Có chứ, quan trọng chứ, Roger”, cô nói. “Ông sẽ không có thêm một cơ hội nào nữa đâu. Ông đã mua cho mình một cái chết ghê tởm

trên ngọn đồi dành cho quân phản quốc. Sau đó tôi sẽ tự tay vãi tro ông vào gió!”

“Thế ra người tưởng, ta đã không tính đến bất kỳ một khả năng nào mà trông chờ vào sự tình cờ, cô bạn thân mến? Ta đã có đủ thời gian để lên kế hoạch. Người có biết, khi bọn họ chôn ta thì ta vẫn chưa chết hẳn.” Cô mở miệng toan phản kháng, nhưng gã lắc đầu. “Nếu chúng ta có thời gian, ta sẽ kể cho người hiểu một việc vĩ đại, gọi là Giấc-Ngủ-Pháp-Sư. Theo quan niệm của các người thì ta đã chết. Nhưng theo quan niệm của ta...” Nét mặt gã lạnh lùng đáng sợ. Rồi gã phẩy tay gạt chuyện này đi. “Ta đã lên kế hoạch thật cẩn thận, bởi người, Nữ Sư Tử ngọt ngào, đã thoát khỏi tay ta quá nhiều lần, nhà người cùng gã em trai dòng họ hoàng gia của ta. Gã đã học được nhiều thứ - học được nhiều hơn thuở ta còn là thầy giáo của nó. Chắc là ta sẽ không bao giờ được biết nó lấy từ đâu ra cái pháp lực bốc mùi sa mạc.”

“Người đã không để cánh cổng của ta hút lấy, nhưng bây giờ người mới chết. Chừng nào người lại vào tâm với của ta - “ Gã mỉm cười cầm lên một con dao nằm cạnh bên. Trên lưỡi dao có vết máu. “Ta chỉ cần cắt lấy một phần rất nhỏ của người, giống như với Si-cham. Một mẫu nhỏ cũng đủ cho ta bước vào tâm trí người và qua đó thẳng đường đến với Jonathan cùng những thứ pháp lực mà nó đang sử dụng.”

Alanna nhột nhạt, bối rối lùi về một bước.

Roger đặt con dao sang bên, bước đến bên rìa của cánh cổng Idramm. “Người đã trở nên thận trọng, đến mức có lẽ sẽ làm cho việc của ta không còn đơn giản nữa. Nói cho ta biết, Jonathan còn chịu được bao lâu?”

“Mãi mãi!”, Alanna thách thức ném về phía gã.

“Có thể.” Trong khi gã bước vào trong cánh cổng Idramm, luồng năng lượng đang bao quanh vòng tròn cát cuộn lên, cuốn lấy tà áo gã. Ánh bạc lấp lánh trên nền lụa đen; cánh cổng ma quái in hình trên nền áo. “Nếu Jonathan không được truyền thêm phép lực từ một nguồn nào đó - và tất cả những kẻ giúp nó đã bị ta loại trừ - thì ta chỉ còn

phải chờ mà thôi.” Gã bước vào trung tâm của bức hình bằng cát. “Nền đất có những phương pháp riêng để đối chọi với những lực tấn công quá sức chịu đựng. Đẩy nó, chia nó ra, cắt nhỏ nó thành những đợt rung động nhỏ. Nhưng khi không còn cách nào khác, thì Đất Mẹ sẽ cong dậy - quần quai phồng lên cho tới khi lực ép biến đi. Một trận động đất cỡ đó thì đến cả các thần linh cũng không ngăn được. Jonathan đang giữ cho đất không bị vỡ ra, nhưng áp lực của pháp thuật ta cứ tiếp tục. Người nghĩ sao, còn bao lâu nữa cho tới khi cơn quần quai không thể tránh khỏi kia bắt đầu?”

Alanna thấy người lạnh toát, cô đơn cùng cực. “Mày sẽ chết như tất cả những đứa khác”, cô vất và rít lên.

Nụ cười của gã thối một cơn sợ hãi mới vào cô. “Chắc thế. Ta hy vọng vậy.”

Cô tóm lấy cây kiếm của mình và ước lượng sức lực của cô đối chọi với sức lực gã. “Tại sao mày kể cho tao nghe tất cả những điều đó?”

“Bởi người sẽ chia sẻ cùng ta, cô thiếu nữ hiệp sĩ. Chả lẽ người nghĩ, ta sẽ kết thúc tất cả những chuyện này mà không có người?” Gã cười khùng khục trong cổ. “Ta muốn thổ lộ với người một bí mật. Trước đây nhiều năm, khi ta bằng tuổi người bây giờ và vừa mới nhận ra giới hạn quyền lực của mình, lúc đó ta bắt đầu làm đồ trang sức. Mỗi món đồ đều được ta khoác cho một chút pháp lực - để đánh dấu đó là tài sản của riêng ta. Dây chuyền, nhẫn - đốc kiếm. Ta thậm chí còn rèn cả lưỡi kiếm, bởi muốn tạo nên một món vũ khí bậc thầy. Tại sao người phải làm hỏng tác phẩm của ta, ta thật không hiểu.”

“Nó có một nét xấu xa, đòi trụ.”

“Đúng là trò tiêu biểu của số phận, lại chính người tìm thấy nó.” Lửa đỏ bao quanh những ngón tay gã khi Roger giơ tay tới. Bằng một giọng khê khàng, gã chậm chậm nói: “Với bạc và đá ta tạo nên người, với phép thuật và máu ta trói buộc người, với uy danh ta hôm nay ta gọi người tới!”

Tia Chớp giật lên và bay về phía Roger. Nếu đó là lưỡi kiếm nguyên vẹn của gã thuở trước, chứ không phải dù là một phần của gã tan chảy chung với món vũ khí đã gãy của riêng cô, chắc chắn Alanna sẽ không bao giờ đủ sức giữ nó lại. Nhưng trong lưỡi kiếm Tia Chớp hôm nay vẫn còn đủ phần của cây kiếm pha-lê, đủ nhiều để giật mạnh hai cánh tay cô, trong khi cô nghiêng răng ghì chặt. Nữ hiệp sĩ lạnh lùng nhìn đối phương.

“Sớm hay muộn nó cũng sẽ đến chỗ ta”, gã nói. “Và nhà người đi sau.”

Từng sợi cơ trên cơ thể Alanna căng lên; những vết thương trong lòng bàn tay vỡ toác ra và chảy máu. Cô ghì thật chắc chân xuống nền đất, quyết chí không buông. Tôi cần phải làm gì, cô tuyệt vọng cân nhắc. Có lẽ mình không thể đưa ra một quyết định duy nhất mà gã chưa tiên liệu trước? Gã chờ mong điều gì ở mình?

Có một giọng nói trong cô thì thầm: Gã chờ mong mình chiến đấu. Vậy thì - hãy ngưng chiến đấu.

Với sự gắng sức hầu như vượt ngoài ranh giới của con người, Alanna xoay lưỡi kiếm lên rồi bất thành lình buông cán kiếm. Như một mũi tên được bắn ra khỏi máy bắn, ngay khi cô buông tay, Tia Chớp rít lên bay tới, tiếng rít chói gắt đến mức thoát phải đưa tay bịt tai. Roger không ngưng câu thần chú gọi kiếm. Gã thậm chí không có cơ hội để hiểu cô vừa làm gì, cho tới khi Tia Chớp xuyên thẳng vào ngực gã.

Giờ gã cầm lấy đốc kiếm. Không thể tin nổi, nhưng gã cười - cười từng tràng dài, cười mãi, cười cho tới khi lá phổi hấp hối hết không khí. Mẫu hình màu bạc in trên bộ y phục đen của gã chảy ra và nhỏ thành giọt, thế rồi gã nhắm mắt và ngã xuống đất. Vô vàn lưỡi lửa nhỏ bốc lên cuộn cuộn từ cánh cổng dẫn đến Idramm và phủ lấy cơ thể của công tước von Conté.

Buri là người tìm thấy cô ở đó. Cùng với những người lính trong đội cận vệ hoàng gia, Buri đưa một Alanna bất tỉnh lên trên bằng cáng.

Được không khí ấm áp trong tầng trệt đánh thức, Alanna để Buri dìu cô tới Phòng Vương Miện. Cô chòng chênh chóng mặt khi thấy người chết nằm khắp nơi. Một trận tấn công ác liệt. Những người lính gác cúi mình thật thấp khi mở cửa cho hai người con gái bước vào trong. Buri im lặng chờ Alanna nhìn quanh.

Những cơn động đất và trận tấn công đã để lại một căn sảnh hoang tàn. Những cánh cửa hướng ra phía thành phố nằm nghiêng trong bản lề; những bậc cầu thang lát đá nổi phồng lên và có những nơi đổ sụp xuống. Một phần vòm trần đã rơi gãy, kéo theo vô vàn những chuỗi hoa giấy và biểu ngữ, chúng bây giờ nằm tung tóe mọi góc và chế nhạo nhắc nhở đến một không khí hội hè. Những người còn sống loay hoay tìm kiếm trong đống xà bần, cứu những người bị lấp hoặc kéo ra những xác chết để chôn cất ở lối đi giữa. Tới đây, khi có thời gian, người ta mới lọc ra những kẻ mặc quân phục của thái ấp Tirragen và Eldorn, đưa lên đốt trên quả đồi dành cho quân phản quốc.

Đúng lúc đó thì ông chánh án tập tễnh đi tới. Vừa đi ông vừa đưa tay vuốt mái tóc dài bạc trắng ra khỏi khuôn mặt đầy vết mờ hôi. “Trông thế thôi nhưng không tệ lắm đâu”, ông nói thẳng thắn theo cái cách của riêng ông. “Chúng bị thiệt hại nhiều hơn mình. Chúng cứ tưởng sẽ chẳng mấy ai chống cự.” Đôi mắt màu xanh của băng đá nhìn vào Alanna. “Cô đã xử lý xong những việc liên quan tới cô chứ?”

Thấy cô mỉm cười, ông cũng mỉm cười theo. Buri thấy hai con người đó lúc này sao trông khá giống nhau. “Dĩ nhiên.”

Ông chánh án dịu dàng đặt một tay lên vai cô. “Thế là tốt.” Sau một đợt ngưng ngắn, ông thêm vào: “Anh bạn Cooper của cô hôm nay làm việc tốt lắm.” Rồi tập tễnh bước đi để nhường nhẹ cho bên chân bị thương, ông đến giúp những người đang tìm tòi trong xà bần.

Eleni trông già nua và phờ phạc. Bà đang băng bó cho cậu con trai bị thương bầm dập. Georg nháy mắt và ném về phía Alanna một nụ hôn gió; khi bị mẹ mắng vì tội không chịu ở yên cho bà làm việc, anh ôm lấy mẹ để ngắt hàng càu nhàu. Thayet nhìn theo ánh mắt Georg và

mặt mỗi vẩy về phía Alanna. Công chúa giữ trong lòng một thanh kiếm đã gãy, ngồi cạnh một người đàn bà quý tộc và đang ngả đầu lên vai bà này. Người bạn mới của Alanna cũng mỗi một và bị bầm dập như cô vậy. Kề bên đó là Rispah đang chăm sóc cho Coram của chị, mắt vẫn canh chừng cô ả Delia đang bị trói và bịt mồm bằng những dải vải - trông như bị xé ra từ một làn váy bên trong. Rispah mỉm cười khi gặp ánh mắt Alanna. “Quý bà đây cứ tưởng, ả ta có thể đâm chết đáng bề trên, vào lúc cuộc chiến gay cấn nhất và mọi tay đàn ông đều đang bận rộn với chuyện khác” chị giải thích. “Chỉ có điều ả ta không rõ là chị đây đã nhìn thấu suốt trò chơi của ả.”

Gary, cũng bị thương, vội vàng tặng Alanna một nụ hôn nhẹ. “Cha anh bị đau tim”, anh nói khẽ. “Nhờ vào công tước Baird, rồi ông sẽ khỏe lại thôi. Bây giờ tất cả bọn họ đang ở khu chữa bệnh - công tước Baird, cha anh và Myles. Myles đã một mình chống lại hai đứa trong bọn chúng.” Anh mỉm cười mỗi một nói tiếp. “Hai tên to cao lừng lững. Anh không hiểu có con quỷ nào nhập vào người ông thầy Myles không. Nhưng ông ấy đã giết chết một đứa, đứa thứ hai thì để Georg xử lý.”

“Là vì lòng nhân từ thôi”, Georg vừa giải thích vừa bước tới. “Myles đã làm gã tội nghiệp đó bị thương nặng.” Anh giơ cả hai tay ôm lấy gương mặt Alanna và xăm soi nhìn cô từng milimet. Rõ là anh thích những gì trước mắt mình. Georg gật đầu rồi hôn cô thật dịu dàng.

“Nếu anh mà là em, chắc anh sẽ phải dè chừng Myles đấy - một khi ông ấy lên cơn thịnh nộ, sẽ không ai ngăn trở nổi đâu. Ông cụ thậm chí còn không để cho người ta khâu vết thương cho mình. Cũng may mà công tước Baird tỏ ra cứng cỏi. Bọn anh đâu có thể để cho Myles khùng bố lũ tù nhân”, rồi anh khẽ thêm vào: “Ông ấy ổn, em à.”

“Các quý cô quý bà đã cứu mạng tất cả bọn anh”, Gary nói và chỉ về phía Thayet, Eleni, Buri và Rispah. “Họ đã ngăn bọn cung thủ hạ sát nhà vua. Bọn anh rất tự hào về họ - và tự hào về em.” Anh bồn

chờn nhìn Alanna một thoáng, rồi lại nhìn đi hướng khác. “Jon - nhà vua - có kể cho bọn anh nghe những gì em đã làm dưới khu hầm mộ. Không hiểu bằng cách nào cậu ấy nhìn thấy tất cả.”

Alanna xoay người nhìn về phía bục thờ, Jonathan đang ngồi dưới chân bàn thờ, tựa vào một tảng đá. Trông anh thật căng thẳng và Alanna hoảng lên khi nhìn thấy những lọn tóc bạc mà sáng nay còn chưa có. Viên kim cương nằm trong lòng anh. Jon vừa ra hiệu chờ một chút và Geoffrey von Meron đưa sang cho anh một chiếc cốc. Phần trên bục thờ đã được dọn dẹp để dành chỗ cho Liam Cánh Tay Sắt.

Có phải mình đã biết trước, cô tự hỏi. Có phải mình đã linh cảm được? Alanna thật sự không biết câu trả lời. Cô trèo theo những bậc thềm lên với bục thờ, để một mình ngắm con Rồng Shang.

Nằm bên anh là tám mũi tên; các xương ngón tay và các vết thương được băng bó sạch sẽ. Mắt Alanna cháy buốt, nhưng cô không còn lệ. Cô bắt lực cầm lấy cánh tay anh. Khóc được thì sẽ nhẹ nhàng biết bao. Cô cứ mong có thể kéo anh quay trở lại.

“Liam và Georg đã cứu mạng anh - cứu mạng tất cả bọn anh.” Jonathan vất vả trèo lên với cô, tựa người vào bàn thờ. “Đúng lúc em xuống đến chỗ Roger thì có một nhóm lớn lính Tirragen tấn công anh. Myles, công tước Baird, Raoul, công tước Gareth, tất cả đều đã mất khả năng chiến đấu. Giờ thì họ đã ổn - anh nghĩ chắc chỉ Raoul sẽ phải giữ kỷ vật là một bên chân khập khiễng. Coram và Gary lúc đó đang mải chiến đấu với một nhóm lính khác. Bản thân anh bất lực.” Anh nhắm mắt.

“Anh đã làm rất nhiều rồi.” Giọng nói yếu ớt của cô hầu như không cất thành tiếng.

“Chuyện đó hút toàn bộ sức anh. Georg và Liam lo lắng để anh không bị khuấy rối.” Alanna thoáng rùng mình. Nếu sự tập trung của Jon lúc đó bị bẻ gãy, thì nền đất sẽ quằn dẫy, và mọi thứ trên này vỡ ra thành mảnh nhỏ. “Có hai tên cung thủ lách được gần đến nơi. Liam dùng thân đón những mũi tên vốn dành cho anh. Anh ấy chỉ gục

xuống ở mũi tên cuối cùng.” Jonathan nhìn vào mắt cô. “Anh biết, đây không phải là một lời an ủi lớn lao, nhưng về cuộc chiến cuối cùng của Rồng Shang người ta sẽ còn phải ca tụng nhiều trăm năm nữa.” Ngưng một chút, anh thêm vào: “Anh thật lòng rất tiếc.”

Cô muốn quay đi, nhưng đầu gối khuyu xuống. Georg đón cô và dìu cô đến bên Jonathan. “Đó chính là cái chết anh ấy mong muốn”, nhà vua nói. “Chúng ta sẽ luôn giữ anh ấy trong vinh quang.”

Alanna câm nín gật đầu. Khi Jon đưa tay sang phía cô, có một tia chớp nhỏ lóe lên và một quả cầu nhỏ xiu bằng lửa màu đỏ trộn tím nhảy từ những ngón tay anh sang bàn tay quăn băng của cô. Anh dịu dàng cầm lấy tay Alanna và đưa lên môi. “Ta đã thành công, chiến binh của nhà vua à. Tortall bây giờ được an toàn.”

Đoạn kết

Người ta cử các sứ truyền tin đi loan báo với toàn dân những chuyện đã xảy ra trong ngày lễ phong vương. Năm đó không có lễ hội. Tortall cần thời gian để thương nhớ, để sắp xếp và xây dựng lại. Thay vì mở hội, nhà vua lên kế hoạch cho một buổi lễ của năm sau, chuẩn bị mừng một năm cai trị của mình. Sau bữa tiệc đó anh sẽ đi thăm thú vương quốc của mình, việc mà ông nội anh thuở trước đã làm nhưng cha anh thì không bao giờ.

Những kẻ bị tòa án triều đình định tội tham gia vào cuộc nổi loạn đều bị tước mọi lãnh địa quyền lợi tài sản và bị gửi cùng với gia đình chúng vào cảnh lưu đày. Delia, kẻ duy nhất trong nhóm cầm đầu cuộc nổi loạn còn sống sót, bị kết án tù chung thân. Lẽ ra tất cả phải bị tử hình mới đúng - luật lệ rất nghiêm ngặt đối với tội phản quốc - nhưng Jonathan không muốn bắt đầu thời kỳ làm vua của anh bằng những loạt hành quyết. Trong tuần lễ đầu tiên của thời kỳ cai trị, Jonathan đã ký một lượng lệnh ân xá nhiều hơn vua Roald cha anh trong cả cuộc đời ông.

Một tuần lễ sau các đám tang, nhà vua tìm thấy chiến binh của mình trong khu hầm mộ, nữ hiệp sĩ ngồi trên một chiếc ghế dài và nhìn trân trân bức hình Idramm bằng cát đã ngả đen. Chính xác tại điểm trung tâm của cánh cổng gọi quyền lực là cây kiếm Tia Chớp cắm ngập vào nền đá. Lưỡi kiếm ám khói, những viên ngọc trên đốc kiếm đã long ra và đổi màu đen. Jonathan cầm lấy cây kiếm, dồn sức rút nó lên mà không nổi.

“Được rồi anh à”, Alanna nói. “Em không muốn có nó nữa. Đời này còn nhiều cây kiếm khác và em thích cây Tia Chớp ở đó.”

Jon buông vũ khí, quan sát hai bàn tay nhuộm bẩn của anh. “Cũng được.”

“Em chỉ đang suy nghĩ một chút. Anh làm ơn đi xa cái cánh cổng dẫn sang thế giới Idramm được không? Nó làm em mất bình tĩnh.”

Nhà vua nhún vai, bước lại gần và ngồi xuống bên cô. “Em đang nghĩ gì vậy?”

Cô chần chừ một lúc rồi nói: “Anh có phản đối nếu em chuyển đến sống một hồi với bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu? Em cần thời gian để suy nghĩ, mặt khác em cũng muốn nghỉ ngơi.” Cô mỉm cười. “Em vừa có một năm giàu công việc.”

“Cứ tự lấy bao nhiêu thời gian mà em muốn”, Jon nói. “Anh biết anh sẽ tìm được em ở đâu, nếu cần tới em.”

Thư của Alanna gửi Georg Cooper, nam tước xứ Chiến Lợi Phẩm Hải Tặc, cuối tháng bảy: “... vậy ra Jon đã giao cho anh nhiệm vụ đi tìm những kẻ nổi loạn giành ngôi cuối cùng. Chuyện này không khiến em ngạc nhiên. Ở đây rất yên tĩnh. Hãy nói với Myles, cuối cùng thì em cũng được ngủ đủ mỗi ngày. Em nhớ anh...”

Cô tham gia vào cuộc sống hàng ngày của bộ lạc, cùng các chàng trai trẻ đi săn sư tử và lắng nghe các phù thủy khác kể huyền thoại của dân tộc Bazhir. Vào những phiên canh gác, cô sung sướng hưởng thụ vẻ yên bình sa mạc và bầu trời sao lóng lánh. Sau khi về với bộ lạc Chim Ưng Nhuộm Máu một thời gian ngắn, Alanna nhìn thấy trong chòm sao “Nữ Thần” có xuất hiện một chòm sao mới. Cô không bao giờ biết được ai đã nói ra cái tên đó, nhưng trên mọi nẻo đường mà sau này cô đến, Alanna luôn nghe thấy người ta bảo đó là chòm sao “Con Mèo”.

Những con người trẻ trung từ khắp miền sa mạc kéo đến làm quen với Người-Đàn-Bà-Cưỡi-Ngựa-Như-Đàn-Ông. Đa phần là các cậu thiếu niên, nhưng cũng có cả các cô thiếu nữ. Nhiều chàng trai trẻ đang trên đường lên phương Bắc để gia nhập đội quân cận vệ hoàng

gia. Đa phần các cô thiếu nữ đều ấp ủ ý định tìm may mắn trong nghiệp chiến binh.

Đến tuần lễ thứ hai của tháng mười thì Thayet và Buri tới chỗ cô, được hộ tống bởi một nhóm cận vệ hoàng gia. Bây giờ, khi nỗi đau mất mát Thom, Liam và Mãi Trung Thành đối với Alanna đã phần nào bớt nặng nề, cô đã đủ sức để vui mừng đón khách. Thế nhưng chẳng bao lâu, Alanna đã phải tự hỏi, có phải Thayet tới đây để nói với cô một chuyện xác định. Cho dù đó là chuyện gì thì công chúa cũng kéo lê nó từ ngày này qua ngày khác, không đủ can đảm để bắt đầu. Thay vào đó, Thayet kể cho cô nghe về trường học mà cô đã mở với sự giúp đỡ của Myles, Eleni, Gary và Georg, hoặc kể về Myles và Coram, hai người đang định sẽ làm đám cưới trong dịp lễ giữa đông năm nay, hoặc cô muốn biết Alanna đang làm gì. Ngoài ra, cô làm quen với những người bạn cùng bộ lạc của Alanna và cũng thử sức trong môn dệt vải.

Buri kết bạn với đám con gái khăng khăng đòi học nghệ thuật chiến đấu trong cơn kinh hãi của những người lớn tuổi. Khi cô dạy cho bọn họ mảnh cưỡi ngựa của người K'mir thì Buri thu hút cả những chàng trai trẻ trong bộ lạc và kết hợp cả hai nhóm này trong niềm hăng say học tập của họ. “Mình rất mừng là bọn mình đã tới đây”, Thayet giải thích như thế với Alanna sau khi đã đến thăm cô được một tuần. Hai người ngồi sau bữa tối trước lều Alanna. Từ trại lửa chính của bộ lạc văng lại tiếng Buri đang dạy cho đám bạn mới một bài ca vui nhộn của dân thành phố. “Sống tại thủ đô Buri thấy nhớ cuộc đời lang thang hấp dẫn”, công chúa thêm vào. “Về điểm đó thì cô bé rất giống bạn.”

Alanna vừa hài hước mỉm cười vừa xoa hai bàn tay vào nhau. “Nếu đúng như thế, chắc chắn cô bé sẽ tìm được những thách thức khác. Buri sẽ không thể nào làm khác được đâu.” Cô ngưng lại, rồi quyết định gặng hỏi ý định của Thayet. “Bạn không tới đây để tạo cho Buri một kỳ nghỉ hấp dẫn, Thayet. Mà nếu chỉ để chào mình một câu thì đó là một chuyến phi ngựa quá dài.”

Công chúa đưa ánh nhìn đi chỗ khác. “Jonathan ngưỡng mộ người Bazhir. Anh ấy cho mình đọc lịch sử của họ. Anh ấy tin rằng, người K’mir, người Doi và người Bazhir vốn là con cháu của cùng một giống nòi. Nhưng người Bazhir không phải trong một huyết hệ trực tiếp, có thể coi họ như một dạng anh em họ...”

“Thayet -”, Alanna thở dài.

Công chúa vặn xoắn chiếc khăn trong tay, nói nhỏ: “Anh ấy muốn mình được biết tất cả về bạn và được biết rằng, chuyện giữa các bạn đã kết thúc. Anh ấy bảo mình phải biết thật rõ.”

Rồi cô nhẹ nhàng nói thêm: “Nhưng mình đang tự đặt ra cho mình vô số câu hỏi - mình phải làm như vậy, bởi hai người vẫn còn rất gần nhau...”

Alanna rút lấy chiếc khăn tay trước khi nó bị cô gái xé rách. “Bọn mình đã rất thân với nhau, trước khi hai đứa có quan hệ yêu đương. Mình tin rằng bọn mình sẽ mãi mãi thân với nhau, chỉ có điều khác đi. Bọn mình bây giờ là bạn bè. Ngoài ra mình còn là chiến binh của anh ấy.”

“Nhưng mọi người có vẻ đều nghĩ rằng - nếu bạn quay trở lại...”

“Mọi người sao?”, Alanna hỏi ngược. “Mình tin rằng, ít nhất cũng có một người không nghĩ như thế, nếu không thì anh ấy đã không bỏ ra nhiều thời gian cho bạn tới thế.”

Thayet thì thầm: “Nếu mình không đến Tortall...”

Alanna vẽ một bức tranh trên cát. “Ngớ ngẩn. Thuở đó mình chỉ muốn bạn được an toàn, cả bọn mình đều muốn thế. Ngoài ra mình cũng hiểu rõ, bạn sẽ là một hoàng hậu tốt hơn mình rất nhiều.”

“Cái gì?”, công chúa kêu lên.

“Jonathan cần một phụ nữ coi anh ấy là một con người, chứ không phải là vua”, Alanna giải thích. “Cái đó mình không làm được - mình là thần dân của anh ấy, cho dù bọn mình có kết bạn với nhau. Bạn được sinh ra để làm hoàng hậu và được dạy dỗ để làm hoàng hậu. Chuyện đó không làm bạn sợ hãi. Bạn sẽ không cho phép anh ấy trở

nên quá nghiêm khắc hay quá tự mãn.” Sau một hồi chần chừ, cô thêm vào: “Mình đã hy vọng, giờ thì trái tim bạn đã mở cửa cho anh ấy.”

“Nhưng bạn là bạn gái của mình!”, Thayet nức nở. “Mình đâu có thể lấy mất người chồng của bạn!”

Alanna ôm lấy cô. “Anh ấy không phải là chồng mình, anh ấy là chồng bạn, nếu bạn yêu anh ấy và nếu anh ấy yêu bạn. Mình muốn cả hai người đều được hạnh phúc, và mình thấy tốt hơn cả là hai người nên hạnh phúc với nhau.”

Thayet hỉ mũi và chùi nước mắt. “Chắc bây giờ mình trông giống một mụ phù thủy.”

Alanna cười. “Đừng cố tình ép người khác phải khen bạn. Cái đó không hợp với tính bạn đâu.”

Tiếng cười hạnh phúc của Thayet vẫn còn phảng phất nước mắt. “Mình đã rất hạnh phúc, bởi mình tưởng đã né được một lễ cưới quốc gia.”

“Chà, chắc bạn nghĩ như thế trước khi làm quen với Jon, thế là ổn rồi.”

Bây giờ, khi không còn phải e sợ sẽ làm buồn bạn mình, công chúa Thayet muốn biết thật chính xác Jonathan thuở còn trẻ ra sao. Khi chủ đề này mãi rồi cũng đã cạn thông tin, cô kể cho Alanna nghe về những việc mà cô và Jon muốn thay đổi ở Tortall. Buri, lúc đó vừa bước đến bên bọn họ, chờ cho tới khi Thayet ngưng một chút, và chớp cơ hội nói: “Em rất mừng là có lần né được phải nghe tất cả những chuyện này. Bọn người đang yêu thật là phát chán.” Thayet ban thưởng cho cô một cái nhìn mặt.

Mãi sau này, khi Alanna và công chúa mỗi người đã nằm trong chiếu ngủ của mình, Thayet thì thào: “Alanna? Bạn cũng có ai đó chứ?”

Alanna đột ngột thấy nước mắt dâng lên. “Mình không biết”, cô nói.

“Mình hiểu rõ là anh ấy phải là người rất độc đáo”, Thayet thở dài. “Đa phần bọn đàn ông...”

“... sẽ phát hoảng lên khi nghĩ tới chuyện cưới một nữ hiệp sĩ”, Alanna nói cho hết câu. “Một người như thế sẽ làm mình buồn ngán phát chết, về chuyện người tình thì mình đã gặp may thật nhiều.” Cô giơ tay chạm vào viên ngọc lửa bên cổ và cân nhắc, lúc này không biết Georg đang ở đâu.

“Vậy thì tới đây bạn cũng sẽ lại gặp may thôi.”

Sáng hôm sau, đúng khi Alanna vừa kết thúc giờ tập võ Shang thì cô nghe thấy tiếng huýt sáo cảnh báo của một người lính gác. Tiếng huýt sáo này được đón nhận bởi hai tiếng huýt sáo khác, rồi một tiếng huýt sáo nữa vang lên, báo hiệu an toàn. Mặc dầu vậy, nữ hiệp sĩ vẫn cầm kiếm lên tay để tự mình đi kiểm tra. Đúng khi cô cất bước thì một phụ nữ cất tiếng phía sau cô: “Những tiếng huýt sáo vừa rồi là do tôi.”

Alanna xoay phắt về, lùi một bước, vào tư thế chiến đấu. Người đàn bà mảnh dẻ giờ đây đứng đối diện với cô giơ hai tay lên, cho cô biết bà không mang vũ khí. Mái tóc dày dặn và xoắn tít của bà có nhiều màu bạc hơn nâu; hai con mắt sáng màu nằm giữa một gương mặt rám nắng, dãi dầu sương gió. Trên găng tay của bà có thêu những quả cầu của dòng Shang, trên những quả cầu là một con mèo đang xù lông. “Phản ứng không tệ”, Mèo Hoang nói bằng một giọng khô và cao. “Thậm chí ở đây em cũng nghĩ mình sẽ bị tấn công sao?”

Alanna hạ kiếm xuống. “Tôi vừa có một năm thú vị.”

“Thế đấy, thế đấy.” Bà giáo của Liam xăm soi cô thật kỹ. “Ra em là học trò cuối cùng của cậu ấy. Cậu ấy cứ nghĩ, em có thể trở thành một người trong dòng chúng tôi, mặc dù em đã quá già.” Alanna nhìn sang bên. Cô sợ không nén được nước mắt. “Hãy đi cùng ta lên đỉnh đồi kia. Ta chỉ đang tiện thể đi qua đây. Em có thể đi cùng một đoạn và chia tay với ta sau.”

“Nếu chỉ là tiện thể đi qua thì bà đã đi một đoạn khá xa đấy”, Alanna đáp lời, cô đã bình tĩnh lại. Cô đi theo bà Mèo Hoang lên một đỉnh đồi, nơi người ta có thể nhìn thấy con đường miền nam. Người

đàn bà lớn tuổi đứng lại, nhìn trân trân ra sa mạc. Những nếp nhăn quanh khóe mắt bà hằn sâu hơn.

“Tôi rất lấy làm tiếc - về chuyện Liam. Tôi cứ mong giá mà tôi có thể ngăn được”, Alanna nói.

Bà Mèo Hoang đáp lời cô bằng một cái khoát tay. “Nữ hiệp sĩ, em phải hiểu ý nghĩa của việc làm một chiến binh dòng Shang. Tất cả chúng tôi đều biết rằng chúng tôi mạo hiểm chết một cái chết trẻ. Cậu ấy đã linh cảm trước cái chết của mình. Cậu ấy viết thư cho tôi từ Corus, vào ngày trước ngày cậu ấy bị giết. Cậu ấy yêu cầu tôi quên lá thư đi, nếu cậu ấy gặp may. Nếu không, tôi cần phải mang cho em cái này.”

Bà đưa sang cho Alanna một tờ giấy da có dấu niêm phong. Khóe mắt long lanh lệ, nhưng bà nói với một nụ cười nhỏ: “Tôi yêu cậu ấy còn hơn con trai mình. Thật vui khi được biết là cậu ấy đã có một cái chết ý nghĩa.”

Alanna mở lá thư bằng hai bàn tay run bần và đọc:

Mèo con...

Theo những gì anh hiểu về em, chắc chắn em sẽ nghĩ em có lỗi trong chuyện anh qua đời. Em sẽ nghĩ rằng, giá mà em đừng mang anh cùng về Tortall... Quên chuyện đó đi. Em còn nhớ người đàn bà Doi, Mi-chi, người khẳng định rằng anh tự biết số phận của mình? Vài năm trước đã có một người Doi nói với anh, anh sẽ tự biết bao giờ Thần Bóng Tối đến với mình. Anh tin rằng, giờ là lúc đó. Nếu anh làm và vẫn tiếp tục sống, thì bà Mèo Hoang chẳng nào cũng đốt lá thư này và em sẽ không biết là anh đã từng viết nó.

Đừng tự trách mình. Đã bao giờ anh để cho em khuyên nhủ anh điều gì đâu? Anh đã tự chọn cuộc sống của mình, đã tự chấp nhận đẳng cấp Rồng Shang, mặc dù anh biết, từ xưa đến nay chưa có Rồng Shang nào sống đến năm bốn mươi tuổi. Theo

những gì đã xảy ra, thì kể từ gần một trăm năm nay anh là con Rồng lớn tuổi nhất.

Hai ta chưa bao giờ có chung một quan niệm về cái chết (cũng như về một số việc khác), thế nên anh không bao giờ nói chuyện với em về đề tài này. Đối với em cái chết là kết thúc. Đối với anh thì điều quan trọng là người ta kết thúc ra sao. Chết cho những chuyện quan trọng tốt hơn một cuộc sống trong an toàn.

Anh đã thường xuyên tới thăm Tortall, cho dù con đường ta đi chưa bao giờ cắt nhau tại đó. Ở hai lần cuối cùng này - lần đầu tiên khi anh còn chưa biết đến em, và lần thứ hai khi ta cùng hạ cánh xuống bến cảng Caynn - anh đã cảm nhận thấy đang có chuyện thay đổi. Giống như trong thiên nhiên, khi mùa xuân đến. Người Bazhir đột ngột nói chuyện với những người phương Bắc và không còn chiến đấu chống lại họ. Các công dân và cánh quý tộc cùng nhau lập kế hoạch cho tương lai. Thậm chí em, mèo con của anh, trò chơi trốn tìm của em thời làm tiểu đồng và cận vệ - tất cả là một phần của một cái gì mới mẻ, với bản thân em và Jonathan đứng giữa làn sóng mới đó. Nếu anh có thể che chở cho sự bắt đầu này, anh sẽ chết trong tư cách Rồng Shang. Còn em thì phải sống thọ và nuôi dạy lớn khôn những sư tử cái và sư tử đực, cùng với một người đàn ông yêu mọi thứ nơi em. Thậm chí cả phép thuật của em, tính độc lập của em và cái đầu ương bướng của em.

Nhớ luyện những cú đá bằng chân trái - anh không quan tâm liệu chúng có làm em mỏi mệt nhiều hơn so với những cú đá bằng chân phải.

Đừng quên bôi lên những vết sẹo trong hai lòng bàn tay bằng thuốc mỡ anh đã đưa cho em.

Bà Mèo Hoang đã bỏ đi trong khi cô đọc thư. Alanna thấy dễ chịu vì được ở một mình. Cô ngồi xuống, khóc; và mãi bây giờ cô mới để

cho con Rồng thật sự bay đi.

Vài ngày sau đó, Thayet và Buri lên đường. Alanna bắt đầu nghĩ đến chuyện quay trở lại, trước khi đường xấu đi vì mưa đông và tuyết. Vì muốn dệt một tấm chăn làm quà cho Georg trong dịp lễ Hội Giữa Đông, nên cô quyết định sẽ lên đường ngay khi dệt chăn xong.

Một chiều kia, lúc cô đang làm việc một mình trong lều, thì có một bóng người phủ lên tấm chăn dệt dở. Georg Cooper bước vào trong. Áo choàng và ủng đầy bụi đất.

Alanna đặt con thoi sang bên. Cô thấy rõ tim cô đang đập như trống dồn, thật khó khăn mới có thể nói được bằng giọng bình thản: “Em cứ mong anh đã đến sớm hơn.”

Anh ngồi xuống bên cô và chăm chú nhìn miếng vải trên ghế dệt. “Anh cũng thế”, anh thú nhận. “Nhưng mà anh phải nói thật - bỏ băng ăn trộm và trở thành một công dân đáng kính quả là việc đòi người ta phải rất cố gắng mới quen nổi. Thịnh thoảng buổi sáng anh thức dậy mà không biết mình là ai. Ngoài ra Jonathan cũng không cho anh được rảnh rỗi, điều đó anh đã viết cho em. Rồi sau đó anh phải bỏ công sửa lại lâu đài nam tước, trước khi anh đi đón - “ Anh bỏ lời câu này. “Jon đã chính thức công bố là cậu ấy sẽ cưới Thayet”, anh đột ngột chuyển thẳng sang chủ đề khác. “Em sẽ biết điều đó từ người Bazhir.”

“Đó là một trong những ưu điểm, khi người ta có một nhà vua đồng thời là Giọng Nói Của Các Bộ Lạc.” Nếu anh không ngồi xoay lưng ra ánh đèn, chắc cô sẽ dễ quan sát nét mặt anh hơn.

“Thayet nói, cô ấy nhận được lời chúc phúc của em.”

“Đúng thế.” Cô vòng tay ôm lấy hai khuỷu tay, để người ta không thấy là tay cô run đến mức nào.

“Em không tiếc sao? Nếu muốn, bây giờ em là hoàng hậu.”

“Em không muốn.”

Anh chìa tay, nghịch nghịch viên ngọc lửa trên cổ cô.

“Thế em muốn gì, Alanna?”

Cô cầm lấy tay anh, nhìn vào mắt anh và mỉm cười.

“Muốn anh. Nếu anh còn quan tâm.”

Những ngón tay của anh bao quanh bàn tay cô. “Tại sao?”

Alanna nhìn xuống đất. “Vì em yêu anh.”

Anh ép cô phải nhìn anh. “Yêu đủ để cưới anh chứ? Đủ để bỏ cuộc sống lang thang và định cư trong tư cách bà chủ của thái ấp Chiến Lợi Phẩm Hải Tặc?” Cô nhìn anh thắc mắc. Anh đỏ mặt. “Thôi được rồi, để cùng với anh lang thang đây đó?” Alanna gật đầu. Georg lấy hơi thật sâu. “Đủ nhiều để nuôi dạy con anh - con chúng ta?”

Giờ thì Alanna cũng đỏ mặt. “Một hoặc là hai năm gì đó em muốn có anh cho riêng em. Sau đó ta có thể sinh bao nhiêu con cũng được.” Rồi với giọng chập chờn, cô thêm vào: “Em sẽ lấy làm tự hào.”

Georg đứng dậy, ôm lấy cô và hôn cô. “Vậy là cuối cùng anh cũng đã thuần hóa được một nữ sư tử”, anh thì thầm.

Alanna cười. “Em sẽ không gọi cái đó là thuần hóa đâu, anh thân yêu. Không ai thuần hóa bà chủ của thái ấp Chiến Lợi Phẩm Hải Tặc.”

Georg cười. “Nhất là càng không nên, khi cô ấy đồng thời còn là chiến binh của nhà vua. Đồng ý.”

Anh bế bổng cô lên và hôn cô lần nữa. Mãi anh mới đặt cô xuống, cầm tay cô kéo ra ngoài lều. “Đi thôi, Nữ Sư Tử. Đi nói cho bộ lạc của em biết là chúng ta đính hôn.”

~THE END~

Mục Lục

1. [Start](#)
2. [Chương 1. Sự Tử Cái của vương quốc Tortall](#)
3. [Chương 2. Con đường về miền đông](#)
4. [Chương 3. Cô con gái của vị tướng](#)
5. [Chương 4. Mái Nhà Thế Giới](#)
6. [Chương 5. Trong thủ đô của vương quốc Tortall](#)
7. [Chương 6. Trở về nhà](#)
8. [Chương 7. Thời kỳ của buồn đau](#)
9. [Chương 8. Ngã ba của tương lai](#)
10. [Đoạn kết](#)

Table of Contents

[Start](#)

[Chương 1. Sự Tử Cái của vương quốc Tortall](#)

[Chương 2. Con đường về miền đông](#)

[Chương 3. Cô con gái của vị tướng](#)

[Chương 4. Mái Nhà Thế Giới](#)

[Chương 5. Trong thủ đô của vương quốc Tortall](#)

[Chương 6. Trở về nhà](#)

[Chương 7. Thời kỳ của buồn đau](#)

[Chương 8. Ngã ba của tương lai](#)

[Đoạn kết](#)